

Grundprincipper for kristen uddannelse

citater af Ellen G White

Originaltitel: Fundamentals of Christian Education

engelsk 1923 – dansk 2017

Sidetæl efter den engelske udgave

ellenwhite.dk

Indholdsfortegnelse

Forord			
En god uddannelse	15	Arbejde og uddannelse	310
Kristus, en opdrager.	47	Basis for sand uddannelse	328
En appel til vore studerende	50	Pas på efterligninger	331
Tanker om uddannelse	57	Bered sig hurtigt til arbejdet	334
Et besøg i College City	62	Den væsentlige uddannelse	368
Hjemmet og skolen	64	Omhyggelig og grundig uddannelse	373
Betydningen af fysisk træning	71	Bøger og forfattere på vore skoler.	381
Daniels renhed under prøven	77	Den store studiebog	390
Vigtigheden af uddannelse	82	Højere uddannelse	392
Faren ved at læse fiktion og hedenske bøger	92	Den guddommelige lærer	397
Hebræernes gamle skoler	95	Sand uddannelse	405
Frieri og ægteskab.	100	Manual oplæring	416
Vigtigheden af oplæring i Guds arbejde	107	Omgivelsers indflydelse på uddannelsen	421
Ordentlig uddannelse til de unge	113	Vigtigt at hjælpe den fysiske dannelse	425
Værdien af bibelstudium	123	Den sande højere uddannelse	429
Bøgernes bog	129	Kristi eksempel i modsætning til formalisme	438
Forældres ansvar	139	Guddommeligt eksempel	442
Uddannelse og sundhed	145	Bibelen er den vigtigste bog til uddannelse på vore skoler	444
Uddannelse i hjemmet	149	Korrekt skoledisciplin	454
Mentale drankere	162	Bibelen i vore skoler	467
Bøger på vor skoler	167	Særlige vidnesbyrd om politik	475
Sandhedens lærer er den eneste sande opdrager	174	Så ved alle vande	487
Den rigdom som sindet skal lagres med	181	Arbejdet på vore oplæringsskoler	488
Frelsens videnskab er den første videnskab	186	Skal vi kolonisere omkring vore institutioner?	492
Kristen karakter, eksemplificeret hos lærere og studerende	191	Lektier fra Salomons liv, nr 20	498
Verdens visdom kendte ikke Gud	196	Lærere som eksempel på kristen renhed	504
Uddannelsens forhold til Guds arbejde	201	Det væsentlige i uddannelse	512
Behov for optrænede medarbejdere	212	Et budskab til lærere	516
Til lærere og studerende	220	Ressourcer til vore skoler	520
Den bedste uddannelse og dens formål.	231	Lærer, kend dig selv	525
Kristus som lærer	236	Arbejdet foran os	529
Den vigtigste uddannelse for evangeliemedarbejdere	242	Råd til lærere	533
Studerende afgør deres evige skæbne	245	Det sande ideal for vore unge	541
Formalitet, ikke organisering, er et onde	253	Et budskab til vore unge mennesker	547
Til lærere	260		
Studietiden afbrydes	277		
Til de studerende på Battle Creek College	285		
Studerende pålægges at være medarbejdere hos Gud	291		
Ord til studerende	297		
Studér bibelen for jer selv	307		

Forord

Den første samling artikler fra Mrs. E. G. Whites pen om Kristen uddannelse blev publiceret i 1886. Pamfletten med den undervisning havde titlen "Uddrag fra Vidnesbyrd om uddannelsesspørgsmålet". Et genoptryk og udvidelse af dette hæfte kom ud i 1893, under titlen "Kristen uddannelse." Senere blev der udgivet en tilføjelse til "Kristen uddannelse" med mere materiale. I 1897 blev "Særlige vidnesbyrd om uddannelse" udgivet. Dette lille bind indeholdt artikler af uvurderlig værdi til vore lærere. Indledningen til denne bog er aldrig kommet frem før og udgjorde størstedelen af forfatterens skrifter om uddannelse i årene 1893-1896. I år 1900 blev der udstedet copyright for Vidnesbyrdene, bind VI. Dette bind har en stor sektion om uddannelse og fremhævede behovet for en uddannelsesreform.

Bogen "Uddannelse" blev udgivet i 1903, og behandlede de lidt større problemer med skolearbejdet, da bogen "Råd til lærere, forældre og studerende om kristen uddannelse" kom frem første gang i 1913, behandlede mange detaljeproblemer som er almindelige indenfor uddannelsesområdet.

Artiklerne i dette nuværende bind er taget fra forskellige kilder. De er blevet valgt fra "Kristen uddannelse," "Særlige vidnesbyrd om uddannelse," "Kristen mådehold og bibelhygiene," *Review and Herald*, *Signs of the Times*, *Youth's Instructor*, og *Bible Echo*. Med undtagelse af en artikel, "En god uddannelse", er der ikke udvalgt fra andre af forfatterens bind blandt disse skrifter end der allerede er trykt. De to manuskriptartikler, "Studieafbrydelse" og "Korrekt skoledisciplin," er blevet indsat med tilladelse fra E. G. White estatet og efter Generalkonferensebrødrems råd. De to manuskripter blev skrevet for mere end femogtyve år siden og var den gang til rådighed for skoleforstandere. Disse to artikler bør læses sammen.

Alle artiklerne er trykt uforkortet og ordnet kronologisk. Fordelen ved at læse hele artikler, ordnet efter hvor de er skrevet, er at de har sin særlige appel på grund af den historiske rækkefølge. Den supplerende liste af artikler ved slutningen af de forskellige kapitler, sammen med indholdsfortegnelsen, vil udgøre en forståelig fuld liste fra forfatterens skrifter over emnet kristen uddannelse.

Denne bog udgives i håbet om at den må blive til uvurderlig værdi for hundredvis lærere, som ikke har haft muligheden for at læse denne undervisning. Måtte den også vække ny interesse og føre til nye studier hos dem som har læst det før, og måtte vi blive dybt bevæget til at følge de daglige praktiske principper som fremlægges så klart, på en mere pålidelig måde.

Generalkonferensens uddannelsesafdeling.

En god uddannelse

(15) Den mest udsøgte opgave, mænd og kvinder nogen sinde har påtaget sig, er at behandle unge menneskers sind. I de unges opdragelse bør man, med den største forsigtighed, variere undervisningsmåden således, at de høje og ædle kræfter i sindet vækkes. Forældre og skolelærere er visselig uskikkede til at opdrage børn på den rette måde, hvis de ikke først har lært selvbeherskelsens, tålmodighedens, overbærenhedens, mildhedens og kærlighedens lektie. Forældre, værger og lærere har dog en vigtig stilling! Der er meget få, der indser sindets vigtigste tarv og hvorledes man skal lede forstanden, tankerne og følelserne, som vokser og udvikles hos de unge.

Der er en tid til at opdrage børnene og en tid til at uddanne de unge og det er vigtigt, at begge disse ting i stor udstrækning forenes i skolen. Børn kan opdrages til syndens tjeneste eller til retfærdighedens tjeneste. De unges tidlige opdragelse giver deres karakterform både i deres timelige og i deres religiøse liv. Salomo siger: »Væn drengen til den vej, han skal følge, da viger han ikke derfra, selv gammel.« Dette er tydelig tale. Den opdragelse, Salomo påbyder, går ud på at lede, uddanne og udvikle. For at forældre og lærere skal kunne udføre denne gerning, må de selv forstå »den vej«, barnet bør gå. Dette indbefatter mere end blot boglige kundskaber. Det omfatter alt, hvad der er godt, dydigt, retfærdigt og helligt. Det indbefatter at afholdenhed, gudsfrygt, broderlig venlighed udøves samt kærlighed til Gud og til hverandre. For at opnå dette mål, må man tage sig af barnets fysiske, åndelige, moralske og religiøse oplæring.

Børns opdragelse i hjemmet eller i skolen bør ikke ligne oplæringen af umælende dyr; for børn har en forstandig vilje, der bør oplæres til at beherske alle deres kræfter. Umælende dyr skal dresseres; for de har ikke fornuft og intelligens. Men det menneskelige sind må oplæres til (16) selvbeherskelse. Det må uddannes til at herske over det menneskelige væsen, medens dyrene styres af en herre og oplæres til at underordne sig ham. En herre er sind, skøn og vilje for sit dyr. Et barn kan oplæres på en sådan måde, at det ligesom dyret ikke selv har nogen vilje. Endog dets personlighed kan opsluges af ham, der leder barnets oplæring; dets vilje er i enhver henseende underkastet lærerens vilje.

Børn, der opdrages på denne måde, vil altid stå tilbage, hvad angår moralsk energi og individuel ansvarsfølelse. De er ikke blevet oplært til at

handle efter fornuft og princip; deres vilje er blevet behersket af en anden og sindet er ikke blevet sat i virksomhed, således at det kunne udvides og styrkes ved brug. De er ikke blevet vejledet og disciplineret med henblik på deres særegne natur og åndsevner, ikke oplært til at gøre brug af deres bedste kræfter, når der er brug for det. Her bør lærerne ikke standse, men bør særlig søge at udvikle de svagere evner, for at alle kræfterne må komme til anvendelse og ledes fremad, fra den ene styrkegrad til den anden, således at sindet opnår en rimelig ligelig udvikling.

Der er mange familier, hvis børn synes at være velopdragne, så længe de er under opdragelsens indflydelse; men når det opdragelsessystem, der har holdt dem til faste regler, ophører, synes de at være ude af stand til selv at tænke, handle og beslutte. Disse børn har længe stået under en jernhård ledelse, uden at få lov til selv at tænke og handle i sådanne ting, hvor det i høj grad var naturligt at selv kunne gøre det, at de ikke har nogen tillid til sig selv, når det gælder at handle efter eget skøn, fordi de ikke selv har en mening. Når de kommer bort fra forældrene og skal handle på egen hånd, lader de sig let lede i den forkerte retning, efter andres skøn. De har ingen karakterfasthed. De er blevet henvist til at stole på deres eget skøn så hurtigt og i den udstrækning, som det var praktisk og derfor er deres ånd ikke blevet udviklet og styrket, (17) som den burde. De har i lang tid været fuldstændig behersket af deres forældre, at de forlader sig helt på dem; forældrene tænker og træffer afgørelse for dem.

En streng opdragelse af de unge, uden den rette vejledning til selv at tænke og handle, eftersom deres personlige evner og sindsbeskaffenhed, vil tillade at de selv er i stand til at udrette noget, således at de derved kan opnå tankens vækst, en følelse af selvrespekt og tillid til. Det vil altid frembringe en klasse unge mennesker, der er svage, hvor det gælder åndelig og moralsk styrke. Og når de står ude i verden og selv skal handle, vil de lægge den kendsgerning for dagen, at de er dresserede ligesom dyrene, men har ikke fået nogen uddannelse. I stedet for at blive vejledet blev deres vilje tvunget til underkastelse ved forældres og læreres hårde disciplin.

De forældre og lærere, der praler af, at de har fuldstændig magt over sind og vilje hos de børn, der står under deres opsyn, ville ophøre med deres praleri, dersom de kunne se, hvordan livet vil forme sig for disse børn, der således underkastes ved tvang eller frygt. Sådanne børn er næsten fuldstændig uforberedte til at få del i livets strenge

ansvar. Når disse unge mennesker ikke længere står under deres forældre og lærere og nødes til selv at tænke og handle, er det næsten afgjort, at de vælger en fejltagtig kurs og giver efter for fristelsens magt. De gør ikke fremgang her i livet og de samme mangler viser sig i deres religiøse liv. Hvis de, der underviser børn og unge mennesker, klart kunne se de fremtidige følger af deres, (18) misforståede disciplin, ville de forandre deres opdragelsesmetode. Den klasse lærere, der er tilfredse med, at de har næsten fuldstændigt herredømme over deres elevers vilje, er ikke de bedste lærere, selv om det i øjeblikket tilsyneladende kan se tilforladeligt ud.

Det har aldrig været Guds hensigt, at det ene menneskes sind skulle være fuldstændig behersket af en andens. Og den, der bestræber sig for, at hans elevers personlighed skal opsluges af hans egen, således at han bliver sind, vilje og samvittighed for dem, påtager sig et frygteligt ansvar. Disse elever kan ved visse anledninger optræde som veltrænede soldater. Men når tvangen fjernes, vil det vise sig, at de mangler selvstændighed til at handle på grundlag af faste principper. De, der gør det til deres mål at oplære deres elever til at indse og føle at det er op til dem selv at gøre dem til principfaste mænd og kvinder, skikkede til enhver stilling i livet, disse lærere de nyttigste lærere med den mest solide fremgang. For ligegyldige iagttagere vil deres arbejde måske ikke fremtræde i det mest fordelagtige lys og deres gerning bliver måske ikke så højt værdsat som den lærer, der holder sine elevers sind og vilje under absolut kontrol; men elevernes fremtidige liv vil åbenbare, hvilken opdragelsesmetode der er den bedste.

Der er fare for, at både forældre og lærere byder og befaler for meget, medens de forsømmer at komme i venskabeligt forhold til deres børn eller elever i en tilstrækkelig grad. De holder sig ofte for meget tilbage og øver deres autoritet på en kold, usympatisk måde, der ikke kan vinde deres børns og elevers hjerter. Dersom de ville samle børnene omkring sig og vise, at de elsker dem og at de har interesse for dem i alle deres foretagender, endog i deres leg, ja undertiden være et barn iblandt børn, ville de gøre børnene meget lykkelige, vinde deres kærlighed og tillid. Og (19) børnene ville hurtigere lære at agte og elske deres forældre og lærere.

En lærers vaner og principper bør tillægges endog større betydning end hans boglige kvalifikationer. Hvis han er en oprigtig kristen, vil han indse nødvendigheden af at have den samme interesse for sine elevers fysiske, sjælelige, moralske og

åndelige opdragelse. For at kunne øve den rette indflydelse bør han have fuldstændig herredømme over sig selv og hans eget hjerte bør være fuld af kærlighed til eleverne, hvilket vil vise sig i hans blik, tale og handlinger. Han bør besidde karakterfasthed, da vil han både kunne tildanne sine elevers sind og undervise dem i de boglige fag. De unges tidlige opdragelse præger som oftest deres karakter for hele livet. Den, der har med de unge at gøre, bør alvorligt søge at kalde åndsevnerne til virksomhed for bedre at kunne forstå at lede disse evner således, at de bliver udnyttet på den allerbedste måde.

Nøje restriktioner i skolen

Uddannelsessystemet har, for generationer siden, været ødelæggende for sundheden og endda for livet. Mange unge børn har brugt fire timer hver dag på skolelokaler der ikke er ordentligt ventileret. De er ikke store nok for en sund tilpasning til eleverne. Luften i sådanne lokaler bliver hurtigt for giftig til at lungerne kan indhalere den. Små børn, hvis ben og muskler ikke er stærke og hvis hjerner er underudviklede, tager skade af at holdes indendørs. Mange har fra begyndelsen kun et let greb om livet. Deres legemer er blevet små på grund af nervesystemets udmattede tilstand. Og hvis livets lampe går ud, mener forældre og lærer at det ikke har en direkte indflydelse på at livsgnisten slukkes. Når de står ved deres børns grav, (20) ser de forpinte forældre på deres smertelige tab som en særlig styrelse af Forsynet, skønt de, i utilgivelig uvidenhed, har ødelagt deres børns liv. Da tilskrev de Forsynet deres død, hvilket er blasfemi. Gud ønsker at de små skal leve og opdrages, så at de kan få en vidunderlig karakter og forherlige ham i denne verden og prise ham i den bedre verden.

Forældre og lærere føler ikke, ved ansvaret for at oplære disse børn, at de står til ansvar over for Gud at blive kendt med deres fysiske organisme, så de kan behandle deres børns og elevers legemer på en livsbeskyttende og sund måde. Tusinde af børn dør på grund af forældres og læreres uvidenhed. Mødre bruger timer på unødigt arbejde på deres egne klæder og på deres børn for at de skal se pæne ud og vil da undskylde sig med, at de ikke kan finde tid til at læse og få den nødvendige information så de kan tage sig af deres børns helbred. De tror det er lettere at betro deres legemer til doktorerne. For at være med på moder og sæder, har mange forældre ofret deres børns sundhed og liv.

Mest mødre er ikke så interesserede i at blive kendt med den underfulde menneskeorganisme, ben, muskler, mave, lever, tarme, hjerte og hudens

porer og at forstå organernes gensidige afhængighed for at kunne arbejde sundt. De ved intet om legemets indflydelse på sindet og sindets indflydelse på legemet. Sindet, som forbinder det begrænsede med det ubegrænsede, lader de ikke til at kunne forstå. Hvert legemsorgan er gjort for at tjene sindet. Sindet er det vigtigste for legemet. Børn for lov til at spise kød, krydderier, smør, ost, flæsk, butterdejskager og andre usunde ting. De får også lov til at spise sådanne ting mellem måltiderne. Den slags mad gør sit til at ødelægge fordøjelsen, ophidse nerverne til unaturlige handlinger og svække (21) intelligensen. Forældrene er ikke opmærksomme på at de sår en sæd, som vil bringe sygdom og død.

Mange børn er blevet ruineret i livet fordi forstanden anspores, medens de fysiske kræfter ikke bruges. Mange dør i barndommen fordi uforstandige forældre og lærere presser deres unge forstand, med smiger eller frygt, skønt de var for unge til at sidde inde i et skolelokale. Deres tanker er blevet belastet med lektier selvom de ikke burde være kaldt til skole, men holdt tilbage indtil deres fysiske organisme var stærk nok til at udholde åndeligt arbejde. Små børn burde slippes fri som lam til at løbe udendørs og være frie og glade og bør få de bedste chancer til at lægge grunden for sunde legemer.

Forældre burde være de eneste lærere for deres børn indtil de har nået otte-, ti-årsalderen. Så langt som de kan fatte det, burde deres forældre åbne Guds store naturbog for dem. Moderen bør have mindre kærlighed for det kunstige inde i huset og for sine flotte klæder og bør finde tid, til at opelske, hos sig selv og sine børn, en kærlighed for de smukke knopper og åbne blomster. Ved at drage sine børns opmærksomhed til deres forskellige farver og former, kan hun gøre dem bekendt med Gud, som har dannet alle de skønne ting som tiltrækker og oplyser dem. Hun kan lede deres tanker op til deres Skaber og vække en kærlighed i de unge hjerter for deres himmelske Fader, som har vist så stor en kærlighed for dem. Forældre kan henvise til Gud ved alle hans skabte værker. Det eneste klasseværelse der skal være til børn fra otte til ti årsalderen burde være i den åbne luft blandt de åbne blomster og naturens skønne sceneri. Og deres eneste lærer bør være naturens rigdomme. Disse lektier vil ikke glemmes så hurtigt når de indprentes i de unges børns sind, midt iblandt naturens tiltrækkende sceneri.

For at børn og unge skal være sunde, glade, livlige og få (22) veludviklede muskler og hjerner, bør de være meget ude i den frie luft og få regelmæssig beskæftigelse og morskab. Børn og

unge som holdes i skolen og begrænses til bøger, kan ikke få en sund fysisk organisme. Deres hjerneanstængelse til studier, uden tilsvarende fysisk anstrengelse, har tendens til at trække blodet til hjernen og blodcirkulationen igennem organismen kommer ud af balance. Hjernen har for meget blod og yderpunkterne for lidt. Der burde være regler for hvor mange studietimer de må få og så skal en del af deres tid bruges til fysisk arbejde. Og hvis deres spise-, klæde- og sovevaner er i overensstemmelse med de fysiske love, kan de få en uddannelse uden at det går ud over den fysiske eller mentale sundhed.

Slægters fysiske degeneration

Første Mosebog giver et ganske detaljeret billede af livsforholdene dengang, både for den enkelte og for samfundet som helhed, men vi finder ingen beretning om børn, der blev født blinde, døve, lamme, vanskabte eller åndssvage. Der er ingen eksempler på, at mennesker døde en naturlig død som spæde, som børn eller som unge. Der er ingen beretning om mænd og kvinder der døde af sygdom. Mindeordene i Første Mosebog følger omtrent dette mønster: »Således blev hans (Adams) fulde levetid 930 år og derpå døde han.« »Således blev Sets fulde levetid 912 år og derpå døde han.« Andre optegnelser lyder: Han levede til han blev gammel og mæt af dage og derpå døde han. At en søn døde før sin far var så sjældent, at det nævnes specielt: »Haran døde i sin fader Taras levetid.« Haran blev voksen og fik flere børn.

Gud udstyrede mennesket med så megen livskraft, at det har haft modstandskraft mod al den opsamlede sygdom, der er kommet over slægten som følge af fordærvede vaner og som har varet ved i 6000 år. Den kendsgerning er i sig selv nok til at bevise (23) for os, hvilken styrke og elektrisk energi, Gud gav mennesket ved skabelsen. Det tog mere end to tusind års overtrædelse og hengivelse til lidenskaberne, før der kom mere alvorlige sygdomme over menneskene. Hvis ikke Adam ved skabelsen havde fået skænket 20 gange så megen livskraft, som menneskene har nu, ville hele slægten med dens nuværende vanemæssige overtrædelse af naturens love have været udslettet. Tidspunktet ved Kristi første komme var slægten så degenereret, lå sygdom opsamlet gennem tidligere tiders forkerte levevis så tungt over den generation, med usigelig elendighed til følge.

Verdens ulykkelige tilstand i fortiden er blevet fremstillet for mig. Siden Adams fald er slægten blevet mere og mere degenereret. Nogle af grundene til mænds og kvinders nuværende beklagelige tilstand, der er dannet i Guds billede,

blev vist for mig. Og en fornemmelse af hvor meget der må gøres, for blot at standse den del af det fysiske, mentale og moralske forfald, gjorde mig syg og svag. Gud skabte ikke menneskeheden i dens nuværende svaghed. Denne tingenes tilstand er ikke Forsynets, men menneskets værk. Det er kommet gennem forkerte vaner og misbrug, gennem overtrædelse af de love, som Gud gav som vejledning i menneskets tilværelse. Det var da der blevet givet efter for fristelsen at tilfredsstille appetitten, at Adam og Eva først faldt fra deres ophøjede, hellige og lykkelige stade. Og hele menneskeslægten er blevet svækket gennem den samme fristelse. Appetitten og lidenskaberne er kommet i højsædet på bekostning af fornuften og forstanden.

Overtrædelsen af fysiske love og den betydelige menneskelige lidelse har så længe været fremherskende at mænd og kvinder ser på de nuværende sygdomme, lidelser, svagheder og for tidlig død som menneskehedens almindelige lod. Mennesket kom fuldkomment og skønt fra Skaberens hånd og var så fyldt med livskraft at det var mere end tusinde år om at fordærve sin appetit og lidenskaber og almindelige overtrædelser af fysiske love, før at mennesket blev klar over dette. (24) De nyere generationer har mærket svaghedens og sygdommens pres på sig hurtigere og tungere end tidligere. Livskræfterne er stærkt svækket ved at give efter for appetitten og lidenskaber.

Patriakerne fra Adam til Noa levede, med få undtagelser, i næsten et tusinde år. Siden Noas dage er livslængden aftaget. Dem som led af sygdomme blev bragt til Kristus fra alle steder, byer og landsbyer for at han skulle helbrede; for de blev angrebet med al slags sygdom. Og siden den gang, er sygdomme blevet stadig mere udbredt gennem generationerne. Fordi livets love stadig overtrædes, er dødeligheden forøget i et frygteligt omfang. Menneskers år er blevet afkortet, så at den nuværende slægt går i graven, næsten før den alder som slægterne i de første tusinde år efter skabelsen kom i gang med at arbejde.

Sygdomme er blevet overført fra forældre til børn, fra generation til generation. Spædbørn i vuggen er frygtelig forpinte på grund af deres forældres synder, som har formindsket deres vitale kræfter. Deres forkerte spise- og klædevaner og deres almindelige udsvævelser, er overført som en arv til deres børn. Mange er født sindssyge, deformerede, blinde, døve og en meget stor klasse mangler forstand. [Den mærkværdige mangel på principper som kendetegner denne

slægt og som kommer til syne ved foragten for livets og sundhedens love, er i høj grad forbavsende. Folk er uvidende om dette emne til trods for at lyset skinner overalt omkring dem. Det vigtigste spørgsmål for de fleste mennesker er dette: Hvad skal jeg spise og hvad skal jeg drikke og hvad skal jeg klæde mig med? Til trods for alt som er sagt og skrevet om hvordan vi skal behandle vort legeme og appetitten er fremdeles den store lov som styrer både mænd og kvinder i almindelighed.

De moralske evner svækkes, fordi både mænd og kvinder (25) ikke vil leve i lydighed mod hellsens love og ikke gøre dette til en personlig pligt. Forældrene viderefører sine egne, fordærvede vaner til børnene og modbydelige sygdomme fordærver blodet og svækker hjernen. De fleste mennesker fortsætter med at være uvidende om legemets love og de følger appetitten og lidenskaberne på bekostning af forstanden og moralen. De synes at foretrække at være uvidende om følgerne af at krænke naturens love. De følger en fordærvet appetit og nyder giftstoffer som virker langsomt, men alligevel forgifter blodet og forstyrrer nervesystemet. Følgerne af dette er at de påfører sig sygdomme som knækker dem. Deres venner kalder det forsynets styrelse. Men dette er en forhånelse mod himmelen. De gjorde oprør mod naturens love og de måtte bære straffen for deres overtrædelser. Lidelser og sygelighed rører sig overalt omkring os og specielt blandt børn. Hvilken vældig forskel er det ikke mellem denne slægt og den som levede i de første to tusinde år!

Vigtigheden af hjemmeskolen

Jeg spørger om denne bølge af elendighed ikke kunne forhindres og noget kan gøres for at redde de unge i denne slægt fra den ruin der truer dem. Jeg så at en af de vigtigste årsager til den sørgelige tilstand er at forældrene ikke føler sig forpligtet til at opdrage børn i overensstemmelse med naturens love. Mødrene elsker deres børn med en afguderisk kærlighed og de følger børns appetit, selv om de ved at dette vil skade helbredet og måske gøre dem sygelige og ulykkelige. Denne misforståede godhed kommer tydelig til syne i denne generation. Børnenes lyst bliver tilfredsstillet på bekostning af helsen og det gode humør. Mødrene følger børnene, fordi det er lettere at give efter for deres krav end at sige et bestemt nej.

På denne måde sår mødrene en sæd som vil vokse og bære frugt. Børn bliver ikke opdraget til at fornægte (26) appetitten og styre deres lyster. De bliver selviske, fordringsfulde, ulydige, utaknemmelige og vanhellige. Mødre som gør sig

skyldig i en sådan fejl, vil med sorg høste frugten af den sæd de har sået. De har syndet mod himmelen og mod børnene og Gud vil holde dem ansvarlige for det de har gjort.

Havde uddannelsen for generationer siden været styret på et helt andet plan, ville de unge i denne slægt ikke være så fordærvede og ubrugelige. Skolernes ledere og lærere burde være de, der forstod fysiologien og som har en interesse for at ikke uddanne de unge i videnskab, men lære sig selv at kende og sætte sig ind i, hvordan de kan holde legemet sundt. Der burde være forbindelse mellem skolernes aktiviteter for at videreføre forskellige arbejdsgræne, så de studerende kan få beskæftigelse og den nødvendige motion uden for skoletimerne.

De studerendes beskæftigelse og fornøjelser bør styres med henblik på fysiske love og burde afpasses så de bevarer en sundhed i hele legemet og i alle sindets kræfter. Så vil en praktisk kundskab kunne opnås medens de får boglig uddannelse. Studerende i skolen kunne få vækket deres moralske kræfter for at se det samfund som gør krav på dem og at de burde leve i lydighed til naturlige love så de, ved deres tilstedeværelse og indflydelse, ved forskrift og eksempel, kan være til gavn og velsignelse for samfundet. Det burde være indprentet i de unge at alle har en indflydelse der konstant virker på samfundet så det forbedres og ophøjes eller at fornedres og forringes. De unges første bestræbelse bør være at kende sig selv og vide hvordan de holder sig sunde.

Mange forældre holder deres børn i skolen næsten hele året rundt. Disse børn gennemgår studierne mekanisk, men beholder ikke det som de lærer. Mange (27) af disse uforandrede studerende synes næsten blottet for forstandsmæssigt liv. Uforandrede studiers ensformighed bebyrder sindet og de har kun lidt interesse for deres lektier; og for mange bliver det boglige noget smerteligt. De har ikke en indre kærlighed i tankerne og et mål med at vinde kundskab. De opmuntrer ikke sig selv i eftertankens og ransagelsens vane.

Børn har et stort behov for god uddannelse så at de kan bruges i verden. Men den bestræbelse der højner forstandsmæssig kultur over moralsk oplæring er vildledt. Belæring, opdyrkelse og forfining af de unge og børn burde være både forældre og lærere den største byrde. Der er for få gode ræsonmenter og logiske tanker, fordi falske påvirkninger har standset forstandens udvikling. Forældre og lærere som hele tiden studerer, mener

at kunne hjælpe forstandsmennesker, men har i mange tilfælde haft den modsatte virkning.

I børns tidligere opdragelse kan mange forældre og lærere ikke se at den fysiske legemsbeskaffenhed må have størst opmærksomhed, da et sundt legeme og en sund hjerne må sikres. Det har været skik og brug at opmuntre børn til at deltage i skolen skønt de bare var babyer og behøvede en moders omsorg. Når de er oppe i en fintfølende alder presses de ofte sammen i dårligt ventilerede klasseværelser, hvor de sidder i forkerte stillinger på dårligt konstruerede bænke og som følge deraf bliver nogle af de unge og sarte legemer deformerede.

De unges tilbøjeligheder og vaner kommer som regel til syne, når de bliver voksne. Det unge træ kan bøjes i næsten hvilken som helst retning og hvis det fortsætter at vokse i den retning, du har bøjet det, vil det altid være et deformeret træ og vil altid vise hvilken beskadigelse og mishandling, du har udsat det for. Hvis du efter mange års vækst forsøger at rette på træet, vil dine forsøg ikke give resultater. Det forbliver altid et bøjet (28) træ. Sådan er det også med de unges sind. De må i barndommen oplæres med omtanke og mildhed. Enten de er oplært til rigtige eller forkerte handlinger vil de fortsætte på den bane, de blev ledet ind på i ungdommen. De vaner der er dannet i ungdomstiden, vil vokse og styrkes sammen med personens udvikling og bliver generelt de samme livet igennem, de vil blot stadig vokse.

Vi lever i en tidsalder hvor det meste virker overfladisk. Der er kun en antydning af stabilitet og karakterfasthed, fordi børnenes oplæring er overfladisk lige fra vuggen af. Deres karakter bygger på kviksand. Hverken selvforståelse eller selvkontrol har fået lov til at præge deres karakter. De er så forkælede og forvante, at de ikke kan gøre nogen nytte i det praktiske liv. En trang til fornøjelser kontrollerer deres tankegang og børnene bliver ødelagt med smiger og eftergivenhed. I deres opdragelse må børn forberedes på at møde fristelser og regne med prøvelser og farer. De må oplæres til selvbeherskelse og til at overvinde vanskeligheder på hæderlig vis. Hvis de ikke med bevidst udsætter sig for farer eller unødigt udsætter sig for fristelser, men undgår dårlig indflydelse og faretruende selskab og således undgår det dårlige selskab, har de karakterstyrke nok til at stå for det, der er ret og vil kunne holde fast ved principper så kan de bestå moralsk rene i Guds styrke. Hvis de unge med den rette uddannelse stoler fuldstændig

på Herren, vil deres moralske styrke bestå den hårdeste prøve.

Men få forældre indser at deres børn er hvad deres eksempel og selvkontrol har gjort dem til, og at de er ansvarlige for at udvikle deres børns karakter. Hvis kristne forældres hjerter var lydige mod Kristi vilje, ville de adlyde den Himmelske Faders formaning: »Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift.« Hvis dem som bekender sig til at være (28) Kristi efterfølgere blot ville gøre dette, ville de give eksempler der fremstiller bibelreligionen rigtigt, ikke blot over for deres børn, men for den vantro verden.

Hvis kristne forældre levede i lydighed mod den guddommelige Lærers krav, ville de bevare enkle spise- og klædevaner og vil leve større i overensstemmelse med naturlig lov. Da vil de ikke bruge så megen tid på kunstighed, gøre sig bekymringer og byrder som Kristus ikke har lagt på dem, men som han udtrykkeligt har påbudt at afsky. Hvis Guds rige og hans retfærdighed var det første og altoverskyggende hos forældre, ville der kun bruges en lille del, af den kostbare tid til uvendige besmykkelser. Den dyrebare tid der bruges af mange forældre til at beklæde deres børn til fremvisning til deres fornøjelse, ville bedre, langt bedre, bruges til at pleje sig selv så de kan blive dygtige til at belære deres børn rigtigt. Det er ikke væsentligt for disse forældres frelse eller lykke at de bruger kostbar prøvetid som Gud har lånt dem, til klæder, besøg og sladder.

Mange forældre undskylder sig med, at de har så meget at gøre, at de ikke har tid til at udvikle deres sjæleliv, at oplære deres børn i det praktiske liv eller at undervise dem om, hvordan de kan komme til at tilhøre Kristi fold. Ikke før den endelige afgørelse, hvor alles sager vil afgøres og hele vort livs handlinger vil lægges åbent frem for vort åsyn i Guds og Lammets nærhed og alle de hellige engles nærhed, vil forældre erkende spildet det næsten uvurderlige gode tid. Rigtig mange vil da se at deres fejlagtige kurs har afgjort deres børns værdighed. De har ikke kun mistet herlighedens konges dømmende ord, »Vel, du gode og tro tjener,... gå ind til din herres glæde,« men de hører den frygtelige anklage udtalt, »vig bort!« Dette (30) adskiller deres børn for evigt fra himlens glæder og herligheder og fra Kristi nærhed. Og de selv får anklagen, »Du dårlige og dovne tjener.« Jesus vil aldrig sige »Vel, du gode og tro tjener« til dem som ikke har fortjent det. »Vel, du gode og tro tjener« ved deres trofaste selvfornægtende og selvopofrende liv over for andre og til hans sags fremme. Dem som

hovedsagelig lever for at behage sig selv i stedet for at gøre godt mod andre vil lide et ubegrænset tab.

Hvis forældre kunne vækkes op til erkendelse af det frygtelige ansvar der påhviler dem i opdragelsesarbejdet for deres børn, ville der helliges mere af deres tid til bøn og mindre tid til nyttesløs fremvisning. De ville tænke tilbage og studere og bede alvorligt til Gud om visdom og guddommelig hjælp til at oplære deres børn så de kan udvikle den karakterer som Gud billiger. Deres bekymring vil ikke være om hvordan de kan oplære deres børn så de vil roses og æres af verden, men hvordan de kan oplære dem til at danne en smuk karakter Gud kan billige.

Der er behov for granskning og bøn om himmelsk visdom til at forstå de unges tankegang, for meget afhænger af den kurs, forældrene giver deres børns sind og vilje. Den mest betydningsfulde gerning er en balancegang, som fører i den rigtige retning på det rette tidspunkt, for at deres evige skæbne kan bero på den beslutning, de tager på et kritisk tidspunkt. Derfor er det af stor betydning, at forældrene ikke er rådvilde, men at de handler roligt, betænksomt og forstandigt i kærlighed og tager de største hensyn til deres børns frelse! Det mål, forældrene først og fremmest bør søge at opnå for deres kære børn, er at skabe en indre skønhed. Forældre har ikke råd til at vise gæster og fremmede opmærksomhed på bekostning af børnenes tid, som er livets store kapital. Derved er det umuligt at udnytte den tid hver (31) dag, hvor børnene skal have den omhyggelige oplæring, som er nødvendig for at udvikle deres sind i den rigtige retning.

Tiden er for kort til at ødsle på intetsigende og pjattet underholdning, på ubetydelige besøg, på unødvendig prangende klædedragt, eller til spændende fornøjelser. Vi har ikke råd til at sløse den tid bort som Gud har givet os, hvor vi kan være til velsignelse for andre og samle os skatte i himmelen. Vi har ikke for megen tid til at udføre de nødvendige pligter. Vi bør bruge tiden på at udvikle vore følelser og forstand, for at blive kvalificeret til vor livsopgave. Ved at forsømme disse betydningsfulde pligter og efterligne den verdslige verdens modeluner vaner og levevis, ødelægger vi meget for os selv og vore børn.

Mødre som har unge banesind at oplære og børns karakter at danne, bør ikke søge efter verdens forlystelser for at blive glade og lykkelige. De har et vigtigt livsværk og de og deres børn kan ikke tillade sig at bruge tid på unyttig vis. Tid er en af de betydningsfulde talenter som Gud har betroet

os og for det vil han kræve os til regnskab. Spild af tid er spild af forstand. Sindet er påvirkelig for høj dannelse. [Det er mødres ansvar at opøve deres tanker og bevare deres hjerter rene. De må udnytte enhver mulighed indenfor deres rækkevidde til at udvikle deres forstand og moral, så de kan kvalificere sig til at hjælpe deres børn i udviklingen af deres tankegang. Når der kæles for trang til selskabelighed kan man snart føle sig urolig, hvis man ikke er på besøg eller har gæster. Da mister man evnen til at være situationens herre. De nødvendige og betydningsfulde hjemlige pligter bliver banale og uinteressante. Der (32) er intet ønske om selvransagelse eller selvdisciplin. Sindet kræver omskiftelighed og det verdslige livs spændende optrin.

Hvis forældre var sig deres Guds-givne ansvar bevidst, at uddanne deres børn til et nyttigt liv her og hvis de ville pryde deres sønners og døtres indre tempel for det udødelige liv ville vi se en forvandling i hele menneskesamfundet til det bedre. Der ville ikke udvises så stor ligegyldighed overfor praktisk gudsfrygt og det vil ikke være så svært at vække børns moralske forståelse for Guds krav på dem. Men forældre bliver mere og mere uforsigtige i deres opdragelse af deres børn i de nyttige ting. Mange forældre tillader at deres børn danner forkerte vaner og lader dem følge deres egen tilbøjelighed og gør ikke de farlige ting klart for dem, som de har i deres gøremål, og viser det nødvendige i at de styres ud fra principper.

Børn påbegynder ofte et stykke arbejde i begejstring; men når de bliver tvivlrådige eller trætte af det, ønsker de at skifte og tage fat på noget nyt. Således kan de gå i gang med flere ting, møde en smugle modgang og opgive dem. Og sådan går de fra det ene til det andet uden at gøre noget færdigt. Forældre bør ikke tillade, at deres børn beherskes af lysten til forandring. De må ikke være så optagne af andre ting, at de ikke får tid til tålmodigt at disciplinere den voksende personlighed. Nogle få opmuntrende ord eller lidt hjælp i rette øjeblik kan hjælpe dem over deres vanskeligheder og nedtrykthed og den tilfredsstillelse, de får ved at se den opgave fuldført, som de påtog sig, vil animere dem til større anstrengelser.

Mange børn bliver modløse af mangel på opmuntring og en smule bistand til deres møje og skifter fra det ene til det andet. Og denne alvorlige skavank fører de med sig ind i de voksnes rækker. De gør ikke fremgang i noget af det, de foretager sig, for de har ikke lært at være udholdende under nedslående omstændigheder. Således bliver livet (33) en fiasko for mange, fordi de ikke var under

rette disciplin i ungdommen. Den opdragelse, de modtager i barndom og ungdom, har indflydelse på hele deres livsgerning som voksne og sætter også sit præg på deres religiøse erfaring.

Fysisk arbejde for studerende

En dør for fristelser er åbnet for de unge med den nuværende uddannelsesplan. De har alt i alt for mange studietimer, de har mange timer hvor de ikke laver noget. Disse fritimer bruges ofte på en dårlig måde. Kendskab til dårlige vaner breder sig mellem hinanden og uvaner forøges stærkt. Rigtig mange unge mænd som er blevet religiøst opdraget hjemme fra og som kommer forholdsvis harmløse og dydige ud til skolerne, bliver fordærvede ved at omgås dårlige kammerater. De mister selvrespekt og ofrer ædle principper. Så er de rede til at gå på den nedadgående sti, for de har misbrugt deres samvittighed at synd ikke synes så vældigt syndigt. Disse onder, som er i skolerne som styres efter den nuværende plan, må der i stor grad rådes bod på, hvis studie og arbejde skal kombineres. Det samme onde eksisterer i de højere skoler, bare i en højere grad; for mange af de unge har oplært sig selv i dårlighed og deres samvittighed visner.

Mange forældre overvurderer deres børns stabilitet og gode egenskaber. De synes ikke at tage i betragtning at de vil blive udsat for umoralske unges påvirkninger. Forældre nærer frygt når de sender dem bort i skole, men de bilder dem selv ind, da de er belært med gode eksempler og fået en religiøs belæring, at de vil være principfaste i højskolen. Mange forældre har kun en svag idé om den udbredte tøjlesløshed i disse læreanstalter. I mange tilfælde har forældre arbejdet hårdt og lidt mange afsavn, med dette for øje (34) at deres børn skal have en uddannelse. Og efter alle deres anstrengelser, har de den bitre erfaring at få deres børn færdig med studierne med tøjlesløse vaner og ødelagte legemer. Og ofte er de respektløse over for deres forældre, utaknemmelige og uhellige. Disse uheldige forældre, som således belønnes med utaknemmelige børn, jamrer sig over at de har taget deres børn fra dem og udsat dem for fristelser og kommer tilbage til dem som fysiske, mentale og moralske vrag. Med skuffelse og næsten sønderbrudte hjerter ser de deres børn, som de havde så høje håb om, opføre sig ondt og føre en frygtelig tilværelse.

Men der er dem med faste principper som svarer til forældres og lærers forventninger. De går igennem skoleforløbet med ren samvittighed og kommer frem med gode legemer og en god moral

uplettet af fordærvende indflydelser. Men antallet af disse er lille.

Nogle studerende lægger hele deres liv ind i studierne og koncentrerer sig på at få en uddannelse. De arbejder med hjernen, men lader de fysiske kræfter forblive passive. Hjernen er overbebyrdet og musklerne bliver svage fordi de ikke bruges. Når disse studerende tager afgangseksamen, er det tydeligt at de har fået deres uddannelse på bekostning af livet. De har studeret dag og nat, år efter år, hele tiden holdt deres tanker udsædelt, medens de ikke har brugt deres muskler tilstrækkeligt. De ofrer alt for videnskabskundskab og går i deres grave.

Unge damer giver ofte i gang med studiet men forsømmer de endda vigtigere uddannelsesgrene for det praktiske liv, end bøger. Og efter at have fået deres uddannelse er de ofte blevet invalider for livet. De forsømmer deres sundhed ved at blive for meget indendørs, frarøvet himlens rene luft og det Gudgivne sollys. Disse unge damer kunne komme sunde fra deres (35) skoler, hvis de havde kombineret deres studier med husligt arbejde og været ude i den friske luft.

Godt helbred er en stor rigdom. Det er den rigeste ejendom mennesker kan have. Rigdom, ære eller lærdom købes dyrt, hvis det er på bekostning af livssundhed. Ingen af disse goder kan sikre lykke, hvis sundheden mangler. Det er en frygtelig synd at misbruge den sundhed Gud har givet os; for enhver misbrug af sundheden svækker os for resten af livet og gør os til tabere, selv hvis vi får en større uddannelse.

I mange tilfælde indser velhavende forældre ikke betydningen af at give deres børn en uddannelse i livets praktiske pligter, såvel som i teoretisk viden. De ser ikke det nødvendige i, til bedste for deres børns indstilling, moral og fremtidige brugbarhed, at give dem et solidt kendskab til nyttigt arbejde. Dette tilkommer deres børn, for hvis uheldet er ude, kan de så bevare en ædel uafhængighed, fordi de ved, hvordan de skal bruge deres hænder? Hvis de har en kraftreserve, vil de ikke være fattige, selv om de ingen penge har. Mange, som var velstående i deres ungdom, bliver måske berøvet al deres rigdom og står tilbage med forældre, brødre og søstre, som er afhængig af deres hjælp. Hvor vigtigt er det da ikke, at enhver ung får lært en eventuel nødsituation! Rigdom er i sandhed en forbandelse, når de, som er i besiddelse af den, lader den stå i vejen for, at deres sønner og døtre får kendskab til nyttigt arbejde, så de kan blive skikket til det praktiske liv.

Dem som ikke er tvunget til at arbejde, får ofte ikke tilstrækkelig motion for at holde sig sunde. Af mangel på sindets og håndens arbejde får unge ladhedens vane og opnår ofte hvad der frygtes mest, en dårlig uddannelse, slentrer omkring på stenbroerne, ryger drikker og spiller kort.

Unge damer vil læse noveller, undskylde sig fra aktivt arbejde fordi de er fintfølede. De er svage fordi de ikke bruger de muskler Gud har givet dem. De kan tro (36) at de er for svage til at gøre husligt arbejde, men vil arbejde med hækling og orkis og bevare deres hænder og ansigters fine bleghed, medens deres bebyrdede mødre slider hårdt i det for at vaske og stryge deres klæder. Disse damer er ikke kristne, for de overtræder det femte bud. De ærer ikke deres forældre. Men moderen er den der mest skal have skylden. Hun har føjet sine døtre og har fritaget dem fra at bære deres del af hjemmeopgaverne, indtil arbejdet er blevet usmageligt for dem og de elsker at nyde en sart lathed. De spiser og sover og læser noveller og taler om moden, medens deres liv er unyttigt.

Fattigdom er i mange tilfælde en velsignelse; for den hindrer børn og unge i at blive ødelagt af uvirksomhed. Det legemlige såvel som de intellektuelle kræfter bør opøves og udvikles på rette måde. Forældrene bør først og fremmest sørge for, at deres børn får en god konstitution, så de kan blive sunde mænd og kvinder. Det er umuligt at opnå dette uden motion. For børnenes fysiske og moralske sundheds skyld bør de lære at arbejde også selv om det ikke er nødvendigt rent økonomisk. Hvis de skal have en ren og retskaffen karakter, må de ind under et vel tilrettelagt arbejdes disciplin, hvor alle muskler bliver taget i brug. Den tilfredsstillelse, børnene vil få ved at gøre gavn og ved at fornægte sig selv for at hjælpe andre, vil være den sundeste glæde, de nogen sinde kan få. Hvorfor skulle velhavende frarøve sig selv og deres børn denne store velsignelse?

Forældre, passivitet er den største forbandelse som nogen sinde kan komme over de unge. Jeres døtre bør ikke have lov til at ligge i sengen sent om morgenen, sove de dyrebare timer Gud har lånt dem til at blive brugt på bedste måde og for hvilke de skal aflægge regnskab for ham. Moderen gør sine døtre stor skade ved at bære byrder som (37) de kunne dele med hende til deres eget nuværende og fremtidige gode. Den kurs som mange forældre udøver ved at lade deres børn være magelige og tilfredsstillende deres lyster for at læse romaner gør dem uegnede for det virkelige liv. Novelle og historielæsning er det største onde som unge kan hengive sig til. Novelle- og historielæsere bliver aldrig til gode og

praktiske mødre. De er dagdrømmere, lever i en urealistisk og indbildt verden. De bliver sentimentale og har sygelig indbildning. Deres kunstige liv ødelægger dem for alt nyttigt. De er forstandsmæssige dværge, selvom de smigrer sig selv med at de er overlegne i sind og metoder. Praktisk husholdningsarbejde er af største betydning for unge piger.

Fysisk arbejde vil ikke forhindre intellektets dannelse. Langt fra. Fordelene de får ved fysisk arbejde vil bringe en person i balance og forhindre tankerne i at overbebyrdes. Musklerne vil arbejde hårdt og oplive den trætte hjerne. Der er mange lige glade piger som anser det for ukvindeligt at gå ind i aktivt arbejde. Men deres karakter er for åbenlys til at bedrage fornuftige mennesker med deres faktiske værdiløshed. De fniser og griner og har et påtaget væsen. De ser ud som om de ikke kunne sige deres ord ordentligt og direkte, men forpiner alt hvad de siger med læspen og dumme smil. Er dette damer? De blev ikke født som tåber, men blev opdraget sådan. Det kræver ikke en svagelig, hjælpeløs, overbeholdt, affekteret ting at blive en dame. Et sundt legeme kræves for en sund forstand. Fysisk sundhed og et praktisk kendskab til alle husets nødvendige opgaver vil aldrig være hindring for en veludviklet forstand; begge er af stor betydning for en dame.

Hele sindets styrke bør bruges og udvikles for at mænd og kvinder kan have et velafbalanceret sindelag. Verden er fuld af ensidige mænd og kvinder som er blevet sådan fordi en del af deres evner blev opelsket medens andre blev små på grund af passivitet. De fleste unges opdragelse slår fejl. De studerer for meget (38) medens de forsømmer det, som hører til det praktiske liv. Mænd og kvinder bliver forældre uden at tage hensyn til deres ansvar og deres efterkommere synker dybere ned på den menneskelige mangelheds-skala end de selv er. Således degenereres slægten hurtigt. Det stadige krav til studier, som skolerne nu udviser, gør de unge uegnede for det praktiske liv. Mennesket vil gerne i aktivitet. Hvis det ikke er aktivitet i den rette retning, vil det være aktivitet i den forkerte retning. For at bevare sindets balance, bør arbejde og studier gå sammen i skolerne.

I de sidste generationer er der gjort tilvejebringelser for at få uddannelse op på et højere stadi. Der burde etableres landbrugs- og industrivirksomheder i forbindelse med skolerne. Der burde også være lærere for husligt arbejde. Hver dag bør der bruges tid for arbejde der anvender fysiske og mentale kræfter helt. Hvis skoleeleverne var kommet på den plan vi har

nævnt, ville der ikke være så mange ude af sindsbalance.

Gud beredte en skøn have for Adam og Eva. Han forsynede dem med alt hvad de havde brug for. Han plantede frugtbringende træer af enhver art. Med rund hånd omgav han dem med sin gavmildhed. Træerne skabt til nytte og skønhed og blomsterne der uvilkårligt sprang ud og blomstrede i overflod omkring dem, vidste intet om forfald. Adam og Eva var i virkeligheden rige. De ejede eden. Adam var herre i sit skønne domæne. Ingen kan drage den kendsgerning i tvivl at han var rig. Men Gud vidste at Adam ikke kunne være lykkelig hvis han ikke havde noget at tage sig til. Derfor gav han ham noget at gøre; han skulle klæde haven.

Hvis mænd og kvinder i denne degenererede tidsalder har en masse jordiske rigdomme, som, sammenlignet med paradiset skønhed og rigdom givet til den fornemme Adam, er ret betydningsløse, føler de at de selv er hævet over arbejdet og oplærer (39) deres børn til at anse det som degenereret. Så rige forældre lærer deres børn, ved forskrift og eksempel, at penge danner herrer og damer. Men vore ideer om herre og damer er målt efter forstanden og dem moralske målestok. Den inspirerede apostel Peters formaning lyder: »Jeres prydelser skal ikke være noget udvortes: hårfletning og påhængte guldsmykker eller forskellig klædedragt, men hjertet, det skjulte menneske, med den uforgængelige prydelser, som en sagtmødig og stille ånd er; dette er meget værd i Guds øjne.« En sagtmødig og ydmyg ånd er ophøjet over verdslig ære eller rigdom.

Herren illustrerer hvordan han vurderer den verdslige rige som ved jordiske besiddelser holder sin sjæl oppe i forfængelighed, med den rige mand som river sine lader ned og bygger større, så han kan få rum til at anbringe sit gods. Uden at tænke på Gud, indrømmede han ikke hvor alle hans ejendomme kom fra. Taksigelser blev ikke sendt op til hans gavmilde Giver. Han lykønskede sig selv således: »Sjæl! du har meget gods liggende, nok for mange år; slå dig til ro, spis, drik og vær glad!« Mesteren som har betroet ham de jordiske rigdomme hvormed man skal velsigne sine medmennesker og forherlige sin Skaber, blev med rette vred over hans utaknemmelighed og sagde: »Du dåre! i denne nat kræves din sjæl af dig; hvem skal så have det, du har samlet dig? « Således går det den, som samler sig skatte, men ikke er rig hos Gud.« Her har vi en illustration på, hvor uendeligt Gud værdsætter mennesket. En stor formue, eller nogle rigdomme, vil ikke sikre

Guds gunst. Alle disse gaver og velsignelser kommer fra ham for at forsøge, prøve og udvikle menneskets karakter.

Mennesker kan få rigdomme ud over alle grænser; dog, hvis de ikke er rige mod Gud, hvis de ikke har nogen interesse for at sikre sig selv himmelske rigdomme og guddommelig visdom, regnes de for tåber af deres Skaber og vi efterlader dem netop dér hvor Gud (40) efterlader dem. Arbejde er en velsignelse. Det er umuligt at nyde sundhed uden arbejde. Alle evner bør bruges så de kan udvikles ordentligt, så mænd og kvinder kan være vel-afbalancerede. Hvis den unge har fået en grundig uddannelse i forskellig slags arbejde, hvis de har lært arbejde såvel som videnskab, vil deres uddannelse vise sig at være til største gavn for dem.

En konstant spænding over hjernen medens musklerne er passive, svækker nerverne og studerende har et næsten ukontrolleret ønske om forandring og spændende fornøjelser. Og når de får fri, efter at have studeret indendørs hver dag, er de næsten afsindige. Mange er aldrig blevet styret der hjemme. De har fulgt deres egne tilskyndelser og de tror at de mange studietimer der skal bruges, er en hård byrde for dem; og eftersom de ikke har noget at gøre efter studietimerne, forlokkes Satan med morskab og narrestreger som en forandring. Deres indflydelse på andre studerende er demoraliserende. De studerende som har haft fordel af at lære der hjemme og som er uvidende om samfundets unoder, bliver ofte bedst kendt med dem som er kommet ud i en dårlig form og hvis fordele ved mental dannelse og religiøs oplæring har været meget begrænset. Og når de blander sig med denne klasse i samfundet, og indånder en ikke ophøjende atmosfære, men som fører til det lavere og forringer moralen, synker til det samme lave stade som deres kammerater, så er de i fare. Det er til glæde for en stor gruppe studerende, at få gode stunder i deres fritimer. Og rigtig mange af dem som forlader deres hjem uskyldige og rene, bliver fordærvede på grund af deres kammerater i skolen.

Jeg er blevet ledt til spørgsmålet: Skal alt hvad der er dyrebart i vore unge, blive ofret for at de kan opnå en skoleuddannelse? Havde der været landbrugs- og fabriksvirksomheder knyttet til vore skoler og havde kvalificerede lærere som uddanner unge i (41) forskellige studiegrene og arbejde, helliget en del af dagligdagen til åndelig forbedring og en anden del til fysisk arbejde, ville der nu være bedre unge, der kommer ud og påvirker og former samfundet. Mange af de unge

som vil graduere fra disse institutioner vil gå frem med en karakterstabilitet. De vil være udholdne, have sjælsstyrke og opmuntre til at overvinde forhindringer og sådanne principper så de ikke vil påvirkes af forkert indflydelse, uanset hvor populær den er. Der burde have været erfarne lærere til at undervise unge kvinder i madlavning. De unge piger burde være blevet undervist i tilskæring, syning og reparation af tøj og således uddannet til livets praktiske pligter.

Til de unge mænd bør der være institutioner, hvor de kan lære forskellige erhverv, som vil sætte deres muskler såvel som intellektuelle evner i gang. Hvis de unge kun kan få en ensidig uddannelse, hvilket har da størst betydning: Kendskab til videnskaberne med alle ulemperne for liv og helbred, eller kendskab til et arbejde i det praktiske liv? Vi svarer uden at tøve: den sidstnævnte. Er man nød til at forsømme en af delene, så lad det blive studiet af bøgerne.

Rigtig mange piger, som gifter sig og får familie, har kun lidt kundskab og erfaring om de pligter som hviler på en hustru og husmor. De kan læse og måske spille et eller andet instrument, men de har ikke lært at lave mad. De kan ikke bage godt brød som er livsvigtigt for familiens helse. De kan ikke skære og lave klæder, for de har aldrig lært hvordan. De betragter disse ting som uvæsentlige og i deres gifte liv er de afhængige af nogen kan gøre det for dem. De er ligesom deres egne små børn. Det er en utilgivelig uvidenhed over for livets vigtigste opgaver som gør dem til meget ulykkelige familier.

Det aftryk det afstedkommer, forneds til modens glæder, og har lagt tusinder i graven som ellers kunne have levet. De (42) som kun udfører manuelt arbejde arbejder ofte kun for overskuddets skyld uden at give sig selv hvileperioder; medens den intellektuelle klasse overbebyrder hjernen og lider mangel på sund livskraft som fysisk arbejde giver. Hvis den intellektuelle ville, i et vist omfang, deler arbejderklassens byrde og således styrke musklerne, kunne arbejderklassen gøre mindre og bruge en del af deres tid til mental og moralsk dannelse. Dem med stillesiddende og bogligt arbejde burde arbejde fysisk også hvis de har midler og ikke har brug for at arbejde. Sundhed bør være en tilstrækkelig foranledning til at få dem til at forene fysisk arbejde med åndeligt arbejde.

Moralsk, intellektuel og fysisk dannelse bør sammensættes så vi får veludviklede og velafbalancerede mænd og kvinder. Nogle er i

stand til at udøve større intellektualitet end andre, medens andre hellere kan elske og nyde fysisk arbejde. Hos begge disse klasser er der mangler, og burde forsøge at forbedre sig, så de kan give hele deres liv som et levende offer til Gud, helligt og antageligt for ham, hvilket er deres gode tjeneste. Modesamfundets sæder og skikke bør ikke afveje deres handlemåde. Den inspirerede Paulus tilføjer: »Skik jer ikke lige med denne verden, men lad jer forvandle gennem en fornyelse af jeres sind, så I må kunne skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, velbehagelige og fuldkomne.

Tænkende mænds sind arbejder for hårdt. De ødsler ofte deres mentale kræfter, medens det højeste mål i andre klasser er fysisk arbejde. Den sidstnævnte klasse bruger ikke sindet. Deres muskler anvendes, medens deres hjerner er frarøvet intellektuel styrke, ligesom tænkende mænd arbejder medens deres legemer er frarøvet styrke og livskraft ved deres forsømmelse af muskler. Dem som indvilliger i at bruge deres liv til fysisk arbejde og lade andre tænke for dem, medens de på en enkel måde udfører hvad andre hjerner har planlagt, vil få muskelstyrke men en svag forstand. Deres (43) indflydelse for det gode er lille i sammenligning med hvad det kunne være hvis de ville bruge deres hjerne ligeså godt som deres muskler. Denne klasse falder hurtigere hvis de angribes af sygdomme; organismen gøres levende ved hjernens elektriske energi og modstår sygdomme.

Mennesker som har gode fysiske kræfter burde oplære sig selv til at tænke såvel som at handle og ikke være afhængig af at andre er hjerne for dem. Det er en almindelig fejl hos en stor gruppe af betragte arbejde som nedbrydende. Derfor er unge mænd meget ivrige efter at uddanne sig selv til lærere, kontorfolk, købmænd, advokater og have næsten alle stillinger der ikke kræver fysisk arbejde. Unge kvinder betragter husarbejdet som nedværdigende. Og selvom den fysiske anstrengelse kræves for at udføre husligt arbejde, hvis det ikke er for strengt og det at man bliver sundere af det, vil de alligevel søge efter en anden uddannelse som vil gøre dem til lærere eller kontorfolk, eller de vil lære nogle erhverv som vil holde dem indendørs til stillesiddende arbejde. Sundhedens rødme forsvinder fra deres kinder og sygdomme tager greb i dem fordi de frarøves fysisk arbejde og deres vaner i almindelighed bliver fordrejede. Alt dette fordi det er efter moden! De nyder fintfølelse liv, som er svaghed og forfald.

Egentlig er der nogle undskyldninger for at unge ikke vælger husarbejde, fordi dem som ansætter køkkenpiger i almindelighed behandler dem som tjenere. Ofte respekterer deres arbejdsgivere dem ikke og behandler dem som om de var uværdige end som medlemmerne i deres familier. De giver dem ikke de privilegier de giver syerskerne, sekretærer og musiklærere. Der skal både intelligens og erfaring til for at kunne lave god, sund mad og det er også en kunst at kunne se verden på en delikat og indbydende måde. Den som laver mad, som skal omdannes til godt blod for at give næring til hele kroppen, har en meget vigtig og ophøjet funktion. Selv vigtige arbejdere som sekretærer, sy-damer (44) eller musiklærerinder er ikke så ansvarsfulde og betydningsfulde som kokkepigen.

Det foregående er en udtalelse af hvad der kunne være gjort ved et rigtigt uddannelsessystem. Nu er tiden for kort til at udrette det som skulle være gjort i tidligere generationer; men vi kan gøre meget også i disse sidste dage, for at rette de eksisterende onder i uddannelsen af unge. Og fordi tiden er kort, burde vi i alvor arbejde nidkært for at give de unge den uddannelse som er forenelig med vor tro. Vi er reformatorer. Vi ønsker at vore børn skal have det bedste forspring. For at gøre dette, bør de som vil bruge deres muskler få arbejde. Daglig, systematisk arbejde bør udgøre en del af de unges uddannelse også i denne sene tidsperiode. Meget kan nu vindes ved at forbinde arbejdet med skolerne. Ved at følge denne plan vil studerende erkende åndens spændstighed og tankens livskraft og vil være i stand til at udrette mere mentalt arbejde på en given tid end de kunne ved blot at studere. Og de kan forlade skolen med deres usvækkede legemer og med styrke og mod til at stå imod i enhver situation som Gud i sit forsyn sætter dem i.

Fordi tiden er kort, bør vi arbejde med flid og for dobbelt kraft. Vore børn kan aldrig komme på college, men de kan opnå en uddannelse i de vigtige grene som de kan vende til praktisk brug og som vil give opelskelse for sind og væsen og bringe dets kræfter i brug. Rigtig mange unge som er gået igennem et college har ikke opnået den rigtige uddannelse som de kan bruge i praksis. De kan have college-uddannelsens navn, men i virkeligheden er de bare uddannede dumrianner.

Der er mange unge hvis tjeneste Gud ville antage hvis de ville hellige sig uforbeholdent til ham. Hvis de ville bruge de sindskræfter i Guds tjeneste, som de bruger på at tjene sig selv og på at opnå ejendomme ville de gøre alvorlige, udholdne, succesrige gerninger i Herrens vingård.

Mange af vore (45) unge mænd burde vende deres opmærksomhed til skrifternes studium, så Gud kan bruge dem i sin sag. Men de bliver ikke så intelligente i åndelig kundskab som de bliver i timelige ting; derfor gør de ikke det Guds arbejde som de kunne gøre med accept. Der er kun få der advarer syndere og vinder sjæle for Kristus, skønt der burde være mange. Vore unge mænd er i almindelighed kloge i verdens sager, men ikke forstandsmæssige med hensyn til Guds riges ting. De kunne vende deres tanker til en himmelsk, guddommelig kanal og vandre i lyset, gå ud fra det lys der er og styrke de har for andre, indtil de kan vende syndere til Kristus og pege for den ikke-troende og fortvivlede hen til et klart spor mod himlen. Og når denne krig er til ende, vil de indbydes til deres Herres glæde.

Unge mænd burde ikke gå i gang med at forklare skrifterne og holde forelæsning over profetierne når de ikke har kendskab til de betydningsfulde bibelsandheder de prøver at forklare for andre. De kan være mangelfulde i de almindelige uddannelsesgrene og vil derfor ikke kunne gøre den mængde godt de kunne gøre hvis de havde en god skoles fordele. Uvidenhed er ikke grobund for nogen bekendende Kristi efterfølgers ydmygelse eller åndelighed. Det guddommelige ords sandheder kan bedst påskønnes af en forstandsmæssig kristen. Kristus kan bedst forherliges af dem som tjener ham med forstanden. Det store formål med uddannelse er at sætte os i stand til at bruge de kræfter Gud har givet os på en sådan måde så bibelreligionen fremstilles bedst muligt og der arbejdes for Guds herlighed.

Vi står i gæld til Ham som gav os tilværelsen, for alle de talenter som er betroet os; og det er en pligt vi har til vor Skaber at opelske og udnytte hvad Han har betroet os. Uddannelse vil opelske sindet, udvikle dets kræfter og forstandsmæssigt styre dem, så vi kan være nyttige i fremrykningen af Guds herlighed. Vi behøver en skole hvor dem som netop går ind i tjenesten mindst (46) lærer de almindelige uddannelsesgrene og hvor de også kan lære Guds ord for denne tid, til fulde. I forbindelse med disse skoler, bør der gives lektioner over profetierne. Dem som virkelig har gode evner som Gud vil antage til at arbejde i hans vingård vil blive hjulpet meget efter blot nogle få måneders undervisning på en sådan skole. — *Vidnesbyrd for menigheden 3 s.131-160, 1872.*

Videre studium
Life of Christ (12 artikler), The Youth's Instructor, 1. marts, 1872 til 3.marts, 1874,

Unge farer og opgaver, Vidnesbyrd til menigheden 3 s.221-227 (1872),
Appel til de unge Youth, samme, 362-380 (1875).

Kristus, en opdrager.

(47) Det menneskelige sind er modtagelig for den højeste udvikling. Et liv, der er helliget til Gud, burde ikke være et liv i uvidenhed. Mange taler imod uddannelse, fordi Jesus valgte ulærde fiskere til at forkynde evangeliet. De hævder, at han foretrak de ulærde. Mange lærde og ærede mænd troede på hans lære. Hvis disse uden frygt havde adlydt deres samvittigheds overbevisning, ville de have fulgt ham. Deres evner ville accepteres og benyttes i Kristi tjeneste, dersom de havde overladt dem til ham. Men de havde ikke moralsk kraft til over for de truende præster og mistænksomme herskere at bekende sig til Kristus og sætte deres anseelse på spil ved at slutte sig til den ydmyge galilæer.

Han, som kendte alles hjerter, forstod dette. Hvis de, der havde uddannelse og anseelse ikke ville udføre det arbejde, de var skikket til, ville Kristus vælge mænd, der ville være lydige og trofaste til at gøre hans vilje. Han valgte ydmyge mænd og knyttede dem til sig, for at han kunne uddanne dem til at føre det store værk på jorden fremad, når han skulle forlade den.

Kristus var verdens lys. Han var kilden til al kundskab. Han var i stand til at uddanne de ulærde fiskere til at modtage det ophøjede hverv, han ville give dem. De sandhedens lærdomme, der blev givet til disse uanseelige mænd, blev af mægtig betydning. De skulle sætte verden i bevægelse. Det syntes kun at være en ringe ting for Jesus at knytte disse ydmyge personer til sig; men det var en begivenhed, der havde forbavsende følger. Deres ord og deres arbejde skulle revolutionere verden.

Kristus foragtede ikke uddannelse. Den højeste udvikling af sindet har hans fulde bifald, hvis den er helliget gennem gudsfrygt og kærlighed. De ydmyge mænd, som Kristus valgte, var underkastet den himmelske (48) majestæts forældende indflydelse, i de tre år de var sammen. Kristus var den største lærer, verden nogen sinde har kendt.

Gud vil tage mod de unge med deres evner og hele deres rigdom af hengivenhed, hvis de vil vie sig til ham. De kan nå op til intellektuel storheds

højeste tinde; og hvis de forener dette med religiøse principper, kan de udføre det værk, som Kristus kom fra himlen for at udføre, og blive Mesterens medarbejdere når de udretter dette.

Eleverne ved vore skoler har værdifulde forrettigheder, idet de ikke alene opnår kundskab i videnskabelig retning, men også lærer, hvorledes de skal udvikle og efterleve dyder, som vil give dem en fast karakter. De er Guds ansvarlige redskaber. Talenter som rigdom, stilling og forstand har Gud betroet mennesket for at blive benyttet i hans tjeneste på en forstandig måde. Disse forskellige talenter har han fordelt i forhold til sine tjeneres kræfter og evner, - enhver har fået sin gerning.

Giveren forventer noget tilbage, der svarer til gaverne. Den ydmygste gave skal ikke foragtes eller efterlades passiv. Den lille bæk siger ikke, at jeg ikke vil løbe langs min smalle kanal fordi jeg ikke er en mægtig flod. Græsspirene nægter ikke at vokse fordi de ikke er skovtræer. Lampen vil ikke sprede sit lille lysskær fordi den ikke er en stjerne. Månen og stjernerne vil ikke skinne fordi de ikke stråler så klart som solen. Enhver person har sit eget særlige virkefelt eller profession. Dem som gør mest ud af deres Gudsgivne anledninger, vil vende tilbage til Giveren, med deres fremskridt, en rente der svarer til den anbragte kapitel.

Herren lønner ikke den store mængde arbejde. Han betragter ikke arbejdets storhed så meget som den troskab det er gjort med. De *gode* og *trofaste* tjenere belønnes. Idet vi opelsker Guds de kræfter Gud har givet os her, skal vi vokse i kundskab og erkendelse, og være i stand til at fatte værdien af evigt liv. De som har misbrugt deres Gudsgivne privilegier i dette liv, og (49) har været tilfreds med at være ligeglåd, helt optaget af emner som trivielt som har værdi for dem selv eller andre, vil ikke forstå det personlige ansvar, undertrykke onde tendenser, og styrke de højere beslutninger til et renere, højere og helligere liv.

De unge bør være elever til den næste verden. Skaffer sig udholdent kundskaber, kontrolleret af Guds frygt og kærlighed, vil give dem større magt for det gode i dette liv, og dem som udnytter deres privilegier godt medens de er her, til at få de højere talenter, vil tage disse værdifulde erhvervelser med sig i det fremtidige liv. De har søgt og opnået det som er uforgængeligt. Evnerne til at værdsætte den herlige som »intet øje har set, eller intet øre har hørt,« vil stå i forhold til de tilegnede færdigheder, og udvikle evnerne i dette liv.

Dem som, gennem Guds nåde, vil tømme deres hjerter for forfængelighed og skammel, kan rense sindets kamre, og gøre det til lagersted for kundskab, renhed og sandhed. Og det vil stadig nå udover verdslig tankegangs snævre grænser, til den Uendeliges umådelighed. Guds retfærdighed og barmhjertighed vil være foldet ud for den moralske begrebsopfattelse. Syndens frygtelige karakter, med dens resultater, vil kunne ses. Guds karakter, hans kærlighed manifesteret ved at han gav sin Søn at dø for verden, og hellighedens skønhed, er ophøjede temaer for betragtning. Dette vil styrke forstanden, og bringe mennesket i tæt samfund med den uendelige.—*The Review and Herald*, 21. juni, 1877.

Videre studium

Battle Creek College, Signs of the Times, 7.,14.februar, 1878.

En appel til vore studerende

(50) Vi har været meget bange for at studerende som går på Battle Creek college ikke vil få al den gavn som de kunne, med religiøs dannelse, fra familier som giver dem logi. Nogle familier nyder ikke Kristi religions liflige indflydelse, selvom de er bekendende kristne. Indflydelsen fra den slags personer som udøves over de studerende, er mere usmagelig end fra dem, der ikke giver sig ud for at være gudfrygtige. Disse ikke-religiøse, uansvarlige formalister må stå frem for verden som en foregiven blade, selvom de ligesom de golde figentræ, er helt blottet for det som vor Frelser alene værdsætter, - frugten for hans herlighed. Det arbejde der gøres af hjertet ved Guds nåde, ved de intet om. Disse personer udøver en indflydelse stik imod alt for dem de omgås. Der bør være komitéer, der tilser at de hjem de studerende kommer ud til; at de ikke er formalister, som ikke har byrde de kære unges sjæle.

Der kan gøres rigtig meget for dem der er frataget hjemmekredsens blødgørende og underlæggende indflydelse. Den ånd mange tilkendegiver, viser at hjertets sprog er: »Er jeg min broders vogter?« Jeg har ingen byrde eller ansvar ud over min egen familie. Jeg har ingen særlig byrde eller interesse for de studerende der har værelser i mit hus. Jeg vil spørge disse personer om de har byrder og nærer ansvar for deres egne børn. Jeg er ked af at se så lidt iver fra nogle forældres side af, hvorvidt den påvirkning, der omgiver deres børn, vil kunne være god til at danne kristen karakter; men dem

som har sjælsbyrde for deres egne elskede børn, bør ikke begrænse deres interesse i al selvished til deres egen familie. Jesus er vort eksempel i alle ting, men han har ikke givet os et eksempel i en sådan selvished, som vi ser blandt dem der bekender at være hans efterfølgere. (51) Hvis vi forbliver i Kristus, og hans kærlighed forbliver i os, skal vi elske dem som Kristus døde for; for han har befalet hans efterfølgere at elske hinanden ligesom han har elsket dem. Adlyder vi, som bekender hans navn, denne formaning? Svinger vi på dette punkt vil vi også gøre det på andre. Søgte Kristus sin egen vinding, bekvemmelighed og behag, ville verden være overladt til fortabelse i sin synd og fordærv.

En besynderlig ligegyldighed for sjæles frelse synes at have taget plads hos mange bekendende kristne. Syndere kan være gået tabt overalt omkring dem, og de har ingen særlig byrde for sagen. Vil Kristus sige til disse ligegyldige personer: »Vel du gode og tro tjener, gå ind til din Herres glæde«? Kristi glæde består i at se sjæle genløst gennem det offer han har gjort for dem.

Unge mænd og kvinder, der ikke er under hjemmets indflydelse, trænger til nogen, der vil se efter dem og vise dem lidt interesse; de, som gør dette, opfylder et stort behov og udfører i lige så høj grad et arbejde for Gud og for sjæles frelse som prædikanten på talerstolen. Dette forstående, uegennyttige arbejde for de unge er ikke mere, end hvad Gud forlanger af enhver af os. Hvor alvorligt bør en erfaren kristen ikke arbejde for at hindre dannelsen af vaner, der for stedse vil skæmme karakteren! Kristi efterfølgere bør gøre Guds ord tiltrækkende for de unge. Lad din egen karakter blive blødgjort og underlagt hellighedens skønheder, være en daglig og timelig prædiken for de unge. Vis ikke at du grubler; men vind dem til et helligt liv og lydighed til Gud. Nogle kristedomsbekendende frastøder de unge ved at være sure. Nu er de unges hjerter som modtagelig voks, og du må lede dem til at beundre kristen karakter, men om nogle få år er blevet voksen, til granit.

Jeg kalder de bekendende kristne i Battle Creek som en menighed og som enkeltpersoner, at tage deres gudsgivne (52) ansvar op. Vandre selv med Gud; og udøv en indflydelse over de unge som skal bevare dem fra at falde for de mangfoldige fristelser der gøres attraktiv for at lokke de unge i denne generation. Satan fratager starten af Guds bekendende folk. De synes at sove fra de unges farer, og det fordærv som truer dem. Satan viser jublende sine sejre han har vundet over de unge; og dem som bekender at være korssets soldater

lade ham tage sine ofre fra tagåsen, og viser en forunderlig forsoning.

Mange af disse sager anses som håbløse, rækker ikke en hjælpende hånd ud for at redde dem. Nogle af disse kunne være reddet; og selv nu, hvis der var interesse for dem, kunne de nås. Hvad har nogen af os så vi ikke får? Vi er skyldige over for Kristus for alle evner, enhver nådegave, enhver god tanke, og enhver ordentlig handling. Af os selv har vi ikke noget af prale af. Lad os i sagtomdighed og ydmyghed bøje os ved korssets fødder; og lad alle vore ord og handlinger være sådan at andre vindes for Kristus, og ikke drive dem længere væk fra ham.

Jeg taler til jer som bor på værkets store center. I kan ikke være helt ligeglade, pietetsløse formalister for jer selv. Mange vidner ser på jer, og mange efterligner jeres handlemåde. Et ureligiøst liv besegler ikke kun jeres egen dom, men ruinerer også andre. I som lever har så tungtvejende interesser at holde jer til, I skal være på vagt, trofaste skildvagter, aldrig væk fra vagten. Bruges der uopmærksomt øjeblik på selviske sager eller på selvtilfredsstillelse kan fjenden få fordel, som flere års arbejde ikke kan modvirke. Dem som vælger Battle Creek som deres hjem bør være troens og bønnens mænd og kvinder, oprigtig for de interesser der er for dem omkring dem. Der er ingen anden sikkerhed, end at vandre med Gud.

De unge som går på Battle Creek college vil have forskellige slags karakter. De blevet uddannet og oplært forskelligt. Mange er blevet overladt til at følge deres egne uerfarne sinds tilbøjeligheder. Forældrene har (53) ment, at de elskede deres børn; men det har vist sig, at de var deres værste fjender. De har ladet det onde fortsætte uhindret. De har tilladt deres børn at kæle med synden, hvilket er som at kæle med en hugorm, der ikke blot vil hugge efter ham der kæler med den, men efter alle, der kommer i nærheden af den.

Nogle af disse forkælede børn er blandt de studerende som går på vort college. Lærere, og alle som er interesserede i de studerende og vil hjælpe dem, har en lidet misundelsesværdig opgave i at hjælpe denne gruppe umodne unge. De har ikke været underlagt deres forældre hjemmefra, og har ingen idé om at være ved skolens hoved eller i de hjem hvor de ernærer sig. Hvilken tro og tålmodighed og nåde, og visdom er nødvendig for at behandle disse forsømte, meget forkælede unge. Endog de bedragede forældre tager børnenes parti imod skolen og hjemmeopdragelsen. De vil holde andre tilbage

fra at gøre den pligt som Gud forlanger af dem, og som de forsømmer så meget. Hvilken Gudsvisdom er der ikke behov for, for at kunne at handle retfærdigt og elske barmhjertighed under disse prøvende omstændigheder. Hvor vanskeligt er det at veje menneskesindene i de rigtige retninger, som er blevet så forkvalede af denne forkerte ledelse. Når nogle har fået frie tøjler, er andre blevet styret for meget; og når de er borte fra de vagtsomme hænder der holder styretøjlerne hårdt, lader kærlighed og barmhjertighed være uden overvejelse, har de følt at de ikke er blevet dikteret af nogen. De foragter tanken om at styre.

Skal de, som har en vanskelig opgave med at uddanne disse unge folk og forme deres karakter, skal de ikke have Guds børns trofaste bønner. Omsorg, byrder og tunge ansvar må blive den samvittighedsfulde, gudfrygtige lærers lod, såvel som at forstå de byrdebærende fædre og mødre i Israel, som bor i Battle Creek. Alle oprigtige kristne, som værdsætter sjæle som Kristus døde for, vil anstrenge sig alvorligst for at gøre al i deres kraft for at rette naturlige forældres fejl og forsømmelser. Lærerne vil føle at der påhviler en pligt dem at (54) få deres elever frem for verden, og for Gud med symmetriske karaktertræk og velafbalanceret sindelag. Men lærerne kan ikke bære hele denne byrde, og skal ikke forventes at være alene ansvarlig for den gode måde og ophøjede moral hos deres elever. Alle familier som lægger værelse til dem bør have regler som de må indrette sig efter. Det vil ikke være venligt over for dem eller deres forældre at lade dem danne ulovlige vaner og ødelægge eller skamfere udstyret. Hvis de er ret kåde og brænder inde med energi, så lad dem udføre et energikrævende arbejde, indtil de er trætte og får dem til at påskønne hvile i deres værelser.

Der kom en dårlig indberetning ind sidste år, om nogle af de studerendes værelser. Hvis de studerende er grove og uforskammede, bærer deres værelser ofte præg af dette. Hensynsløs sport, højroset latter, og de sene timer respekteres ikke af dem der lejer værelserne. Tillader de denne optræden hos de studerende, begår de alvorlig fejl over for dem, og gør sig selv i høj grad ansvarlig for denne forkerte ledelse. De studerendes værelser bør ofte besøges, og se om de er gode for deres sundhed og bekvemmelighed, og forvisser sig om alt lever i overensstemmelse med skolens regler. Forsømmelighed af en eller anden slags bør kunne udpeges, og de studerende bør kunne bearbejdes trofast. Hvis de er *ulydige og viljen ikke styres*, er hjemmet bedre uden dem, og skolen er bedre uden dem. Vort College bør ikke fordærves for nogle få lovløse studerendes

skyld. Mange af collegerne i vort land placeres der hvor de unge er i fare for at blive umoralske og fordærves gennem disse onde selskaber.

Vore studerendes selskab er en betydningsfuld sag, og bør ikke forsømmes. Mange som kommer til vort College er bekendende kristne. Der bør udvises særlig interesse for disse, og de bør opmuntres til at de lever et kristent liv med deres stræbsomhed. De bør, så vidt muligt, bevogtes mod de fristelser som de unge møder, (55) uanset hvilken vej de går. For dem, som har haft flere års erfaring, kan de fristelser som overdynger disse unge mennesker, synes at være lette og kedelige at de ikke har sympati for disse unge fristede og prøvede. Dette er forkert. Deres eget liv og tidlige erfaring kan have været meget mere anderledes end de unge de vil kritisere for deres svagheit.

Mange, som bekender at være Kristi efterfølgere har en svag moralsk styrke. De har aldrig været korssets helte, og trækkes nemt ud deres alliance med Gud ved selviske fornøjelser. Disse personer bør hjælpes. De bør ikke overlades til at vælge deres kammerater og værelseskammerater tilfældigt. Dem som elsker og frygter Gud bør have en byrde for disse sjæles situation, og bør handle diskret når de vælger dårlige venner. Unge kristne som er tilbøjelige til at blive påvirket af ikke-religiøse kammerater bør have dem som venner som vil styrke gode beslutninger og religiøse tilbøjeligheder. En velvillig og religiøs ung, som end har en religionsbekendelse, kan miste sine religiøse afpræg ved at begå sig med folk der taler let om hellige og religiøse ting, og måske endog latterliggør dem, og som mangler ærbødighed og samvittighedsfuldhed. En lille surdej kan gennemsyre hele klumpen. Nogle har en svag tro; men hvis de sættes sammen med de rigtige værelseskammerater, er deres indflydelse for det rigtige stærk, så de kan afbalanceres i den rigtige retning, få en værdifuld religiøs erfaring, og få en succesrig kristen karakterdannelse.

Jeg vil at vore brødre og søstre vogter sig for sjæle som de må aflægge regnskab over for. Mit sind er dybt oprørt over dette emne. Jeg vil tilskynde dem som bekender Kristus, nødvendigheden af at tage hele rustningen på; og arbejde for unge som går Battle Creeks college. De har nok ikke brug for prædikener og lange kritiserende lektioner, sådan som de har brug for den ægte interesse. Lad dem kende dig ved din gerninger at du elsker dem, og har omsorg for deres sjæle. (56) Hvis du udviser at ømsindig interesse for de unge der nu kommer til Battle Creek, som kastes i menighedens arme; har du

kun den halve den omsorg du har for dine timelige interesser, kan du binde dem til dig med de stærkeste sympati-bindinger; og din indflydelse over dem vil være en kraft for godt. — *The Review and Herald*, 21. februar, 1878.

Videre studium

Josef i Ægypten, *Signs of the Times*, 8. januar, 1880 - 5. februar, 1880
Stemmens kultur, *The Review and Herald*, 5. februar, 1880
Moses tidlige liv og kald, *Signs of the Times*, 4. februar, 1880 - 4. marts, 1880
Vor skoleprøve, Vidnesbyrd for menigheden, 4 s. 418-429
Skolens studerende, samme, 4 s. 430-437
Udnytte talenter, samme, 4 s. 519-522
Advarsel og formaning, samme, 4 s. 537-544
Moral- og forstandskultur, samme, 4 s. 545-549
Påvirkning af dem man omgås, samme, 4 s. 587-591
Enkelthed i klædedragt, samme, 4 s. 628-648
En god uddannelse, samme, 4 s. 648-653
Litteraturselskaber, *The Review and Herald*, 4. januar, 1881
Bibelstudium, *The Review and Herald*, 11. januar, 1881
Daniels liv, *The Review and Herald*, 25. januar, 1881 - 15. februar, 1881

Tanker om uddannelse

(57) Intet arbejde, mennesket nogen sinde har påtaget sig, kræver større omhu og dygtighed end den rette oplæring og opdragelse af de unge og børnene. Intet virker så kraftigt som indflydelsen fra vore omgivelser i de første år af vort liv. Den vise mand siger: »Væn drengen til den vej, han skal følge, da viger han ikke derfra, selv gammel«. Menneskets natur er trefoldig, og den oplæring, Salomo indskærpede, omfatter den rette udvikling af de fysiske, intellektuelle og moralske kræfter. For at udføre denne gerning rigtigt må forældre og lærere selv forstå »den vej, barnet skal følge«. Dette indbefatter mere end boglig viden og skolelærdom. Det omfatter udøvelsen af afholdenhed, broderkærlighed og gudfrygtighed, udførelsen af vor pligt mod os selv, vor næste og Gud.

Børnene må opdrages efter et andet princip end det, der råder ved dressur af dyrene, der ikke kan ræsonnere. Dyret skal kun vænne sig til at underordne sig sin herre, men barnet skal lære at beherske sig selv. Viljen må oplæres til at adlyde

forstandens og samvittighedens bud. Et barn kan være så disciplineret, at det ligesom dyret ikke selv har nogen vilje; dets individualitet går tabt i lærerens. En sådan opdragelse er uklog, og den får katastrofale følger. Børn opdraget på denne måde vil mangle stabilitet og beslutsomhed. De har ikke lært at handle efter principper, og forstandsevnerne er ikke blevet styrket ved øvelse. Så vidt muligt bør ethvert barn oplæres til selvtilid. Ved at få sat de forskellige evner i virksomhed vil det opdage, hvor det er stærkest, og hvor det har sine mangler. En forstandig lærer vil især drage omsorg for, at de svage træk bliver styrket, så barnet kan danne en velafbalanceret, harmonisk karakter.

På nogle skoler og i nogle familier, viser børnene sig som (58) veltrænede, medens de er under direkte disciplin, men når det system, som har holdt under regler, nedbrydes, lader de til at ikke kunne tænke og handle og beslutte for sig selv. Var de oplært til at selv udvise dømmekraft så hurtigt og vidt som det kan praktiseres, vil det onde være undgået. Men de har længe været kontrolleret af forældre eller lærere de har stolet helt på. Han som søger individualitet hos sine elever, forenes med sin egen individualitet, så at fornuft, dømmekraft og samvittighed underlægges hans kontrol, påtager et uberettiget og forfærdeligt ansvar. Dem som oplærer deres elever til at føle at kraften ligger hos dem selv at blive ærefulde og nyttige mænd og kvinder, vil være af den mest varige succes. Deres arbejde viser sig ikke til størst fordel for ryggesløse iagttagere, og deres arbejde værdsættes ikke så højt som den instruktør, der har fuldstændig kontrol; men det liv eleverne har efterpå, vil vise resultater for en bedre uddannelsesplan.

Både forældre og lærere er i fare for at byde og diktere for meget, medens de ikke kommer i tilstrækkelig social forhold med deres børn eller med deres elever. De er for forbeholdene, og udviser deres autoritet på en kold og usympatisk måde, som fører til oprør i stedet for at vinde tillid og hengivenhed. Hvis de oftere samler børnene omkring dem, og viser interesse for deres arbejde, og endog deres sportsaktiviteter, vil de vinde de smås kærlighed og tillid, og respektens og lydighedens lektie vil værre meget nemmere at lære; for kærlighed er den bedste lærer. Har de unge en lignende interesse vil det sikre dem lignende resultater. Den unges hjerte er hurtigt til at reagere på sympatiens berøring.

Det må aldrig glemmes at læren må være hvad han ønsker hans elsker skal *blive*. Heraf overvejes hans principper og levevaner skal som af større

vigtighed, end hans litterære kvalifikationer. Han bør være en mand som frygter Gud, og føler et ansvar for sit arbejde. Han bør forstå (59) vigtigheden af fysisk, mental og moralsk oplæring, og han bør give hver enkelt den passende opmærksomhed. Han som kontrollerer sin elever må først kontrollere sig selv. For at få deres kærlighed må han vise i udseende, ord og handling at hans hjerte er fyldt af kærlighed til dem. Samtidig er fasthed og beslutsomhed absolut nødvendig i arbejdet med at danne rigtige vaner, og udvikle ædle karaktertræk.

Fysisk oplæring bør besidde en vigtig plads i alle uddannelsessystemer. Det er forældres og læreres pligt at blive kendt med menneskeorganismen og de love som den herskes af, og så vidt muligt sikre deres børn og elever den største af alle jordiske velsignelser, »et sundt sind i et sundt legeme.« Myriader af børn dør hvert år, og mange flere overlades til at føre et ussel liv, måske af synd, på grund af lærere og forældres uvidenhed eller forsømmelse.

Mange mødre bruger timer endog dage på unødigt arbejde, blot for at vise sig frem, og alligevel har de ikke tid til at få den nødvendige information, at hun må bevare sine børns sundhed. Hun betror deres kroppe til doktoren, og deres sjæle til prædikanten, så hun ikke forstyrres i hendes tilbedelse af moden. At blive kendt med menneskestrukturens forunderlige mekanisme, og forstå det ene organs afhængighed med det andet, for en sund handlemåde for alle, er et arbejde hun ikke har interesse for. Hun ved kun lidt om sindets og legemets indbyrdes indflydelse. At sindet i sig selv, er en forunderlig begavelse som allierer det begrænsede med det ubegrænsede, forstår hun ikke.

I generationer har det populære uddannelsessystem, især for børn, været destruerende for sundhed, og endog for livet selv. I fem til seks timer om dagen, har barnet gået ind i et klasseværelse der ikke er ordentlig udluftet eller sundt nok til elevernes sundhedsvelvære. Luften i disse værelser bliver til gift for de lunger som inhalerer det. Og her bliver de små, med deres aktive hvileløse (60) kroppe, og ikke mindre aktive og hvileløse tanke sind, holdt ubeskæftiget i lange sommerdage, når hele verden ikke kalder dem til større sundhed og lykke med fugle og blomster. Det bedste som mange børn får, er kun et spinkelt greb om livet. Indespæringen i skolen gør dem nervøse og syge. Deres kroppe forklejnes af nervesystemet. Hvis livets lampe går ud, er lærere og lever langt fra at fortænke sig selv i at de havde noget at gøre med at livsgnisten slukkes.

Den smertelige tab betragtes som en særlig tilskikkelse af Forsynet, medens sandheden er uden undskyldning, uvidenhed og forsømmelse af naturlovene har ødelagt disse børns liv. Gud har planlagt at de skal leve, og glæde sig over sundhed og livskraft, og udvikle rene, ædle og elskelige karaktertræk, der ærer ham i dette liv, og priser ham for altid i det fremtidige liv.

Hvem kan påskønne de liv som er forlist ved at få forstanden til at forsømme de fysiske kræfter? De uforstandige forældre og lærers handlemåde stimulerer de unge sind til smiger eller frygt, har vist sig skæbnesvangert for mange lovende elever. I stedet for at tilskynde dem med alle mulige opmuntringer, vil en klog instruktør hellere begrænse det aktive tankesind, indtil det fysiske legeme er blevet stærkt nok til at anstrenge sig mentalt.

Om det unge menneske bliver sundt og muntert, som er afhængig af normal fysisk og mental udvikling, der må sørges for at der studeres, arbejdes og forlystes rigtigt. Dem som har begrænset sig tæt til studiet og forsømmer fysiske legemsøvelser, skader sundheden ved at gøre sådan. Cirkulationen kommer ud af balance, og hjernen får for meget blod og arme og ben for lidt. Deres studer bør begrænses til et vist antal timer, og så bør der sættes tid af til aktivt arbejde og friluft.

Små børn bør have lov til at løbe og lege udendørs, nyde den friske, rene luft, og livgivende solskin. (61) Lad fundamentet for et stærk krop blive lagt tidligt i livet. Forældre bør være de sunde lærere for deres børn, indtil de er otte eller ti år gamle. Lad moderen få mindre byrde for det kunstneriske, lad hende nægte at bruge kræfter på modeopvisningens slaveri, og i stedet finde tid til at opdyrke en kærlighed på sig selv og hendes børn for naturens smukke ting. Lad hende pege dem hen til de herligheder er er spredt ud i himlene, til de tusinde skønhedsformer der besmykker jorden, og fortælle dem om Ham som har gjort det hele. Derved kan hun lede deres unge tanker op til Skaberen og vække deres hjerter i ærbødighed og kærlighed for alle velsignelsers Giver. Marker og bakker – naturens tilskurerværrelse – bør være klasseværelse for de små børn. Dens rigdomme bør være deres lærebog. De lektier der indprentes på deres unge sind, vil ikke glemmes så hurtigt.

Guds værker i naturen har visdommens lektier og alle helbredelsers gave. De altid afvekslende scenerier for stadig gentagende årstider giver frisk tegn på hans herlighed, hans kraft og hans

kærlighed. Nuvel var det for ældre studerende, så længe de arbejder på at få lærte menneskers kunst og lærdom, er det også for at søge mere efter Guds visdom, - lære mere om den guddommelige lov, både den naturlige og moralske. I lydighed mod disse ligger livet og lykken i denne verden og i den kommende.—*The Review and Herald*, 10. januar, 1882.

Videre studium

Må kristne danse? *The Review and Herald*, 28. februar, 1882

Forældres ansvar, Vidnesbyrd for menigheden, 5 s. 319-323

Oplæring af børn, samme, 5 s. 323-331

Forretninger og Religion, samme, 5 s. 422-429

Et besøg i College City

(62) For nogle få uger siden, besøgte jeg College City (Californien), for at tale, på invitation, over temaet afholdenhed. Dette tog menigheden godt imod, og der var god tilslutning. Folk på dette sted havde allerede taget et godt standpunkt over afholdenhedens principper. Faktisk var det på betingelse af at der blev oprettet en højskole på det sted. Det land skolens bygninger skulle bygges på blev, sammen med omegnen omkring det, doneret til den Kristne Menighed med henblik på uddannelse, med en klausul at der ikke åbnes et værtshus tre miles fra skolen. Denne aftale lod til at blive overholdt. Vi føler at de unge var mere sikker på skolen i en sådan by, end var der åbne værtshuse dag og nat på alle gadehjørner.

Reglerne på denne højskole passer nøje på unge mænds og unge kvinders selskab under skoleperioden. Det er kun når disse regler inddrages, som det nogle gange er tilfældet, at herrer får lov at ledsage damer til og fra offentlige samlings. Vor egen højskole i Battle Creek har lignende regler, dog ikke så stringente. Sådanne regler er uundværlige for at vogte de unge fra farer som førægteskabelig frieri og ukloge ægteskaber. Unge mennesker sendes i skole af deres forældre for at få en uddannelse, ikke for at flirte med det modsatte køn. Det gode selskab, såvel som de studerendes højeste interesser, kræver at de ikke forsøger at vælge livspartner, medens deres egen karakter endnu ikke er udviklet, deres dømmekraft er umoden, medens de samtidig er frataget forældrenes omsorg og vejledning.

Det er fordi hjemmeoplysningen er mangelfuld at de unge ikke vil underlægge sig ordentlig myndighed. Jeg er selv moder; jeg ved hvad jeg taler om, når jeg siger at unge og børn (63) ikke kun er sikre, men lykkeligere under et sundt bosted, end at følge deres egne tilbøjeligheder. Forældre, der passes ikke ordentlig på jeres sønner og døtre. De bør aldrig have lov til at gå og komme som det passer dem, uden jeres kendskab og samtykke. Den frie frihed der gives til denne tids børn har vist sig som fordærv for tusinder. Hvor mange får lov til at være på gader om natten, og forældrene ikke ønsker at kende til deres børns kammerater. Der vælges for ofte venner som kun har en fordærvende indflydelse.

I ly af mørket, samles drenge i grupper for at lære deres første lektier i kortspil, spil, rygning og vin, eller øldrikning. Sønner af religiøse forældre vover sig ind på værtshuse efter et aftensmåltid med østers, eller andre udsvævelser, og sætter derved sig selv på fristelsens vej. Atmosfæren ved disse tilholdssteder er præget af blasfemi og uren omgang. Ingen kan blive der særlig længe, uden at blive fordærvet. Det er med sådanne omgangsfæller unge med lovende udsigt bliver berusede og kriminelle. Der bør vogtes imod at sådanne onder begynder. Forældre, hvis I ikke ved at deres omgivelser er udadledige og uangribelige, så lad ikke jeres børn gå på gaderne efter det bliver mørkt, og lave udendørs sports aktiviteter, eller møde andre drenge til forlystelse. Hvis denne regel gennemføres hårdnakket, vil lydighed mod dette blive en vane, og ønsket om overtrædelse vil snart ophøre.

De, som søger at bevare de unge fra fristelse og berede dem for et nyttigt liv, udfører et godt arbejde. Det glæder os, hver gang vi ser en højskole udvise forståelse af, hvad god disciplin og passende restriktioner betyder for de unge. Må alle sådanne læreres bestræbelser blive kronet med success. — *The Signs of the Times*, 2. marts, 1882.

Hjemmet og skolen

(64) Nu om dage praler man sig af at mennesker aldrig før har haft så store evner til at få kundskab, eller vise så bred interesse for uddannelse. På trods af dette pralende fremskridt, eksisterer der en anderledes lydighedsnægtelse og hensynsløshed i den kommende slægt; mental og moralsk degeneration er næsten universel. Populær uddannelse hjælper ikke på det onde. En

efterladenhed på mange læreanstalter har næsten gjort dem nyttesløse, og nogle gange regnes de mere for en forbandelse, frem for en velsignelse. Denne kendsgerning kan ses og beklages, og der bestræbes på at afhjælpe manglerne på vort uddannelsessystem. Der er et presserende behov for skoler, hvor de unge kan oplæres til selvkontrollens vane, flid og selvhjulpethed, med respekt for Guds overhøjhed og ære Gud. Med en sådan oplæring, håber vi at se de unge forberedt på at ære deres Skaber og velsigne deres medmennesker.

Det var for at nå disse normer at vort college i Battle Creek blev grundlagt. Men dem som bestræber sig på dette arbejde, finder at deres opgave er belastet med mange og alvorlige vanskeligheder. Det onde som ligger til grund for alle andre onder, og som ofte modvirker de bedste instruktørers indflydelse, kan findes i opdragelsen hjemmefra. Forældre ser ikke betydningen af at beskytte deres børn fra denne tidsalders forgyldte fristelser. De har ikke ordentlig kontrol over sig selv, og tilskriver derfor ikke rigtig dens værdi.

Mange fædre og mødre fejler når de ikke bakker op om den trofaste lærer. Unge og børn er, med deres ufuldkomne fatteevne og uudviklede dømmekraft, ikke altid i stand til at forstå alle lærerens planer og metoder. Når de kommer hjem med efterretning om hvad der er sagt og gjort i skolen, diskuterer forældrene dette i familiekredsen, og lærerens handlemåde kritiseres uden videre. (65) Børn lærer lektier, som ikke er nemme at få ud af hovedet. Selvom om de er underlagt stærke restriktioner eller der forlanges hårde studier af dem, appellerer de til deres ukloge forældre efter forståelse og eftergiveness. Derved ansføres der til en hvileløshed og skolen i helhed lider af en demoraliserende indflydelse, og lærernes byrde bliver meget tungere. Men det største tab bæres af ofrene for forældrenes forkerte ledelse. Karaktermangler som en korrekt opdragelse kunne rette op på, for lov at vokse gennem årene, og ødelægger og måske udsletter karakterindehaverens nytte.

De studerende, der som regel har nemt ved at beklage sig over skoledisciplinen, er dem som har fået en overfladisk uddannelse. Er de aldrig blevet undervist i den nødvendige grundighed, ser de på den med modvilje. Forældre har undladt at oplære deres sønner og døtre i hjemmepligtens trofaste udførelse. Børn får lov til at bruge timer på leg, medens far og moder slider uophørlig. Nogle få unge personer føler at det er deres pligt at tage en del af familiebyrden. De lærer ikke at

eftergiveness for appetitten, eller trang til fornøjelser, ikke er den store hjælp i livet.

Familiekredsen er den skole hvor børnene får deres første og mest udholdende lektier. Derfor bør forældre være meget hjemme. De bør ved forskrift og eksempel lære deres børn kærlighed til og frygt for Gud; lære dem at være forstandige, sociale, hengivne, opdyrke flidsvaner, sparsommelighed og selvfornægtelse. Ved at give deres børn kærlighed, forståelse og opmuntring i hjemmet, kan forældre give dem et sikkert og indbydende tilholdssted fra verdens fristelser.

»Ikke tid,« siger faderen, »Jeg har ikke tid til at oplære mine børn, ikke tid til sociale og hjemlige fornøjelser.« Så skulle du ikke have påtaget dig et ansvar for en familie. Når du nægter dem den (66) tid der behørigt er deres, berøver du dem den uddannelse som de skulle have af dig. Hvis du har børn, har du et arbejde at gøre, i samarbejde med moderen, i dannelsen af deres karakter. Dem som føler at de har et bydende kald til at arbejde for samfundets forbedring, medens deres egne børn vokser uopdragede op, bør de spørge sig selv om de ikke har taget fejl af deres opgave. Deres eget hjem er den første missionsmark, som forældrene er pålagt at arbejde på. Dem som lader hjemmehaven bevokse med torne og tidsler, medens de viser stor interesse for at opdyrke deres nabos jordområde, viser ikke hensyn til Guds ord.

Jeg gentager: Det er den manglende kærlighed og medynk, og fordømt ordentlig hjemmedisciplin, som skaber så mange vanskeligheder i skoler og colleger. Der er en forfærdelig kulde og apati blandt bekendende kristne. De er ufølsomme, og ukærlige og utilgivelige. Får disse onde træk frit løb hjemmefra, vil de udøve deres fordærvende indflydelse i alle dagliglivets gøremål. Hvis forældre og børn værnede om venlighed og belevenhed, vil det også kunne ses i samkvemmet mellem lærer og elev. Kristus bør være en æret gæst i familiekredsen, og der er ikke mindre brug for hans tilstedeværelse i klasseværelset. Ville Guds omvendende kraft blødgøre og underlægge forældres og børns hjerter, og forvandle dem til Kristi lighed.

Fædre og mødre bør, under bøn, omhyggeligt studere deres børns karaktertræk. De bør prøve at betvinge de træk der er for fremtrædende, og opmuntre andre som er mangelfulde, og derved sikre en harmonisk udvikling. Dette er ikke særlig nemt. Faderen betragter det måske ikke som nogen stor synd at forsømme oplæringen af hans børn; men sådan ser Gud det ikke. Kristne forældre behøver en grundig omvendelse på dette

område. Skylden hober sig op om dem, og konsekvensen af (67) deres handlinger går fra børnene til børnebørnene. Det uligevægtige sind, det heftige temperament, utålmodigheden, misundelsen og skinsygen vidner om forældrenes forsømmelighed. Disse dårlige karaktertræk vil bringe stor ulykke over den, der har dem. Mange får ikke den kærlighed fra kammerater og venner, som de kunne få, hvis de var mere venlige. Mange skaber vanskeligheder, hvor de end kommer, og hvad de end beskæftiger sig med.

Børn har krav som deres forældre bør anerkende og respektere. De har ret til en uddannelse og oplæring som vil gøre dem til nyttige, respekterede og elskede medlemmer af samfundet her, og give dem en moralsk udmærkelse til det rene og hellige samfund herefter. Den unge bør lære at både deres nuværende og fremtidige velbefindende beror i høj grad på de levevaner de danner i barndommen og ungdommen. De bør tidligt vende sig til underdanighed, selvfornægtelse og et hensyn til andres lykke. De bør lære at betvinge et iltent temperament, holde lidenskabelige ord tilbage, udvise uforanderlig venlighed, belevenhed og selvkontrol. Fædre og mødre bør gøre det til deres livs studium at deres børn bliver næsten fuldkomne i karakter, sådan som menneskelig anstrengelse, kombineret med guddommelig hjælp, kan gøre dem til. Dette arbejde har de accepteret med al hvad det indebærer, da de har bragt børn ind i verden.

Forældre må se om deres egne hjerter og liv kontrolleres af guddommelige forskrifter, hvis de vil opdrage deres børn i Herrens tugt og formaning. De er ikke bemyndiget til at irritere, skælde ud og latterliggøre. De burde aldrig spotte deres børn for dårlige karaktertræk, som de selv har overført til dem. Denne form for disciplin vil aldrig helbrede ondt. Forældre, brug Guds ords forskrifter til at formane og irettesætte jeres egensindige børn. Vis dem et »Så siger Herren« til støtte for jeres krav. En irettesættelse, der kommer som et ord fra (68) Gud, er langt mere effektiv end den, der kommer i et hårdt, vredt tonefald fra forældrenes læber.

I tilfælde, hvor det synes nødvendigt at sige nej til et barns ønsker eller modsætte sig dets vilje, bør den tanke alvorligt indprentes, at dette ikke sker for at stille forældrene tilfreds eller for at vise deres enevældige autoritet, men til dets eget bedste. Det bør belæres om, at enhver fejl, som ikke bliver rettet, vil gøre det ulykkeligt og mishage Gud. Under en sådan disciplinering vil børnene finde den største glæde ved at give deres vilje ind under deres himmelske Faders vilje.

Nogle forældre såvel som nogle lærere, synes at glemme at de selv engang har været børn. De er ophøjede, kolde og uforstående. Hvor de end er i kontakt med unge, i hjemmet, i dagskolen, i sabbatsskolen eller i menigheden, bevarer de det samme udseende af myndighed, og deres ansigter bærer jævnlige et højtideligt og irettesættende udtryk. Barnlig munterhed eller lunefuldhed, de unge livs hvileløse aktiviteter, finder ingen undskyldninger for deres øjne. Ubetydelige forseelser behandles som alvorlige synder. En sådan opdragelse er ikke Kristus lig. Børn der således er opdraget til frygt for deres forældre eller lærere, men ikke elsker dem; betror ikke deres barnlige erfaringer til dem. Nogle af sindets og hjertets mest dyrebare kvaliteter er frosset til døde, som en øm plante i den kolde blæst.

Smil, forældre; smil, lærere. Hvis dit hjerte er bedrøvet, så lad ikke dit ansigt afsløre dette. Lad sollyset fra et elskende og taknemmeligt hjerte lyse op i ansigtet. Frigør dig fra din hårde ophøjethed og indret dig selv til børnenes behov, og få dem til at elske dig. I må vinde deres hengivenhed, hvis I vil indprente religiøs sandhed i deres hjerter.

Jesus elskede børnene. Han husker at han en gang var et barn, og hans godgørende ansigt vandt de smås hengivenhed. De elskede at lege omkring ham, og stryge det elskelige ansigt med deres uskyldige hænder. Da de hebræiske mødre bragte deres små børn for at velsignes af den dyrebare frelser, fordømte (69) disciplene deres ærinde af den spinkle grund, at afbryde hans undervisning. Men Jesus læste denne alvorlige længsel i disse mødres hjerte, og standsede sine disciple, og han sagde: »Lad de små børn være; I må ikke hindre dem i at komme til mig; thi Himmeriget hører sådanne til.«

Forældre, I har et arbejde at gøre for jeres børn, som andre ikke kan gøre. I kan ikke lægge jeres ansvar over på andre. Fædrenes pligt over deres børn kan ikke overføres til moderen. Hvis hun passer sit eget arbejde, har hun rigelig byrde at bære. Kun i enstemmigt samarbejde, kan faderen og moderen udrette det arbejde som Gud har betroet i deres hænder.

Forældre og børn som bruger tiden på at få rigdomme er mere end tabt, medens den mentale forbedring og moralske dannelse forsømmes. Jordiske rigdomme kan forgå; men karakteradel, moraladel, vil stå for altid. Hvis forældrenes arbejde gøres godt, vil deres visdom og trofasthed bevidnes i evigheden. Dem som belaster deres pengemidler og deres renhed til det yderste for at

give deres hjem et kostbart udseende og elegant, eller fastholder dem uvidende i unyttigt arbejde, vil kun belønnes af stolthed, misundelse, egenvilje, og respektløshed fra deres ødelagte børn.

De unge behøver at bygge en fast barriere op fra deres barndom som er mellem dem og verden, så at dens fordærvende indflydelse ikke på påvirke dem. Forældre må være mere og mere på vagt, så deres børn ikke tabes for Gud. Hvis det betragtes som vigtigt at de unge har en smuk karakter og en beundringsværdig natur, som det er når de efterligner verdens moder i klæder og optræden, vil vi se hundredvis, hvor der er een i dag der kommer på det aktive livs trin, forberedt til at udøve en forædlende indflydelse på samfundet.

Forældrenes arbejde med uddannelse, undervisning og opdragelse påhviler alle. De bedste læreres bestræbelser må ofte bære lidt (70) frugt, hvis fædre og mødre ikke gør deres del i trofasthed. Guds ord må altid være deres vejleder. Vi bestræber os ikke på at få nye pligter ind. Vi bringer dette ords lære frem for alle, som vort arbejde skal bedømmes ud fra, og vi spørger: Er dette den standard som vi som kristne forældre bestræber os for at nå? — *The Review and Herald*, 21. marts 21, 1882.

Videre studium

Læreren og hans arbejde, *Signs of the Times*, 27.april, 1882

Arbejdet som en velsignelse, *Signs of the Times*, 4. maj, 1882

Vor skole i Healdsburg, *Signs of the Times*, 4.maj, 1882

Hjemmeoplæring — Dens betydning og resultaterne, *Signs of the Times*, 25.maj, 1882

Hjemmedisciplin, *The Review and Herald*, 13.juni, 1882.

Betydningen af fysisk træning

(71) Vor tid har uden sammenligning størst interesse for uddannelse. Den store kundskabsudbredelse ved hjælp af trykkerier, sætter selvoplæringen inden for alles rækkevidde, har vækket et generelt ønske for at blive mentalt bedre.

Selv om vi i taknemmelighed ser at vi bliver dygtigere, skal vi ikke lukke vore øjne for manglerne i det nuværende uddannelsessystem. I vore ivrige bestræbelser på at få forstandsmæssig

dannelse, forsømmes den fysiske såvel som moralske træning. Mange unge kommer fra læreinstitutioner med en lav moral og svækkede fysiske kræfter, uden kendskab til det praktiske liv og lidt styrke til at udføre dets pligter.

Idet jeg har set disse onder, har jeg spurgt: Måtte vore sønner og døtre blive moralske og fysiske svæklunge for at få en uddannelse på skolerne? Sådan burde det ikke være, det behøver det ikke, hvis lærere og studerende vil være oprigtige over for naturens love, som også er Guds love. Alle sindets og legemets kræfter burde fremkaldes til aktiv tjeneste, så de unge kan blive stærke, velafbalancerede mænd og kvinder.

Mange studerende har så travlt med at fuldende deres uddannelse, at de ikke er grundige med det som de påtager sig. Få har tilstrækkelig mod og selvkontrol til at handle ud fra princippet. De fleste studerende forstår ikke uddannelsens sande formål, og handler derfor ikke sådan så formålet opfyldes. De giver sig til at studere matematik eller sprog, medens de ikke får studeret det mere væsentlige for livets lykke og succes. Mange som udforsker jordens dybder sammen med geologer, eller gennemkrydser himlene sammen med astronomer, viser ikke den mindste interesse for deres egen kropes forunderlige mekanisme. Andre kan se præcis hvor mange ben der er i menneskeskelettet, og beskrive ethvert organ i kroppen korrekt, og (72) alligevel er de ganske uvidende om sundhedslovene, og helbrede sygdomme, som om livet blev kontrolleret af blind skæbne, i stedet den definitive og urokkelige lov.

Fysisk sundhed ligger fundamentet for alle den studerendes ambitioner og hans håb. Derfor fås den fremragende kundskab af de love hvorved sundheden sikres og bevares. Enhver ung bør lære at regulere sine diæt-vaner, - hvad han spiser, hvornår der spises, og hvordan der spises. Han bør lære hvor mange timer der skal bruges på studium, hvor meget tid der bruges på fysisk motion. Menneskekroppen kan sammenlignes med et veljusteret maskineri, som behøver omsorg, for at holde det kørende. Den ene del skal ikke underlægges stadige byrder og pres, medens en anden del rustes af passivitet. Når sindet er i gang, bør musklerne også have deres del af motionen.

Ordentlig regulering af spise-, sove-, studie- og motionsvaner, er en pligt som enhver studerende skylder sig selv, over for samfundet og over for Gud. Den uddannelse som gør den unge til en velsignelse for verden, er den som sætter dem i

stand til at få en sand og ædel manddom eller kvindedom. Om de studerende, som studerer hårdt, sover lidt, motionerer lidt, og spiser uregelmæssigt af upassende eller lav madkvalitet, får en mental oplæring på bekostning af sundhed og moral, på bekostning af åndelighed, og i sidste ende på bekostning af livet.

De har et naturligt ønske om aktivitet, og hvis de ikke finder et legitimt spillerum for deres indeklemte energi efter indespærring i klasseværelset, bliver de rastløse og utålmodige at kontrollere og derved forledes til uforskammede, umandige løjer som vanærer så mange skoler, højskoler og endog fornædres i rigtige udskejelser. Mange af de unge som forlader deres hjem i troskyldighed, fordærvs af deres kammerater i skolen.

Enhver læreanstalt bør gøre det muligt at lære og praktisere landbrug og mekanikkunst. Der bør ansættes kompetente lærere til at instruere unge (73) i forskellige industriudøvelser, såvel som i forskellige studiegrene. Når en del af hverdagen bruges på mental forbedring, så lad en bestemt del gå til fysisk arbejde, og en passende tid til andagtsøvelser og studie af skriften.

Denne træning vil opmuntre til selvstændige, faste og beslutsomme vaner. Når man kommer ud fra disse institutioner vil det berede til en succesrig involvering i livets praktiske pligter. De vil få mod og udholdenhed til at overvinde forhindringer, og principfasthed som ikke giver efter for ond indflydelse.

Skal de unge blot have en ensidig uddannelse, som er af største betydning, studier af videnskab, med alle ulemper for sundhed og moral, eller en grundig oplæring i praktiske pligter, med sund moral og god fysisk udvikling? Vi siger uden tøven at det skal være sidstnævnte. Men med gode anstrengelser kan man, i de fleste tilfælde, godt få begge ting.

Dem som kombinerer nyttigt arbejde med studier, har ikke brug for gymnastisk motion. Og det arbejde som udføres i den frie luft er ti gange mere gavnligt for sundheden end indendørs arbejde. Både mekanisk arbejde og landbrug er fysisk arbejde, dog er landbrug det sundeste af de to. Intet mindre end naturens livgivende luft og solskin vil kunne imødekomme kroppens behov til fulde. Alle gymnastiske bevægelser indgår når jorden skal dyrkes. Jorddyrkningens bevægelsesplads er de åbne marker. Himmelhvælvingen er dets tag, den solide jord dets gulv. Her pløjes og hakkes, sås og høstes. Se

på ham, ligesom i »høsttiden«, når han majer og river sammen, stiller i stakke og samler sammen, hæver og sænker, kaster bort og træder ned, og stuver bort. Disse forskellige bevægelser aktiverer kroppens ben, led muskler, scener og nerver. Dets livskraftige bevægelser skaber fulde dybe og stærke inhaleringer og udånden, hvilket udvider lungerne og renses blodet, sender den varme livsstrøm der løber i arterier og vener. En landmand som er mådeholden alle sine levevaner dem som kombinerer nyttigt arbejde med studium, har ikke brug for gymnastiske øvelser, og (74) nyder normalt sundheden. Hans arbejde er behageligt for ham. Han har en god appetit. Han sover godt, og må være lykkelig.

I modsætning til den aktive landmands vilkår, er den studerende som ikke dyrker motion. Han sidder i et lukket værelse, bøjer sig over sit bord, hans bryst er trukket sammen, hans lunger presset. Han kan ikke tage de fulde og dybe indåndinger. Hans hjerte belastes til det yderste, medens hans krop er inaktiv som om han ikke har særlig brug for den. Hans blod bevæger sig trægt igennem kroppen. Hans fødder er kolde, hans hoved varmt. Hvordan kan en sådan person få det sundt?

Lad den studerende motionere regelmæssigt så han vil ånde dybt og fuldt, tage himlens rene og livgivende luft ind i lungerne, og han vil blive et nyt menneske. Det er ikke så meget de vanskelige studier som ødelægger studerendes sundhed, som det er vanrøgt af naturens love.

På læreanstalterne bør erfarne lærere give sig til at undervise unge damer i køkkenets mysterier. Et kendskab til hjemmepligterne er af uvurderlig pris for enhver kvinde. Der er et utal af familier hvis lykke er gået tabt ved passivitet hos hustruen og moderen. Det er ikke så vigtigt at vore døtre lærer malerkunst, kreativ kunst, musik eller endog matematik, eller talekunst, som det er at lære at skære, tillave og istandsætte deres egne klæder, eller tilberede mad på en sund og indbydende måde. Når en lille pige er ni eller ti år gammel, bør hun pålægges at tage en regulær del i hjemmets pligter, så meget som hun kan, og bør drages til ansvar for den måde hun gør sit arbejde på. Det er en klog fader, som siger, når han bliver spurgt hvad han vil gøre med sine døtre: »Jeg ønsker at sætte dem i lære hos deres fremragende moder, så de kan lære kunsten at udnytte tiden, og blive dygtige hustruer og mødre, familieoverhoveder, og nyttige medlemmer af samfundet.«

At vaske tøj på gammeldags rullebræt, feje, støve af og flere forskellige andre pligter i køkkenet

(75) og haven, vil være værdifuld for unge damer. Så nyttigt arbejde vil gå i stedet for krocket, bueskydning, dans og andre fornøjelser som ikke gavner nogen.

Mange damer der regnes for veluddannede, har gradueret med flotte resultat fra læreinstitutioner, er skammelig uvidende om livets praktiske pligter. De er blottet for de kvaliteter der er nødvendig for ordentlig familie styring, og derfor nødvendige for deres lykke. De kan tale om kvindens ophøjede sfære og hendes rettigheder, alligevel falder de selv langt under kvindens sande sfære. Det er enhver datter af Evas ret at få en kendskab til hjemmets pligter, at få oplæring i alle dele af hjemmets arbejde. Enhver ung kvinde bør uddannes sådan, at hvis hun kaldes til at udfylde en hustrus og moders stilling, kan hun indtage sædet som dronning i sit eget hjem. Hun bør være fuldt kompetent til at vejlede og undervise hendes børn. Det er hendes ret at forstå menneskekroppens mekanisme og hygiejnens principper, sagen om kost og diæt, arbejde og adspredelse sig, og utallige andre ting som umiddelbart angår hendes hjemshushold. Det er hendes ret at kende til de bedste metoder at behandle sygdomme på, så hun kan vise omsorg for hendes børn ved sygdom, i stedet for at overlade hendes dyrebare rigdomme i fremmede sygeplejerskers og lægers hænder.

Tanken at flotte mænd eller kvinder karakteriseres ved deres uvidenhed over for nyttig beskæftigelse er modsat Guds plan fra menneskets skabelse. Lediggang er en synd, uvidenhed om almindelige pligter er resultatet af tåbelighed, som efter døden vil give anledning til bitterlig fortrydelse.

Dem som gør det til en livsregel at ære Gud vil tage agt på apostlens formaning: »Hvad enten I spiser, eller drikker eller hvad I gør, så gør det alt til Guds ære.« Disse studerende vil bevare deres renhed i fristelsens stund, og vil komme fra skolen med en veludviklet forstand, (76) og med sundt legeme og en sund sjæl. —*The Signs of the Times*, 29. juni, 1882.

Videre studium

Hovedformålet med uddannelse, *The Review and Herald*, 11. juli, 1882.

Daniels renhed under prøven

Profeten var en forbilledlig karakter. Han var et strålende eksempel på hvad mennesker kan blive når de forenes med Guds visdom. En kort beretning om denne hellige Guds mand står nedskrevet til opmuntring af dem, der senere kaldes til at udholde trængsler og prøvelser.

Da Israels folk, deres konge, adelsmænd og præster blev ført i fangenskab, blev der udvalgt fire af dem til at tjene i den babylonske konges hof. En af disse var Daniel, som hurtigt viste sig lovende med bemærkelsesværdige evner i de senere år. Disse unge var alle af fyrstelig fødsel og beskrives som »unge mænd uden mindste lyde og med et smukt ydre, vel bevandrede i al visdom, kundskabsrige og lærenemme.« Da kong Nebukadnezar så de fremragende talenter hos disse unge fanger, besluttede han sig for at forberede dem til meget betydningsfulde stillinger i hans rige. For at de kunne udrustes helt til deres liv i hoffet, efter orientalsk skik, blev de oplært i kalædernes sprog, og underlægge sig en grundig fysisk og forstandsmæssig disciplin i tre år.

De unge i denne oplæringsskole fik ikke kun adgang til det kongelige palads, men fik også lov at spise kødet og drikke den vin, som kom fra kongens bord. I alt dette så kongen at han ikke kun gav dem stor ære, men sikrede dem den bedste fysiske og mentale oplæring som de kunne få.

Blandt levnedsmidlerne kongen han fik, var svinekød og andet kød som var erklæret urent ved Mose lov, og som hebræerne udtrykkeligt var blevet forbudt at spise. Her kom Daniel på en hård prøve. Skulle han holde fast ved sine fædres lære om (78) kød og drikke, og fornærme kongen, og muligvis ikke kun miste sin stilling men hans liv? eller skulle han ignorere Herrens befaling, og beholde kongens gunst, derved få store forstandsmæssige fordele fra de mest smigrende verdslige udsigter?

Daniel tøvede ikke længe. Han besluttede at stå fast på hans renhed, koste hvad det ville. Han »satte sig for, at han ikke ville gøre sig uren med kongens mad eller den vin kongen drak.«

Der er mange blandt kristendomsbekendende i dag som mener at Daniel var for speciel, og erklærer ham for snæversynet og fanatisk. De mener at sagen om mad og drikke har for lidt betydning til en så stor beslutning, - at muligvis ofre alle jordiske muligheder. Men dem som tænker sådan

vil se på dommens dag at de har vendt sig fra Guds udtrykkelige forlangender, og sat deres egen mening som en standard for rigtigt og forkert. De finder at det som er ubetydeligt for dem, ikke er det for Gud. Hans krav er ukrænkelige og bør adlydes. Dem som accepterer og adlyder en af Hans forskrifter fordi det er behageligt at gøre sådan, skønt de forkaster det andet fordi overholdelsen af dette kræver et offer, fornedre den rigtige standard, og lede andre ved deres eksempel til at se let på Guds hellige lov. »Så siger Herren« skal være vor regel i alle ting.

Daniel blev underkastet de hårdeste fristelser som unge kommer ud for i dag; han var dog oprigtig mod den religiøse undervisning han fik i det tidlige liv. Han var omgivet af en indflydelse der kunne kuldkaste dem som ville vakle mellem princip og tilbøjelighed; dog viser Guds ord ham som en fejlfri karakter. Daniel turde ikke stole på sin egen moralstyrke. For ham var bøn en nødvendighed. Han gjorde Gud til sin styrke, og Guds frygt var hele tiden foran ham i alle hans livs foretagender.

Daniel besad den ægte sagtmødigheds nådegave. Han var (79) oprigtig, fast og ædel. Han prøvede at få fred med alle, medens han var ubøjelig som den knejsende ceder, uanset hvad han var med til. Han kom ikke i konflikt med sin alliance med Gud, han var respektfuld og lydige mod dem som havde myndighed over ham; men han havde en så høj fornemmelse af Guds krav, at de jordiske herskeres forlangender var underordnede. Han ville ikke handle efter selviske hensyn, og fravige sin pligt.

Verden fik vist Daniels karakter som et slående eksempel på hvad Guds nåde kan gøre for faldne mennesker af naturen og fordærves af synd. Den nedskrevne tekst om hans ædle og selvfornægtende liv er en opmuntring for vor almindelige menneskehed. Fra denne kan vi få styrke til at ædelt modstå fristelse, og stå fast, og i sagtmødig i nåde for det rigtige under den hårdeste prøvelse.

Daniel kunne finde en besnærende undskyldning for at aflægge sin strenge mådeholdsvaner; men Guds anerkendelse var mere dyrebar for ham end den mægtigste jordiske magthavers anerkendelse er – endog mere dyrebart end livet selv. Med sin høflige optræden fik han fik opsynsmandens Melzars gunst, den embedsmand der havde med unge hebræere at gøre, Daniel anmodede om at de ikke spiste af kongens kød eller drikke af hans vin. Opsynsmanden Melzar var bange for at han tilstod denne anmodning, og at han pådrog sig kongens

mishag, og derved i fare for sit eget liv. Ligesom mange i dag, mente han at en mådeholden kost ville gøre disse unge blege og se syge ud, og manglende muskelkraft, medens overdådig mad fra kongens bord vil gøre dem rødmossede og smukke og vil fremme det fysiske og mentale arbejde.

Daniel anmodede om at sagen kunne afgøres i en ti-dages-periode, fik disse hebræiske unge i denne korte periode lov at spise enkel mad, medens deres kammerater tog del i kongens lækkerier. Anmodningen blev tilstået til sidst, og så følte Daniel sig sikker på at han vundet sin sag. Men selvom (80) han kun var ung, så han skadelige virkninger ved vin og en luksuriøs levemåde af det fysiske og mentale helbred.

Ved slutningen af tidagesperioden var resultatet det stik modsat af opsynsmanden Melzars forventninger. Ikke i det personlige udseende, men i fysisk aktivitet og mental livsstyrke, viste at de, der var mådeholdne i deres vaner, var langt overlegne end deres kammerater som føjede deres appetit. Som et resultat af deres trængsel, fik Daniel og hans venner lov at fortsætte deres enkle kost under hele deres oplæring for at kunne udføre rigets pligter.

Herren så anerkendende på disse unge hebræeres fasthed og selvfornægtelse, og hans velsignelse var med dem. Han »gav kundskab og indsigt i al skrift og visdom; Daniel forstod sig også på alle håndte syner og drømme.« Da den tre års oplæringsperiode var udløbet, da kongen prøvede deres evner og efterleve krav, så »kunne ingen måle sig med Daniel, Hananja, Misjael og Azarja, og de trådte derfor i kongens tjeneste. Og når som helst kongen spurgte dem om noget, der krævede visdom og indsigt, fandt han dem ti gange dygtigere end alle drømmetydere og manere i hele sit rige.«

Daniels liv er en inspirerende illustration på, hvad en helliggjort karakter består af. Den bringer en lektie til alle, og især til de unge. Nøje overholdelse af Guds krav er gavnligt for kroppens og sindets helbred. For at nådens højeste moralstandard og forstandsmæssige evner, er det nødvendigt at søge visdom og styrke fra Gud, og vise den største afholdenhed i alle livets vaner. I Daniels og hans venners erfaring har vi et tilfælde hvor princippet sejrer over fristelser og fjører appetitten. Den viser os at unge mænd ved religiøse principper kan sejre over kødets lyster, og forblive sande over for Guds forlangender, også selvom det koster meget.

Hvad hvis Daniel og hans venner gik på kompromis (81) med disse hedenske embedsmænd, og har der givet efter for presset ved den lejlighed, og spist og drukket som det var babylonernes skik? Var princippet afvejet denne ene gang, ville det svække deres fornemmelse for rigtigt og deres afsky for uret. Eftergivenhed for appetit ville have medført et offer af fysisk livskraft, forstandsmæssig klarhed, og åndelig kraft. Et forkert skridt ville sandsynligvis føre til andre, indtil deres forbindelse med himlen splittes, ville de fejles bort af fristelser.

Gud har sagt: »Dem der ærer mig, vil jeg ære.« Medens Daniel klyngede sig til sin Gud med urokkelig tillid, kom den profetiske kraft over ham. Da han blev instrueret af mennesker til hoflivet, blev han undervist af Gud til at læse fremtidige tiders mysterier, og bringe de forunderlige ting som skal ske i de sidste dage til kommende slægter, gennem symboler og lignelser. — *The Signs of the Times*, 28. september, 1882.

Videre studium

Helligdagsgaver, *Signs of the Times*, 14. december, 1882

Unge mænd som missionsarbejdere, *The Review and Herald*, 17. juli, 1883

Videnskab og religion, *Signs of the Times*, 13. marts, 1884

Videnskab og Bibelen i uddannelsen, *Signs of the Times*, 20. marts, 1884

Oplæring af børn, *Signs of the Times*, 10. april, 1884

Vigtige opgaver i hjemmelivet, *Signs of the Times*, 17. april, 1884.

Vigtigheden af uddannelse

(82) Det egentlige formål med uddannelse bør overvejes omhyggeligt. Gud har instrueret enhver med evner og kræfter, at dette må gives tilbage til ham med renter. Alle gaver som er tilstået os, skal bruges til det yderste. Han forlanger at enhver af os opelsker vore kræfter, og opnår de højest mulige nyttige evner, så vi kan gøre et ædelt arbejde for Gud, og velsigne menneskeheden. Alle talenter som vi besidder, om det er den mentale rumlighed, penge eller indflydelse, er det Guds, så at vi kan sige sammen med David: »Fra dig kommer det alt sammen, og af din egen hånd har vi givet dig det.«

Kære unge, hvad er jeres mål og hensigten med jeres liv? Stræber I efter at få en uddannelse, for at I kan skabe jer et navn og en stilling i verden? Nærer I, i al hemmelighed ønsket om en skønne dag at stå på den intellektuelle storheds tinde eller at I skal komme til at sidde i rådslående og lovgivende forsamlinger og hjælpe til med at give landet love? Der er intet forkert i en sådan stræben. I vil alle kunne nå jeres mål. I skal ikke være tilfredse med et lavt mål. Sigt højt og anstreng jer til det yderste for at nå frem.

Herrens frygt er grundvolden for al sand storhed. Ærlighed, uafviselig ærlighed, er det princip, som I skal tage med jer under alle livets forhold, tag jeres religion med jer på skolen i pensionatet, ja i alle jeres foretagender. Det vigtigste spørgsmål for jer alle er nu, hvorledes I skal vælge og fuldstændiggøre jeres studier, så at I kan beholde en ubesmittet kristelig karakters fasthed og renhed, idet I undertrykker alle timelige krav og interesser til fordel for Kristi evangeliums højere krav. I må nu bygge jeres karakter således, som I senere vil ønske at den skal være, og forholde jer over for samfundet og livet på en sådan måde, at det kan svare til Guds hensigt med jeres skabelse. Som Kristi disciple er I ikke (83) udelukkede fra at beskæftige jer med verdslige foretagender; men I skal tage jeres religion med eder. I må aldrig, hvad arbejde I end måtte berede jer til at tage fat på, huse den tanke, at I ikke kan blive fremgangsrige deri uden at slå af på principperne.

Støttet til religiøse principper kan I nå til en hvilken som helst højde, I selv vil. Det ville glæde os at se jer nå den ædle højde, som Gud har bestemt, at I skulle nå. Jesus elsker den dyrebare ungdom, og det behager ham ikke at se den vokse op med ukultiverede og uudviklede talenter. De må blive stærke mennesker med faste principper, skikkede til at få store ansvar betroet, og med dette for øje må de på ærlig vis anspænde enhver nerve.

Begå aldrig den store forbrydelse, som det er at misbruge den kraft Gud har givet eder, så at I gør det onde og ødelægger andre. Der findes begavede mennesker, som bruger deres evner til at sprede moralsk ødelæggelse og fordærvelse; men de sår alle en sæd, der vil give en høst som de ikke vil være stolte over at høste. Det er frygteligt at bruge de evner Gud har givet, på en sådan måde, at de spreder ulykke og fordærvelse over samfundet i stedet for velsignelse. Det er også forfærdeligt at indpakke de talenter, der er blevet os betroet, i et stykke klæde, og skjule det for verden, for det er det samme som at kaste livets krone bort. Gud gør krav på vor tjeneste. Der er ansvar som enhver må

bære, og vi opfylder kun livets store hensigt, når vi helt og holdent påtager os vore ansvar og udfører dem på en pligttopfyldende og samvittighedsfuld måde.

Den vise mand siger: tænk på din skaber i ungdommens dage. I må dog ikke et øjeblik mene, at religionen vil gøre jer bedrøvede og tungsindige og vil hindre jer i at gøre fremskridt. Kristi religion hverken tilintetgør eller svækker en eneste evne. Den umuliggør ikke på nogen måde, at I kan nyde enhver sand glæde; den er ikke bestemt til at skulle svække jeres interesser i livet eller gøre jer ligegyldige over for venners og samfundets krav: den klæder ikke livet i sækkelærred thi vort liv skal ikke være fyldt med dybe suk og klager. Nej, nej; de, for hvem Gud i et og alt står som den første, den sidste og den (84) bedste er de lykkeligste mennesker i verden. Smil og solskin er ikke forvist fra deres ansigter. Den, som modtager religionen, bliver ikke grov rå, uordentlig og uhøflig; tværtimod vil den højne og forædle ham give ham en finere smag, helliggøre hans dømmekraft og gøre ham skikket til at være i de himmelske engles selskab og få adgang til det hjem som Jesus er gået bort for at berede.

Lad os aldrig tabe den kendsgerning af syne, at Jesus er kilden til al glæde. Han har ikke behag i menneskelige væseners elendighed, men elsker at se dem glade. Der er mange ting som de kristne kan glæde sig over, og de kan med usvigelig nøjagtighed afgøre hvilke fornøjelser, der er tilladelige og gode. De kan tage del i de fornøjelser, der ikke vil ødelægge sindet eller nedværdige sjælen, og som ikke vil skuffe og give en sørgelig eftervirkning, der ødelægger selvagtelsen og gør en mindre nyttig. Om de kan tage Jesus med sig og bibeholde en bønnens ånd, kan de føle sig helt sikre.

Salmisten siger: »Tydes dine ord, så bringer de lys, de giver enfoldige indsigt.« Som uddannende magt er bibel uden sammenligning. Ingen videnskabelige værker egner sig så godt til at udvikle sindet, som at betragte de store og vitale sandheder og praktiske lektier i Bibelen. Der er aldrig før blevet trykt bøger som er så velberegnet med åndskraft. Hvis de største intelligente mennesker ikke ledes af Guds ord, i deres ransagelser, så farer de vil; de kan ikke begribe Skaberen eller hans værker. Men sæt sindet til at gribe og udmåle den evige sandhed, mobilisere den til at udforske sandhedens juveler i Guds ords rige mine, og det vil aldrig blive forklejnet eller svækket, som når der dvæle ved verdslige emner.

Bibelen er den mest belærende og vidtfavnende beretning som nogen sinde er givet verden. Dens hellige sider indeholder den eneste autentiske udlæggelse af skabelsen. Her beskuer vi den kraft der »strækker himlene ud, og lægger jordens grundvolde.« Her har vi en sandfærdig (85) beretning om menneskeslægten, en uspoleret beretning fra menneskers fordomme eller menneskelig stolthed.

I Guds ord finder vi emner til de dybeste tanker; dens sandheder vækker den mest ophøjede stræben. Her har vi samfund med patriarker og profeter, og lytter den Eviges stemme, idet han taler med mennesker. Her ses det at englenerne med undren betragter Guds søn, idet han ydmygede sig selv for at blive vor erstatning og sikkerhed, for at hamle egenhændigt op med mørkets magter, og vinde sejr for vor skyld.

Vore unge har den dyrebare bibel; og hvis alle deres planer og mål prøves i de hellige skrifter, vil de ledes ind på sikre stier. Her kan vi lære hvad Gud forventer af at være dannet i hans billede. Her kan vi lære at forbedre det nuværende liv, og hvordan vi sikrer os det fremtidige liv. Ingen anden bog kan besvare sindets spørgsmål, og hjertets længsel. Ved at give agt på Guds ords lære, rejser mennesker sig fra uvidenhedens og fordærvets dybeste dybder for at blive Guds sønner, fæller med syndfrie engle.

Jo mere sindet dvæler ved disse emner, des mere vil det kunne ses hvad de samme principper gør gennem naturlige og åndelige ting. Der er harmoni mellem naturen og kristendommen; for begge har den samme Ophavsmand. Naturens bog og åbenbaringsens bog indikerer det samme guddommelige sinds værk. Der er lektier at lære i naturen; og der er dybe, alvorlige og helt betydningsfulde lektier at lære fra Guds bog.

Unge venner, Herrens frygt er grundlaget for al fremgang; den er visdoms begyndelse. Jeres himmelske Fader har krav på eder, thi uden anmodning eller fortjeneste fra jeres side giver han jer af sit forsyns rige gaver og ydermere har han givet jer hele himmelen i en gave: Hans elskede Søn. Til gengæld for denne uendelige gave, kræver han villig lydighed af eder. Idet I er købt (86) med Guds søns kostelige blod kræver han, at I på rette måde gør brug af de privilegier, som I nyder godt af. Jeres sjælelige og moralske kraft er Guds gaver, talenter som er blevet betroet eder, for at I på en forstandig måde skal udvikle dem, og I har ikke lov til at lade dem ligge i dvale af mangel på passende udvikling eller at blive forkrøblede og hæmmede ved uvirksomhed. Det

er jer, der skal bestemme, om I vil bære de store ansvar, som hviler på jer, med troskab eller ej, samt om jeres bestræbelser skal blive et udtryk for det bedste i formår at præstere.

Vi lever i de sidste dages farefulde tid. Hele himmelen er interesseret i jeres karakterudvikling. Der er blevet truffet alle forholdsregler, for at I efter at have undsluppet fordærvelse i verden som har sin grund i begær, skal få del i Guddommelig natur. Menneskene er ikke blevet efterladt alene for i deres egen svage kraft at skulle sejre over det ondes magt. Der er hjælp ved hånden, og den vil blive givet til enhver sjæl, som virkelig ønsker den. Guds engle, som stiger op og ned ad den stige, som Jakob så i sit syn, vil hjælpe enhver, der ønsker at stige op til Guds højeste himmel. De beskytter Guds folk og lægger mærke til, hvorledes hvert enkelt skridt bliver taget. De, som stiger op ad denne skinnende vej vil blive belønnede; de vil indgå til deres Herres glæde.

Vigigheden af uddannelse

For Daniel var Herrens frygt begyndelse på visdom. Han blev sat i en stilling hvor fristelsen var stærk. I kongens sale var der udskejelser til alle sider; selviske tilfredsstillelse, stille appetitten, umådeholden og frådseri hørte til hverdagens orden. Daniel kunne slutte sig til hoffets svækkende og fordærvende skikke, eller han kunne modstå den indflydelse som trak nedad. Han valgte den sidstnævnte kurs. Han satte sig for i sit hjerte at han ikke vil fordærvs af syndig hengivenhed, som han kom i kontakt med, uanset konsekvenserne deraf. Han ville endog ikke besmitte sig selv med kongens mand, eller med den vin han drak. Herren var tilfreds med (87) den måde Daniel gjorde det på. Han var højt elsket og æret i himlen; og visdommens Gud gav ham dygtige evner til kaldæernes undervisning, og forståelse i alle visioner og drømme.

Hvis de studerende som går på vor højere skoler ville stå fast, og vedholde renhed, hvis de ikke vil omgås med dem, der vandrer på syndens stier, eller fortrylles af deres samfund, ville de ligesom Daniel nyde Guds gunst. Hvis de ville aflægge sig unødige fornøjelser og eftergiveness for appetitten, ville deres sind være klare til at jage kundskaber. Derved vil de få en moralsk kraft så de er urokkelige når de angribes af fristelse. Der er en stadig kamp som altid er parat til at modstå ondt; men det betaler sig at få en sejr efter den anden over selvet og over mørkets kræfter. Og hvis de unge forsøges og prøves, ligesom Daniel, hvilken ære kan de genspejle til Gud ved at holde fast på det rigtige.

En pletfri karakter er ligeså dyrebar som Ofirs guld. Uden en ren og ubesmittet dydighed, kan ingen nogensinde oprejse en ærværdig berømmelse. Men en ædel stræben og kærlighed for retfærdighed kan ikke arves. Karakteren kan ikke købes; den må dannes ved hårde anstrengelser til at modstå fristelse. At danne en rigtig karakter er et livslangt arbejde, og er afkastet af bønnelig meditation forenet med et stort forsæt. Den fortrinlige karakter som du må have, må være resultatet af dine egne anstrengelser. Venner må opmuntre jer, men de kan ikke arbejde for jer. Ønsker, succe og drømme vil aldrig gøre jer noget stort eller godt. I må klatre. Bind op om jeres sinds lænder, og gå og arbejd med alle jeres viljes stærke kræfter. Det er den kloge udnyttelse af jeres anledninger, opelske af jeres Gudsgivne talenter, som vil gøre jer til mænd og kvinder som Gud anerkender, og en velsignelse for samfundet. Lad jeres standard være høj, og med utømmelig energi, få det meste ud af jeres talenter og anledninger, og presse frem til mærkestedet.

(88) Vil vore unge tænke over at de har kampe at kæmpe? Satan og hans hære stiller sig op imod dem, og de har ikke den erfaring, som de mere modne har fået.

Satan har et intens had til Kristus, og indkøbet for hans blod, og han arbejder med al uretfærdighedens bedrageri. Han forsøger med alle kunster at indskrive den unge under hans banner; og han bruger dem som sine agenter der antyder tvivl om Bibelen. Når et tvivlens frø sås, giver Stan næring til det, indtil det giver en overmådelig høst. Hvis han kan rokke ved en af de unge med hensyn til skriften, vil denne ikke ophøre med at arbejde, indtil andre menneskesind er gennemsyret af samme skepsis.

Dem som gemmer på tvivl vi prale af deres selvstændige tanker; men de er langt fra at få den ægte uafhængighed. Deres sind er fyldt med slaveagtig frygt, for at en lige så svag og overfladisk som de selv skal latterliggøre dem med. Dette er svaghed, og slaveri mod den største tyran. Sand frihed og uafhængighed findes i Guds tjeneste. Hans tjeneste vil ikke sætte begrænsninger på jer, som ikke vil begrænse jeres lykke. Efterkommer du hans krav vil du finde en fred, tilfredshed og nydelse som du aldrig har haft på den vildfarne og syndens sti. Eftersøg den naturlige af frihed som du ønsker. Er det Guds sønners frihed, at være frie i Kristus Jesus? eller kalder du selvisk føjelig af nedrige lidenskaber for frihed? En sådan frihed fører en høst med sig, som du angrrer; det er den grusomme trædom.

Sindets sande selvstændighed er ikke hårdnakkethed. Det leder de unge til at danne deres meninger på Guds ord, uanset hvad andre siger eller gør. Hvis de er i en gruppe af ikke-troende, ateister eller hedninger vil det lede dem til at anerkende og forsvare deres tro på evangeliets sandheder i modsætning til deres ugudelige kammeraters urimelig indvendinger og vittigheder. Hvis de er hos dem, som mener det er en dyd at fremvise bekendende kristnes fejl og så håne (89) religion, moralitet og dydighed, vil sindets virkelige selvstændighed lede dem venlig, og dog frimodigt til at vise at deres latterliggørelse er en dårlig erstating for sunde argumenter. Det vil sætte dem i stand til at se ud over den smålige kritik mod den, der påvirker ham, Guds og menneskets fjende, og til at modstå ham i form af hans agent.

Rejs jer for Jesus, unge venner, og Jesus vil i jeres trængende stund stå op for jer. »Ved deres frugter skal I kende dem.« Hverken Gud eller Satan kontrollerer sindet; og livet viser så klart at ingen behøver at gå fejl af den kraft I skal alliere jer med. Enhver har indflydelse for enten godt eller for ondt. Er jeres indflydelse på Kristi side eller på Satans? Dem som vender sig bort fra synd tilskrives Almægtiges kraft det, som de foretrækker. Den atmosfære som omgiver dem er ikke af jorden. Ved den tavse kraft fra et velordnet liv og en gudfrygtig omgang, kan de præsentere verden for Jesus. De kan genspejle himlens lys, og vinde sjæle til Kristus.

Jeg er glad for at vi har instrukser hvor de unge kan adskilles fra den fordærvende indflydelse der hersker på nutidens skoler. Vore brødre og søstre bør være taknemmelige for at vore højskoler i Guds forsyn er blevet oprettet, og bør stå parat til at støtte dem med deres midler. Al indflydelse bør udnyttes til at uddanne de unge og højne deres moral. De bør oplæres til at få moralsk mod til at modstå moralfordærvensens tidevande i denne degenererede tidsalder. Med fast greb på guddommelig kraft, kan de stå i samfundet og forme og danne, frem for at blive formet efter verdens model.

Der er ikke noget vigtigere arbejde end at uddanne vore unge rigtigt. Vi må passe på dem, slå Satan tilbage, så han ikke skal tage dem ud af vore arme. Når de unge kommer til vore højere skoler, skal de ikke føle at de er kommet blandt fremmede, som ikke sørger for deres sjæle. Der bør være fædre og mødre i (90) Israel som vil våge for deres sjæle, som om de skal aflægge regnskab. Brødre og søstre, hold ikke jer selv på afstand fra disse kære unge, som om I ikke har

nogen særlig bekymring eller ansvar for dem. I som længe har bekendt jer til at være kristne har et arbejde at gøre, og tålmodigt og venligt lede dem på den rette vej. I bør vise dem, at I elsker dem fordi de er yngre medlemmer af Herrens familie, købt for Hans blod.

Samfundets fremtid vil afgøres af de unge i dag. Satan anstrenger sig alvorligt og udholdende for at fordærve enhver ung persons sind, og fornede hans karakter; og skal vi, som har mere erfaring blot stå som tilskuere, og se ham udrette hans mål uden forhindringer? Lad os stå på vor post som parate mænd, der arbejder for disse unge, og hold dem ved Guds hjælp tilbage fra fordærvensens faldgrube. I lignelsen hvor mændene sov, såede fjenden rajgræs; og når I, mine brødre og søstre, ikke er klar over hans arbejde, samler han en hær af unge under sit banner; og han jubler, for gennem dem fører han sin krig imod Gud.

Lærerne på vore skoler har et tungt ansvar at bære. De må være det i ord og karakter, som de ønsker at deres studerende skal være, - mænd og kvinder som frygter Gud og udvirker retfærdighed. Hvis de selv kender til vejen, kan de oplære de unge til at vandre på den. De vil ikke kun uddanne dem i videnskaber, men oplære dem til moralsk selvstændighed, og arbejde for Jesus, og tage byrderne for hans sag op.

Lærere, hvilke anledninger har I dog ikke! Hvilket privilegium er inden for jeres rækkevidde, at forme de unges sind og karakter, som I har i jeres varetægt! Hvilken glæde vil det være for jer at møde dem omkring den store hvide trone, og vide at I har gjort hvad I kan gøre for at udruste dem til evigt liv! Hvis jeres arbejde står prøven på den store dag, hvilken liflig musik vil så komme I jeres ører, med Mesterens velsignelse: (91) »Vel gjort, gode og tro tjener; gå ind til din Herres glæde.«

På den store høstmark er der et stort arbejde for alle, og dem som undlader at gøre det de kan, vil findes skyldig over for Gud. Lad os arbejde for tid og for evighed. Lad os arbejde for de unge med alle de kræfter Gud har betroet os, og han vil velsigne vore velrettede anstrengelser. Vor Frelser længes efter at frelse den unge. Han vil fryde sig over at se dem omkring sin trone iklædt pletfrie klæder af sin retfærdighed. Han venter på at sætte livets krone på deres hoveder, og høre deres glade stemmer forene sig i den ære og herlighed og majestæt der tilkommer Gud og Lammet i sejrssangen der skal genlyde igen og igen udover himlens sale.— *The Review and Herald*, 19., 26. august, 1884.

Faren ved at læse fiktion og hedenske bøger

(92) Enhver Kristen, ung eller gammel vil overøses af fristelser, og vor eneste sikkerhed er at studere nøje hvad vor pligt er, og udføre denne hvad det end koster os. Alt er blevet gjort for os for at vi må få vor frelse, og vi må ikke kun være villige men ivrige efter at lære Guds vilje, og gøre alt til Hans ære. Dette er den kristnes livsværk. Han vil ikke prøve at se og hvor vidt han kan vove sig ud på ligegyldighedens og vantroens sti, og alligevel kaldes et Guds barn; men han vil studere for at se hvor nøje han kan efterligne Kristi liv og karakter.

Unge venner, en bibelkundskab vil hjælpe jer til at modstå fristelse. Hvis I har for vane at læse i historiebøger, vil I så overveje om det er rigtigt at bruge jeres tid på disse bøger, som blot optager jeres tid og underholder, men ikke giver jer mental eller moralsk styrke? Hvis I læser dem, og finder at de skaber en sygelig længsel efter spændingsnoveller, hvis de får jer til at ikke lide Bibelen, og lægge den til side, hvis novellerne fører jer ind i mørke og frafald fra Gud, - hvis det er den indflydelse de får over jer, så stop lige hvor I er. Fortsæt ikke med denne læsning, før jeres fantasi er væk, og I bliver uegnede til at studere Bibelen, og det virkelige livs praktiske pligter.

Billige fiktionsværker gavner intet. De giver ingen virkelig kundskab, de inspirer ikke til noget stort og godt formål; de tænker intet alvorligt ønske i hjertet efter renhed; de ansporer ikke til sjælshunger efter retfærdighed. Tværtimod tager de den tid som burde bruges på livets praktiske pligter og gøre Guds tjeneste, - tid som burde helliges til bøn, besøge syge, sørge for trængende, og uddanne dig selv til et nyttigt liv. Når I begynder med at læse en eventyrbog, hvor ofte (93) opspændes fantasien så ikke I bedrages i synd. I er ulydige over for jeres forældre, fører forvirring ind i hjemmekredsen, ved at forsømme de enkle pligter I er blevet pålagt. Og det værste af dette, så glemmes bønnen, og Bibelen læses i ligegyldighed eller glemmes helt.

Der er en anden klasse bøger som I bør undgå, - produktioner af så hedenske skrivere som Paine og Ingersoll. Disse tilskyndes I ofte at læse, når I hånes som krystere, og bange for at læse dem. Fortæl disse fjender rent ud hvem det er som frister jer - for fjender er de, uanset hvor meget de bekender at være jeres venner - at I vil adlyde

Gud, og tage Bibelen som jeres vejleder. Fortæl dem at I er bange for at læse disse bøger; at jeres tro på Guds ord faktisk er for svag, og I ønsker at den skal blive større og styrkes i stedet for formindskelse, og at I ikke ønsker at komme i så tæt kontakt med løgnens fader.

Jeg ønsker at stå fast, og aldrig gøre noget forkert frem for at kaldes for en kryster. Lad ingen hån, trusler, ingen snærende bemærkninger få jer til at forøve den mindste vold på din samvittighed, og derved åbne en dør hvor Satan kan komme ind og kontrollere sindet.

I må ikke lade en tvivlsom bog åbnes. Der er en helvedes fanatisme i Satans litteratur. Det er med stærk vold at han river en enkel religiøs tro ned. Føl aldrig at I er stærke nok til at læse hedenske bøger; for de indeholder en giftslanges gift. De kan ikke gøre jer noget godt, og vil visselig skade jer. Læser I dem, inhalerer I helvedets miasma. Vor jeres sjæle vil de være som en fordærvet vandstrøm, besmitter sindet, holder det i skeptismens labyrint, og gør den jordisk og sensuel. Disse bøger er skrevet af mænd som Satan bruger som sine agenter, og derved vil han forvirre sindet, drage kærligheden bort fra Gud, og berøve jeres Skaber den ærbødighed og taknemmelighed som Hans værker gør krav på.

(94) Sindet må optrænes, og dets ønsker kontrolleres og underlægges Guds vilje.

I stedet for at formindskes og deformeres af det skammelige bras til føde som Satan giver, bør sindet have sund kost, som styrker og giver livskraft.

Unge kristne mennesker, I har alt at lære. I må være interesserede bibelstuderende; I må ransage den, sammenligne skriftsted med skriftsted. Hvis I vil give jeres Mester en god og acceptabel tjeneste, må I vide hvad Han forlanger. Hans ord er en sikker vejleder; hvis det studeres omhyggeligt, er der ikke fare for at falde under for fristerens magt som omgiver ungdommen, trænger sig ind på dem. — *The Youth's Instructor*, 10. september, 1884.

Videre studium

Uddannelsens sande formål, *Signs of the Times*, 18. september, 1884

Fordelene ved flid, *Signs of the Times*, 9. oktober, 1884

Såkaldt flaskneri, *Signs of the Times*, 6. november, 1884, 13. november, 1884.

De gamle hebræers skoler

(95) Menneskesamfundets institutioner finder sit bedste forbillede I Guds ord. Specielt for dem der underviser, mangler der ikke noget i både forskrift og eksempel. Vældig udbytterige lektier, endog i denne tid hvor uddannelser vokser frem, kan der findes i beretningen om Guds forhistoriske folk.

Herren forbeholdt sig selv Israels uddannelse og belæring. Hans omsorg var ikke begrænset efter deres religiøse interesser. Hvad der rørte i deres mentale og fysiske velvære, blev det også genstand for guddommelig omsorg, og kom inden for den guddommelige lovs område.

Gud befalede hebræerne at undervise deres børn i Hans forlangender, og gøre dem kendt med den måde han behandler sit folk på. Hjemmet og skolen var ét. I stedet for fremmede læber, skulle faderens og moderens elskelige hjerter undervise deres børn. Tanker om Gud blev forbundet med dagliglivets begivenheder i hjemmets bolig. Guds mægtige gerninger med at udfri Sit folk blev fortalt velformuleret og med ærbødighed. Guds forsøgs store sandheder og det fremtidige liv gjorde indtryk på de unge sind. Det blev bekendt med det sande, gode og smukke.

Ved hjælp af figurerer og symboler blev lektierne illustreret, og fæstnede sig dermed sig bedre i hukommelsen. Gennem dette besjælede billedsprog blev barnet næsten fra spæd af indført i sine fædres mysterier, visdom, og håb, og indført i en tænkemåde, følelse og forventning, som rakte langt ud over synlige ting og det forbigående, til det usynlige og evige.

Med denne uddannelse blev mange af Israels unge livlige i legeme og sind, hurtige til at opfatte og handle stærke, og hjertet forberedt til at lægge god grobund for (96) dyrebare frø, sindet oplæres til at se Gud i åbenbaringsens ord og naturens scenerier. Himlens stjerner, markens træer og blomster, knejsende bjerge, og rislende bække, talte alt sammen til ham, og profetens røst blev hørt udover landet, vandt genklang i hans hjerte.

Sådan var Moses oplæring i den beskedne hytte i Gosen; og Samuel af den trofaste Hanna; og David med sin bolig mellem Betlehems bakker; Daniel før fangenskabets adskilte ham fra sine fædres hjem. Sådan var Kristi tidlige år også, i det ydmyge hjem i Nazaret, sådan en oplæring som barnet Timotius blev oplært af sin moder Eunice, og hans bedstefar Louis, i de Hellige skrifers sandheder.

Der blev gjort mere for at undervise de unge, ved at oprette »profetskolerne«. Hvis en ung mand var ivrig efter at forstå Skrifterne bedre at kende, og søge dybere i Guds rige mysterier, og søge visdom ovenfra, så han kan blive en lærer af Israel, så var den skole åben for ham.

Profetskolerne blev oprettet af Samuel for at forhindre det udbredte fordærv der kom af Elis sønners lastefulde handlemåde, og fremme folkets moralske og åndelige velfærd. Disse skoler viste sig som en stor velsignelse for Israel, fremmede den retfærdighed som højner et folk, giver det mænd der kan handle, i Guds frygt, som ledere og rådgivere. Med dette for øjne samlede Samuel grupper af unge mænd som var gudfrygtige, forstandige og flittige. Disse blev kaldt for profeternes sønner. Lærerne var mænd der ikke kun var kyndig i guddommelig sandhed, men dem der selv havde pålagt et samfund med Gud, og modtaget Hans Ånds særlige begavelse. De nød folkets respekt og tillid, både i lærdom og i fromhed.

I Samuels tid var der to af disse skoler, - en i Rama, profetens hjem, og en i Kirj-Jerim, (97) hvor arken var den gang. Yderligere to kom til i Elias tid, i Jeriko og Betel, og andre blev senere oprettet i Samaria og Gilgal.

Eleverne på disse skoler underholdt sig selv med deres arbejde som landmænd og håndværkere. I Israel blev dette ikke betragtet som besynderligt eller nedværdigende; det blev betragtet som en forbrydelse at lade børn vokse op uden at kende til nyttigt arbejde. I lydighed mod Guds bud, skulle alle børn lære et håndværk, også om man skulle oplæres til et helligt embede. Mange religiøse lærere underholdt sig selv med manuelt arbejde. Endog helt hen i Kristi tid, blev det ikke betragtet nedværdigende at Paulus og Aquilla tjente levebrødet som teltmagere.

Det primære studieemne var Guds lov, med de instruktioner Moses fik, den hellige beretning, hellig musik og poesi. Det store formål med alle studierne var at lære Guds vilje og Hans folks pligter. I den hellige nedskrevne beretning skildres Jehovas fodtrin. Der blev trukket belærende lektier fra fortidens begivenheder til instruktion for fremtiden. De store sandheder blev fremlagt med den mosaiske lovs symboler og skygger for øje, og troen på Guds Lam var det centrale mål i det system, der skulle bære verdens synd bort.

Det hebræiske sprog blev opelsket som det helligste tungemål i verden. Der blev værnet om

en hellighed. De studerende lærte ikke kun bønnens pligt, men de lærte hvordan de skulle bede, hvordan de skulle nærme deres Skaber, hvordan de skulle udvise tro på ham, og hvordan Hans Ånds lære skal forstås og adlydes. Helliggjorte intelligensvæsener frembringer nye og gamle ting fra forrådshuset.

Den hellige melodis hellige kunst blev ihærdigt udviklet. Der kunne høres nogle letsindige valse, ingen respektløs sang som priser mennesker til skyerne og bortleder opmærksomheden fra Gud; men hellige og højtidelige salmer lovpriser Skaberen, ophøjer Hans navn og opremser Hans forunderlige værker. Derved blev musikken udviklet (98) til et helligt formål, for at opløfte tankerne til det rene, ædle og ophøjede, og vække en Gudshelligelse, og Gudstaknemmelighed i sjælen.

Hvor stor forskel er der mellem de gamle tiders skoler, under Guds egen ledelse, og vor moderne lærdomsinstitutioner?! Endog fra teologiske skoler graduerer der mange unge med mindre egentligt kendskab til Gud og religiøs sandhed end da de gik ind. Der findes få skoler som ikke styres af verdens leveregler og skikke. Der er få hvor kristne forældres kærlighed til sine børn ikke møder bitter skuffelse.

Hvori består vort uddannelsessystems overlegne fortrin? Er det i klassisk litteratur som fyldes i vore sønner? Er det i de ornamentale færdigheder som vore døtre får, på bekostning af sundhed og mental styrke? Er det fordi den moderne belæring generelt er så langt fra sandhedens ord, vor frelses evangelium? Består den populære uddannelse hovedsageligt af at behandle de enkelte studiegrene, frem for den dybere undersøgelse som består i bibelransagelse, og kendskab til Gud og det fremtidige liv? Består det af at gennemsyre de unges sind med hedenske begreber om frihed, moralitet og retfærdighed? Er det sikkert at overlade vore unge til disse blinde leders vejledning, som studerer hellige orakler med langt mindre interesse, end de viser for de gamle Grækenlands og Roms klassiske forfattere?

»Uddannelse,« bemærker skriveren, »bliver et system af forlokkelser.« Der er en sørgelig mangel på den ordentlig styrede og retfærdige disciplin. De bitreste følelser, de mest uregerlige lidenskaber, opildnes af ukloge og ugudelige læreres handlemåde. De unges sind ophidses let, og drikker af ulydigheden som om det var vand.

Den nuværende uvidenhed om Guds ord, blandt det folk der bekender sig som kristne, er

foruroligende. De unge på vore offentlige skoler er blevet frarøvet de hellige tings velsignelser. (99) Overfladisk snak, blot sentimentalisme, passerer for undervisning i moral og religion; men den mangler de virkelige kendetegn for rigtig gudsfrygt. Guds retfærdighed og barmhjertighed, hellighedens skønhed, og den sikre løn for at gøre rigtigt, syndens grufulde karaktertræk, og den sikre dom, indprentes ikke i de unges sind.

Skepsis og hedenskab, under en behagelig forklædning, eller som en skjult antydning, finder for ofte vej ind i skolebøgerne. I nogle tilfælde, har lærerne indkalkuleret de mest ødelæggende principper. Onde kammerater lærer de unge forbrydelsens, udsvævelsernes og tøjlesløshedens lektier, som er forrykte at tænke over. Mange af vore offentlige skoler er arnested for fordærv.

Hvordan kan vore unge beskyttes fra disse besmittende indflydelser? Skoler må oprettes efter principper, og styres af forskrifter, fra Guds ord. Der må være en anden på vore skoler, der besjæler og helliger alle uddannelsesgrene. Der må søges ivrigt efter guddommeligt samarbejde. Og vi skal ikke søge forgæves. Løfterne i Guds ord er vore. Vi kan forvente den himmelske lærers tilstedeværelse. Vi må se Herrens Ånd spredes ligesom i profeternes skoler, og alle emner får del i en guddommelig indvielse. Så vil videnskaben være, som den blev for Daniel, religionens håndlanger; og alle anstrengelser, fra først til sidst, vil føre til menneskets, sjælens, legemets og åndens frelse, og Guds ære gennem Kristus. — *The Signs of the Times, 13. august, 1885.*

Videre studium

Kristen belevenhed, *The Review and Herald*, 1. september, 1885

Læreren og hans arbejde, *The Review and Herald*, 22. september, 1885.

Frieri og ægteskab.

(100) I vore dage, da mange farer og megen fordærvelse er rådende, er de unge udsatte for store prøver og fristelser. Mange sejler ind i en farlig havn. De behøver en lods; men de foragter den hårdt tiltrængte hjælp, fordi de tror, at de er kompetente til selv at føre skuden, og de fatter ikke, at de er ved at støde på en skjult klippe, som kan få dem til at lide skibbrud på tro og lykke. Når det gælder frieri og ægteskab er de ganske forblindede, og det, de helst vil, er at gå deres egne veje. I denne den mest betydningsfulde

periode i deres liv trænger de til en rådgiver, som ikke tager fejl, en sikker fører. Denne vil de finde i Guds ord. Studerer de ikke flittigt dette ord, vil de begå store fejl, som vil ødelægge deres lykke såvel som andres, både for det nuværende og det tilkommende liv.

Hos mange er der en tilbøjelighed til at blive heftige og halsstarrige. De har ikke taget imod Guds ords kloge råd. De har ikke kæmpet med deres eget jeg og vundet en dyrebar sejr, og deres stolte, ubøjlige vilje har drevet dem bort fra pligtens og lydighedens sti. Se tilbage over jeres svundne liv, unge venner, og overvej omhyggeligt jeres færd i lyset af Guds ord. Har I udvist den samvittighedsfulde agtelse for jeres forpligtelser over for eders forældre, som Bibelen betoner? Har I behandlet den moder med venlighed og kærlighed, som har draget omsorg for jer da I var små? Har I taget hensyn til hendes ønsker? Eller har I bragt smerte og bedrøvelse til hendes hjerte ved at følge jeres egne ønsker og planer? Har den sandhed, I bekender jer til at tro på, helliget jeres hjerter og blødgjort jeres vilje? Hvis ikke har I et stort arbejde at udføre med hensyn til at gøre godt igen, hvad I har gjort forkert.

Bibelen fremholder en fuldkommen standard for karakteren. Denne hellige bog, inspireret af Gud og skrevet af hellige mænd, er en fuldkommen fører under alle livets omstændigheder. Den fremholder (101) klart både unge og gamles pligter. Hvis man gør den til fører for livet, vil dens lære lede sjælen opad. Den vil forædle sindet, styrke karakteren og skabe fred og glæde i hjertet. Men mange af de unge har valgt at være deres egne rådgivere og førere. Sådanne unge trænger til mere indgående at studere Bibelens lære. På dens blade vil de finde åbenbart deres pligt over for deres forældre og deres brødre i troen. Det femte bud lyder: Ær din fader og din moder, at dine dage må blive mange i det land, Herren din Gud giver dig. Vi læser atter: I børn, lyd jeres forældre i Herren, thi dette er ret. Et af de tegn, som viser, at vi lever i de sidste dage er dette, at børn skal være forældrene ulydige, utaknemmelige og vanhellige. Der er en overflødig af forskrifter og råd i Guds ord vedrørende dette at have respekt for forældre. Det gør det klart for de unge, at de har en hellig pligt til at elske og glæde dem, som har ført dem fra de var spæde gennem barndommen og ungdommen op til manddomstiden, og som nu for en stor del er afhængig af dem, hvad deres fred og lykke angår. Bibelen taler klart nok om dette emne, og alligevel er dens lære blevet i høj grad forsømt.

De unge har mange lektier at lære, og den mest betydningsfulde er den at lære sig selv at kende. De bør have en korrekt forståelse af deres forpligtelser over for deres forældre, og i Kristi skole bør de stadig lære at være ydmyge og sagtmødige af hjertet. På samme tid som de skal elske og ære deres forældre, skal de også respektere erfarne menneskers dømmekraft, sådanne, som de er forbundne med i menigheden. Når en ung mand søger selskab med en ung dame og vinder hendes venskab, uden at hendes forældre ved noget af det, så handler han ikke som en nobel kristen hverken mod hende eller hendes forældre. Ved hemmelige sammenkomster, kan han vinde indflydelse over hendes sind, men idet han gør dette, åbenbarer han ikke den sjælens nobelhed og ærlighed, som ethvert Guds barn bør besidde. For at opnå deres hensigter (102) optræder de ikke åbent og frit efter Bibelens regel og handler ikke ærligt over for dem, som elsker dem, og som forsøger på at være deres trofaste beskyttere. Ægteskab som kommer i stand på en sådan måde, er ikke i overensstemmelse med Guds ord. En mand, som vil lede en datter bort fra pligtens vej, som forvirrer hendes ideer vedrørende Guds enkle og tydelige befalinger om at lyde og ære sine forældre, vil heller ikke blive trofast over for sine ægteskabelige forpligtelser.

Bibelen spørger: Hvorledes holder en ung sin vej ren? Og svaret lyder: Ved at holde sig efter dit ord. Den unge mand, som gør Bibelen til sin fører, behøver ikke at tage fejl af pligtens og sikkerhedens vej. Den velsignede bog vil lære ham at bevare sin karakters renhed, at være sanddru og ikke bedragerisk. Du skal ikke stjæle, blev der skrevet med Guds finger på stentavlerne, og alligevel, hvor meget tyveri praktiseres og undskyldes ikke, når det gælder om at vinde et menneskes hengivenhed. Ved en ukorrekt bejlen og ved hemmelige sammenkomster, kan en mand vinde en uerfaren kvindes hengivenhed; hun ved ikke, hvortil disse ting vil føre, og til en vis grad drages hun bort fra sine forældre og kommer under hans kontrol, som ved sin fremgangsmåde viser, at han egentlig er hendes kærlighed uværdig. Bibelen fordømmer enhver art af uærlighed og fordrer, at man skal handle ret under alle omstændigheder: Den, som gør Bibelen til sin ungdoms fører, lyset på sin sti, vil adlyde dens lære i alle ting. Han vil ikke overtræde et bogstav eller en tøndel af loven for at opnå en eller anden hensigt, selv om han skal gøre store ofre. Dersom han tror på Bibelen, ved han, at Guds velsignelse vil ikke hvile over ham, hvis han afviger fra den rette vej. Skønt det en tid kan se ud til at det går ham godt, vil han visselig komme til at høste frugterne af sin færd.

Guds forbandelse hviler over mange af de upassende og ubetimelige forbindelser, som dannes i denne verdens sidste tid. (103) Hvis Bibelen efterlod os i uvidenhed og mørke angående disse spørgsmål, da ville den fremgangsmåde, mange af vore dages unge har i deres opførsel over for hverandre, være mere undskyldelig. Men Bibelens fordringer står ikke som en halvkvædet vise. Nej, de forlanger fuldkommen renhed, hvad tanker, ord og handlinger angår. Vi er taknemmelige til Gud, fordi hans ord er et lys for vor fod, og at ingen behøver at tage fejl af pligtens vej. De unge burde hente råd fra den hellige skrift og give agt på disse råd; thi vi begår altid store fejltagelser, når vi viger af fra dens forskrifter.

Hvis der er noget emne, som burde overvejes med klar forstand og en dømmekraft, som ikke er påvirket af følelserne, er det emnet ægteskab. Hvis vi nogensinde behøver Bibelen som rådgiver så er det her, når vi står over for det skridt at forene to personer for livet. Men den idé gør sig i almindelighed gældende, at vedrørende denne sag må følelserne afgøre sagen, og i alt for mange tilfælde vil elskovssyg sentimentalitet styre roret og føre til sikker ruin. I dette stykke viser ungdommen mindre intelligens end i nogen anden sag. På dette område nægter de at tage forstanden til hjælp. Spørgsmålet om ægteskab synes at have en fortryllende magt over dem. De overlader sig ikke til Gud. Deres sanser er lænkebundne, og de går fremad i hemmelighed, som om de frygtede for, at deres planer skulle blive forpurrede af en eller anden.

Den skjulte måde, hvorpå man indleder frieri og ægteskab, er årsag til en hel del elendighed, hvis fulde udstrækning kun Gud kender. På denne klippe har tusinder lidt skibbrud på deres sjæle. Kristne, som ellers har udvist alvor i deres liv, og som synes at være trofaste over for ethvert andet emne, begår ofte store fejl på dette område. De viser en så fast vilje i dette stykke, at ingen fornuftgrund kan få dem til at forandre sig. De er blevet så grebet af menneskelige følelser og impulser, at de ikke har noget ønske om at ransage Bibelen og komme i nøje forbindelse med Gud. Satan ved godt, hvilke slags elementer han har at arbejde med, og han anvender sin djævelske visdom på forskellig måde til at fange sjæle og føre dem mod fordærvelse. Han giver agt (104) på hvert skridt, som bliver taget, og kommer med mange forslag, og ofte følger man hellere disse forslag end Guds ords råd. Dette fint vævede og farlige net laver han på en dygtig måde, så at han kan fange de unge og de, som ikke er på deres post, deri. Det er ofte skjult under et lysskær men

de, der bliver dets ofre, gennemstikker sig selv med mange sorger. Som resultat ser vi mennesker lide skibbrud alle vegne.

Hvornår vil vor ungdom blive kloge? Hvor længe skal dette værk gå for sig? Skal børn kun rådspørge deres egne ønsker og tilbøjeligheder og være ligegyldige over for deres forældres råd og dømmekraft? Der er nogle, som synes aldrig at spille en tanke på deres forældres ønske eller på, hvad de foretrækker, ej heller at tage hensyn til deres mere modne dømmekraft. Egenkærlighed har stængt døren til deres hjerter for sømmelig hengivenhed. De unges sind trænger til at blive vækket i denne henseende. Det femte bud er det eneste bud, hvortil der er knyttet et løfte, men man tager sig sagen let; ja, det bliver endog sat aldeles til side for det, de i deres forelskelse har lyst til. At tage sig en moders kærlighed let og at vanære en faders omsorg er synd, der står opført imod mange unge.

En af de største vildfarelser i forbindelse med denne sag er den, at de unge og uerfarne ikke må forstyrres i deres kærlighed, og at man ikke må blande sig ind i deres kærlighedshistorier. Men hvis der er noget emne som burde betragtes fra alle mulige sider, er det netop, dette. Det er absolut nødvendigt at tage imod den hjælp, som andres erfaring og en rolig, omhyggelig overvejelse af sagen fra begge sider medfører, det er en sag, som behandles alt for let af de allerfleste mennesker. Tag Gud og jeres gudfrygtige forældre med på råd, unge venner! Bed over sagen. Mål hver følelse, og giv agt på karakterudviklingen hos den, som du tænker på at knytte din livsskæbne til. Det skridt, du er i færd med at tage, er et af de allervigtigste i dit liv og burde ikke tages for hastigt. Om du end elsker, så vær ikke blind i din kærlighed.

Tænk nøje over, om dit ægteskabelige liv vil blive (105) lykkeligt eller uharmonisk og forfejlet. Stil dette spørgsmål: Vil denne forening hjælpe mig opad mod himlen? Vil den forøge min kærlighed til Gud og vil den gøre mig mere nyttig i dette liv? Hvis du efter disse overvejelser finder, at forbindelsen ikke fører dig tilbage eller nedad, så gå da frem i Guds navn. Selv om du har forlovet dig uden at have haft klar forståelse af dens karakter, med hvem du har til hensigt at forene dig, så tro ikke, at denne forlovelse gør det absolut nødvendigt at påtage dig ægteskabsløftet og binde dig for livet til et menneske, du ikke kan elske og respektere. Vær meget forsigtig, før du indgår en forlovelse men bedre, langt bedre, er det at bryde en forlovelse før ægteskabet end bagefter at søge skilsmisse som mange gør.

Sand kærlighed er en plante, som trænger til at blive dyrket. Den kvinde, som ønsker en fredfuld og lykkelig forbindelse, og som ønsker at slippe fremtidige sorger og elendigheder, bør spørge, før hun giver efter for sine følelser: Har han, som jeg holder af, en moder? Hvorledes er hendes karakter? Hvorledes forholder han sig over for de forpligtelser, han har over for hende? Er han imødekommende over for hendes ønsker? Og ser han på hendes velfærd? Dersom han ikke respekterer og ærer sin moder, vil han da vise respekt og kærlighed, venlighed og hengivenhed mod sin hustru? Når nyhedens interesse ved ægteskabet er forbi, vil han da fremdeles elske mig? Vil han være overbærende med mine fejl eller vil han være kritisk og herskesyg? Sand hengivenhed vil bære over med mange fejl. Kærlighed vil ikke opdage dem.

De unge stoler alt for meget på følelser. De skulle ikke hengive sig så let og ikke lade sig erobre alt for hurtigt af den elskedes vindende ydre. Det frieri, som går for sig i vor tid, smager meget af bedrag og hykleri, som sjælefejden har mere med at gøre end Herren. Hvis man nogensinde behøver sund sans, så er det i dette stykke, men det er en kendsgerning, at man ser ikke meget til sund sans i så henseende.

Dersom børn vil have større fortrolighed til deres forældre, dersom de vil stole på dem og fortælle dem om deres glæder og sorger, vil de spare sig selv mangan en fremtidig (106) hjertesorg. Når de står uklare over for, hvilken vej de skal gå, burde de fortælle deres forældre, akkurat som de ser på det og bede dem om råd. Hvem er så godt forberedt på at udpege deres farer som gudfrygtige forældre? Hvem kan bedre forstå deres særskilte temperament, end de kan? Børn, som er kristne, vil sætte deres gudfrygtige forældres kærlighed og godkendelse over enhver jordisk velsignelse. Forældrene kan sympatisere med børnene og bede for og med dem om, at Gud vil beskytte dem og lede dem. Frem for alt vil de lede dem til deres aldrig svigtende Ven og Rådgiver, som føler med dem og kender deres svagheder. Han, som var fristet i alle ting i lige måde med os, dog uden synd, han ved, hvorledes Han skal komme dem til hjælp, som fristes. — *The Review and Herald, 26. januar, 1886.*

Videre studium

Hjemmeuddannelse, The Youth's Instructor, 21. april, 1886
Kristen rekreation, The Review and Herald, 25. maj, 1886.

Vigtigheden af oplæring i Guds arbejde

(107) Medarbejdernes arbejde er ikke så lille og uden betydning. Han hav sig selv til alle grene af værket, hans første forretning er først at give agt på sig selv, derefter til læren. Han skal ransage sit eget hjerte og bortlægge synd; og så skal han altid holde Forbilledet, Jesus Kristus, foran sig som sit eksempel. Han skal ikke føle sig fri til at opføre sig som det passer ham selv. Han er Jesu ejendom. Han har valgt en høj profession, og fra den må hele hans fremtidige liv tage sin farve og form. Han har gået i Kristi skole, så han kan få kendskab til Kristus og hans mission, og det arbejde skal han udføre. Alle hans kræfter må bringes under den store Lærers kontrol. Alle sindets evner, alle legemets organer, må holdes i en så sund så mulig tilstand, så at Guds arbejde ikke skal bære mærke af hans mangelfulde karakter.

Før en person er parat til at undervise de, som er i mørke, om sandheden, må han blive elev. Han må være villig til at blive rådført. Han kan ikke sætte sin fod på fremgangens stiges tredje, fjerde eller femte trin, før han er begyndt på første trin. Mange føler at de er udrustet til arbejdet, skønt de knapt nok ved noget om det. Hvis disse får lov til at begynde arbejdet i selvsikkerhed, vil de ikke kunne få en kundskab som det er deres privilegium at få, og vil dømmes til at kæmpe med mange vanskeligheder, som de slet ikke er forberedt på.

Enhver medarbejder tilstås privilegiet til at blive bedre, og han bør gøre alt hvad der hører til dette. Når som helst der gøres særlige anstrengelser på et vigtigt sted, bør der gennemføres en veltilrettelagt handlingsplan, så at dem som ønsker at blive kolportører, agitatorer og dem, som er indstillet på at give bibellæsninger i familiekredsene, må få (108) den nødvendige undervisning. Dem som er medarbejdere, bør også være elever, og så længe prædikanten arbejder i ord og lære, bør de ikke vandre ligeglade omkring, som om der ikke var noget i prædikenen de havde brug for at høre. De bør ikke se på taleren blot som en der taler, men som en budbringer fra Gud til mennesker. Personlige præferencer og fordomme må ikke få lov at påvirke dem når de lytter. Hvis alle vil efterligne Kornelius eksempel, og sige: »Nu er vi alle til stede for Guds åsyn for at høre alt, hvad der er befalet dig af Herren« – så vil de få større udbytte fra de prædikener de hører.

Der burde være oplæringskoler i forbindelse med vore missioner, til dem som er ved at gå ud på marken som arbejdere. De bør føle at de bliver som elever der lærer faget at omvende sjæle. Arbejdet på disse skoler bør være varieret. Bibelstudiet bør være af første betydning, og samtidig bør sindelag og optræden oplæres systematisk, så de må lære at nærme sig folk på bedste mulige måde. Alle bør lære at arbejde med taktfølelse og belevenhed og med Kristi Ånd. De bør aldrig ophøre med at blive elever, men bør altid fortsætte med at grave efter sandhed og den bedste arbejdsmetode, ligesom de ville grave efter nedgravet guld.

Lad alle som begynder med arbejdet, bør beslutte sig for at de ikke vil hvile som det passer sig for første klasses arbejdere. Skal de dette, må deres tankesind ikke have lov at drive af omstændighederne og følge impulser, men de må være kædet til det målbevidste, bebyrdes til det yderst for at kunne forstå sandheden i alle dens afskygninger.

Dygtige mænd har arbejdet til stor skade, fordi deres tanker ikke var disciplinerede til arbejdet. Når de ser et behov for arbejdere, er de gået i ned, og selvom de kunne have udrettet meget godt, er der kun sket (109) en tiendedel af det som kunne være udrettet, om de var blevet lært ordentlig op fra starten.

Mange som overvejer at give sig selv til Guds tjeneste, føler ikke at de har behov for nogen særlig oplæring. Men dem som føler det sådan, er dem som har det største behov for særlig grundig udrensning. Det er når de kun kender lidt til dem selv, og til det arbejde som de føler sig bedst kvalificeret til. Når de ved meget mere, når de mærker deres uvidenhed og uduelighed. Når de underlægger deres hjerter en nøje ransagelse, vil de se at de er så meget ulig Kristi karakter, at de vil råbe: »Hvem er duelig hertil?« De bestræber sig daglig i dyb ydmyghed på at sætte sig i tæt forbindelse med Kristus. Ved at korsfæste selvet, sætter de deres fødder på den sti, hvor han kan lede dem.

Der er fare for at den uerfarne arbejder vil, når han prøver at kvalificere sig selv til arbejdet, føle at han er kvalificeret til at sætte sig selv i enhver slags position, hvor forskellige vinde af doktriner blæser omkring ham. Dette kan han ikke uden at bringe sin egen sjæl i fare. Hvis der kommer prøvelser og fristelser over ham, vil Herren give styrke til at overvinde dem; men når nogen sætter sig selv på fristelsens vej, vil det ofte ske at Satan fremmer sin holdning igennem sine agenter, på en

sådan måde så sindet forvirres og vakler. Ved samfund med Gud og tæt ransagelse af Skriften, befæster medarbejderen sig selv grundigt, før han går rigtig i gang med at undervise andre. Johannes, den elskede discipel, var i eksil på den ensomme ø Patmos, så han måtte skilles bort fra alle stridigheder, og endog fra det arbejde han elskede, og så Herren kunne få fortrolig omgang med ham og åbne denne jords histories lukkede scenerier op for ham. Det var i ørknen at Johannes Døber lærte det budskab han skulle frembære, og berede vejen for den som kommer.

Men frem for alt andet bør det indprentes på enkeltpersoner, som ønsker at blive Guds tjenere, at de må være omvendte mænd. Hjertet må være rent. (110) Guds frygt er absolut nødvendigt for dette liv og for det kommende liv. Mennesket uden en solid, og dydig karakter vil vissevis ikke længere være ved sandhedens sag. Den unge som overvejer at arbejde sammen med Gud, bør være rene i hjerte. I hans læber, i hans mund bør der ikke være sving. Tankerne bør være rene. Livets og karakterens hellighed er en sjælden ting, men dette må medarbejderen have, ellers kan han ikke bære åg sammen med Kristus. Kristus siger: »Uden mig kan I intet gøre.« Hvis dem, som vil arbejde for andres bedste og for deres medmenneskers frelse stoler på deres egen visdom, så vil det mislykkes for dem. Hvis de har et ydmygt syn på sig selv, så er de simple nok til at tro på Gud og forvente hans hjælp. »Forlad dig ikke på din forstand; hav ham i tanke på alle dine veje, så jævner han dine stier.« Så får vi privilegeret at blive rådgivet af en klog rådgiver, og større forståelse får den sande og oprigtige sandheds- og kundskabssøgende.

Grunden til at vi ikke har flere mænd med stor bred og udvidet kundskab, er fordi de stoler på deres egen begrænsede visdom, og søger at sætte deres egen form på værket, i stedet for at få Guds form. De beder ikke alvorligt og holder samfund mellem Gud og deres sjæle, så de kan genkende hans stemme. Lysets budbringere vil komme dem til hjælp som føler at de er svage i sig selv, uden Himlens lederskab. Guds ord må studeres mere, og bringes ind i liv og karakter, formes efter den retfærdighedsstandard Gud har lagt ned i sit ord. Så vil sindet udvides og styrkes, og forædles ved at gribe de ting, der er evige. Selv om verden er ubekymrede og ligegyldige over for det advarsels- og nådesbudskab de har fået i Bibelen, bør Guds folk, der ser at enden er nær, være mere besluttede og helligede, og arbejde mere alvorligt, så de kan fremvise Hans pris, som har kaldet dem ud af mørket til hans forunderlige lys.

(111) Kundskab er kraft, hvad enten det er for godt eller for ondt. Bibelreligion er den eneste sikkerhedsgrund for menneskevæsener. De unge i denne tidsalder bør have meget opmærksomhed, da de gladelig indtager plads for dans, spil og musikinstrumenter. Men den uddannelse nægtes dem, for at kende Gud og besvare hans forlangender. Den uddannelse, der er varig som evigheden, bliver næsten fuldstændig tilsidesat som gammeldags og uønsket. Den opdragelse, der tager sigte på karakterens opbygning med hensyntagen til børnenes nuværende vel og nuværende fred og lykke, og som leder deres fødder ind på den vej, der er banet for Herrens forløste, anses ikke for at være moderne og derfor heller ikke for at være nødvendig. Hvis jeres børn skal gå ind gennem porten til Guds stad som sejrvindere, må de opdrages til at frygte Gud og holde hans bud i dette liv. Det er disse at Jesus erklærer for salige: »Salige er de, som tvætter deres klæder, for at de kan få adgang til livets træ og gennem portene gå ind i staden.«

Saligprisningen erklæres over dem som er fortrolig med Guds åbenbarede vilje i Hans ord. Bibelen er den store agent, hvor dens Forfatters hænder der styrker forstanden. Den åbner sindets have for at den himmelske land kan opdyrke det. Det er fordi, at det som Gud siger og forlanger, får så lidt opmærksomhed, at der er så få som har byrde for at gøre missionsarbejde, så få som er blevet gennemransaget, og genkalder alle kræfter, der er oplært og styrket til højere tjeneste for Gud.

I det hele taget gøres der lidt for at knytte dem til vore skoler, som er af forskellige nationaliteter, som burde knyttes til dem, så de kan få en uddannelse og udrustes til så ædelt et arbejde, så ophøjet og vidtrækkende i sin indflydelse. Gud har set i gennem fingre med uvidenhedens dage. Men nu skinner der større lys. Der er overmådelig lys og privilegier til at forstå bibelsandhed, hvis medarbejderne blot vil åbne øjnene for deres forståelse. Sandheden må (112) spredes. Udenlandske og hjemmemissioner kalder på grundige kristne egenskaber til at gå i missionsvirksomheder. Missionerne i vore byer derhjemme og ude kalder på mænd der er gennemsyret af Kristi Ånd, som vil arbejde sådan som Kristus arbejdede. — *The Review and Herald, 14.juni, 1887.*

Ordentlig uddannelse til de unge

(113) Den tredje engel vises som flyvende under himlenes midte, viser at budskabet skal nå ud til hele jordens længde og bredde. Det er det mest højtidelige budskab der nogen sinde er givet til mennesker, og alle som er i forbindelse med dette arbejde, bør først føle deres behov for en uddannelse, og på en meget grundig oplæringsproces i arbejdet, med henblik på dens fremtidige nytte; og der bør lægges planer og anstreges for at forbedre den klasse som regner med at komme i forbindelse med grene af værket. Prædikantarbejde må ikke bruges på at undervise drenge, og det bør heller ikke betros uerfarne piger at give bibelundervisning, kun fordi de vil give deres tjeneste, og er villige til at tage ansvarsbetyngede stillinger, men mangler religiøs erfaring, uden at de har fået grundig uddannelse og oplæring. De må prøves og se om de vil stå prøven; udvikles der ikke et fast og samvittighedsfuldt princip over for alt som Gud vil have dem til at være, vil de ikke bringe vor sag og arbejde frem for denne tid. Hos vore søstre, der er involveret i arbejde i hele missionen, må der være en dyb erfaring, de har fået fra dem som har haft en erfaring, og som forstår arbejdsmetoder og veje. Missionsarbejdet står hele tiden i forlegenhed for manglende medarbejdere med det rette sindelag, og med en helligelse og fromhed som vil repræsentere vor tro korrekt.

Der er flere som burde blive missionærer som aldrig kommer ud på marken, fordi de, som er forenet med dem i menighedsforsamlingen eller på vore missionsskoler ikke nærer en sådan byrde sammen med dem, og er klar over de krav Gud har på alle kræfter, og ikke beder sammen med dem og for dem; og den begivenhedsrige periode som afgør livsforløbets planer og vej, overbevisningen sammen med dem kvæles, andre indflydelser og lokkemidler tiltrækker dem, og fristelser søger (114) verdslige standpunkter som vil, tror de, give dem penge, og tage dem med i den verdslige strøm. Disse unge mænd kunne blive reddet til forkyndertjenesten ved hjælp af velorganiserede planer. Hvis menighederne på forskellige steder gør deres pligt, vil Gud arbejde med deres anstregelser ved sin Ånd, og vil give trofaste mænd til prædikantjenesten.

Vore skoler skal være uddannelses- og oplæringskoler; og hvorfra mænd og kvinder kommer ud, udrustet på alle måder for missionsmarken, må de indprente missions storhed i sig, og den praktiske gudsfrygt må bringes ind i deres daglige erfaring, og udrustes til alle nyttige steder i verden, eller i menigheden,

eller i Guds store moralske vingård, der nu kalder efter medarbejdere i fremmede lande.

De unge må være præget af den tanke, at man stoler på dem. De har æresfølelse og ønsker at blive respekteret, og det er deres ret. Hvis eleverne får det indtryk, at de ikke kan gå og komme, sidde ned eller være nogen steder, selv ikke på deres værelser, uden at blive overvåget og uden at et kritisk øje hviler på dem for at kritisere og indberette, vil det virke demoraliserende, og fritiden vil blive glædesløs. Tanken om en stadig overvågen overstiger forældrenes formynderskab og er langt værre; for forstandige forældre kan ofte med takt opdage, hvad der rører sig under overfladen, og se, hvor det hvileløse sind arbejder under ungdomslængslerne eller under de stærke fristelser, og så sætte deres planer i værk for at modarbejde det onde. Men den stadige overvågen er unaturlig og frembringer netop de ondt, den søger at afværge. For at de unge skal kunne udvikle fysisk sundhed og en harmonisk karakter, kræves der, at de får motion og opmuntring, og at de omgives med en munter og venlig atmosfære.

Guds ord må åbnes op for de unge, men en ung bør ikke sættes i en stilling til dette arbejde. De som hele tiden har øjnene rettet på at opføre sig pænt, vil forlange at blive overvåget i alle stillinger de (115) end måtte have. Derfor er et sådant oplæringssystem der giver de unge en sådan karakterform helt skadelig. Hjælp til mental disciplin og dannelse af rigtige moralske følelser og vaner.

Der bør generelt kun være få og velvalgte studier, og dem som går på vore skoler skal have en anden oplæring end fra dagens almindelige skoler. De er blevet oplært i kristne principper generelt, hvis de har kloge og gudfrygtige forældre. Guds ord er blevet respekteret i deres hjem, og dets lære danner loven i hjemmet. De er blevet oplært i evangeliets optugt og formaning, og når de kommer til skolerne, skal denne samme uddannelse og oplæring fortsætte. Verdens grundregler, verdens skikke og praksis, er ikke den oplæring de behøver; men de skal se lærerne i skolerne sørge for deres sjæle, så de vil vise afgjort interesse for deres åndelige velfærd, og religion skal være det store princip der er indregnet; for Guds kærlighed og frygt er begyndelse til visdom. Unge der fjernes fra hjemmets atmosfære, fra forældrenes regler og vejledning, møder, hvis de selv får lov til at vælge deres kammerater, vil møde en krise i deres historie der ikke er god for fromhed eller principfasthed.

Hvor der end oprettes en skole, vil der være varme hjerter til at få en levende interesse for vore unge. Der er brug for fædre og mødre med varm sympati, og med venlig formaning, og al mulig elskværdighed med i de religiøse øvelser. Hvis der er dem som forlænger religiøse øvelser til trættelighed, giver de, de unge indtryk af at religion er tør, asocial og uinteressant. Men disse unge sætter ikke deres egen standard så højt, men svage principper og en lav standard ødelægger dem som, hvor de er undervist ordentligt, må ikke kvalificeres til en velsignelse for sagen, men for menigheden og for verden. En brændende og aktiv (116) fromhed i læren er væsentlig. Morgen og aftenandagt i kapellet, og sabbatsmøderne, må være uden stadig omhu og hvis den ikke får liv af Guds ånd, er den en formel, tør og en bitter blanding, og meget tung for unge og mindst behagelig og tiltrækkende af alle skoleopgaver. De sociale møder bør ledes med planer der ikke kun gør dem behagelige, men direkte tiltrækkende.

Lad dem som er egnet til at undervise unge, selv studere i Kristi skole, og lære lektier at give de unge. Der er brug for videnskab, alvorlig hjertefølt helligelse. Al snæversyn bør undgås. Lad lærerne så vidt muligt ikke bøje deres værdighed, for at blive et med børnene i motionsøvelser og fornøjelser, uden at efterlade indtrykket at du overvåger dem, og uden at gå rundt omkring i statelig værdighed, som om du var en uniformeret soldat på vagt over dem. Din tilstedeværelse giver en form over deres handlevej. Jeres enighed med dem får jeres hjerter til at banke i ny hengivenhed. De unge behøver, sympati, hengivenhed og kærlighed, ellers vil de miste modet. En ånd af »Jeg tager mig ikke af nogen og ingen tager sig af mig« tager dem i besiddelse, og selv om de bekender at være Kristi efterfølgere, har den en prøvende Djævel på sporet af dem, og de er i fare for at blive modløse, lunkne og falde bort fra Gud. Når nogle ser det som en pligt at bebrejde dem, og behandle dem koldt, som om de var værre end de i virkeligheden er, og kun få, omend ingen, ser det som en særlig pligt at anstrenge sig personligt for at reformere dem, og fjerne de skadelige indtryk de har fået.

Lærerens forpligtelse er betydningsfuld og hellig, men ingen del af arbejdet er mere vigtig end at holde øje med de unge med en øm og kærlig omsorg, så de må føle at vi har en ven i dem. Når først deres tillid er opnået, kan du lede dem, styre dem, og oplære dem let. Vore kristne (117) princippers hellige motiver må bringes i vort liv. Elevernes frelse er den højeste interesse der er betroet den gudfrygtige lærer. Han er Kristi

arbejder, og hans særlige og beslutsomme anstrengelser burde redde sjæle fra undergang og vinde dem for Jesus Kristus. Gud vil forlange dette fra lærernes hænder. Enhver bør føre et liv i from, i ren og i samvittighedsfuld anstrengelse for at opfylde enhver pligt. Hvis hjertet gløder med Guds kærlighed, vil der være en ren hengivenhed, som er absolut nødvendig; bønner vil være brændende, og trofaste advarsler vil blive givet. Forsøm dette, og sjælene i din varetægt er truet. Hellere bruge mindre tid på lange taler, eller på spændende studier, og tage sig af disse forsømte pligter.

Efter alle disse anstrengelser kan lærere finde, at nogle af dem som er i deres varetægt, vil kunne udvikle principløse egenskaber. De er efterladende i vandel som, i mange tilfælde, resultatet af umoralsk eksempel og forsømt faderlig opdragelse. Og lærere der gør alt hvad de kan vil svigte i at bringe disse unge til et liv i renhed og hellighed; og efter tålmodig opdragelse, hengivent arbejde og inderlig bøn, vil de blive skuffet over dem som de havde håbet så meget på. Ud over det vil forældrenes bebrejdelser komme til dem, fordi de ikke har kræfter til at modvirke deres eget eksemplens og ukloge oplærings påvirkning. Læreren plejer at få denne afskrækkelse efter at have gjort sin pligt. Men han må arbejde videre, og stole på at Gud vil arbejde med ham, stå tappert ved sin post, og arbejde i tro. Andre vil blive frelst til Gud, og deres påvirkning vil blive brugt til at frelse andre. Lad prædikanten, sabbatsskolelæreren og lærerne i vore skoler forene hjerte, sjæl og hensigt i arbejdet på at redde vore unge fra undergang.

Mange har følt: »Nuvel, det gør ikke noget om vi er nå nøjeregnende med at blive grundigt uddannede,« og en lavere standard for kundskab accepteres. Og nu hvor der er brug for passende mænd til at udfylde forskellige betroede stillinger, (118) er de sjældne; når der ønskes kvinder med velafbalancerede sind, uden en billig uddannelsesform, men med en uddannelse der udruster dem til enhver betroet stilling, er de ikke nemme at finde. Hvad der overhovedet værd at gøre, er at gøre det godt. Så længe religion er det fremherskende element i enhver skole, vil den ikke ledes til billige og tarvelige litterære færdigheder. Så længe en religiøs atmosfære præger skolen, spreder dens indflydelse, vil den få alle som er sandt kristne til at føle deres behov mere dybt, ved en grundig kundskab, at de må gøre bedst brug af de evner som Gud har betroet dem. Medens de vokser i vor Herre Jesu Kristi nåde og kundskab, vil sukke over en fornemmelse af deres ufuldkommenheder, og vil hele tiden søge

at bruge deres sindskræfter, så bliver forstandige kristne.

Herren Jesus vanæres ved lave idéer eller planer fra vor side. Han som ikke føler de bindende krav i Guds lov, og ikke holder alt der forlanges, han overtræder hele loven. Han som kun er tilfreds med at imødekomme dele af retfærdighedsstandard, og som ikke sejrer over alle åndelige fjender, vil ikke honorere Kristi planer. Han forklejner hele planen for hans religiøse liv, og svækker sin religiøse karakter, og under fristelsens kraft får hans karaktermangler overherredømme, og ondt sejrer. Vi behøver at være udholdne og besluttede, på at imødekomme den højest mulige standard. Forudfattede levevaner og tanker må i mange tilfælde overvindes før vi kan vokse i det religiøse liv. Den trofaste kristne vil bære meget frugt; han er en medarbejder; han vil ikke drive bort i dovenskab, men vil tage hele rustningen på for at kæmpe Herrens kampe. Det vigtigste arbejde er at tilpasse smagen, appetitten, lidenskaberne, motiverne, ønskerne til den store moralstandard for retfærdighed. Arbejdet må begynde i hjertet. Det må være rent, helt afpasset med Kristi vilje, ellers vil en herskende lidenskab, eller en (119) vane eller mangel blive en destruerende kraft. Gud vil ikke acceptere noget mindre end hele hjertet.

Gud ønsker at lærerne på vore skoler skal være virksomme. Hvis de vokser i åndelig forståelse, vil de føle at det er vigtigt at de ikke mangler videnskabens kundskab. Fromhed og en religiøs erfaring ligger fundamentet for sand uddannelse. Men lad ingen føle at de er alvorlige for religiøse sager overhovedet, som er væsentlig for at kunne uddanne. Så længe de ikke har så magen gudsfrygt, behøver de også en grundig kundskab til videnskab. Dette vil ikke kunne gøre dem til gode og praktiske kristne, men vil også sætte dem i stand til at uddanne de unge, og samtidig vil de få himmelsk visdom til at lede dem til de levende vandes kildeudspring. Han som stræber efter at nå den højeste mål for at kunne gøre andre godt er en kristen. Kundskab er blandet harmonisk med en Kristus lignende karakter vil gøre en person til et sandt lys for verden. Gud virker ved menneskelig bestræbelse. Alle dem som er ihærdige med at gøre deres kald og udvælgelse sikker, vil føle at en overfladisk kundskab ikke vil udruste dem til nyttighedens stillinger. Uddannelse balanceret med en solid religiøs erfaring, udruster Guds barn til at gøre sit udpegede arbejde stadigt, fast og forståeligt. Hvis nogen lærer af Jesus, den største lærer verden nogen sinde har kendt, vil han ikke kun få en symmetrisk kristen karakter, men et sind

oplært til effektivt arbejde. Tankesind som er kvikke til at opfatte vil gå dybt under overfladen.

Gud ønsker ikke at vi skal være tilfredse med dovne og udisciplinerede sindelag, sløve tanker, og en løs hukommelse. Han ønsker at enhver lærer skal være virksom, ikke føle sig tilfreds med et vis mål af succes, men føler sit behov for en stadig iver for at få kundskaber. Vore kroppe og sjæle tilhører Gud, for han har købt dem. Han har givet os talenter, og har gjort det muligt for os at få flere, så at vi vil kunne hjælpe os selv og andre fremad på livets vej. (120) Det er hver enkels arbejde at udvikle og styrke de gaver som Gud har lånt ham, som vi må gøre det mest alvorlige og praktiske arbejde med, både i timelige og religiøse sager. Hvis alt dette erkendes, hvilken overmådelig forskel vil vi så kunne se på vore skoler, i vore menigheder, og på vore missioner! Men de fleste er tilfreds med en sparsom kundskab, nogle få mål, så det er nok at klare sig, og det nødvendige i at blive mænd som Daniel og Moses, indflydelsesrige mænd, med hvis karakter er blevet harmoniske ved deres virke til velsignelse for menneskeheden og Guds ære, - en sådan erfaring har kun ganske få fået, og resultatet er, at der kun er få nu som egner sig til tidens store behov.

Gud ignorerer ikke uvidne mænd, men hvis de er forbundet med Kristus, hvis de er helliggjort gennem sandheden, vil de hele tiden få kundskab til at udøve al kraft til Guds ære; de vil få mere kraft til at ære ham for. Men dem som er villig til at til at forblive i en snæver kanal, fordi Gud nedlod sig til at acceptere dem som de var, er meget tåbelige, og alligevel er der hundrede og tusindvis som netop gør sådan. Gud har givet dem det levende maskineri, og dette behøver at blive brugt dagligt for at sindet kan nå højere og endnu højere mål. Det er en skam at mange kæder uvidenhed sammen med ydmyghed, og at vi med alle de kvaliteter Gud har givet os til at uddanne os, er så mange som vil forblive i den lave position som de var i da sandheden nåede dem første gang. De vokser ikke mentalt, de er ikke bedre egnede og forberedt til at gøre store og gode gerninger, som da de hørte sandheden første gang.

Mange sandhedslærere ophører med at være studerende, grave altid grave efter sandhed som efter skjulte rigdomme. Deres sind når kun en tarvelig lav standard; men de søger ikke at blive indflydelsesrige mænd, - ikke for selviske ærgerrigheds skyld, men for Kristi skyld, så de kan åbenbare sandhedens kraft over forstanden. Det er ingen synd at påskynde det boglige talent, (121) hvis det ikke forgudes; men ingen skal

kæmpe for forfængelig ære der ophøjer selvet. Når dette er tilfældet, udebliver den visdom som kommer ovenfra, som først er ren, så fredselkende, let at bede om noget, fuld af kærlighed og gode frugter.

De missioner der er oprettet i vore byer vil, hvis de ledes klogt begavede mænd, være stadige lys, der skinner midt i moralsk mørke. Det er en væsentlig del af missionen at skriften åbnes, ved hjælp af bibelæsninger som del af arbejdet på disse missioner; men medarbejderne kan ikke gå i gang med dette arbejde, hvis de ikke er forberedt på det. Mange burde oplæres på skolen før de blot ved hvordan de skal få deres sind og tanker under viljens kontrol, og hvordan de bruger deres mentale kræfter.

Som et folk har vi meget at lære, før vi er kvalificerede til at gå ind i det store beredelsesarbejde, så at et folk kan stå på Herrens dag. Vore sabbatsskoler som skal belære børnene og de unge er ret overfladiske. Lederne af disse må pløje dybere. De må vise større omtanke og arbejdet hårdere med de ting de har med at gøre. De være mere indgående bibelstuderende, og få en dybere religiøs erfaring, for at vide hvordan sabbatsskolen ledes efter Herrens ordre, og hvordan børnene og de unge ledes til deres Frelser. Dette er en af værkets grene som er forkrøblede på grund af mangel på virksomme og forstandige mænd og kvinder, som føler deres ansvar overfor Gud at bruge deres kræfter, ikke vise selvished, ingen forfængelighed, men at gøre godt.

Hvor bredt og omfattende er så budet: »Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende«! Hvilken ære får mennesker ikke her! - og alligevel holder så mange sig så tæt ved kysten! Hvor få vil lægge ud på dybet, og kaste deres net ud for et dræt! Sker dette, og bliver (122) mennesker Guds medarbejdere, hvis mænd kaldes til at handle i bymissionerne, og møde alle slags menneskesind, så vil der kunne banes særlig vej for den slags arbejde. — *The Review and Herald, 21.juni, 1887.*

Videre studium
Guddommelig visdom, *The Review and Herald*, 17. april, 1888.

Værdien af bibelstudium

(123) »Ethvert skrift, som er indblæst af Gud, er også gavnligt til at belære, til at irettesætte, til at genoprejse, til at optugte i retfærdighed, så at Guds-mennesket kan blive fuldt beredt, vel skikket til al god gerning.« Guds ord er ligesom et forråds-kammer, som indeholder alt som er væsentligt til at fuldkommengøre Gudsmennesket. Vi påskønner ikke Bibelen som vi burde. Vi har ikke den ordentlig agtelse for rigdommene i dens lagre, vi erkender heller ikke det store nødvendighed det er at vi selv ransager skrifterne. Mennesket forsømmer at studere Guds ord for at udvise verdslige interesser, eller gå ind i tidens fornøjelser. Nogle hverdagsanliggender gøres til undskyldning for uvidenhed mod den skrift Guds inspiration har givet. Men alt der har jordisk karakter må hellere lægges bort, end dette betydningsfulde studium, som skal gøre os kloge på evigt liv.

Mit hjerte skælver når jeg ser mennesker, - endog dem som bekender at vente på Kristi komme, - bruge deres tid og talenter på at sprede bøger, uden særlige sandheder for vor tid, - fortællerbøger, biografibøger, bøger om menneskers teorier og spekulationer. Verden er fuld af sådanne bøger; de kan fås overalt; men kan Kristi efterfølgere engagere sig i et så almindeligt arbejde, som råber efter behov for Guds sandhed over alt? Det er ikke vor mission at sprede sådanne værker. Der er tusindvis andre som gør dette, som ikke ved bedre. Vi har en veldefineret mission, og vi må ikke vende os fra denne mission til mindre spørgsmål, bruge mennesker og midler til at henlede folks opmærksomhed på bøger som ikke frembærer den nærværende sandhed.

Beder I for at fremme sandheden? Arbejd da for den, og vis at jeres bønner stiger op fra oprigtige og alvorlige hjerter. Gud arbejder ikke i mirakler hvor han har (124) lavet midler som arbejdet fuldføres med. Brug din tid og talenter til hans tjeneste, og så vil han ikke lade være med at virke ved jeres anstrengelser. Hvis landmanden ikke pløjer og sår, gør Gud ikke et mirakel for at ophæve resultatet af hans forsømmelse. Høsttiden finder hans marker golde – der er ingen neg at høste, intet korn at indsamle. Gud har givet sæden og jorden, solen og regnen; og hvis landmanden bruger de midler han har i sine hænder, vil han få efter det han har sået og modtage efter hans arbejde.

Der er store love som skal styres i naturens verden, og åndelige ting skal kontrolleres af lige så sikre principper; midler til en afslutning må

bruges, hvis vi skal have de ønskede resultater. Dem som ikke anstrænger sig helt, arbejder ikke i harmoni med Guds love. De bruger ikke den Himmelske Faders gaver, og de kan ikke forvente andet end ringe udbytte. Helligånden vil ikke tvinge mænd til at handle sikkert. Vi er frie moralske agenter; og når vi har fået beviser nok til at gøre vor pligt er det op til os at afgøre hvad vi skal gøre.

I som venter forgæves og forventer at Gud vil gøre forunderlige mirakler for at oplyse verden om sandheden, ønsker jeg at spørge om I vil bruge de midler Gud har givet for at fremme hans sag? I som beder om lys og sandhed fra himlen, har I studeret skriften? Har I ønsket »ordets rene mælk,« så I kan vokse derved? Har I underlagt jer selv den åbenbarede befaling? »Du skal,« og »du skal ikke,« er de afgjorte krav, og derved er der ikke plads til lediggang i kristenlivet. I som knurrer over åndelig død, søger I at kende og gøre Guds vilje? Bestræber I jer for at gå ind ad den lige port? Der er et arbejde, et alvorligt arbejde, at udføre for Mesteren. De onder der fordømmes i Guds ord, må overvindes. I må hver især kæmpe imod verden, kødet, og djævelen. (125) Guds ord kaldes for »Åndens sværd,« og I bør blive dygtige til at bruge det, hvis I vil skære jer vej gennem modstandens og mørkets hære.

Vrist jer selv fri fra skadelige forbindelser. Beregn omkostningerne ved at følge Jesus, og gør det med en oprigtig hensigt, at rense jer selv fra al kødets og åndens smuds. Evigt liv er værd for jer alle, og Jesus har sagt: »Den af jer som ikke fornægter alt det han har, han kan ikke være min discipel.« Han som ikke giver sig til andet end at vente på at blive tvunget af overnaturlige agenter, vil vente i sløvhed og mørke. Gud har givet sit ord. Gud taler i et umiskendeligt sprog til din sjæl. Er ordene i hans mund ikke nok til at vise din pligt, og nok til at fremskynde ordets opfyldelse?

De som i ydmyghed og bøn ransager skriften, for at kende og gøre Guds vilje, vil ikke betvivle deres pligt over for Gud. For »hvis noget menneske vil gøre hans vilje, skal han kende til læren.« Hvis I vil kende guds frygtens mysterier, må I følge det tydelige sandhedsord, - følelse eller ej, indskydelse eller ej. Man må være lydige ud fra en fornemmelse af princip, og det rigtige må gøres under alle omstændigheder. Dette er den karakter Gud udvælger for frelsen. Prøven på ægte kristendom gives i Guds ord. Jesus siger: »Hvis I elsker mig, så hold mine bud.« »Den, som har mine befalinger og holder dem, han er den, som elsker mig; og den, som elsker mig, skal elskes af min Fader; og jeg skal elske ham og åbenbare mig

for ham.« . . . »Om nogen elsker mig, vil han holde fast ved mit ord; og min Fader skal elske ham, og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham. Den, som ikke elsker mig, holder ikke fast ved mine ord; og det ord, I hører, er ikke mit, men Faderens, som har sendt mig.«

Her er de betingelser som enhver sjæl udvælges efter til evigt liv. Jeres lydighed mod Guds bud vil vise sig som jeres ret til en arv sammen med de hellige (126) i lys. Gud har udvalgt en vis karakterudmærkelse; og enhver som, gennem Kristi nåde, skal nå standarden for hans forlangender, vil have en overmådelig adgang til herlighedens rige. Alle som vil nå denne karakterstandard, skal bruge de midler som Gud tilvejebragt til denne ende. Hvis I vil arve den rest som er tilbage for Guds børn, må I blive medarbejdere sammen med Gud. I er udvalgt til at bære Kristi åg, - bære hans byrde, løfte hans kors. I skal »stræbe efter at gøre jeres kaldelse og udvælgelse urokkelig.« Ransag skriften, og I vil se at ikke en søn af Adam er udvalgt til at frelses i ulydighed mod Guds lov; men kristne udvælges til at helliges ved lydighed mod sandheden. De er udvalgt til at bære korset, hvis de vil bære kronen.

Bibelen er troens og lærens eneste regel. Og intet kan mere styrke intellektet mere og give tankerne bedre liv end studiet af Guds ord. Ingen anden bog har i den grad kraft til at højne tankerne og levendegøre evnerne som Bibelens omfattende og forædlende sandheder. Hvis Guds ord blev studeret, som det burde, ville mennesket få en vid horisont, en ædel karakter og en målrettethed, der sjældent ses i vor tid. Tusindvis af mænd som gør tjeneste bag prædikestolen mangler de væsentligste kvaliteter i sind og karakter, fordi de ikke går ind i studiet af skriften. De er tilfreds med et overfladisk kundskab til de sandheder, som er fulde af rige meningsdybder; og de vil gerne fortsætte med at miste meget på alle måder, frem for at ransage ivrigt efter skjulte rigdomme.

Hver gang et menneske søger efter sandhed, vil han blive belønnet, og enhver opdagelse vil bane vej for endnu rigere undersøgelsesmuligheder. Mennesket forvandles efter det, de beskuer. Dersom dagligdags tanker og gerninger optager hans opmærksomhed, vil han netop blive dagligdags. Hvis han er så ligeglad, at han kun får en overfladisk forståelse af (127) Guds sandhed, får han ikke de rige velsignelser, det ellers ville behage Gud at give ham. Det er en lov at sindet vil blive indsnævret eller udvidet i forhold til dimensionerne af de ting, sindet beskæftiger sig med. De mentale kræfter vil visselig blive indskrænkede og tabe evnen til at gribe Guds ords

dybe mening, om de ikke stadigt og ivrigt sættes til at ransage efter sandhed. Sindet vil blive udvidet, dersom det undersøger forholdet mellem Bibelens forskellige emner, idet skriftsted sammenlignes med skriftsted, de åndelige ting med åndelige ord. Gå under overfladen; de rigeste tankers skatte ligger og venter på den dygtige og ivrige bibelgransker.

Dem, som lærer det højtideligste budskab der nogensinde gives verden, bør disciplinere sindet til at forstå dens betydning. Genløsningens tema vil være det mest koncentrerede studium, og dets dybder vil aldrig kunne udforskes til fulde. I skal ikke være bange for at I vil udtømme dette forunderlige tema. Drik dybt af frelsens kilde. Gå selv til kilden, så I må fyldes med forfriskninger, så Jesus må være en vandkilde i jer, der udspringer til evigt liv. Kun bibelsandheden og bibelreligion vil stå domsprøven. Vi skal ikke forhindre Guds ord i at passe vor bekvemmelighed og verdslige interesse, men hvor ærligt må vi spørge: »Hvad vil du have at jeg skal gøre?« »I er ikke jeres egne, for I er købt for en uendelig pris.« Og hvilken pris! Ikke »med fordærlige ting, som sølv og guld,« »men med Kristi dyrebare blod.« Da mennesket gik tabt, sagde Guds Søn: Jeg vil genløse det, jeg vil blive dets sikkerhed og stedfortræder. Han lagde sin kongelige kåbe til side, og ikklædte sin guddommelighed med menneskelighed, gik ned fra den kongelige trone, så han kunne nå dybderne i menneskelig ve og fristelse, løfte vor faldne natur op, og gøre det muligt for os at vinde sejr, - Guds sønner, arvinger til det evige rige. Skal vi da lade nogen jordiske hensyn få os til at vende os bort fra sandhedens sti? Skal (128) vi ikke udfordre al lære og teori, og prøve det med Guds ord?

Vi bør ikke lade noget menneskeligt argument vende os bort fra en grundig undersøgelse af bibelsandheden. Menneskers meninger og skikke skal ikke modtages som guddommelig autoritet. I sit ord har Gud åbenbaret hvad hele menneskets pligt er, og vi skal ikke vakle fra den store retfærdighedsstandard. Han sendte sin enbårne Søn til at være vort eksempel, og bad os høre og følge efter ham. Vi må ikke påvirkes væk fra sandheden som den er i Jesus, fordi store og gode velmenende mænds tanker sættes over Guds ords klare udtalelser.

Kristi arbejde er at drage mennesker fra det falske og svigagtige, til det sande og ægte. »Den, som følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys.« Der er ingen fare for vildfarelse, så længe vi følger i fodsporene for »verdens lys.« Vi

skal gøre Kristi gerninger. Vi må engagere hjerte og sjæl i hans tjeneste; vi må søge livets ord, og bringe det til andre. Vi skal uddanne folk til at erkende vigtigheden af dets lære, og faren for at vige fra dens tydelige bud.

Jøderne blev ledt til vildfarelse, fordærv og forkaste herlighedens Herre, fordi de ikke kender Skriften, ej heller Guds kraft. Et stort arbejde ligger foran os, - at lede mennesker til at tage Guds ord som regel for deres liv, og ikke gå på kompromis med traditioner og skikke, men vandre efter alle Herrens bud og forordninger. — *The Review and Herald*, 17. juli, 1888.

Bøgernes bog

(129) Studiet af Bibelen vil styrke forstanden. Salmisten siger; »Tydes dine ord, så bringer de lys, de giver enfoldige indsigt.« Det spørgsmål er ofte blevet stillet til mig; »Burde Bibelen gøres til den vigtigste bog på vore skoler?« Det er en dyrebar bog, en vidunderlig bog. Den er et skattekammer, der indeholder juveler af høj værdi. Den er en historie, som åbenbarer de forgangne århundreder for os. Uden Bibelen ville vi være overladt til gætteværk og fabler angående fortidens begivenheder. Blandt alle de bøger, der har oversvømmet verden - ville de være aldrig så værdifulde - så er Bibelen Bøgernes Bog, og den fortjener i højeste grad det omhyggeligste studium og den største opmærksomhed. Den rummer ikke alene verdens skabelseshistorie, men også en beskrivelse af den kommende verden. Den indeholder undervisning om universets vidundere, og den afslører himlens og jordens Ophavsmand for vores forstand. Den udfolder et enkelt og fuldkomment teologisk og filosofisk system. De, der omhyggeligt studerer Guds Ord, og som adlyder dens tydelige anvisninger og elsker dens enkle sandheder, vil udvikles i sind og adfærd. Den er en Guds gave, som i ethvert hjerte skulle vække den oprigtigste taknemmelighed; for den er åbenbaringen af Gud for mennesket.

Hvis Bibelens sandheder bliver vævet ind, vil de hæve sindet op over deres jordbundethed og forringelse. De, der er velbevandrede i skrifterne, vil vise sig at være mænd og kvinder, der udøver en udviklende indflydelse. Alt imens de søger efter sandheder, som himlen har åbenbaret, bliver Guds Ånd bragt i nær forbindelse med den, der alvorligt undersøger skrifterne. En forståelse af Guds åbenbarede vilje, gør sindet større, udvider det, udvikler det og skaber ny energi, ved at sætte

dets evner i berøring med forbløffende sandheder. Hvis studiet af skrifterne bliver gjort til en underordnet (130) betragtning, lider man et stort tab. Bibelen blev gennem nogen tid udelukket fra vore skoler, og så fandt Satan en rig arbejdsmarked, som han opdyrkede med enorm hurtighed og indsamlede en høst efter sit behag.

Forstanden når den højde som de ting har, som forstanden bliver fortrolig med. Hvis alle ville gøre Bibelen til deres studium, ville vi se et langt mere udviklet folk, som var i stand til at tænke dybere og udvise en større intelligens, end de alvorligste anstrengelser ved at blot at studere verdens videnskaber og historie kunne give dem. Bibelen giver den sande søgende en fremadskridende opdragelse af sindet, og ud af betragtningerne over guddommelig ting bliver hans evner berigede; selv et ydmyget, mens Gud og hans åbenbarede sandhed bliver ophøjet. Fordi menneske ikke kender de vidunderlige historier i Bibelen, er der så megen ophøjelse af mennesker, og gives der kun så lidt ære til Gud. Bibelen indeholder føde af netop den kvalitet, som den kristne behøver, for at han kan vokse sig stærk i ånd og forstand. At studere alle de filosofiske og videnskabelige bøger, kan ikke gøre det samme for sind og moral, som Bibelen kan gøre, hvis den bliver studeret og efterlevet. Ved studiet af Bibelen bliver der talt med patriarker og profeter. Sandheden er klædt i et ophøjet sprog, som udøver en fortryllende magt over sindet, tanken løftes op fra jordiske ting og bliver bragt til at betragte det fremtidige, udødelige livs herlighed. Hvilken menneskelig kundskab kan sammenlignes med åbenbaringen af Guds pragt? Dødelige mennesker, som ikke kender Gud, kan prøve at forringe skrifternes værdi, og kan begrave sandheden, under videnskabens antagende viden.

De, der praler af en kundskab, der går ud over Guds ords lære, behøver at drikke af denne kundskabskilde, for kunne lære deres egentlige uvidenhed at kende. Der er en pralende menneskelig kundskab, som er tåbelighed i Guds øjne. Lad intet menneske bedrage sig selv. Hvis nogen blandt jer synes at være vise (131) i denne verden, så lad ham blive en tåbelighed hos Gud, for der står skrevet; »Han tager den vise til fange i hans egen snedighed.« De, der kun har denne visdom, trænger til at blive tåber i deres egne øjne. Den største uvidenhed, som nu forbander den menneskelige race, er om de bindende krav i Guds lov, og denne uvidenhed fører til at forsømme studiet af Guds ord. Det er Satans bestemte plan at i den grad at kunne beskæftige og opluge sindet, at Guds store vejviser ikke skal

blive Bøgernes Bog, og at synderen ikke skal ledes fra overtrædelsens vej til lydighedens sti.

Bibelen er ikke blevet ophøjet til dens plads, og hvilken uendelig betydning er denne alligevel ikke for menneskes sjæl. Når vi søger på dens sider, bevæger vi os gennem evige, majestætiske scener. Vi ser Jesus, Guds Søn komme til vor verden og tage del i den mystiske konflikt, som tilintetgør mørkets magter. Å, hvor vidunderligt, hvor næsten utroligt er det ikke, at den uendelige Gud sammentygger i sin egen kære søns ydmygelse! Lad enhver, der studerer Skrifterne, betragte denne store kendsgerning, og han vil ikke komme fra en sådan betragtning uden at blive udviklet, rensset og forædlet.

Bibelen er en bog, der åbenbarer rets- og sandhedsprincipper. Den indeholder alt, hvad der er nødvendigt for sjælens frelse, og på samme tid er den tilpasset til at styrke og opdrage sindet. Hvis den blev brugt som lærebog på vore skoler, ville den vise sig at være af langt større virkning end nogen anden bog i verden, som kan lede klogt i dette livs anliggender, såvel som at hjælpe sjælen op ad fremgangens stige, der når op til himmelen. Gud har omsorg for os som forstandsvæsener, og han har givet os sit ord som en lampe for vore fødder og et lys på vor sti. »Tydes dine ord, så bringer de lys, de giver enfoldige indsigt.« Det er ikke den blotte og bare læsning af ordet, som vil udvirke det resultat, som himlen har til hensigt, men det, at sandheden, som den er, åbenbaret i Guds ord, må komme ind i hjertet.

(132) De, som har fået den bedste videnskabelige uddannelse, er ikke altid de mest virkningsfulde redskaber for Gud. Der er mange mennesker af denne slags som vil finde sig skubbet til side, medens de, som har haft ringere anledning til at få boglig viden, indtager deres pladser, fordi de har kundskab om praktiske ting, der er nødvendige i det daglige Liv. De, der betragter sig selv som lærde, slutter ofte med at være elever, idet de tror sig kloge nok og er hævet over dette at tage imod undervisning, selv af Jesus, som var den største lærer, verden nogen sinde har kendt. De, som har fået deres forstandsevner udvidede ved alvorlig ransagning i skrifterne for at lære Guds Vilje at kende vil indtræde i stillinger af betydning; thi Guds ord har fået indpas i deres liv og karakter. Det udfører sit særskilte værk og sønderdeler endog ledemod og marv og dømmes over hjertets tanker og råd. Guds ord må være den næring, ved hvilken de kristne vokser kraftigt i Ånd og intelligens, så at de kan kæmpe for sandhed og ret.

(133) Gud vil ikke antage en eneste, som forringer sine evner ved syndefulde, jordiske tanker, ord eller gerninger. Himlen er en ren og hellig plads, som ingen kan betrede uden at være forædledede, åndeligsindede, rensede og lutrede. Vi har et værk at udføre i denne henseende hver for sig, men vi vil kun være i stand til at gøre det, når vi henter styrke fra Jesus. Vi bør gøre Bibelen til vort studium frem for enhver anden bog. Vi bør elske den og adlyde den som Guds røst. Vi bør lære at kende og forstå hans fordringer, hans du skal og du skal ikke, og fatte Guds ords sande mening.

Når Guds ord er blevet vor rådgiver, og vi ransager skriften for at finde lys vil himlens engle komme nær til os og påvirke vort sind og oplyse vor forstand, så at det i sandhed kan siges: Dit ords åbenbaring spreder lys og giver de enfoldige forstand. Det er ikke noget under, at der ikke er mere himmelsk sindethed iblandt de unge, som bekender sig til kristendom, når de giver så lidt agt på Guds ord. Man ænser ikke de guddommelige råd. Man lytter ikke til formaningerne. Man søger ikke nåde og himmelsk visdom for at undgå tidligere synder og få ethvert spor af fordærvelse rensset bort fra karakteren. David beder. Lad mig forstå dine forskrifters vej så vil jeg fortælle om dine underfulde gerninger.

Dersom de unges sind såvel som de ældres blev ledet i den rigtige retning, når de kom tilsammen, så vilde deres samtale dreje sig om mere ophøjede emner. Når sindet er rent og tankerne forædledede ved Guds sandhed, vil ordene blive af samme karakter ligesom guldæbler i sølvskåle. Men med den forståelse og den praksis, med det lave stade som selv mennesker, der bekender sig til at være kristne, er tilfredse med, er det naturligt, at al samtale bliver simpel og uden mening. Den er af jord, jordisk, og har ikke en duft af sandheden eller af himlen, og kommer ikke engang op til det mål, som den mere kultiverede klasse af verdens børn er nået til. Et virkningsfuldt arbejde for helliggørelse. Når (134) Kristus og himlen er de emner, vi dvæler ved, vil samtalen dreje sig om virkelige kendsgerninger. Talen vil blive krydret med nåde og den, som taler, vil vise, at han er blevet uddannet i den guddommelige lærers skole. Salmisten siger: Jeg har valgt sandhedens vej, jeg har lagt dine bomme for mig, Han agtede Guds ord højt, og det trængte ind i hans forstand, ikke for at blive ringeagtet, men for at blive efterfulgt i hans liv.

Kun hvis det hellige ord bliver skattet, vil det blive adlydt som en sand, sikker og dyrebar lærebog. Enhver besættende synd må lægges til

side. Den må bekriges, indtil den er overvundet. Herrer vil arbejde sammen med dine anstrengelser. Når det dødelige, syndige menneske arbejder på sin egen frelse med frygt og bæven, er det Gud, der virker i ham at ville og at virke til sit eget gode velbehag. Men Gud vil ikke arbejde uden menneskets samarbejde. Det må anstrenge sine kræfter til det alder yderste, det må vise sig som en dygtig, villig elev i Kristi skole, og når han tager imod den nåde, som frit tilbydes ham, vil Kristi tilstedeværelse i tanker og hjerte give ham fasthed med hensyn til at lægge enhver syndens byrde bort, så at hjertet må blive fyldt med Guds fylde og hans kærlighed.

De studerende på vore skoler burde være opmærksomme på, at synden har konsekvenser, og de evner, de har fået af Gud, er blevet svækkede og uskikkede til moralsk fremgang, fordi de er blevet misbrugt. Der er mange, der indrømmer, at dette er sandt. De har huset stolthed og indbildskhed, indtil disse onde karaktertræk er blevet en fremherskende magt, som behersker deres ønsker og tilbøjeligheder. Mens de har haft gudfrygtigheds skin og har gjort mange selvretfærdige gerninger, har der ikke været nogen virkelig forandring af hjertet. De har ikke bragt deres livs vaner ind i bestemt og afgjort overensstemmelse med Guds lovs store retfærdighed og målsætning. Hvis de kritisk ville sammenligne deres liv med denne standard, ville (135) de ikke kunne andet end at føle, at de er mangelfulde, syge af synd og har behov for en læge. De kan kun forstå den dybde, de er faldet til ved at se på det grænseløse offer, der er bragt af Jesus Kristus for at løfte dem op af deres fornedrelse.

Der er kun få, der er på det rene med syndens frygtelige karakter, og som fatter størrelsen af den ødelæggelse, der er resultatet af overtrædelsen af Guds lov. Ved at undersøge den vidunderlig frelsesplan til at genoprette det moralske spejlbillede af Gud i synderen, ser vi, at det eneste middel til menneskets udfrielse blev tilvejebragt ved Guds søns selvopofrelse og enestående nedlidenhed og kærlighed. Han alene havde kraft til at udkæmpe slagene med Guds og menneskets store modstander, og som vor stedfortræder og selvskyldner har han givet magt til dem, der i tro holder fast ved ham, til at blive sejherrer i hans navn og gennem hans fortjenester.

Vi kan se på Golgatas kors, hvad det har kostet Guds Søn at bringe frelsen til en falden slægt. Ligesom offeret for mennesket var fuldkomment, således må genoprejsningen af mennesket fra syndens besmittelse være gennemgribende og

fuldkommen. Guds lov er blevet givet til os som retningslinier til at styre vor adfærd efter. Der findes ikke nogen ond handling, som loven vil undskylde, der findes ingen uretfærdighed, som kan undgå dens fordømmelse. Kristi liv er den fuldkomne opfyldelse af enhver forskrift i denne lov. Han siger; »Jeg har holdt min Faders bud.« Kundskaben om loven ville fordømme synderen og knuse håbet i hans bryst, hvis han ikke kunne se Jesus som sin stedfortræder og garant, som er rede til at tilgive hans overtrædelse og udlette hans synd. Når mennesket handler i overensstemmelse med sin bedste evne gennem tro på Jesus, og søger at vandre på Herrens vej ved lydighed mod de ti bud, bliver han tillagt Kristi fuldkommenhed til at dække over den angrende og lydige sjæls overtrædelse.

Der vil blive gjort en anstrengelse fra mange foregivne venner med uddannelser for at skille religionen ud fra videnskaben på (136) vore skoler. De vil ikke spare nogen anstrengelse eller udgift for at give en verdslig viden. Man de vil ikke blande den med kundskaben om, hvad Gud har åbenbaret for at karakteren fuldkommes. Og det til trods for, at en oplæring i Guds sandhed ville udvikle sindet og give verdslig viden samtidigt, for selve grundlaget for sand uddannelse er Herrens frygt. Salmisten siger; Herrens frygt er visdommens begyndelse.« Guds levende ord afslører løgnens Faders bedragierier. Hvem af vore unge kan vide noget om, hvad der er sandhed i sammenligning med vildfarelse, hvis de ikke bliver kendt med skrifterne? Sand gudfrygtigheds enkelhed må bringes ind i vore unges undervisning, hvis de skal få guddommelig viden nok til at kunne undfly den fordævelse, som er i verdens begær. De, der er sande Kristi efterfølgere, vil ikke kun tjene Gud, når det er overensstemmelse med deres egne tilbøjeligheder men fuldt så vel, når det indebærer selvfornektelse og dette at bære sit kors. Det indtrængende råd, som apostlen Paulus gav til Timoteus, at han ikke svigte med at gøre sin pligt, burde fremholdes for ungdommen for i dag; »Lad ikke nogen ringeagte dig fordi du er ung, men vær et forbillede for de troende i tale, i færd, i kærlighed, i troskab, i renhed.« Skødesynder må bekæmpes og overvindes. Forkastelige karaktertræk bør tages op hver især, hvad enten de er nedarvede eller opdyrkede, og sammenholdes med retfærdighedens store forskrift; og i lyset fra Guds ord bør de modstås med fasthed og overvindes ved hjælp af Kristi styrke. »Stræb efter fred med alle og efter hellighed, uden den skal ingen se Herrens.«

Dag for dag, Time for time bør der foregå en proces i os, der frembringer selvfornægtelse og helliggørelse; da vil også de udvortes gerninger vidne om, at Jesus bor i hjertet ved tro. Helliggørelse lukker ikke kundskaben ude fra sjælen, men den vil udvide sindet og inspirere det til en søgen efter sandhed, som man søger efter skjulte skatte. (137) Og kundskaben om Guds vilje fremmer helliggørelsens værk. Der findes en himmel, og hvor alvorligt burde vi ikke stræbe efter at nå den. Jeg opfordrer eleverne ved vore skoler til at tro på Jesus som deres frelser. Tro, at han er rede til at hjælpe jer med sin nåde, når I, i oprigtighed vender jer til ham. I må stride troens gode strid. I må kæmpe for livets krone. Anstreng jer kraftigt, thi Satan har tag i jer, og hvis I ikke slider jer fra ham, vil I blive lammet og ruineret. Fjenden er på jeres højre side og på den venstre, foran jer og bag eder, og I må træde ham under jeres fødder. Kæmp alvorligt, thi der er en krone at vinde. Kæmp, thi hvis I ikke vinder kronen, vil I tabe alt, i dette liv og i det tilkommende liv. Kæmp, men lad det ske i jeres opstandene Frelseres styrke.

Ville eleverne på vore skoler blot studere og stræbe efter at efterligne hans liv og karakter, som kom ned fra himlen for at vise dem, hvad de skal op til at blive, hvis de vil ind i Guds rige. Jeg har bragt jer et budskab om Guds søns snarlige genkomst i himlens skyer, med kraft og megen herlighed. Jeg har ikke fremholdt noget bestemt tidspunkt, men Kristi eget påbud til jer om at våge i bøn. »Våg derfor, thi I ved ikke, hvad dag jeres Herre kommer.« Advarselen har givet ekko ned gennem tiderne. »Se, jeg kommer snart, og jeg har min løn med mig for at gengælde enhver, efter som hans gerning er. Jeg er Alfa og Omega, den første og den sidste, begyndelsen og enden. Salige er de, der trætter deres klæder, for at de kan få adgang til livets træ og gennem portene gå ind i staden.« — *The Review and Herald, 21.august, 1888.*

Videre studium

Reformarbejdet, Signs of the Times, 3.juni, 1889
Ordentlig uddannelse, The Review and Herald, 14.juli, 1889

(138) Hjemmeoplæring, Signs of the Times, 22.juli, 1889

Religion og videnskabsuddannelse, Vidnesbyrd for menigheden, 5 s. 501-504

Uddannelse af vore børn, samme, 5: 505-507

De unges farer, samme, 5 s. 508-516

Passende hensyn til vore børn, samme, 5 s. 516-520

Råd til de unge, samme, 5 s. 520-529

Vore institutioners behov, samme, 5 s. 549-554

Vor institution i Battle Creek, Vidnesbyrd for menigheden, 5: 555-567

Uddannelse af medarbejdere, Vidnesbyrd for menigheden, 5: 580-586

Forældres ansvar

(139) Gud har ladet sundhedsreformens lys skinne på os i disse sidste dage, at vi kan undgå de mange farer vi udsættes for idet vi vandrer i dette lys. Satan arbejder med stor kraft på at få mennesker til at føje appetitten, tilfredsstille tendenserne, og bruge deres tid på ubekymret tåbelighed. Han fremviser det tiltrækkende i et liv i selvisk nydelse og sensuelle udsvævelser. Umådeholdenhed udmarver både sindets og kroppens kraft. Han som overvindes på denne måde sætter sig selv på Satans grund, hvor han vil fristes og plages og til styres af fornøjelser af al retfærdigheds fjende. Forældre må at indprentes med deres pligt at give verden børn med veludviklede karaktertræk, - børn som har moralsk styrke til at modstå fristelser, og hvis liv vil være en ære for Gud og en velsignelse for deres medmennesker. Dem som går ind i det aktive liv med faste principper, vil være parat til at stå uplettet midt i denne fordærvede tidsalders urenhed. Lad mødre udnytte alle anledninger til at uddanne deres børn til at være nyttige.

Moderens arbejde er helligt og vigtigt. Hun bør undervise sine børn, fra vuggen, om selvfornægtende og selvkontrollerende levevaner. Hendes tid tilhører i særlig grad hendes børn. Men bruges tiden mest på denne degenererede tidsalders tåbeligheder, hvor samfundet, klæder og fornøjelser tager hendes opmærksomhed, vil hendes børn ikke blive opdraget ordentligt.

Mange mødre som beklager den tøjlesløshed som er overalt, ser ikke dybt nok ind i denne sag. Det kan for ofte spores tilbage til bordet derhjemme. Mange mødre, endog blandt kristendomsbekendere, sidder dagligt foran deres husholdning, med rigt og velkrydret mad, som frister appetitten og opmuntrer til overspisning. Hos nogle (140) familier består kødspiser det meste af kosten, og derfor fyldes blodet med kræft og skrofuløs legemsvæske. Når lidelser og sygdomme så kommer, anklages Forsynet for det, som er resultatet af forkert optræden. Jeg gentager: Umådeholdenhed begynder ved bordet, og hos de fleste føjes appetitten indtil denne udsvævelse gøres sekundær.

Han som spiser for meget, eller af usund mad, svækker sine kræfter til at modstå andre skrig på appetit og lidenskaber. For at undgå at opdrage deres børn tålmodigt til selvfornægtende vaner, så lader de dem spise og drikke hvad det behager dem. Ønske om at stille smagen og tilfredsstille tilbøjelighederne, bidrager ikke til flere år; og når disse forkælede unge vokser op, styres de af impulser og er slaver af appetit. Når de indtager deres plads i samfundet, og begynder livet for sig selv, har de ikke kræfter til at modstå fristelse. Hos grovædere, tobakselskere, vindrankere og drankere i det hele taget, ser vi resultatet af en fejltagtig opdragelse og føje selvet.

Når vi hører kristne mænd og kvinders beklagelser over umådeholdenhedens forfærdelige vaner, kommer spørgsmålene: Hvem har opdraget de unge? hvem har opfostret dem til denne uregerlige appetit? Hvem har forsømt det højtidelige ansvar at forme deres karaktertræk til nyttighed i dette liv, og til himmelske engles selskab i det næste?

Når forældre og børn møder det endelige regnskab, hvilket scenari vil der så ikke komme frem! Tusinde børn som har været slaver af appetitten og nedværdigende uvaner, hvis liv er moralske skibbrud, vil stå ansigt til ansigt med de forældre som har gjort dem til det de er. Hvem andre end forældrene vil bære dette forfærdelige ansvar? Har Herren fordærvet disse unge? – Oh, nej! Hvem har så gjort dette forfærdelige værk? Blev forældrenes synder ikke overført til børnene med forvansket appetit og lidenskab? og blev det ikke fuldbyrdet af (141) dem som ikke oplærte dem efter det mønster som Gud har givet? Lige så visselig som de eksisterer, vil alle forældre få lov at se tilbage over for Gud.

Satan står parat til at gøre sit arbejde; han vil ikke undlade de forlokkelser som børn ikke har vilje eller moralstyrke til at modstå. Jeg så at han ved sine fristelser, han indfører den foranderlige mode, og tiltrækkende selskaber og fornøjelser, at mødre kan ledes til at bruge tid på betydningsløse ting, i stedet for at uddanne og oplære deres børn. Vore unge behøver mødre som vil undervise dem fra vuggen af, at de styrer lidenskaber, fornægter appetitten og overvinder selvished. De behøver linje for linje og forskrift for forskrift, lidt her og lidt der.

Hebræerne blev oplært i hvordan de skulle oplære deres børn, så de kan undgå de hedenske folks afgudsdyrkelse og ondskab: »I skal lægge eder disse mine ord på hjerte og sinde, binde dem som et tegn om eders hånd og lade dem være et

erindringsmærke på eders pande, og I skal lære eders børn dem, idet I taler om dem, både når du sidder i dit hus, og når du vandrer på vejen, både når du lægger dig, og når du står op.«

Kvinder bør udfylde den position som Gud oprindeligt har tiltænkt hende, som sin mands ligeværdige. Verden behøver mødre som ikke kun er mødre af navn, men i hele ordets betydning. Vi kan visselig sige at kvinders tilrettelagte pligter er mere hellige, end mænds er. Lad kvinder indrømme sit arbejdes hellighed, og tage sin livsmission op i Guds styrke og guds frygt. Lad hende uddanne sine børn til nyttighed i denne verden, og til et hjem i den bedre verden.

Kvindens position i hendes familie er mere hellig end kongen på hans trone. Hendes store arbejde er at gøre sit liv til det eksempel som hun ønsker hendes børn efterligner. Og ved forskrift såvel som eksempel, skal hun lægge dem nyttig kundskab på sinde, og lære dem at selvopofrende (142) arbejde for andres skyld. Den store drivkraft for den hårdtarbejdende moder bør være at alle børn som læres rigtigt op, og som har det indre smykke, den sagtmødige og stille ånds besmykkelse, vil skinne ud i Herrens sale.

Jeg beder kristne mødre indstændigt at erkende deres ansvar, og leve ikke for at behage sig selv men til Guds ære. Kristus behagede ikke sig selv, men påtog sig en tjeners skikkelse. Han forlod de kongelige sale, og ikklædte sin guddommelighed med menneskelighed, som Han ved sit eksempel kan lære os hvordan vi skal ophøjes til sønner og døtre af den kongelige familie, børn af den himmelske Konge. Men hvilke betingelser har vi så, for denne store velsignelse? – »Drag bort fra dem, og skil jer ud, siger Herren, Og »rør ej noget urent, så vil jeg tage imod jer og være jer en Fader og I skal være mine sønner og døtre.«

Kristus ydmygede sig selv, - fra en position hvor han var lige med Gud, til en tjener. Hans hjem var i Nazaret, et sted kendt for sin ondskab. Hans forældre var blandt de laveste fattigste. Han var tømmer af fag, og Han arbejdede med Sine hænder for at gøre Sin del at underholde familien med. I tredive år var han underlagt Sine forældre. Kristi liv udpeger vor pligt til at være flittig, og forsøge dem, vi har fået betroet.

Med Sine belærende lektier til Sine disciple, lærte Jesus dem at Hans rige ikke var et verdsligt rige, hvor alle tilstræber den højeste stilling; men Han gav dem ydmyghedens og selvopofrelsens lektier for andres skyld. Hans ydmygelse bestod ikke i at sætte Sin egen karakter og kvalifikationer lavt,

men påtage Sig selv den faldne menneskehed, for at oprejse dem, sammen med ham, til et højere liv. Men hvor få mennesker er der dog, som ser noget tiltrækkende i Kristi ydmygelse! Verdslige stræber hele tiden på at ophøje sig selv over andre; men Jesus, Guds Søn, ydmygede Sig selv for at opløfte mennesker. Den sande Kristi discipel vil følge Hans (143) eksempel. Om denne generations mødre måtte mærke helligheden i deres mission, - og ikke prøve at kappes om deres næstes velstand, i deres udseende, - men i stedet søge at ære Gud med deres trofaste pligter. Hvis de rette principper om mådehold blev implanteret i de unge, som skal forme og danne samfundet, ville det kun være lidt nødvendigt med afholdenhedskorstog. Karakterfasthed, moral og kontrol vil være fremherskende, og disse sidste dages fristelser vil kunne modstås i Jesu kraft.

Det er meget vanskeligt at aflægge de vaner som er givet efter for igennem livet. Umådeholdenhedens dæmon har stor kraft, og er ikke let at besejre. Men hvis forældre begynder med korstog imod det ved deres eget ildsted, i deres egne familier, med de principper de lærer deres børn helt fra barndommen af, så kan de få håb om succes. Det vil betale sig for jer, mødre, at bruge de dyrebare stunder Gud har givet til at forme jeres børns karakter, og lære dem at holde strengt fast på mådeholdenhedens principper med spise og drikke.

Forældrene har fået betroet en hellig tillid, at passe på deres børns fysiske og moralske forfatning, så at nervesystemet bliver velafbalanceret, og sjælen ikke bringes i fare. Fædre og mødre burde forstå livets love, så at de ikke, gennem uvidenhed, lader forkerte tendenser udvikle sig i deres børn. Kosten påvirker både den fysiske og moralske sundhed. Hvor påpasselige burde mødre ikke være med at forsyne bordet med den enkle og sunde mad, så at fordøjelsesorganerne ikke svækkes, og nerverne ud af balance, eller den undervisning som de giver deres børn ikke modarbejdes.

Satan ser at han ikke kan få nær så stor magt over menneskesindet når appetitten holdes i ave, som når det føjes, og han arbejder hele tiden på at lede mennesker til eftergivenhed. Under indflydelse af usund mad, bedøves samvittigheden, bliver sindet formørket, og følsomheden over for (144) indtryk svækkes. Men skyldfølelsen over for overtrædelsen formindskes ikke, fordi samvittigheden er blevet overtrådt indtil den bliver følelsesløs.

Eftersom et sundt sind beror på de vitale kræfters normale tilstand, hvilken omsorg bør der så ikke udøves så hverken stimulanser eller narkotika bruges! Alligevel ser vi et stort antal af dem der bekender kristendom at de bruger tobak. De beklager umådeholdenhedens dybder; medens de taler imod brændevinsdrikning, så kaster disse mænd sig ud i tobakkens indflydelse. Indstillingen må ændres når det gælder tobaksbrug, før dette onde slår rod. Vi går endnu tættere på emnet. The og kaffe fostrer appetit til stærkere stimulanser. Og så kommer vi endnu tættere på, i madtilberedelsen, og spørger: Praktiseres der afholdenhed i alt? - gennemføres de reformer som er vigtig for sundhed og lykke?

Enhver sand kristen vil have kontrol over sin appetit og lidenskaber. Befries han ikke fra appetittens trældom, kan han ikke være en sand og lydig Kristi tjener. Gives der efter for appetitten og lidenskaben sløves sandhedens virkning på hjertet. Det er umuligt for sandhedens ånd og kraft at hellige en mand, sjæl, krop og ånd, når han kontrolleres af sensuelle ønsker. — *Kristen afholdenhed og bibelhygiejne*, 75-80, 1890.

Uddannelse og sundhed

(145) I generationer har det udbredte uddannelsessystem været destruerende for helbredet, endog for livet selv. Mange forældre og lærere forstår ikke at den største opmærksomhed i børnenes første år må henledes på den fysiske krop, så kroppens og hjernens sunde tilstand sikres. Det har været skik at opmuntre forældre til at sende børn i skole mens de blot var små, og har brug for en moders omsorg. I mange tilfælde samles de små børn i dårligt ventilerede klasseværelser, hvor de sidder i upassende stillinger, på dårligt byggede skolebænke, som resultat bliver de unge og ømme kroppe ofte deformerede. Små børn, hvis ben og muskler ikke er stærke, og hvis hjerner ikke er udviklede, holdes indespærret til skade for dem. Mange er kun en spinkel begyndelse af livet, indespærringen i skolen fra dag til dag gør dem nervøse, og de bliver syge. Deres kroppe forkrøbles på grund af nervesystemets udmattende tilstand. Alligevel indser forældre og lærere ikke, når livets lampe går ud, at de på nogen måde har ansvar for livsgnistens slukning. Når de står ved deres barns grav, og fortvivlede forældre ser på deres smertelige tab som Forsynets særlige tilskikkelse, var det deres egen utilgivelige uvidende handlekurs om ødelagde det unge liv. Under sådanne forhold, for at anklage Forsynet

for døden, smager det af blasfemi. Gud ønsker at de små skal leve, og få den rigtige uddannelse, så de må udvikle en smuk karakter, forherlige Ham i denne vreden, og prise Ham i den bedre verden.

Forældre og lærere tager ansvar for at opdrage disse børn, alligevel indser ganske få af dem deres pligt over for Gud at blive kendt med den fysiske organisme, så de må vide hvordan de kan bevare deres liv og helbred, som er i deres varetægt. Tusindvis (146) børn dør på grund af deres uvidenhed som sørger for dem.

Mange børn har fået ruineret deres liv, og nogle er døde, som resultatet af forældres og læreres uforstandige handlemåde, og betvinger den unges forstand, medens den fysiske natur forsømmes. Børnene var for unge til at være i et klasseværelse. Deres sind blev belastet med lektier, skønt de ikke burde have opgaver før de havde fysiske kræfter nok, til at kunne støtte deres mentale anstrengelser. Små børn bør være lige så fri som lam til at løbe ud af døren. De bør få de bedste muligheder for at lægge fundament for en sund kropsbeskaffenhed.

Unge som holdes i skolen, og begrænses til nøje studier, skal holde sig sunde. Mentale anstrengelser uden tilsvarende fysisk motion, giver en upassende mængde blod til hjernen, og derved kommer omløbet ud af balance. Hjernens får for meget blod, medens ekstremiteterne får for lidt. Timerne til studium og adspredelse bør reguleres nøje, og en del tid bør bruges på fysisk arbejde. Medens de studerendes spise- og drikkevaner, klæde- og sovevaner er i overensstemmelse med fysiske lov, kan få en uddannelse uden bekostning af helbredet. Lektierne må ofte gentages, og presses ind i samvittigheden, at uddannelsen ikke får så lille værdi at der ikke er fysiske kræfter at bruge den, når den er afsluttet.

Studerende bør ikke have lov til at tage så mange studier så de ikke har tid til fysisk træning. Man kan ikke holde sig sund hvis der ikke trænes muskler i fri luft en del af dagligdagen. De første timer bør bruges til manuelt arbejde af en eller anden slags, noget hvor alle kroppens dele aktiveres. Ved ligelig belastning af de mentale og fysiske kræfter, den studerendes tankesind opfriskes. Hvis han er syg, vil fysisk motion ofte hjælpe kroppen til at komme i normal tilstand igen. Når de studerende forlader skolen, vil de være sundere og få en bedre forståelse af livets love, end da de (147) kom. Der bør passes lige så godt på helbredet, som på karakteren.

Mange studerende er sørgelig uvidende om at kosten faktisk har en mægtig indflydelse på helbredet. Nogle har aldrig anstrengt sig så resolut på at kontrollere appetitten, eller overholde ordentlige kostregler. De spiser for meget under deres måltider, og nogle spiser mellem måltiderne, hvilke fristelser der end kommer. Hvis dem der bekender at være kristne ønsker at løse de spørgsmål der trænger dem på, hvorfor er de da så sløve, hvorfor har de så svag religiøs stræben, behøver de i mange situationer ikke gå længere end til bordet; her er nok af årsager, hvis der ikke er andre.

Mange adskiller sig fra Gud når de giver efter for appetitten. Han som bemærker en spurv falder til jorden, som tæller hovets hår, bemærker deres synd, som føjer en forvansket appetit, på bekostning af fysiske kræfters styrke, sløver forstanden, og afdæmper den moralske opfattelse.

Lærerne selv bør give sundhedslovene den rette opmærksomhed, så de bevarer deres egne kræfter i bedst mulig tilstand, og kan ved eksempel såvel som ved forskrift, udøve indflydelse over deres elever. Den lærer hvis fysiske kræfter allerede svækkes af sygdom eller overarbejde, bør være særlig opmærksom på livets love. Han bør tage tid til rekreation. Han bør ikke påtage sig ansvar udover sit skolearbejde, som vil belaste ham fysisk eller mentalt, så hans nervesystem kommer ud af balance; for derved vil han ikke kunne have med menneskesind at gøre, og kan ikke udøve ret over for sig selv og hans elever.

Vore undervisningsinstitutioner bør være forsynet med alle muligheder for at undervise i menneskesystemets mekanik. Studerende bør lære at ånde, hvordan de læser og taler så at tunge og lunger ikke anspændes, men bruger bugmusklerne. Lærerne (148) må uddanne sig selv i denne retning. Vore studerende bør have en grundig oplæring, så de kan starte det aktive liv med forstandsmæssig kendskab til den bolig Gud har givet dem. Lær dem at de må være elever så længe som de lever. Og når I undreviser dem, så husk at de vil undervise andre. Jeres lektier vil blive gentaget til mange fleres nytte, end dem der sidder foran jer i dag. — *Kristen afholdenhed og bibelhygiejne*, 81-84, 1890.

Uddannelse i hjemmet

Moderens arbejde er vigtigt. Midt i hverdagslivets hjemlige omsorg og prøvende

pligter, bør hun tilstræbe et arbejde som velsigner og ophøjer hendes hjem. De børn moderen har ansvar for, har moderen et helligt ansvar fra den himmelske Fader; og det er hendes privilegium at, gennem Kristi nåde, forme deres karakter efter det guddommelige mønster, og udøve en indflydelse over deres liv, som vil drage dem mod Gud og himlen. Hvis mødre altid havde erkendt deres ansvar, og sat det som deres første mål, deres vigtigste mission, at udruste deres børn til dette livs pligter og til det fremtidige evige livs ære; vil vi ikke kunne se den elendighed der er i så mange hjem i vort land. Moderens arbejde er sådan at det kræver en stadig vækst i hendes eget liv, for at hun kan lede sine børn til højere og endnu højere mål. Men Satan lægger sine planer for at sikre sig både forældres og børns sjæle. Mødre drages væk fra hjemmets pligter og den omhyggelige oplæring af deres små, for at kunne tjene selvet og verden. Forfængelighed, mode og mindre vigtige ting får lov at tage opmærksomheden, og den fysiske og moralske uddannelse af de dyrebare børn forsømmes.

Hvis hun gør verdens skikke og praksis til sit kriterium, vil Moderen være uegnet til sine ansvarsfulde pligter. Hvis verdens mode holder hende i trældom, vil det svække hendes udholdenhed, og gøre livet til en tung byrde i stedet for en velsignelse. På grund af fysisk svaghed kan hun nok ikke påskønne de værdifulde anledninger hun får, og hendes familie får lov at vokse op uden hendes omtanke, hendes bønner og hendes ihærdige belæring. Hvis mødre blot ville overveje de fantastiske privileger som Gud giver dem, vil de ikke kunne vendes så nemt fra deres hellige pligter til verdens trivielle sager.

Moderens arbejde begynder med babyen i sine arme. Jeg har ofte set de små vride sig og skriges, hvis deres vilje krydses på en eller anden måde. Det er på tide at irettesætte denne onde ånd. Fjenden vil prøve at kontrollere vore børns sind, men skal vi lade ham forme dem efter hans vilje? Disse små kan ikke se hvilken ånd de påvirkes af, og det er forældrenes pligt udvise dømmekraft og klogskab for dem. Deres vaner må overvåges nøje. Onde tendenser skal betvinges, og sindet må stimuleres til det rigtige. Barnet må opmuntres til bruge alle kræfter på at styre sig selv.

Regelmæssighed må styre alle børns levevaner. Mødre begår store fejl når de lader dem spise mellem måltiderne. Dette forstyrrer maven, og der dannes grundlag for fremtidige lidelser. Deres irritation kan komme af usund mad, der stadig ikke er fordøjet; men moderen føler at hun ikke kan bruge tid på at tænke over dette, og retter ikke

op på sin skadelige ledelsesform. Hun kan hverken stoppe eller udglatte deres utålmodige bekymringer. Hun giver de små lidelsesfæller et stykke kage eller andre lækkerier for at berolige dem, men dette gør det kun værre. I deres bekymring for at udrette et stort arbejde, arbejder nogle mødre i en så nervøs hast, at de er mere irriterede end børnene, og ved at skælde ud, endog slå, prøver de at skræmme de små til ro.

Mødre beklager sig ofte over deres børns sarte helbred, og rådfører sig med lægen, selvom brugte de lidt sund fornuft, ville de kunne se at problemerne kommer af forkert kost.

Vi er i en tid med grovæderi, og de levevaner de unge opdrages til, endog hos mange syvendedags adventister, er direkte imod naturlovene. Jeg sad engang ved et bord med flere børn under tolvårsalderen. Der blev serveret meget mad, og så spurgte en sart (151) og nervøs pige efter syltet lagereddike. En flaske med kinesisk mad, krydret af sennep og lugtende af krydderi, blev rakt hende, som hun selv tog frit af. Barnet var kendt for hendes nervøsitet og irritable temperament, og disse krydrede retter var næsten beregnet til en sådan tilstand. Det ældste barn mente at han ikke kan spise et måltid uden kød, og var meget utilfreds, og endog respektløs, hvis han ikke fik dette. Moderen føjede ham i hans smag og afsmag indtil han blev lidt bedre end slave af sine luner. Knægten havde ikke fået noget at bestille, og brugte en større del af sin tid med nyttesløs læsning, eller værre end det nyttesløse. Han beklagede sig hele tiden over hovedpine, og havde ikke smag for enkel mad.

Forældre burde give deres børn noget at bestille. Ingen kilde er mere ond end lad passivitet. Fysisk arbejde der fører til sund træthed i musklerne, giver appetit til den enkle og sunde kost, og den unge mand som har et godt arbejde vil ikke rejse sig fra bordet og beklage sig, for han ser ikke en tallerken kød og forskellige raffinerede retter for sig, som frister hans appetit.

Jesus, Guds Søn, der arbejdede med Sine hænder i tømmerfaget, sætter et eksempel for alle unge. Lad dem som afviser at tage livets almindelige pligter op, huske på at Jesus var underlagt Sine forældre, og bidrog til Sin families underhold. Der kunne kun ses få delikatesser på Josefs og Marias bord, for de var blandt de fattige og ydmyge.

Forældre bør være et eksempel for deres børn i den måde pengene bruges på. Der er dem som, lige så snart de har penge, bruger dem til lækker mad, eller unødigt besmykkede klæder, og når

pengene bliver mindre, nærer de et behov for det som de har bortødslet. Hvis de har en stor indkomst, bruger alle dollars af denne; hvis den er lille, er der ikke nok til det behov for luksus de har fået, og de låner for at dække det. De (152) samler fra alle mulige kilder for at imødekomme deres indbildte behov. De bliver uærlige og utroværdige, og optegnelsen som står imod dem i himlens bøger, er sådan at de ikke bekymrer sig om optegnelsen på dommens dag. Øjnenes ønske må tilfredsstilles, appetittens lyster må føjes, og de vedbliver at være fattige med deres ubetænksomme levevaner, skønt de kunne have lært at leve med de midler de har. Ødselhed er en af de synder som de unge er tilbøjelige til. De afviser sparsommelige levevaner, for at ikke blive anset for gnieragtige og usle. Hvad vil Jesus, himlens Majestæt, som har givet dem et eksempel på tålmodig flid og sparsommelighed, sige til disse?

Her er det ikke nødvendigt at udspecificere hvor sparsommelig man skal være med de enkelte ting. Dem hvis hjerter overgives til Gud, og som tager Hans ord som deres vejleder, vil vide hvordan de skal føre sig selv i livets pligter. De vil lære af Jesus, som er sagtmødig og ydmyg af hjertet; og opelskes Kristi sagtmødighed vil de lukke døren for utallige fristelser.

De vil ikke tænke på hvordan appetitten stilnes og lidenskab for fremvisning, når så mange endog ikke kan holde sulten fra døren. De penge der dagligt bruges på unødige ting, med tanken: »Det er kun en småmønt,« »Det er kun en ticent,« virker som meget lidt; men lægges disse småmønter sammen i løbet af året, og idet årene går, vil det hele virke næsten utroligt.

Herren har fundet det rigtigt at vise mig de onder der kommer af ødselhed, så jeg kan formane forældre at lære deres børn streng sparsommelighed. Lær dem at penge der bruges på ting de ikke behøver, forvanskes fra deres rette brug. Han som er upålidelig i det mindste, vil være upålidelig i meget. Hvis mennesker er upålidelig med jordisk gods, kan de ikke betros evige rigdomme. Sæt vagt over appetitten; lær dine børn med eksempel så vel med forskrift at bruge en enkel kost. Lær (153) dem at være flittige, ikke kun travle, men engageret i nyttigt arbejde. Søg at vække den moralske fintfølelse. Lær dem at Gud har krav på dem, også fra deres barndoms første år. Fortæl dem at der er moralfordærv at modstå overalt, at de behøver at komme til Jesus og give sig selv til Ham, krop og ånd, og at de finder styrke i Ham til at modstå alle fristelser. Fremhold for dem at de ikke kun er

skabt for at behage sig selv, men være Herrens agenter for ædle hensigter. Lær dem at når de fristes til at føje sig selv, når Satan prøver at lukke Gud ud af deres øjne, at de så skal se på Jesus, bede indstændigt: »Frels mig Herre, at jeg ikke overvindes.« Engle vil samle sig omkring dem som svar på deres bønner, og lede dem ud på sikre stier.

Kristus bad for Sine disciple, at de ikke blev taget bort fra verden, men at de skulle holdes fra det onde, - at de ikke måtte give efter for de fristelser de møder overalt. Dette er en bøn som enhver fader og moder sender op. Men de skal derved behage Gud for deres børns skyld, og så lade dem gøre som de behager? Skal de forkæle appetitten indtil den får overherredømme, og så forvente at tøjle børnene? – Nej; der bør læres afholdenhed og selvkontrol helt fra vuggen af. Det største ansvar af dette arbejde påhviler moderen. De ømmeste jordiske bånd er mellem moderen og hendes barn. Barnet får hurtigere indtryk af moderens liv og eksempel end af faderen, på grund af disse stærkere og ømme enhedsbånd. Moderens ansvar er dog et tungt ansvar, og bør hele tiden få hjælp fra faderen.

Umådeholden spise og drikke, umådeholden arbejde, umådeholden i næsten alt, er over alt. Dem som anstrenger sig meget for at udføre så meget arbejde på en given tid, og fortsætter med at arbejde, skønt deres dømmekraft siger dem at de skal hvile, de vinder aldrig noget. De (154) lever på lånt kapital. De opbruger vitale kræfter som de vil få brug for senere. Og selvom der er behov den energi de så ubesindigt har opbrugt, svigter de af mangel på samme. Den fysiske styrke er væk, og de mentale kræfter svigter. De indser at de har lidt et tab, men ved ikke hvad det er. Deres resttid er kommet, men deres fysiske ressourcer er udtømt. Enhver som overtræder sundhedslovene må nogle gange lide i større eller mindre grad. Gud har givet os medfødt styrke, som der vil blive brug for i forskellige perioder af vort liv. Hvis vi ubesindigt udtømmer denne kraft ved stadig overbelastning, vil vi nogle gange lide tab. Vor nyttighed vil formindskes, hvis vore liv ikke selv udslettes.

Som en regel bør dagens arbejde ikke forlænges ud på aftenen. Hvis alle dagens timer udnyttes godt, breder arbejdet sig ud til aftenen er det så meget ekstra, og det overbebyrdede kropssystem vil lide af den byrde den har fået pålagt. Jeg er blevet vist at dem som gør dette, ofte mister meget mere end de vinder, for deres kræfter udtømmes, og de arbejder med nervøs spænding. De mærker

ikke nogen umiddelbar skade, men underminerer helt sikkert deres krop.

Lad forældre bruge aftenerne på deres familier. Bortlæg bekymringer og forviklingerne fra dagens arbejde. Manden og faderen vil vinde meget mere hvis han vil gøre det til en regel at ikke ødelægge sin families lykke ved at tage sine forretningsproblemer med hjem og irriteres og bekymres derover. Han kan have brug for sin hustrus råd i forskellige sager, og de kan få hjælp til deres problemer ved at, sammen, søge Guds visdom; men hele tiden holde sindet spændt på forretningsanliggender vil både skade sindet og kroppen.

Lad aftenerne blive tilbragt så lykkeligt som muligt. Lad hjemmet være et sted hvor glæde, nærvær og kærlighed eksisterer. Dette vil gøre det tiltrækkende for børnene. Hvis forældrene hele tiden lufter problemer, er irritable og kværlantiske, (155) vil børnene få den samme utilfredshed og stridighed, og hjemmet er det frygteligste sted i verden. Børnene finder større behag hos fremmede, i ligegyldigt selskab, eller på gaden, end i hjemmet. Alt dette kan undgås hvis der praktiseres mådehold i alle ting, og tålmodigheden fremelskes. Selvkontrollen hos alle familiemedlemmerne vil næsten gøre hjemmet til et paradys. Gør jeres værelser så indbydende som muligt. Lad børnene finde hjemmet som det mest tiltrækkende sted på jorden. Giv dem en indflydelse, så de ikke søger ud i gadeselskaber, eller tænker på unoderens opholdssted uden det er med afsky. Hvis hjemmelivet er som det burde være, vil de vaner som formes, være et stærkt forsvar imod fristelsernes storme, når de unge forlader hjemmets ly for verden.

Bygger vi vore huse efter familiens lykke, eller blot for at se pæne ud? Indretter vi behagelige solrige værelser til vore børn, eller holder vi dem i mørke og indelukket, forbeholder dem til fremmede som ikke er afhængige af os? Der er ikke et ædlere arbejde som vi kan gøre, ingen større hjælp vi kan give samfundet, end at give vore børn en ordentlig uddannelse, indprente dem med forskrift og eksempel, at det vigtigste princip, som livets renhed og oprigtige hensigter, vil kvalificere dem til at gøre deres del til verden.

Vore kunstige levevaner berøver os for mange privilegier og nydelser, og gør os unyttige. Et liv i mode er et hårdt og tankeløst liv. Hvor ofte ofres der tid, penge og helbred, tålmodigheden prøves smerteligt, og selvkontrollen går tabt, kun for at vise sig frem. Hvis forældre ville klynge sig det enkle, og ikke udsvæve sig i udgifter der stiller

forfængeligheden, og følge moden; hvis de ville fastholde en ædel uafhængighed som er i det rigtige, ubevæget af deres indflydelse som nægter at løfte selvfornegtelsens kors, skønt de bekender sig til Kristus, ville de ved dette eksempel give sig selv en uvurderlige opdragelse. Børn som bliver mænd og (156) kvinder af moralsk værdi, og vil for deres del opmuntres til at stå bravt for det rigtige, endogså imod modens strømninger og populære anskuelser.

Alle forældrenes handlinger tæller på børnenes fremtid. Når der bruges tid og penge på ydre besmykkelser og stille en forvansket appetit, fremmer de forfængelighed, selvished og lyst hos børnene. Mødrene klager over sorger og byrder at de ikke har tid til at instruere de små tålmodigt, og kan ikke vise forståelse for dem i deres skuffelser og prøvelser. Unge hjerter længes inderligt efter forståelse og ømhed, og hvis de ikke får det fra deres forældre, vil de søge det fra kilder, der kan bringe både sind og moral i fare. Jeg har hørt mødre nægte deres børn nogle uskyldige fornøjelser, af mangel på tid og omtanke, medens deres travle fingre og trætte øjne flittigt var i gang med nogle unødige besmykkelses stykker, noget som kun tjener til forfængelighed og ødselhed. »Sådan som kvisten bøjes, sådan hælder træet.« Idet børnene nærmer sig manddom og kvindedom, bærer disse lektier frugt i stolthed og moralsk værdiløshed. Forældrene beklager børnenes fejl, men er blinde over for det faktum at de blot høster afgrøden af deres egen udsåning.

Kristne forældre, tag jeres livsbyrde op, og tænk oprigtigt på det hellige kald der hviler på jer. Gør Guds ord til jeres standard, i stedet for at følge verdens mode og skikke, øjets lyst, livets stolthed. Jeres familiers fremtidige lykke og samfundets velfærd beror meget på den fysiske og moralske uddannelse som jeres børn får i det første år af deres liv. Hvis deres smag og vaner er så enkle i alle ting som de burde være, hvis klæderne er ordentlige, uden ekstra besmykkelser, vil mødre finde tid til at gøre deres børn lykkelige, og lære dem at elske lydighed.

Send ikke jeres små for tidlig i skole. Mødre bør være forsigtige med hvordan hun betror udformningen af (157) barnesindet i andres hænder. Forældre burde være de bedste lærere for deres børn indtil de når otte eller ti-års alderen. Deres klasseværelse bør være den frie luft, iblandt blomster og fugle, og deres lektiebøger er naturens rigdom. Lige så hurtigt som deres sind kan fatte det, bør forældrene åbne Guds store naturbog for dem. Gives disse lektier midt i

sådanne omgivelser, vil de ikke glemmes så hurtigt. Der bør anstreges meget for at forberede hjertets jord til Såmanden, så den gode sæd kan sås. Hvis den halve tid og arbejde som nu er mere end spildt på at følge verdens mode, blev brugt på at opdyrke børnenes sind, og forme korrekte vaner, ville der ske en markant forandring hos familierne.

For ikke så længe siden hørte jeg en mor sige at hun elskede at velkonstrueret hus, men det manglende arrangement og det fejlplacerede træarbejde i afpudsningen irriterede hende. Jeg fordømmer ikke en pæn smag i denne henseende, men da jeg lyttede til hende, fortrød jeg at denne spidsfindighed ikke kunne være kommet med i hendes ledelse af hendes børn. Det var bygninger hvor hun havde ansvar for udformningen; alligevel rå og ubehøvlede veje, deres lidenskabelige og selviske natur, og ukontrollerede vilje, var pinlig tydelig for andre. De var faktisk grimme karaktertræk, uforlignelige stykker af menneskeheden, alligevel var moderen blind for det hele. Arrangeringen af hendes hus havde større konsekvens for hende end hendes børns symmetriske karaktertræk havde.

Renhed og orden er kristne pligter, alligevel kan dette gå for vidt, og det ene gøres væsentligt medens vigtigere ting forsømmes. Dem som forsømmer børnenes interesser i disse henseender betaler tiende af mynte og kommen, medens de forsømmer lovens vigtige ting, - Guds retfærdighed, barmhjertighed og kærlighed.

De børn som er mest forkælede bliver viljebestemte, passionerede og ukærlige. Om disse forældre kunne indse at en klog og tidlig oplæring beror på både (158) forældrenes og børnenes lykke. Hvem er disse små, som er betroet i vor varetægt? De er unge medlemmer af Herrens familie. »Tag denne søn, denne datter,» siger han, »opfostre dem for mig, og udrust dem, så de poleres efter et palads' es billede, at de måtte skinne i Herrens sale.« Dyrebart arbejde! Et vigtigt arbejde! Alligevel ser vi mødre sukke efter en større arbejdsmark, for at udrette et missionsarbejde. Hvis de blot kunne tage til Afrika eller Indien, ville de føle at de udrettede noget. Men tage livets små pligter op og udføre dem trofast, og udholdende virker som en ubetydelig ting for dem. Hvorfor er det sådan? Er det ikke ofte fordi moderens arbejde påskønnes ganske sjældent? Hun har tusindvis bekymringer og byrder som faderen sjældent kender til. Han vender ofte hjem med sine bekymringer og forretningsanliggender der overskygger familien, og hvis han ikke finder noget retfærdigt i sine

tanker hjemme, giver han udtryk for sine følelser i form af utålmodighed og kværling. Han kan prale af hvad han har udrettet i løbet af dagen, men i hans tanker er moderens arbejde for lidt, eller undervurderes i det mindste. For ham ser hendes bekymringer smålige ud. Hun skal blot lave mad, og se efter børnene, nogle gang en stor familie af dem, og holde hjemmet rent. Hun har hele dagen prøvet at holde det kørende jævnt der hjemme. Hun har prøvet, selvom hun er træt for forvirret, at tale venligt og mildt, og undervise børnene og holde dem på den rette sti. Alt dette har kostet arbejde, og megen tålmodighed fra hendes side af. For hendes del kan hun ikke prale af hvad hun har gjort. For hende er det som om at hun ikke har udrettet noget. Men sådan er det ikke. Selvom resultaterne af hendes arbejde ikke er tydelige, våger Guds engle over den bebyrdede moder, ingen byrder bærer hun fra dag til dag. Hendes navn kan aldrig ses i historiebøgerne, eller modtage verdens ære eller bifald, sådan som manden og faderen; men det udødeliggøres i Guds bog. Hun gør hvad hun kan, og hendes position (159) i Guds øjne er højere end kongen på hans trone; for hun arbejder med karakter, hun former menneskesind.

Mødrene i dag danner fremtidens samfund. Hvor vigtigt er det at deres børn opdrages så de kan modstå de fristelser de møder overalt senere i livet!

Uanset hvad hans kald er og hvilke forviklinger han har, så lad faderen tage det samme smilende ansigt med sig hjem og behageligt tonefald som han hele dagen har hilst gæster og fremmede med. Lad hustruen føle at hun kan støtte sig til hendes mands store hengivenhed – at hans arme vil styrke og holde hende op i al hendes slid og omsorg, så hans indflydelse vil støtte hendes, og hendes byrde være halv så tung. Er børnene ikke hans såvel som hendes?

Lad faderen søge at lette moderens opgave. I stedet for at bruge tid på selviske fritidsforhold, så lad ham forsøge at blive bekendt med hans børn – sammen med deres morskab, i deres arbejde. Lad ham pege dem til hen til de smukke blomster, knejsende træer, hvor Guds arbejde og kærlighed kan spores i bladene. Han bør lære dem at Gud, som har gjort alle disse ting elsker det smukke og gode. Kristus pegede Sine disciple til markens liljer og luftens fugle, viste hvordan Gud sørger for dem, og viste dette som et bevis på at Han vil sørge for mennesker, som har højere betydning end fuglene og blomsterne. Fortæl børnene at uanset hvor meget tid der spildes på morskab, kan vort udseende

aldrig sammenlignes i nåde og skønhed med markens enkleste blomster. Derved drages deres tanker fra det kunstige til det naturlige. De kan lære at Gud har givet dem disse smukke ting til glæde, og at Han ønsker at give Ham hjertets bedste og helligste hengivenhed.

Forældre forsøger at vække en interesse for fysiologistudier hos deres børn. De unge må belæres om deres egne kroppe. Der er kun få blandt de (160) unge som har godt kendskab til livets mysterier. Menneskeorganismens forunderlige studier, forholdet mellem og afhængigheden af de komplicerede dele, er noget som de fleste mødre omend kun har lille interesse for. De forstår ikke kroppens indflydelse på sindet, og sindet på kroppen. De optager sig af unødige bagateller, og siger så at de ikke har tid til at få den nødvendige information for at sørge ordentlig for deres børns helbred. Der giver mindre problemer end at betro dem til doktorerne. Der dør tusindvis børn af uvidenhed om deres kropsvæsens love.

Hvis forældre selv ville skaffe sig kundskab om dette emne og mærke vigtigheden af bruge denne i praksis, vil vi kunne se en bedre tilstand af tingene. Lær jeres børn at tænke fra årsag til virkning. Vis dem at hvis de overtræder deres kropsvæsens love, må de betale straffen med lidelser. Hvis du ikke kan se forbedringen så hurtigt som du ønsker, så mist ikke modet, men instruer dem tålmodigt, og pres på indtil der vindes sejr. Fortsæt med at undervise dem om deres kroppe, og hvordan de skal passe på dem. Hensynsløshed over for kropssundheden fører til hensynsløshed over for moral.

Forsøm ikke at lære dine børn hvordan sund mad skal tilberedes. Når de får disse lektier i fysiologi og god madlavning, giver du dem de første skridt i nogle af de nyttigste uddannelsesgrene, og indregner principper som er nyttige elementer i en religiøs uddannelse.

Der er brug for alle de lektier som jeg har nævnt i denne artikel. Følges de ordentligt, vil de være som et bolværk der beskytter vore børn mod de onder, der oversvømmer verden. Vi ønsker mådeholdenhed ved vore borde. Vi ønsker erindringen om at Gudgiven sollys og himlens rene luft er velkommen. Vi ønsker en glad og lykkelig indflydelse i vore hjem. Vi må opelske nyttige vaner til vore børn, og må instruere dem i Guds ting. Det koster noget at gøre alt dette. Det koster bøn og tårer, og tålmodighed at ofte gentage (161) instruktionen. Nogle gange er det ikke til at vide hvad der skal gøres; men vi kan

tage børnene til Gud i vore bønner, og bede dem at de må holdes fri for onder, og bede: »Nu Herre, gør Dit arbejde; blødgør underlæg vore børns hjerter,« og han vil høre os. Han lytter til grædende og bebyrde møders bønner. Da Kristus var på jorden, bragte de bebyrdede mødre deres børn til Ham; de tænkte at hvis Han lagde sine Hænder på dem, ville de få bedre mod og opdrage dem som de burde. Frelseren vidste hvorfor disse mødre kom til Ham med deres små, og Han irettesatte disciplene, som ville holde dem bort, og sagde: »Lad de små børn komme til Mig, og forbyd dem ikke; for sådan hører Guds rige til.« Jesus elsker de små, og Han våger for at se om forældrene passer deres arbejde.

Syndighed findes overalt i overflod, og hvis børnene frelses, må der arbejdes vedholdende på sagen. Kristus sagde: »Jeg helliggører Mig selv, så de også må blive helliget.« Han ønskede at Hans disciple skulle helliggøres, og Han gjorde Sig selv til deres eksempel, så de kan følge Ham. Hvis fædre og mødre skulle gøre det samme og sige: »Jeg ønsker at mine børn får faste principper, og jeg vil give dem et eksempel fra dette i mit liv«? Lad moderen tænke at intet offer er for stort, om det gøres for hendes hjems frelse. Husk på at Jesus gav Sit liv for at redde dig og dine fra fordærv. Du vil have Hans forståelse og hjælp i dette velsignede arbejde, og vil være en Guds medarbejder.

Hvor vi end måtte svigte, så lad os være grundige i arbejdet med vore børn. Hvis de går ud fra hjemmeoplysning, rene og sejrige, hvis de udfylder den mindste og laveste plads i Guds store plan for verdens gode, kan vort livsværk aldrig blive en fiasko. — *Kristen afholdenhed og bibelhygiejne*, 60-72, 1890.

Mentale drankere

(162) Hvad skal vore børn læse? - er et alvorligt spørgsmål, og kræver et seriøst svar. Det piner mig når jer ser tidsskrifter og aviser hos kristne familier med historier der ikke giver noget godt aftryk i sindet. Jeg har lagt mærke til dem, som har opdyrket deres smag for fiktion. De har privilegiet at lytte til Guds ords sandheder, og blive bekendt med årsagerne til vor tro; men de er vokset til modningsår blottet for sand fromhed. Disse kære unge behøver at lægge det allerbedste materiale ind i deres karakteropbyggelse, - kærlighed til Gud og Guds frygt og et kendskab til Kristus. Men mange har ikke en forstandsmæssig

forståelse af sandheden sådan som den er i Jesus. Sindet fæstnes ved sensationelle historier. De lever i en virkelig verden, og er ikke udrustet til det praktiske livs pligter. Jeg har lagt mærke til at børn opdrages på denne måde. Om det er der hjemme eller ude, er de enten rastløse eller drømmeriske, og kan ikke konversere, andet end det er over almindelige emner. De ædlere evner, som er indrettet til højere stræben, er blevet degraderet til at tænke på det trivielle eller værre end trivielle emner, indtil ham der har dem, er tilfreds med disse emner, og har knapt nok kræfter til at række højere. Religiøse tanker og samtale er blevet usmageligt. Den mentale føde som han har fået smag for, virker forurenende, og fører til urene og sensuelle tanker. Jeg har næret en oprigtig medynk for disse sjæle, når jeg tænker på hvor meget de mister, når de ikke har mulighed for at få kendskab til Kristus, hvor vort håb om evigt liv indkredses. Hvor meget dyrebar tid går spildt, hvor de i stedet kan studere Forbilledet for sand godhed.

Jeg kender personligt til nogle som har mistet sindets sunde skær, på grund af forkerte læsevaner. (163) De går igennem livet med en sygelig fantasi, forstørrer hver lille klagepunkt. Ting som et sundt og fornuftigt tankesind ikke lægger mærke til, bliver til evindelige prøvelser for dem, uovervindelige forhindringer. For dem, er livet hele tiden en skygge.

Dem som hengiver i læsning af spændingsromaner, forkrøbler deres mentale styrke, og diskvalificerer sig selv for livskraftige tanker og for forskning. Nu er der mænd og kvinder i livets aften som aldrig har kommet sig over den umådelige læsnings effekter. Vanen dannes i de første år, og har vokset med alderen og fået styrke med deres flere kræfter; og selvom de er opsat på at overvinde dette har det kun været med delvis succes. Mange har aldrig gendannet deres oprindelige sindsstyrke. Alle forsøg på at blive praktiske kristne ender kun ved ønsket. De kan ikke blive sandt kristne, og fortsætte med at give sindet næring fra den slags litteratur. Den fysiske virkning bliver ej heller mindre katastrofal. Nervesystemet belastes unødigt af denne passion for læsning. I nogle tilfælde er de unge, endog dem i moden alder, blevet ramt af lammelse af ingen anden grund end overdreven læsning. Sindet er hele tiden anspændt, indtil hjernens sarte maskineri svækkes så at den ikke kan handle, og lammelse er resultatet.

Når der fremelskes en appetit for spændende sensationelle historier, forvanskes den moralske smag, og sindet mættes ikke, hvis det hele tiden

får næring af denne værdiløse usunde føde. Jeg har set unge damer, bekender sig som Kristi efterfølgere, som virkelig var ulykkelige, hvis de ikke havde en ny novelle eller et romanblad i deres hænder. Sindet trygler efter simulering som den fordrukne trygler efter den berusende drik. Disse unge viste ingen helliggørende ånd; intet himmelsk lys blev udgydt over deres kammerater, til at lede dem til kundskabens kildevæld. De havde ingen dyb, religiøs erfaring. Hvis den slags læsning ikke hele tiden stod foran dem, kunne der (164) være håb for reformation for dem. Men de bønfalder om det, og vil have det.

Det sårer mig at se unge mænd og kvinder således ruinere deres nyttighed i dette liv, og ikke få en erfaring som bereder dem for et evigt liv i det himmelske samfund. Vi kan ikke længere finde noget andet navn til dem end »mentale drankere.«

Umådeholdne læsevaner har en skadelig indflydelse på hjernen lige så sikkert som umådeholden spise og drikkevaner.

Den allerbedste måde at forhindre dette onde i at vokse, er at lægge noget andet i jorden. Der er brug for størst mulig omsorg og årvågenhed for at opdyrke sindet og så bibelsandhedens dyrebare frø deri. Herren har, i Sin store barmhjertighed, åbenbaret regler om hellig levevis for os i skriften. Han fortæller os at synder skal undgås; han forklarer os frelsesplanen, og udpeger vejen til himlen. Han har inspireret hellige mænd til at nedskrive belæring, til vor gavn, om farerne som er på stien, og hvordan vi undgår dem. Dem som adlyder Hans påbud at ransage skrifterne, vil ikke være uvidende om disse ting. Midt iblandt de sidste dages farer, bør ethvert menighedsmedlem forstå grundene til hans håb og tro, - grunde som ikke er vanskelige at fatte. Der er rigeligt at sindet kan optage sig med, hvis vi vil vokse i nåden og i vor Herre Jesu Kristi kundskab.

Vi er begrænsede, men vi skal have en fornemmelse for det ubegrænsede. Sindet opøves i at tænke over Gud, og Hans forunderlige plan for vor frelse. Således vil sjælen løftes over det blot jordiske og almindelige, og fæstnes på det som er ædelt og evigt. Den tanke at vi er i Guds verden, i nærheden af universets store skaber, som gjorde mennesket efter Hans eget lignelse, vil lede sindet til brede, og ophøjede marker til meditation. Den tanke at Guds øjne våger ovre os, at Han elsker os, og sørger så meget for os, at han gav Sin dyrebare elskede Søn for at løskøbe os, så vi ikke går sorgeligt fortabt, (165) er en stor ting; og han som åbner sit hjerte for at anerkende og betragte

temaer som disse, vil aldrig mættes af trivielle og sensationelle temaer.

Hvis Bibelen blev studeret som den burde, ville mennesker blive forstandsmæssigt stærke. Emnerne der behandles i Guds ord, som er tydeligt enkle, ædle temaer som bringes for sindet, udvikler evner hos mennesker som ellers ikke kunne udvikles. I Bibelen åbnes der en bundløs mark for fantasien. Den studerende vil tænke over dens store temaer, fra tanketråde med ophøjet billeder; mere rene og ophøjede i tanker og følelser end der ville bruges på at læse værker af blot menneskers oprindelse, der siger intet af dem som er af en ubetydelig karakter. Unge tankesind rækker ikke ud efter den ædleste udvikling, når de forsømmer den højeste visdomskilde – Guds ord. Grunden til at vi har så få mænd med godt tankesind, med stabilitet og solid værdi, er at Gud ikke frygtes, Gud elskes ikke, religionens principper føres ikke ud i livet, sådan som de burde.

Gud vil have at vi benytter os af alle midler og opdyrker og styrker vor forstand. Vi er skabt til en højere og ædlere eksistens end til det nuværende liv. Dette er en prøvetid for det fremtidige evige liv. Hvor kan der findes højere temaer at tænke over, et mere interessant emne til eftertænksomhed, end de ophøjede sandheder der udfoldes i Bibelen? Disse sandheder vil gøre et mægtigt arbejde for mennesket, hvis han blot følger hvad de lærer. Men hvor studeres Bibelen dog for lidt! I dens temaer dvæles der ved alle de uvæsentlige ting. Blev Bibelen læst mere, hvis dets sandheder blev forstået bedre, ville vi være et langt mere oplyst og intelligent folk. Engle fra lysets verden står ved siden af den alvorlige sandhedssøger, for at indprente og oplyse hans sind. Han som har en formørket forståelse kan finde lys ved at kende til skriften. — *Kristen afholdenhed og bibelhygiejne*, 123-26 (1890).

Videre studium

Den bogstavelige uge, Patriarker og profeter, 111-116

Profetskolerne, Patriarker og profeter, 592-602

Lære ved forskrift og eksempel, *The Review and Herald*, 31. marts, 1891

Moderens arbejde, *The Review and Herald*, 15. september, 1891

Et kendskab til Gud, Vejen til Kristus, 89-96

Bøger på vor skoler

(167) I uddannelsesarbejdet med de unge på vore skoler, vil det være en vanskelig sag at beholde

Guds Helligånds indflydelse, og samtidig holde fast ved fejlagtige principper. Det lys der skinner på dem som har øjne at se med, kan ikke blandes med kætteriets mørke og vildfarelse der findes i mange af de tekstbøger der anbefales de studerende på vore højskoler. Både lærere og elever har tænkt, at for at kunne få en uddannelse, er det nødvendigt at studere skriveskrivninger, som lærer hedenskab, fordi deres værker indeholder klare tankejuveler. Men hvem er Ophavsmand til disse tankejuveler? Det var Gud og Gud alene; for han er kilden til al lys. Er disse ting ikke væsentlige for sundheden og den åndelige og naturlige vækst der findes i de Hellige skrifter sider? Er Kristus ikke vort levende hoved? Og skal vi ikke vokse op til ham, til mænds og kvinders fulde statur? Kan en uren kilde udsende urene vande? Hvorfor skal vi igennem en masse vildfarelse der står i disse hedenske værker, for at kunne få nogle få forstandsmæssige sandheder, når hele sandheden står til vor rådighed?

Mennesker kan ikke udrette noget godt uden Gud. Han er Ophavsmand for alle lysstråler som har gennemboret verdens mørke. Alt som er af værdi kommer fra Gud, og tilhører ham. Der er en grund til at fjendens agenter nogle gange viser bemærkelsesværdig visdom. Satan blev uddannet og disciplineret i himlens sale, og han har kendskab til godt såvel som til ondt. Han blander det dyrebare med det skammelige, og det er det der giver ham kraft til at bedrage menneskesønnerne. Men fordi Satan har stået himlens tjenestedrags så at han kan få indflydelse i hans tilranede områder, skal dem som da sidder i mørke og har set et stort lys, vende sig fra lyset til det mørke der foreslås? Skal dem som har kendt til Guds (168) orakler anbefale vore studerende at studere bøger som udtrykker hedenske og ugudelige læresætninger, så de må få forstand? Satan har sine agenter, uddannet efter hans metoder, inspireret af hans ånd, og tilpasset til at gøre hans gerninger; men skal vi samarbejde med dem? Skal vi, som kristne, anbefale hans agenter gerninger som værdifulde, endog væsentlige for at opnå en uddannelse?

Herren har selv tilkendegivet at der skal oprettes skoler iblandt os, så der kan skaffes sand kundskab. Ingen lærer på vore skoler skal antyde den tanke, at for at få den rigtige disciplin, er det nødvendigt at studere tekstbøger der udtrykker hedenske og ugudelige læresætninger. Studerende som uddannes sådan, bliver ikke kompetente til at undervise sådan selv; for de er fyldt med fjendens spidsfindige sofisteri. Når der studeres værker, som på nogen måde udtrykker hedenske læresætninger, er det ligesom håndtering af sort

kul; for et menneske kan ikke have et ubesmittet sind, der samtidig tænker i skepticisernes linjer. Tager vi til sådanne kundskabskilder, vender vi os da ikke bort fra Libanons sne for at drikke dalens rislende vande?

Mennesker som vender sig bort Guds kundskab, har sat deres sind under deres mesters Satans kontrol, og han oplærer dem til at være hans tjenere. Jo mindre fremlæggelserne med hedenske synspunkter kommer frem for de unge, des bedre. Onde engle er altid på vagt så de kan ophøje det over de unges sind, som vil gøre dem skade, og når bøger med hedenske og ugudelige læresætninger læses, forsøger disse usynlige onde agenter at indprente dem der studerer dem, med tvivl og vantro. Dem som drikker af disse forurenede kanaler, tørster ikke efter livets vande; for de er mættet af verdens brudte cisterner. De tror at de har kundskabens rigdomme, når de samler på det der kun er træ, hø og stubbe, og ikke giver indkomst, ikke værd at gemme på. Deres (169) selvværdighed, deres tanke at en overfladisk kundskab til ting, at det er uddannelse, - disse ting gør dem pralende og selvtilfredse, medens de er som farisæerne, uvidende om skriften og Guds kraft.

Oh, om vore unge ville samle den kundskab op som er forgængelig, så de kan tage den med ind i fremtiden, evigt liv, den kundskab som fremstilles som guld og sølv og ædelstene. Den klasse uddannelsessøgende og elever som anser sig selv som vise, ved intet som de burde vide. De behøver at lære af sagtomdighed og ydmyghed i Kristi skole, så de sætter sig selv højt, ligesom det himlen anser som fremragende. Dem som modtager en værdifuld uddannelse, en som vil være ligeså varig som evigheden, vil ikke betragtes som verdens bedste uddannede mænd. Men skrifterne erklærer at »Frygt for Herren er visdoms begyndelse.« Den slags kundskab kan ikke sammenlignes med verdens berømmelse, og alligevel er den nødvendig for at alle unge kan blive vise på skriften, hvis han vil have evigt liv. Apostlen siger: »Ethvert skrift, som er indblæst af Gud, er også gavnligt til at belære, til at irettesætte, til at genoprejse, til at optugte i retfærdighed, så at Guds-mennesket kan blive fuldt beredt, vel skikket til al god gerning.« Dette er bredt nok. Lad alle forsøge at forstå, med alt hvad de kan, betydningen af Guds ord. Blot en overfladisk læsning af det inspirerede ord vil kun have lidt fortrin; for alle udtalelser der kommer i disse hellige sider, kræver eftertænkning og overvejelse. Det er sandt at nogle passager ikke kræver så alvorlig overvejelse som andre; for deres betydning er mere indlysende. Men den der

studerer Guds ord, bør søge at forstå meningen af en passage efter den anden, indtil sandhedens kæde åbenbares for hans øjne. Ligesom de dyrebare års vener er skjult under jorden overflade, ligeledes er den Hellige Skrift passager skjult, og det kræver mentale anstrengelser og bønnelig opmærksomhed at opdage den skjulte betydning af Guds ord. Lad enhver (170) studerende som værdsætter den himmelske rigdom anstrenge sine mentale og åndelige kræfter, og sænk spyddet dybt ned i sandhedens mine, så han kan få det himmelske guld, så visdommen vil gøre ham klog på frelse.

Hvis den halve iver der nu udvises for at forstå hedningenes strålende tanker, blev frelsesplanen udstuderet vil tusindvis som nu er i mørke, blive fortryllet af den visdom, renhed og ophøjelse over Guds tilvejebringelser for vor skyld; de ville løftes op og bort fra sig selv forundret og forbavset over Guds kærlighed og nedlidenhed, at han gav sin enbårne søn for en falden slægt. Hvordan kan det være at mange er tilfreds med at drikke af de urene strømme som flyder i den slumrende dal, når de kunne genoplive deres sjæle med bjergenes levende strømme? Profeten spørger: »Forlader Libanons sne den Almægtiges klippe, eller udtørres bjergenes kølige, rislende vande, siden mit folk har glemt mig og ofrer til løgn? De snubler på deres veje, de ældgamle spor, og vandrer ad stier, en vej, der ikke er højnet.«

Det er en sørgelig kendsgening at mennesker som er blevet betroet fine evner skal bruges i Guds tjeneste, har misbrugt deres kræfter på den ondes tjeneste, og lagt deres talenter for fjendens fødder. De har underlagt sig den onde fyrstes mest nedrige trældom, medens de forkaster Kristi tjeneste som ydmygende og uønskværdig. De så på Kristi efterfølgeres arbejde som et arbejde under deres værdighed, som kræver et skridt ned fra deres storhed, et spejl af slaveri, som vil fængsle deres kræfter, og indsnævre deres indflydelseskreds. Han som gjorde et uendeligt offer for at de kan sættes fri fra den onde trældom, blev sat til side, som om de var deres bedste anstrengelser og mest ophøjede tjeneste uværdige.

Disse mennesker havde taget imod deres talenter fra Gud, og alle (171) tankejuveler som de havde regnet som værdige fra lærde og tænkere, tilhører ikke dem, men al visdoms Gud, som de ikke anerkendte. Gennem traditioner, gennem falsk uddannelse er disse mænd lige ophøjede lige som verdens pædagoger; men opsøger de studerende dem, er de i fare for at få det blandet sammen med det værdifulde; for overtro, besnærende fornufts slutninger og vildfarelse, blandes med dele

af sand filosofi og undervisning. Denne sammenblanding gør det giftigt for sjælen, - ødelæggende for troen på Gud og på al sandhed. Dem som tørster efter kundskab skal ikke gå til disse urene kilder; for de indbydes at komme til livets kilde og drikke frit. Ved ransagelse af Guds ord, kan de finde sandhedens skjulte rigdom som længe har været gravet ned under vildfarelsens skrald, menneskelig tradition og menneskers meninger.

»Bibelen er den store opdrager; for det er ikke muligt at studere dens hellige sider under bøn uden at disciplinere, forædle, rense og forfine forstanden. »Så siger Herren: Den vise rose sig ikke af sin visdom, den stærke ikke af sin styrke, den rige ikke af sin rigdom; men den, som vil rose sig, skal rose sig af at han har forstand til at kende mig, at jeg, Herren, øver miskundhed, ret og retfærdighed på jorden; thi i sådanne har jeg behag, lyder det fra Herren. Se, dage skal komme, lyder det fra Herren, da jeg hjemsøger alle de omskårne, som har forhud.«

Dem som hævder at være kristne, som bekender at tro sandheden, og stadig drikker af hedenskabens forurenede kilder, drager andre ved forskrift og eksempel bort fra Libanons kolde, og sneklædte vande, er tåber selvom de selv bekender at være kloge. »Hør det ord Herren taler til eder, Israels hus! Så siger Herren: Væn Eder ikke til hedningernes færd og frygt ikke himmelens tegn, fordi hedningerne frygter dem. . . Men (172) Herren er Gud i sandhed, han er en levende Gud og en evig konge; for hans vrede skælver jorden, og folkene udholder ikke hans harme. Således skal I sige til dem: Guder, der ikke har skabt himmel og jord, skal forsvinde fra jorden og under himmelen. Han skabte jorden i sin væld, grundfæstede jorderig i sin visdom, og i sin indsigt udspændte han himmelen. Når han løfter sin røst, bruser vandene i himmelen, og han lader skyer stige op fra jordens ende, får lynene til at give regn og sender stormen ud af sine forråds-kamre. Dumt er hvert menneske, uden indsigt; hver guldsmed får skam af sit billede; thi hvad han støber, er løgn, og der er ikke ånd i den; tomhed er de, et dårende værk; når deres hjemsøgelses tid kommer, er det ude med dem. Jakobs arvelod er ikke som de; thi han har skabt alt, og Israel er hans arvelods stamme; Hærskares Herre er hans navn.«

»Så siger Herren: Forbandet være den mand, som stoler på mennesker, og som holder kød for sin arm, hvis hjerte viger fra Herren. Han bliver som ødemarkens ene og får ej lykke at se; han bor i glødende ørk, i saltland, hvor ingen fæster bo.

Velsignet være den mand, som stoler på Herren, og hvis tillid Herren er. Han bliver som et træ, der er plantet ved vand, og strækker sine rødder til bækken, ej ængstes, når heden kommer, hvis løv er frodig grønt, som ej ængstes i tørkens år eller ophører med at bære frugt. . . . Herre, du Israels håb, enhver, der forlader dig, får skam; de, der falder fra dig, skal udryddes af landet, thi Herren, er kilden med levende vand, forlod de. Læg Mig, herre, så jeg læges, frels du mig, så jeg Frelses, thi du er min ros.«

Lad de, der tror på den nærværende sandhed, vende sig bort fra (173) forfattere, der lærer vantro. Skeptikernes værker må ikke findes på jeres hylder, hvor jeres børn kan få adgang til dem. Lad dem, der har smagt Guds gode ord og den kommende verdens kræfter, ikke længere anse det for en vigtig del af en god uddannelse at have kendskab til deres skrifter, som fornægter Guds eksistens og viser foragt for hans hellige ord. Giv ingen plads til Satans redskaber, eftersom der ikke findes nogen undskyldning for det de gør; noget rent kan ikke komme ud af noget urent.—
The Review and Herald, 10. november, 1891.

Sandhedens lærer er den eneste sande opdrager

(174) Der er to slags lærere i verden. Den ene slags er dem, gør Gud til lysbærere og den anden slags er dem, bruger Satan som sine redskaber og som er vise til at gøre det onde. Den ene slags betragter Guds karakter og vokser i kundskaben om Jesus, som Gud har sendt til verden. Disse hengiver sig fuldstændig til de ting, som bringer himmelsk oplysning og himmelsk visdom til opbyggelse for sjælen. Alle deres naturlige evner er underordnet Gud og deres tanker er taget til fange af Kristus. De andre står i ledtog med mørkets fyrste, som altid er på vagt for at få anledning til at give andre kendskab til det onde. Hvis stedet tilberedes til ham, vil han ikke være sen til at bane sig vej ind i hjerte og sind.

Der er stort behov for retfærdighedens ophøjende standard på vore skoler, og instruere efter Guds orden. Skal Kristus komme ind på vore institutioner for at uddanne de unge, vil han rense dem som han rensede templet, fordrive mange ting som har en besmittende indflydelse. Mange af de bøger som de unge studerer vil blive udstødt, og deres steder vil fyldes med andre som iberegner betydelig kundskab, og bundet til læresætninger som kan gemmes som skat i hjertet,

i forskrifter som styrer opførelsen. Det er Herrens hensigt at Satans falske principper, falske ræsonnementer, og sofististerier skal fremholdes for vore unge og børns tanker. Skal hedenske læresætninger præsenteres for vore studerende som værdifulde supplementer til deres kundskab? Værkerne af den mest intellektuelle skepticisme er værket fra et tankesind misbrugt af fjendens tjeneste, og skal dem som hævder at være reformatorere, som søger at lede børn og unge til den rigtige vej, til (175) den angivne sti, det billede som Gud finder behag i at de unge får, som vil fremstille hans karakter forkert, sætte ham i falsk lys over for de unge? Skal ikke-troendes følelser, udsvævende mænds udtryk, kunne forsvares som værdig for den studerendes opmærksomhed, fordi de er produkt af mænd, som verden beundrer som store tænkere? Skal mænd der bekender at tro på Gud, samle udtryk og udtalelser fra disse uheldige forfattere, og samle dem op som dyrebare juveler der skal lagres iblandt sindets rigdomme? – Gud forbyde det.

Herren har begavet disse mænd, som verden beundrer, med uvurderlige forstandsmæssige gaver; han begavede dem med sind der kan mestre; men de brugte dem ikke til Guds ære. De adskilte dem selv fra ham, ligesom Satan gjorde; men medens de adskilte sig fra ham, havde de stadig mange dyrebare tankejuveler som han havde givet dem, og disse sætte de i vildfarelsens struktur for at forlyste deres egen menneskelige følelser, og gøre de udtalelser tiltrækkende der er inspireret af den onde fyrste. Det er sandt at der i hedningens skrifter er tanker af en ophøjet karakter, som er tiltrækkende for sindet Men der er en grund for dette. Var Satan ikke lysbæreren, der delte Guds herlighed i himlen, og næst efter Jesus i kraft og majestæt? I det inspirerede ord beskrives han som den »var indsigtens segl, fuld af visdom og fuldkommen i skønhed.« Profeten siger: »I eden, Guds have, var du; alle slags ædelsten var din klædning, . . . Du var en salvet, skærmende kerub; jeg gjorde dig dertil; på det hellige gudebjerg var du; du vandrede imellem Guds sønner. Fuldkommen var du i din færd, fra den dag du skabtes, indtil der fandtes brøde hos dig. . . . Dit hjerte hovmodede sig over din skønhed, du satte din visdom til på grund af din glans. Jeg, slængte dig til jorden og overgav dig til konger, at de skulle nyde skuet af dig. Med dine mange (176) misgerninger, ved din uredlige handel vanhelligede du dine helligdomme. Da lod jeg ild bryde løs i din midte, og den fortærede dig; jeg gjorde dig til støv på jorden for alle, som så dig. Alle blandt folkeslagene, der kendte dig, stivnede af skræk over dig; du blev en rædsel, og borte er du for evigt.«

Den storhed og kraft som Skaberen begavede Lucifer med har han forvansket; og kan han så alligevel ikke, når det passer ham, indgyde følelser i mennesker som er fortryllende? Alt naturligt kommer fra Gud, kan Satan alligevel indgyde sine agenter med tanker som ser ophøjende og ædle ud? Kom han ikke til Kristus med spørgsmål om skriften, skønt han planlagde at overrumple ham med sine spidsfindige fristelser? Dette er den vej som han kommer til mennesker med, som en lysets engel, forklædt med sine fristelser under udseende af godhed, og få mennesker til at tro at han er vejen, frem for menneskehedens fjende. Det er på den måde at han har bedraget og forlokket slægten, fortryllet dem med spidsfindige fristelser.

Satan tilskriver Gud alt det onde, som kødet er arving for. Han har fremstillet ham som en Gud der fryder sig over sine skabningers lidelser, som er hævnfuld og uforsonlig. Det var Satan som opfostrede læren om evigt brændende helvede som straf for synd, fordi han på den måde kan lede mennesker til hedenskab og oprør, bortlede sjæle, og detronisere menneskefornuften.

Himlen ser ned, og ser de bedrag som mennesker ledes til, vidende at en guddommelig Instruktør må komme til jorden. Mennesker i uvidenhed og moralsk mørke må have lys, åndeligt lys, for verden kendte ikke Gud, og han må åbenbares for deres forståelse. Sandhed så ned fra himlen, og så genspejlingen af hendes billede; tågeskyerne for moralsk mørke og tungsind, omgav verden, og Herren Jesus alene vil alene kunne rulle skyerne tilbage; for (177) han var verdens lys. Ved hans nærhed kan han sprede den tunge skygge som Satan har kastet mellem mennesker og Gud. Mørke dækkede jorden, og tungt mørke folket. På grund af fjendens tiltagende fejlfremstillinger, blev mange så bedragede at de dyrkede en falsk Gud, iklædt egenskaber af satanisk karakter.

Læreren fra himlen, der har ingen mindre rang end Guds Søn, kom til jorden for at åbenbare Faderens karakter for mennesker, så de kan dyrke ham i ånd og i sandhed. Kristus åbenbarede mennesker det faktum at den strengeste ceremonioverholdelse og form ikke ville frelse dem; for Guds rige var åndeligt af natur. Kristus kom til verden for at tilså den med sandhed. Han havde nøglerne til al visdoms rigdomme, og kunne åbne videnskabens døre, og kunne åbenbare uopdagede kundskaber, var væsentlige for frelse. Han præsenterede mennesker det som var helt modsat fjendens fremstillinger om Guds karakter, og søgte at indprente mennesker Faderens faderlige kærlighed, som »elskede

verden således at han gav sin enbårne søn, for at enhver som tror på ham ikke kunne gå tabt, men få evigt liv.« Han tilskyndede bønnens, angerens, bekendelsen og syndsafbyggelsens nødvendighed over for mennesker. Han lærte dem ærlighed, overbærenhed, barmhjertighed, og medfølelse, påbød dem kærlighed, ikke kun for dem som elskede dem, men for dem som hadede dem, som behandlede dem med foragt. Heri åbenbarede han Faderens karakter for dem, som er langmodig, barmhjertig og venlig, sen til vrede, fuld af godhed og sandhed. Dem som accepterede hans lære var under engles beskyttende omsorg, som var sendt til at styrke, og oplyse, at sandheden må forny og helliggøre sjælen.

Kristus erklærede den mission han var kommet til jorden for. Han siger i sin sidste offentlige bøn: »Retfærdige Fader! Verden har ikke kendt dig, men jeg har kendt dig, og (178) disse har erkendt, at du har sendt mig. Og jeg har kundgjort dem dit navn og vil kundgøre dem det, for at den kærlighed, du har elsket mig med, skal være i dem, og jeg i dem.« Da Moses spurgte Herren om at vise sig sin herlighed; sagde Herren: »Jeg vil lade al min godhed gå forbi dig.« »Og Herren gik forbi ham og råbte: »Herren, Herren, Gud, som er barmhjertig og nådig, langmodig og rig på miskundhed og trofasthed, som bevarer miskundhed mod tusinder, som tilgiver brøde, overtrædelse og synd, men ikke lader den skyldige ustraffet. . . . Da bøjede Moses sig hastelig til jorden, tilbad.» Når vi er i stand til at fatte Guds karakter ligesom Moses gjorde, vil vi også skynde os at bøje os i tilbedelse og pris. Jesus siger: »Den kærlighed, du har elsket mig med, skal være i dem, og jeg i dem.« Jesus tænkte over ikke mindre end den kærlighed som Faderen elskede ham med, skulle være i hans børns hjerter, så de kan videregive Gudskundskab til andre.

O hvilken forvisning er det at Guds kærlighed må blive i alles hjerter som tror på Ham! Og hvilken frelse er tilvejebragt; for han er i stand til at frelse alle til det yderste, som kommer til Gud ved Ham. Jeg undres om vi udbryder: Hvordan kan det være sådan? Men Jesus vil ikke være tilfreds med mindre end dette. Dem som tager del i hans lidelser her, og hans ydmygelse, udholdt for hans navns skyld, skal have Guds kærlighed tilstået, ligesom den blev for sønnen. En som ved det, har sagt: »Faderen selv elsker dig.« En som har en erfaringsmæssig kundskab til længden, bredden og højden, og dybden af den kærlighed, har erklæret os denne forbavsende kendsgerning. Denne kærlighed er vor gennem tro på Guds Søn, derfor betyder en forbindelse med Kristus alt for os. Vi skal være et med ham, ligesom han er et

med Faderen, og så er vi elsket af den uendelige Gud som medlemmer af Kristi legeme, som grene på den levende Vin. Vi skal tiltrækkes stamtræet, og modtage næring fra Vinen. Kristus er vor herlige Hoved, og den guddommelige kærlighed der flyder fra Guds hjerte hviler i Kristus, og bibringes dem som har forenet sig med ham. Kristus er vort herlige (179) Hoved, og den guddommelige kærlighed flyder fra Guds hjerte og hviler i Kristus, og kommunikerer med dem som er forenet med ham. Den guddommelige kærlighed der indtager sjælen, indgyder den med taknemmelighed, befrier den fra åndelig svaghed, fra stolthed, forfængelighed og selviskhed fra alt som deformerer den Kristne karakter.

Se, oh se på Jesus og lev. Du kan fortrylles af Guds Søns uforlignelige egenskaber. Kristus var Gud manifesteret i kødet, mysteriet skjult i gennem tiderne, og når vi accepterer eller afviser verdens frelser indvolverer det evige interesser.

For at frelse ham der overtræder Guds lov, kom Kristus som er lige med Faderen, for at leve himlen for mennesker, så de kan lære at vide hvad det er at have himlen i hjertet. Han illustrerede at mennesker må være værdig for den dyrebare livsvelsignelse som måler sig med Guds liv.

Kristi liv var et liv med et guddommeligt budskab om Guds kærlighed, og han længtes inderligt efter at videregive denne kærlighed til andre i rigt mål. Barmhjertighed strålede fra hans ansigt, og hans adfærd var karakteriseret af nåde, ydmyghed, sandhed og kærlighed. Ethvert medlem af hans kæmpende menighed må udvise de samme kvalitet, dersom de vil slutte sig til den sejrende menighed. Kristi kærlighed er så bred, så fuld at herlighed, at alt, som mennesker regner for stort, svinder til ubetydelighed i sammenligning med den. Når vi opnår et glimt af den, udbryder vi, o, hvilken dyb og rig kærlighed, som Gud har vist menneskene gennem sin gave, sin enbårne Søn!

»Når vi søger efter et passende sprog til at beskrive Guds kærlighed, opdager vi, at ord er for tamme, for svage, alt vor langt væk fra temaet, og vi lægger vort skriveredskab fra os og siger: »Nej, den kan ikke beskrives.« Vi kan kun gøre som den elskede discipel at sige: »Se, hvor stor en kærlighed faderen har vist os, at vi må kaldes Guds børn.« [1 Joh. 3,1] I et forsøg på at beskrive denne kærlighed, føler (180) vi os som små børn, der forsøger at sige deres første ord. I stilhed tilbøder vi; for stilhed angående denne sag er den eneste veltalenhed. Denne kærlighed kan ikke beskrives af noget sprog. Det er Guds hemmelighed i kødet, Gud i Kristus og

guddommelighed i menneskelighed. Kristus nedbøjet i en usammenlignelig ydmyghed, så at han i sin ophøjelse til Guds trone også kan ophøje dem, der tror på ham, til at sidde sammen med ham på hans trone. Alle, der læges i ham, vil blive gjort hele.«

Genløsningens temaer er betydningsfulde, og det er kun dem, der er åndeligt indstillede, der kan erkende deres dybde og betydning. Det er vor sikkerhed, vort liv og vor glæde at dvæle ved frelsesplanens sandheder. Tro og bøn er nødvendig, for at vi skal kunne forstå Guds dybe sandheder. Vore sind er så påvirkede af indskrænkede idéer, at vi kun opfanger et begrænset syn af den erfaring, som det er vort privilegium at have. Hvor lidt forstår vi af, hvad apostlenes børn betød, da han sagde: »At han efter sin herligheds rigdom vil give jer, at I med kraft må styrkes ved hans Ånd i det indre menneske, at Kristus må bo ved troen i jeres hjerter, og at I må blive rodfæstede og grundfæstede i kærlighed, så at I sammen med alle de hellige må kunne fatte, hvor stor bredden og længden og højden og dybden er, og kende Kristi kærlighed, som overgår al erkendelse, så I kan fyldes med hele Guds fylde. Men ham, som over al nåde formår med sin kraft, der virker i os, at gøre langt ud over det, som vi beder om eller forstår, ham være ære i kirken og i Kristus Jesus gennem alle slægterne i evighedernes evighed! Amen.« Ef. 3, 16-21 — *The Review and Herald, 17. november, 1891.*

Den rigdom som sindet skal lagres med

(181) Jesus beskuede menneskeslægten, uvidende, udstødt fra Gud, stående under den brutte lovs straf, og han kom ind for at bringe udfrielse, og give en fuldkommen tilgivelse, underskrevet af himlens majestæt. Hvis mennesker vil acceptere denne tilgivelse, vil han blive frelst; hvis han afviser den vil han blive frelst. Guds visdom alene kan udfolde frelsesplanens mysterier. Menneskers visdom kan både være værdifuldt eller ej, hvordan det end viser sig, men Guds visdom er uundværlig, og alligevel er mange, der bekender at være kloge, bevidst uvidende om ting, der angår evigt liv. Mist alt det du kan af menneskelige færdigheder, men det som du må have, tro på den tilgivelse du er købt til, for en uendelig pris, ellers vil al den visdom du får på jorden, gå tabt sammen med dig.

Hvor retfærdighedens Sol trækker sine lysstråler tilbage fra verden, vil vi blive efterladt i den evige nats mørke. Jesus talte som intet menneske har talt. Han udgød hele himlens rigdomme i visdom og kundskab for menneskene. Han er det lys som oplyser ethvert menneske som kommer ind i verden. Enhver fase af sandhed er tydelig for ham. Han kom ikke for at komme med usikre udtalelser og anskuelser; men kun for at sige sandheden baseret på evige principper. Hvorfor tage menneskers vaklende ord som ophøjet visdom, når en højere og sikker visdom er til din rådighed?! Mennesker tager videnskabsmænds skrifter, såkaldte falsum, og forsøger at få deres slutninger til at harmonisere med Bibelens udtalelser. Men hvor der ikke er enighed, kan der ikke være harmoni. Kristus erklærer: »Ingen kan tjene to Herrer.« Deres interesser vil visselig støde sammen. Igen og igen har mennesker prøvet at lægge Bibelen og menneskers skrifter på et fælles grundlag; men forsøget har vist sig som en fiasko; for I kan ikke tjene Gud og mammon.

(182) Vi er i verden, men vi skal ikke være af verden. Jesus bønfaller om, at dem som han døde for, ikke må miste deres evige løn, ved at bortødsle deres kærlighed til ting på denne forgængelige jord, og således kaste sig selv ud af evig ulykke. En oplyst dømmekraft tvinger os til at anerkende, at himmelske ting er langt overordnet end jordiske sager, og alligevel leder menneskets fordærvede hjerte det til at give verdens ting forrang. Store menneskers meninger, videnskabsteorier, såkaldte falsum, blandes med sandhederne i den hellige skrift.

Men det hjerte som er overgivet til Gud, elsker Guds ords sandhed; for gennem sandheden genskabes sjælen. Det kødelige sind finder ikke behag i at tænke over Guds ord, men han som er fornyet i hans sind, ser nye ynder i levende orakler; for guddommelig skønhed og himmelsk lys lader til at skinne i alle gange. Det som var en øde ørken i et kødeligt sind, bliver et land med levende strømme for det åndelige sind. Det som for et ufornyet hjerte viser sig som gold ødemark, bliver til Guds have for den omvendte sjæl, dækket med duftende knopskud og blomsterne blomster.

Bibelen sættes i baggrunden, medens såkaldte store mænds udsagn, er blevet sat i stedet. Måtte Herren tilgive os for at vi har forklejet hans ord. Gennem de uvurderlige rigdomme der er i Bibelen, og det er som en mine fuld af dyrebare årer, værdsættes den ikke, ransages ikke, og dets rigdomme opdages ikke. Barmhjertighed og sandhed og kærlighed er mere værdifuld end vi

regner med; vi kan ikke få stor nok dækning af disse rigdomme, og det er i Guds ord at vi finder hvordan vi bliver i besiddelse af disse himmelske rigdomme, og hvordan kan det dog være at Guds ord er uinteressant for mange bekendende kristne? Er det fordi Guds ord ikke er ånd og ikke liv? Har Jesus pålagt os en uinteressant opgave, når han befaler os at »ransage skrifterne«? Jesus siger: »De ord som (183) jeg siger jer, de er ånd, og de er liv.« Men åndelige ting skal ses åndeligt, og grunden til at I mangler interesse, er at I mangler Guds ord. Når hjertet bringes i harmoni med ordet, vil et nyt liv springe op inden i jer, et nyt lys vil skinne på alle linjer af ordet, og det vil blive Guds stemme for din sjæl. På denne måde vil du observere det himmelske, og hvor du end går hen, og vil kunne få det bedste ud af dagen i dag.

Vi bør spørge Herren med vor forstand, så vi kan fatte guddommeligt sandhed. Hvis vi ydmyger vore hjerter for Gud, tømmer dem for forfængelighed og stolthed og selviskhed, gennem den nåde der overmådeligt tilstås os; hvis vi oprigtig ønsker og tror urokkeligt, vil strålerne fra retfærdighedens Sol skinne ind i vore sind, og oplyse vor formørkede forståelse. Jesus er det lys som oplyser ethvert menneske der kommer ind i verden. Han er verdens lys, og han påbyder os at komme til ham, og lære af ham. Jesus var den store lærer. Han kunne gøre offentligere videnskaber som vil sætte de store mænds opdagelser i baggrunden som småting; men det var ikke hans mission eller hans arbejde. Han var kommet for at søge og frelse det fortabte, og han kunne ikke vende sig bort fra dette ene formål. Han lader intet splitte sig. Dette arbejde er givet over i vore hænder. Skal vi udføre det?

På Kristi dage underviste ansatte lærere mennesker i fædrenes traditioner, barnarktige fabler, blandet med deres meninger, som de mente var autoriteter. Alligevel kunne hverken høje eller lave se noget lys i deres lære. Hvilket under var det at skarerne som fulgte i Herrens fodspor, og gav ham hyldest når de lyttede til hans ord. Han åbenbarede sandheder som var blevet begravet under vildfarelsens skrald, og han udfriede dem fra menneskers pengeafpresning og traditioner, og bad dem stå fast (184) for altid. Han befriede sandhed ud af dets ubemærkedhed, og satte den i sin rette ramme, og skinne i sin oprindelige glans. Han talte til mennesker i sit eget navn; for myndigheden viste sig selv, og hvorfor skal mennesker, der bekender at være hans efterfølgere, ikke tale med myndighed om emner som han har givet lys om? Hvorfor tage dårligere undervisningskilder, når Kristus er den største lærer som kender alle disse ting?! Hvorfor bringe

dårligere forfattere frem for elevernes ører, når han som har ord med ånd og liv indbyder: »Kom, . . . og lær af mig«?

Skal vi ikke være yderst interesserede i Kristi lektier? Skal vi ikke forvandles med himmelsandhedens nye og herlige lys? Dette er lys der overgår alt hvad et menneske kan bringe. Vi kan kun tage imod lys når vi kommer til korset og bringer os selv på offeralteret. Her gøres menneskets svaghed tydelig; her åbenbares hans styrke. Her ser mennesker at der er kraft i Kristus til at frelse alle til det yderste, som kommer til Gud ved ham.

Skal vi ikke være ordenes gørere af ham som kender alt? Skal vi ikke gøre Bibelen til vort menneskes rådgiver i uddannelse og oplæring af vore unge? Guds ord er fundament for al sand kundskab, og Kristus lærer hvad mennesker må gøre for at blive frelst. Fjendens planer er hidtil blevet gennemført med at bringe sådanne bøger frem for studerende, som har lært besnærende vildfarelser, og bragt fabler som har fristet deres kødelige appetit. Skal vi indføre rajgræsudsåning i vore skoler? Skal vi lade mennesker, der kaldes for store, og alligevel er undervist af al sandheds fjende, skal vi lade dem undervise vore unge? Eller skal vi tage Guds ord som vor vejleder, og få vore skoler ledt mere efter de gamle profetskolers orden?

Hvis Bibelen blev studeret og adlydt; hvis vi havde Kristi Ånd, skal vi bestræbe os alvorligt på at være medarbejdere sammen med Gud. Vi skulle hellere påskønne sjælens (185) værdi; for enhver sjæl der er omvendt til Gud, er et kar indviet til hellig brug, en sandhedens forvalter, en lysbærer til andre. Gud forventer mere af skolerne end der hidtil er kommet frem. Kristus har sagt: »Arbejd ikke for den mad, som er forgængelig, men for den mad, som varer til evigt liv, den, som Menneskesønnen vil give jer; thi ham har Faderen, Gud selv, sat sit segl på.«

Vi vil forstå Guds ords undervisning på rette måde og værdsætte sandheden som den mest værdifulde skat, som man kan gemme i sindet. Vi vil få en vedvarende kilde til levende vand. Vi vil bede, som salmisten gjorde: »Oplad mine øjne, at jeg må skue de underfulde ting i din lov,« [Sal. 119, 18] og vi vil opdage, som han gjorde, at »Herrens lovbud er sandhed, rette til hobe, kostelige frem for guld, ja fint guld i mængde, søde frem for honning og kubens saft.« Din tjener tager og vare på dem; at holde dem lønner sig rigt. — *The Review and Herald, 24. november, 1891.*

Frelsens videnskab er den første videnskab

(186) Skolerne der er oprettet iblandt os, medfører alvorlige ansvar, fordi de involverer betydningsfulde ting. På en særlig måde er vore skoler et skuespil for engle og mennesker. En videnskabskundskab er af al slags er kraft, og det er Guds mål at der skal undervises i avanceret videnskab på vore skoler, som en forberedelse på det arbejde der går forud for de afsluttende scenerier af jordens historie. Sandheden skal gå ud til jordens yderste grænser, ved agenter der er oplært til arbejdet. Men så længe videnskabskundskaben er en magt, er den kundskab som Jesus i person kom for at bibringe verden, så var det evangeliets kundskab. Sandhedens lys skulle glimte sine klare stråler ud til jordens yderste dele, og antagelsen eller afvisningen af Guds budskab er forbundet med sjælenes evige skæbne.

Frelsensplanen har sin placering hos den Almægtiges råd fra al evighed. Evangeliet er Guds kærlighedsåbenbaring til menneskene, og betyder alt som er nødvendigt for menneskehedens lykke og velvære. Guds værk på jorden er af uvurderlig betydning, og det er Satans særlige formål at fortrænge det fra syne og fra tankerne, så han kan gøre sine listige bedrag effektive og udslette dem, som Kristus døde for. Det er hans mål at få menneskers opdagelser sat over visdommen fra Gud. Når sindet optages af menneskers begreber og teorier og udelukke Guds visdom, er den præget af afgudsdyrkelse. Videnskab, det såkaldte falsum, er blevet ophøjet over Gud, naturen over dens skaber, og hvordan ser Gud egentlig på en sådan visdom?

I Bibelen står hele menneskets opgave defineret. Salomon siger: »Frygt Gud, og hold hans bud: for dette er alt hvad menneskene skal gøre.« Guds vilje står åbenbaret i hans (187) skrevne ord, og dette er den væsentlige kundskab. Menneskelig visdom, som at kende til forskellige landes sprog, er en hjælp til missionsarbejdet. En forståelse om folks levemåder, om begivenheders tid og sted, er praktisk at vide; for det hjælper til at gøre Bibelens billeder klar, og sætte styrke bag Kristi lektier; men det er ikke tvingende nødvendigt at kende alle disse ting. Det omstrefjende mennesker må finde den stivej som den genløste skal vandre på, og der vil ikke være undskyldning for dem der går tabt fordi de har misforstået skriften.

I Bibelen erklæres alle livsvigtige principper, alle pligter gøres tydelige, og al forpligtelse er klarlagt. Frelseren summerer hele menneskets pligt op. Han siger: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, og med hele din sjæl, og med hele dit sind Du skal elske din næste som dig selv.« I ordet står frelsesplanen tydelig afgrænset. Gaven at få evigt liv står udlovet på betingelse af frelsende tro på Kristus. Helligåndens dragende kraft står udpeget som en agent for menneskets frelse. Den trofastes løn, straffen til den skyld, lægges altsammen ud i klare linjer. Bibelen indeholder frelsens videnskab for alle som vil høre og gøre Kristi ord.

Apostlen siger: »Ethvert skrift, som er indblæst af Gud, er også gavnligt til at belære, til at rettesætte, til at genoprejse, til at optugte i retfærdighed, så at Gudsmennesket kan blive fuldt beredt, vel skikket til al god gerning.« Bibelen er sin egen fortolker. En passage vil vise sig at være en nøgle der vil låse op for andre passager, og på den måde vil lyset spredes over den skjulte betydning i ordet. Ved at sammenligne forskellige tekster der behandler det samme emne, ser deres betydning fra begge sider, vil Skriftens sande betydning blive tydelig.

Mange tror at de må rådføre sig med bibelkommentarer for at forstå betydningen i Guds (188) ord, og vi vil ikke tage til stilling om de kommentarer ikke skal studeres; men det vil kræve god dømmekraft at opdage Guds sandhed under en masse menneskelige ord. Hvor lidt har menigheden gjort, når skarer der bekender at tro Bibelen, samler de spredte juveler op fra Guds ord til en fuldkommen sandhedskæde! Sandhedens juveler ligger ikke ved overfladen, som mange tror. Mestertænkere i det ondes forbund arbejder altid på at holde sandheden ude af syne, og bringe store mænds meninger frem for hele udsynet. Fjenden gør alt i sin kraft for at fordunkle himlens lys gennem uddannelsesforløbene; for han mener ikke at mennesker skal høre Herrens røst der siger: »Dette er vejen, vandre på den.«

Sandhedens juveler ligger spredt over åbenbaringens mark; men de er blevet begravet ned under menneskers traditioner, ned under menneskers udsagn og kommentarer, og visdommen fra himlen er blevet ignoreret i praksis; for Satan har held med at få verden til at tro at menneskers ord og bedrifter har stor betydning. Herren Gud, verdens Skaber, har givet evangeliet til verden for en uendelig pris. Gennem denne guddommelige agent, har et glad og opfriskende udspring af himmelsk og vedvarende trøst, åbnet op for dem, som vil

komme til livets kildeudspring. Der er flere sandhedsårer som kan opdages; men åndelige ting skal ses åndeligt. Sind der omtåges med ondt kan ikke påskønne sandhedens værdi, som den er i Jesus. Når der værnes om syndighed, føler mennesker ikke nødvendigheden af at anstrenge sig ihærdigt med bøn og refleksion, for de må først kende himlen eller miste den. De har så længe været under fjendens skygge at de ser sandheden som mennesker ser genstande gennem omtågede og ufuldkomne briller; for alle ting er mørke for forvanskede i deres øjne. Deres åndelige udsyn er lige så svagt og utroværdigt; for de ser på skyggen, og vender sig bort fra lyset.

Men dem som bekender at tro på Jesus, bør altid presse (189) sig hen mod lyset. De bør dagligt bede for at Helligåndens lys må skinne på den hellige bogs blade, så de må kunne fatte tingene i Guds Ånd. Vi må have ubetinget tillid til Guds ord, ellers er vi fortabte. Uanset hvor store menneskers ord måtte være, er ikke i stand til at gøre os fuldkomne, og fuldstændigt give alle gode gerninger. »Fordi Gud fra begyndelsen udvalgte jer til frelse ved Åndens helligelse og tro på sandheden.« I denne tekst åbenbares de to agenter i menneskers frelse, - den guddommelige indflydelse, den stærke og levende tro på dem som følger Kristus. Det er gennem helligelse af ånden og sandhedstroen at vi bliver Guds medarbejdere. Gud venter på samarbejde med sin menighed. Han har ikke planlagt at lægge et nyt virkningsfuld element til hans ord, han har lagt et stort arbejde i at give sin inspiration til verden. Jesu blod, Helligånden, det guddommelige ord er vort. Formålet med hele denne himmelske tilvejebringelse ligger foran os - sjæle som Kristus døde for, - og det er op til os at gribe fat i de løfter Gud har givet, og blive medarbejdere sammen med ham; for de guddommelige og menneskelige agenter må samarbejde i dette værk.

Grunden til at så mange bekendende kristne ikke har så klar og veldefineret erfaring, er at de ikke tror at det er deres privilegium at forstå hvad Gud har sagt gennem hans ord. Efter Jesu opstandelse rejste to af hans disciple mod Emmaus, og Jesus sluttede sig til dem. Men de genkende ikke deres Herre, og tænkte at han var en fremmed, selvom »han gik ud fra Moses og alle profeterne, udlagde han for dem, hvad der i alle skrifterne handlede om ham. Og da de nærmede sig landsbyen, som de gik til, lod han som om at han ville gå videre. Men de nødte ham og sagde: »Bliv hos os; thi det går mod aften, dagen hælder allerede.« Så gik han ind for at blive hos dem. Og det skete, da han havde sat sig til bords sammen med dem, tog han brødet, velsignede (190) og brød det og gav dem

det. Da åbnedes deres øjne, og de kendte ham; men så blev han usynlig for dem. Og de sagde til hinanden: »Brændte ikke vort hjerte i os, mens han talte til os på vejen og lukkede skrifterne op for os? . . . Da åbnede han deres sind, så de forstod skrifterne.« Dette er arbejdet, at vi må se på hvad Jesus gør for os; for hvad Herren har åbenbaret, er til os og vore børn for evigt.

Jesus vidste at alt hvad der blev præsenteret, som ikke var i harmoni med det han kom til jorden for at åbne op for, at det var falsk og bedrageri. Han sagde: »Enhver, som er af sandheden, hører min røst.« Om de så stod i Guds rådssamlinger, om de boede i helligdommens evige højder, så var alle sandhedselementer i ham, og af ham; for han var ét med Gud. »Sandelig, sandelig siger jeg dig: vi taler om det, vi ved, og vidner om det, vi har set; og I tager ikke imod vort vidnesbyrd. Hvis I ikke tror, når jeg taler til jer om de jordiske ting, hvordan skulle I da kunne tro, når jeg taler til jer om de himmelske? Ingen er steget op til Himmelen, undtagen han, som steg ned fra Himmelen, Menneskesønnen, som er i Himmelen.« Al Guds tale er ren, han er skjold for dem, der lider på ham. Læg intet til hans ord, at han ikke skal stemple dig som løgner.—*The Review and Herald, 1. december, 1891.*

Kristen karakter, eksemplificeret hos lærere og studerende

(191) I min Mesters navn appellerer jeg til de unge mænd og kvinder som hævder at være Guds sønner og døtre, at adlyde Guds ord. Jeg appellerer til lærerne på vore skoler at sætte et rigtigt eksempel for dem som de omgås. Dem som vil være kvalificeret til at forme de unges karakter, må være elever i Kristi skole, så de må blive sagtmodige og ydmyge af hjerte ligesom det guddommelige Forbillede var. Med klæder, i optræden og på alle deres metoder bør de være eksempler for den kristne karakter, åbenbare det faktum at de er under den store lærers kloge disciplinærregler. Den kristne unge bør være alvorlig, oplært til at bære ansvar med et bravt hjerte og villig hånd. Han bør være parat til at tage livets trængsler tålmodigt og med sjælsstyrke. Han bør søge at forme en karakter efter Den guddommeliges model, følge værdiens leveregler, bestyrke sig selv med vaner som vil sætte ham i stand til at vinde sejrens krone.

Unge må så sæd i livet skole som bærer en høst, ikke med torne, med dyrebar indtægt til den

himmelske lade. Der er ikke noget bedre end at bruge tid i skolen, til at anerkende den frelsende kraft i Kristi nåde, og blive kontrolleret af den guddommelige lovs principper, og det er i den studerendes interesse at leve et gudfrygtigt liv. Livets kronende herlighed resulterer i en forbindelse med Kristus. Intet menneske lever for sig selv. Dit liv er indvævet med alle andre i menneskehedens almindelige netværk, og du skal være en medarbejder sammen med Gud for deres frelse, som går tabt i degeneration og veer. Du skal være et redskab der påvirker alle, som du omgås, til et bedre liv, for at styre Jesu sind.

Johannes skriver: Jeg har skrevet til eder, I unge, fordi I er stærke og Guds ord forbliver i eder og I har (192) overvundet den onde. Og Paulus formaner Titus til at byde de unge at være sindige. Må din sjæl forældes, så at du bliver det. Daniel var, en redelig, principfast tjener af hæskarernes Gud. Overvej vel dine fødders sti, thi du står på hellig grund og Guds engle er omkring dig. Det er godt og vel at du føler, at du må nå op til det øverste trin på uddannelsens stige. Filosofi og historie er vigtige studier; men hvad du ofrer af tid og penge vil intet gavne, dersom du ikke bruger din viden til Guds ære og menneskehedens gode. Med mindre den videnskabelige kundskab bliver et middel til at opnå de højeste hensigter, er den værdiløs. Den uddannelse, som ikke giver kundskab, der varer lige så længe som evigheden, er til ingen nytte. Med mindre du har himlen og det fremtidige evige liv for øje, er dine bestræbelser ikke af varig værdi. Men hvis Jesus er din lærer, kan du, ikke alene en dag om ugen, men hver dag, hver time, få hans bifald i dine bestræbelser for at få boglig viden.

Daniel holdt altid Guds herlighed frem for sig, og du bør også sige: Herre, jeg ønsker at anerkende, ikke forherlige selv, men imødekomme Jesu forventning, så jeg må udvikle en forstandsmæssig kristen karakter, gennem den nåde han har givet mig. Vil de studerende være sande over for princippet ligesom Daniel var?

I fremtiden vil der være et mere presserende behov for mænd og kvinder med boglige kvalifikationer end der var tidligere; for brede marker åbner sig op for os, allerede hvide til høsten. På disse marker kan I være medarbejdere sammen med Gud. Men hvis I er mere fornøjelseselskere end Gudselskere, hvis I er fyldt med letsindighed, hvis I lader de gyldne anledninger gå forbi uden at få kundskab, uden at sætte solid tømmer ind i jeres karakterbygning, vil I forklejnes og forkrøbles i alle de beskæftigelseslinjer I påtager jer.

Samtidig med at en god uddannelse er en stor fordel, såfremt den forenes med gudfrygtighed, så skal dog ikke de, der ikke har haft (193) muligheden for at nå op til et højt bogligt standpunkt, mene, at de ikke kan gøre fremskridt i det intellektuelle og åndelige liv. Hvis de vil gøre den bedst mulige brug af den kundskab, de har, om de hver dag vil forsøge på at lægge lidt til deres kundskabsforråd og de ved at tilegne sig kristelige karaktertræk besejrer det dårlige hos dem selv, vil Gud åbne visdomskilder for dem, så at det samme kan blive sagt om dem, som det fordem hed sig om de hebræiske ynglinge, at Gud gav dem kundskab og forstand.

Det er ikke sandt, at velbegavede unge mennesker altid gør de største fremskridt. Det er ofte sket, at mænd med talent og uddannelse er blevet sat i betroede stillinger og har vist sig ikke at magte opgaven. Alt har set så glimrende ud, som var det bare guld, men da det blev prøvet, viste det sig kun at være glimmer og slagger. Deres arbejde mislykkedes for dem fordi de var utro. De var ikke flittige og udholdende og gik ikke til bunds i tingene. De var ikke villige til at begynde ved stigenes nederste trin og ved tålmodigt slid stige op trin for trin, til de nåede toppen. De vandrede i gnisterne fra deres egen optændte ild (deres hastigt oplussende tankers flammer). De stolede ikke på den visdom, som kun Gud kan give. Det slog fejl for dem, ikke fordi de ikke havde en chance, men fordi den rette balance den sunde nøgternhed ikke var til stede. De forstod ikke at værdsætte den fordel, de havde i deres uddannelse og derfor gjorde de ikke de fremskridt, som de kunne have gjort i religiøs og videnskabelig kundskab. Deres sind og karakter var ikke afbalanceret ved hjælp af høje retfærdighedsprincipper.

Lad vore unge mænd være sobre, og overvej de veje de har foran deres fødder. Lad dem afsky synd fordi synd har ødelæggende tendenser og mishager Gud. Lad dem kunne se de muligheder der er inden for deres rækkevidde, og søge Gud efter nåde og holde dem på retfærdighedens stier. Lad dem søge råd og vejledning hos Herren, så de må bruge deres liv på hans herlighed i verden.

Når man er under uddannelse, vil succes ikke betragtes som en (194) tilfældighed eller skæbne, det er fra den Gud, som læser Daniels hjerte, som ser med behag på hans rene motiver, hans beslutsomhed for at ære Herren. Daniel vandrede ikke i gnisterne for hans egen optænding, men i Herren i sin visdom. Guddommelig filosofi blev gjort til grundlag for hans uddannelse. Han bød Herrens råd velkommen. Om alle de studerende

var som Daniel; men mange ser ikke vigtigheden af at underlægge sig guddommelig disciplin.

Oh, om alle ville indse at de intet kan gøre uden Kristus! Dem som ikke samler med ham spreder. Deres tanker og handlinger vil ikke bære den rigtige karakter, og deres indflydelse være ødelæggende for det gode. Vore handlinger har en tosidig indflydelse; for de påvirker andre såvel som os selv. Den indflydelse vil hverken være en velsignelse eller forbandelse for dem som vi omgås. Hvor lidt påskynder vi dog denne kendsgerning! Handlinger danner vaner, og vaner karakter, og hvis vi ikke vogter os mod vore handlinger, vil vi ikke være udrustet til at forene os med himmelske agenter i frelsesarbejdet, eller være forberedt på at indtage de himmelske boliger som Jesus er gået bort for at forberede; for ingen vil være der uden dem som har overgivet deres vilje og vej til Guds vilje og vej. Han hvis karakter er forsøgt, som har stået trængslens prøvelse, som har del i guddommelig natur, vil være iblandt dem, som Kristus erklærer for velsignede.

Uden Kristus kan vi ikke gøre noget. De rene principper i retskaffenhed, dydighed og godhed er alle fra Gud. At din pligt udføres samvittighedsfuldt, med kristuslignende sympati, kærlighed for sjæle og kærlighed for din egen sjæl, fordi du tilhører Gud, og du er blevet købt med Kristi dyrebare blod, vil du gøres til en medarbejder sammen med Gud og du begaves med overbevisende og dragende kraft. Du må respektere din egen tro for at kunne introducere den succesrigt for andre. Ved eksempel såvel som forskrift, må du vise at du har ærefrygt for din tro, taler ærbødigt om hellige ting. Lad aldrig noget letsindigt og spøgende udtryk undfly fra dine læber når du (195) citerer skriften. Når du tager Bibelen i dine hænder, så husk på at du er på hellig grund. Engle er omkring dig, og kunne dine øjne åbnes, ville du kunne se dem. Lad din optræden være sådan, at du vil efterlade indtryk på alle sjæle som du omgås, at en ren og hellig atmosfære omgiver dig. Et tomt ord, en spøgende latter kan rette en sjæl i en forkert retning. Konsekvenserne er så frygtelige at ikke have en stadig forbindelse med Gud.

Hold dig fra alt ondt. Almindelige synder, uanset hvor ubetydelige de bliver anset for at være, vil svække din moralske sans og udlette de indre indtryk som Helligånden efterlader. Tankernes karakter efterlader sit aftryk i sjælen, og alle lave samtaler forurener sindet. Alt ondt virker til deres ruin som begår det. Gud kan og vil tilgive den angrende synder, men selv om han er tilgivet så er

sjælen skadet; kraften i de ophøjede tanker som er mulig for det uskadede sind, er ødelagt. Sjælen bærer på disse år igennem alle tider. Lad os søge efter den tro der arbejder igennem kærlighed og renser hjertet så vi kan repræsentere Kristi karakter til verden.—*The Review and Herald*, 8. december, 1891.

Verdens visdom kendte ikke Gud

(196) Guds sandhed er uendelig, kan udvide sig til uendelige vidder, og jo mere vi tænker over det, des mere vil dens herlighed vise sig. Sandheden er blevet åbnet for os, og dog gælder Paulus' ord til galaterne os. Han siger: »I uforstandige galatere! hvem har forhekset jer, I, hvem Jesus Kristus blev fremstillet for øjenerne som korsfæstet? Dette ene vil jeg have at vide af jer: var det i kraft af lovgerninger, I modtog Ånden, eller ved i tro at høre? Er I da så uforstandige? I begyndte i Ånd; vil I nu »fuldende i kød«? Har I da oplevet så meget til ingen nytte? hvis det da var til ingen nytte.«

»Uden mig,« siger Kristus, »kan I intet gøre.« Dem som påtager sig at fremføre arbejdet i deres egen styrke vil det visselig mislykkes for. Uddannelse alene kan ikke udruste et mennesket til et sted i værket, vil ikke sætte ham i stand til at få kundskab til Gud. Hør hvad Paulus siger om denne sag: »Thi Kristus har ikke sendt mig for at døbe, men for at forkynde evangeliet ikke med visdom i tale, for at Kristi kors ikke skulle tabe sin kraft. Thi ordet om korset er vel for dem, som fortabes, en dårskab, men for os, som frelses, er det en Guds kraft. Thi der står skrevet: »Vismændenes visdom vil jeg lægge øde, og de kloges klogskab vil jeg gøre til intet.« Hvor er nu vismændene? hvor er nu de skriftkloge? hvor er denne verdens ordkæmpere? Har Gud ikke gjort verdens visdom til dårskab? Thi da verden med al sin visdom ikke kendte Gud i hans visdom, besluttede Gud, ved prædikenens dårskab at frelse dem, som tror.«

Igennem de mørke tidsaldre, i hedenskabets midnat, lod Gud mennesker prøve eksperimentet at finde Gud ved deres egen visdom, ikke for at demonstrere deres uduelighed for at han bliver tilfreds, så at mennesker selv kan se at de ikke få kundskaber om Gud og (197) Jesus Kristus hans Søn, uden ved gennem åbenbaring af hans ord ved Helligånden. Da Kristus Jesus kom til verden, var eksperimentet blevet prøvet til fulde, og resultatet var tydeligt at verden ikke kendte Gud ved sin

visdom. Endog i menigheden, har Gud ladet mænd prøve deres egen visdom i denne sag, men når en krise viser menneskers fejlbarligheder, har Gud oprejst Sig mægtigt for at forsvare Sit folk. Da kirken var på sit laveste, da trængsler og undertrykkelser kom over hans folk, ophøjede han dem mægtigt ved en tydelig udfrielse. Da upålidelige lærer kom ind blandt folk, fulgte svagheden efter, Guds folks tro synes at aftage, men Gud opvækkede og rensede sin midte og de prøvede og oprigtige blev løftet op.

Der er tidspunkter hvor frafaldet kommer ind i rækkerne, hvor kærligheden lades ude af deres hjerter, som holder trit med deres guddommelige leder. Guds folk skiller sig ud fra deres styrkes kilde, og stolthed, forfængelighed og ødselhed og skuespil er følgerne. Der er afguder inden i og uden for; men Gud sender Trøstermanden som syndsirettesætteren, så hans folk kan advares mod deres frafald, og irttesættes for deres frafald. Når hans dyrebare kærlighed viser sig i anerkendelse, i taknemmelighed og påskønnelse, så vil Herren udgyde trøstens balsam og glædens olie.

Når mennesker ledes til at indse at deres menneskelige beretninger er alt for kortsigtede, og overbevises om at deres visdom blot er tåbelighed, så er det at de vender sig til Herren for at søge ham af hele hjertet, så de må finde ham.

Jeg er blevet vist at alle menigheder iblandt os behøver Guds Ånds dybe bevægelser. Åh, vi vil gerne vise mennesker hen til Golgatas kors. Vi ville bede dem se hen til ham, som deres synder har gennemstunget. Vi ville bede dem se verdens Forløser, som lider straffen for deres overtrædelse af Guds lov. Dommen lyder, at »den sjæl, der synder, den skal dø.« Men på korset ser synderen Faderens enbårne Søn dø i hans sted og give (198) overtræderen liv. Alle intelligensvæsener på jorden og i himmelen bliver kaldet til at se, hvor stor en kærlighed Faderen har vist os, at vi må kaldes Guds børn. Enhver synder kan se og leve. Betragt ikke Golgata med et ligegyldigt og tankeløst sind. Sker det at englens skal se ned på os, genstandene for Guds kærlighed, og se os kolde, ligegyldige, upåvirkede, mens himmelen i forundring ser det vældige genløsningsværk for at redde en falden verden og ønsker at få indblik i Golgatas kærligheds og smertes mysterium? Engle ser i forundring og forbløffelse på dem, for hvem så stor en frelse er blevet tilvejebragt, og forundres over, at Guds kærlighed ikke vækker dem og fører dem til melodiske toner der udøse taknemmelighed og tilbedelse. Men det resultat, som hele himmelen spejder efter at se, bliver ikke set blandt dem, som bekender sig til at være Kristi

efterfølgere. Beredvilligt taler vi med kærlige ord om vore venner og familier, og dog er vi så langsomme til at tale om Ham, hvis kærlighed, fremsat for os i Kristi korsfæstelse, og ikke har nogen lige.

Vor himmelske Faders kærlighed, i form af hans enbårne søns gave til verden, er nok til at inspirere alle sjæle, blødgøre ethvert hårdt og kærlighedsløst hjerte til sønderbrydelse og ømhed, og alligevel skal himmelske intelligensvæsener se en følelsesløs kærlighed i dem som Kristus døde for, en hjertehårdhed og ikke skyggen af taknemmelighed og hengivenhed til alle gode tings Giver? Skal ting af mindre betydning tage alle menneskets kræfter, og Guds kærlighed ikke gengældes? Skal retfærdighedens Sol skinne forgæves? I synet af hvad Gud har gjort, kunne hans forlangender så blive mindre på jer. Har vi hjerter som kan berøres, og blive indprentet af guddommelig kærlighed? Er vi villige til at være udvalgte kar? Har Gud ikke sine øjne på os, og har han ikke påbudt os at udsende hans lysets budskab? Vi behøver en større tro. Vi må vente, vi må våge, vi må bede, vi må arbejde, bede indstændigt at (199) Helligånden må udgydes overmådeligt over os, så vi kan være lys i verden.

Jesus så på verden i sin faldne tilstand med en uendelig medynk. Han påtog sig selv menneskelighed, så han kan berøre og højne menneskeheden. Han kom for at søge og frelse det som var fortabt. Han nåede menneskelig ulykke og ve's dybeste dybder, for at tage mennesker som han fandt det, et væsen der var besmittet af fordærv, degenereret med ondskab, fordærvet af synd, og forenet med Satan i frafaldet, og ophøje det til at sidde på hans trone. Men der stod skrevet om ham at han »vansmægter, udmattes ikke, før han får sat ret på jorden,« og han gik ud på selvfornegetelsens og selvopofrelsens sti, og gav os et eksempel, som vi skal følge i hans fodspor. Vi bør arbejde ligesom Jesus gjorde, forlade vor egne forlystelser, vende bort fra Satans lokkemidler, foragtelige lethed, og afstå selvished, så vi kan søge og frelse det som er tabt, bringe sjæle fra mørke til lyset, til Guds kærligheds solskin. Vi er blevet hvervet til at gå og forkynde evangeliet for al skabningen. Vi skal bringe de fortabte nyhederne om at Kristus kan tilgive synd, kan forny naturen, kan iklæde sjælen i hans retfærdighedsklædninger, bringe synderen til hans rette sind, og undervise ham og udruste ham til at være medarbejder sammen med Gud.

Den omvendte sjæl lever i Kristus. Hans mørke forsvinder, og et nyt og himmelsk lys skinner i sjælen. »Vismand indfanger sjæle.« »De

forstandige skal stråle som himmelhvælvingens glans, og de, der førte de mange til retfærdighed, skal lyse som stjerner evigt og altid.« Hvad gøres der ikke i menneskers samarbejde med Gud, er et arbejde som aldrig går tabt, men holder igennem evige tider. Han som gør Gud til sin visdom, som vokser til mands modenhed i Kristus Jesus, vil stå op for kongerne, overfor verdens såkaldte store mænd, og vise pris til ham, som har kaldt ham ud af mørke, til hans underfulde lys. Videnskab og litteratur kan ikke give det lys i menneskers formørkede sind, som det herlige evangelium om (200) Guds Søn kan bringe. Alene Guds Søn kan gøre det store arbejde med oplyse sjælen. Ikke mærkeligt at Paulus udbryder: »Jeg skammer mig nemlig ikke ved evangeliet, thi det er en Guds kraft til frelse for enhver, som tror, for jøde først og så for græker.« (Rom 1,16) Kristi evangelium bliver personligt for dem som tror, og gør dem til levende breve, kendt og læst af alle mennesker. På denne måde går gudsfrygtens surdej igennem skaren. De himmelske intelligensvæsener er i stand til at se storhedens sande elementer i karakter, for kun godhed værdsættes som virksomhed hos Gud.

»Uden mig,« siger Kristus, »kan I intet gøre.« Vor tro, vort eksempel, må fremholdes mere helligt end det er tidligere. Guds ord må studeres som aldrig før; for det er det dyrebare offer som vi må bringe til mennesker, for at de kan lære fredens vej, og få det liv som måler sig med Guds liv. Menneskelig visdom der er så eksalteret så meget blandt mennesker, synker til ubetydelighed for den visdom som udpeger vejen og sætter dem op, så at Herrens løskøbte kan vandre på den. Kun Bibelen kan gøre at livets sti kan skelnes fra den brede vej, der leder til fortabelse og død.—*The Review and Herald, 15. december, 1891.*

Uddannelsens forhold til Guds arbejde

»Siger I ikke: Der er endnu fire måneder, til høsten kommer? Se, jeg siger jer: opløft jeres øjne og se, at markerne er hvide til høsten. Allerede nu får den, der høster, løn og samler frugt til evigt liv, så de kan glæde sig sammen, både den, som sår, og den, som høster.«

Der er stor mangel på medarbejdere til at gå ud på missionsmarkerne, begavet med sand missionsånd, parat til at udbrede sandhedens lys midt i verdens moral mørke. Guds fjender lægger dagligt rænker for at undertrykke sandheden, og

gøre menneskesjæle til slaver. De søger dagligt at ophøje den falske sabbat, og fæstne mennesker til vildfarelse, gøre mørket der dækker jorden endnu mørkere, og det tætte mørke der omgiver folk. I en tid som denne, skal da dem der kender sandheden være passive, og lade mørkets kræfter få overhånd? Skal ikke dem som tror sandheden for denne tid være lysvågen, og arbejde med en kraft der stemmer overens med den tro de giver? Skal de ikke som forstår Guds sandhed ofre alt for at vinde sjæle til Kristus, og være tro mod Guds lov? Dagen har varet længe, og natten er nær, og det er væsentligt at arbejde så længe det er dag; for natten kommer, hvor ingen kan arbejde. I en tid som denne, bør vi kun have dette mål for øje, - aktivere alle midler Gud har fremskaffet, hvorved sandheden kan sås i menneskenes hjerter. Det er med dette mål for øje at Guds ord blev sendt til verden, så det må kontrollere livet, og forvandle karakteren. Det er enhver kristens pligt at stræbe og bruge sine evner til det yderste for at sprede sandhedskundskab ud. Kristus har hvervet Sine disciple til at gå ud i verden og forkynde evangeliet for alle folkene.

(202) Med det store arbejde vi har foran os, at oplyse verden, bør vi som tror sandheden se nødvendigheden af grundig uddannelse i praktiske kundskabsgrene, og især vort behov for uddannelse i bibelsandheder. Vildfarelser af enhver karakter ophøjes nu som sandhed, og det er vor pligt at ransage det hellige ord, så vi kan vide hvad sandhed er, og kunne bringe det forstandsmæssigt for andre. Vi skal kaldes til at gøre vor tros fornuftspunkter kendt. Vi skal så frem for retsdommere og besvare vor alliance til Guds lov. Herren har kaldet os ud af verden så vi kan være vidner for Hans sandhed; og alle som er på vore rækker, unge mænd og kvinder bør oplæres til nyttige og indflydelsesrige positioner. De har ret til at blive missionærer for Gud; men de skal ikke blot være nyomvendte i uddannelse og i kendskab til Guds ord, og udøve ret mod det hellige ord, som de er udpeget til. Vi har en pinlig tydelig mangel uddannelse i alle lande blandt vore medarbejdere. Vi indser at uddannelse ikke kun er nødvendig for at udfylde hjemmelivets pligter ordentligt, men nødvendig for fremgang på alle områder.

Med det behov der er for uddannelse i Guds arbejde, og for at kunne udfylde de forskellige ansvarsområder i livet, hvor taknemmelig bør vi da ikke være - at der åbner en skole i Melbourne under ledelse af troende, der tror denne tids sandhed. For at denne nye virksomhed skal kunne lykkes, for den hjælp den giver jer og jeres børn, så lad alle vore brødre og søstre tage hjerteligt fat

og samarbejde med dem der bærer byrder for værket. Der skal komme lærere til jer fra Amerika i guds frygt og kærlighed, ikke uden offer, for at hjælpe jer i jeres møje, med at løfte sandhedens standard blandt folket. De ønsker at uddanne unge til at forstå Guds ord, så jeres børn vil kunne åbne Bibelen for andre. Det står nu tilbage for dem, som allerede er blevet (203) oplyst om sandheden i disse kolonier, at samarbejde med deres amerikanske brøders møje, vidende at hos Kristus lægges alle rasefordomme, alle nationalforskelle til side, og vi er alle brødre, engageret i at fremme Genløserens rige. Vi er alle ét i Kristus, og bør forene os hjerteligt i vor møje med at uddanne og oplære en hær af unge mænd og kvinder på en sådan måde at de vil være pålidelige, velafbalancerede kristne, kan forstå og forklare Bibelen. Karakterens renhed, tro, iver og pålidelighed hos dem som går ud i Herrens arbejde, bør være så tydelig, at andre kan se deres gode gerninger, og ledes til at forherlige vor Fader som er i himlen. Hvis vor trosbekendelse understøttes af hjertefølt fromhed, vil det være middel til godt; for derved vil sjæle påvirkes til at gå med til frelsens vilkår. Gud planlægger at Hans nåde skal tydeliggøres i den troende, som gennem de enkelte medlemmers Kristusligende karakter, kan menigheden blive til verdens lys.

Lad forældre bestræbe sig mest mulig på at sende deres børn til den skole, der snart åbner i Melbourne; for ved hjælp af denne, kan den blive til at jeres egne familiemedlemmer kvalificeres af Herren til at blive medarbejdere i Hans sag. Der er mange opåbninger for missionærer i Australien, New Zealand, og havets øer. Og det vil ikke være muligt at dække med medarbejdere fra Amerika til disse mange opåbninger. Der må uddannes medarbejdere til disse marker, som kan tage arbejdet op, og gå ud som lysbærere til mørke steder i disse lande. Der er ikke så mange som kan tage til Amerika for at få en uddannelse; og hvis de kunne, vil det ikke være bedst for dem, eller for værket fremkomst skyld. Herren vil have oprettet skoler i dette land til at uddanne medarbejdere, der giver den nærværende sandheds værk karakter på disse nye marker, og vækker en interesse hos ikke-troende. Han vil have at I skal lave et uddannelsescenter i jeres land, hvor lovene studerende kan uddannes til (204) praktiske grene, og til bibelsandheder, så de kan beredes til værket i disse lande, redde sjæle fra Satans trældom. Der kan komme lærere fra Amerika, indtil værket kører rimeligt, og ved dette kan der dannes et nyt bånd mellem Amerika og Australien, New Zealand og havets øer.

Der er unge i disse lande, som Gud nådigt har begavet med mentale evner; men for at gøre deres bedste arbejde, må deres kræfter bruges ordentligt. De bør bruge deres Gudsgivne talenter til at få en høj skolekundskab, blive arbejdsfolk der ikke vil kunne forskrækkes, dele sandhedens ord rigtigt, være kloge på frelse. Dette talent må udvikles, og eftersom en skole er ved at oprettes her, er det bestemt ikke klogt at sende elever til Amerika med store omkostninger til følge. Arbejdet skal gøres her. Dette er missionsgrunden, og den enkelte som anses for værdig til den uddannelse vor amerikanske skoler kan give, bør få uddannelse lige her på stedet for deres fremtidige arbejde. De som har evnerne kan oplæres her, så at de tidligt kan bruge deres kundskaber i praksis, og blive agenter i Herrens hænder til at udbrede sandhedens lys.

Men pålægges ingen af jer disse ansvar, var der ingen missionsmark at gå ud på, ville det dog være nødvendigt at jeres børn blev uddannet. Uanset hvilken forretning forældrene mener passer deres børn, uanset om de ønsker at de bliver købmænd, landmænd, mekanikere, eller følger et professionelt kald, så vil de høste store fortrin fra disciplinen i en uddannelse. Jeres børn får en anledning til at studere Bibelen i skolen. De behøver at blive grundigt udstyret med vor tros begrundelser, at forstå Bibelen selv. Forstår de Bibelens sandheder, vil de være bedre rustet til at udfylde betroede stillinger. De vil værnes mod fristelser som kommer over dem fra (205) højre og venstre. Men hvis de er instrueret grundigt og helliget sig grundigt, kan de ligesom Daniel kaldes til at udfylde vigtige ansvar. Daniel var en pålidelig statsmand i Babylons hof; for han frygtede, elskede og stolede på Gud; og i fristelsens og farens stund blev han beskyttet af Guds kraft. Vi læser at Gud gav Daniel visdom, og begavede ham med forstand.

Dem som får kendskab til Guds vilje, og praktiserer Hans ords lære, vil findes som trofast, uanset hvilken betroet stilling han sættes i. Tænk over dette forældre, og sæt jeres børn der hvor de vil uddannes i sandhedens principper, hvor der vil gøres alt der kan gøres for at hjælpe dem i at vedstå deres helligelse, om de er omvendte, eller ikke-omvendte, til at påvirke dem til at blive Guds børn, og derved udruste dem til at gå ud og vende andre til sandheden.

Lad dem som har sandhedens kærlighed i deres hjerter, vurdere en sjæls værdi som Kristus døde for, i det lys der genspejlede fra Golgatas kors. Der er mange som føler sig bevæget af Guds ånd til at gå ud i Herrens vingård. De længes efter at

opsøge og frelse det som er tabt. Men på grund af mangel på kundskab og disciplin, er de ikke kvalificeret til at gå ud i det ophøjede arbejde og forædle deres medmennesker. De som underviser andre, må selv lære. De må lære hvordan de skal have med menneskesind at gøre. De skal være Kristi medarbejdere, udnytte alle anledninger til at give medmennesker en Gudskendskab. For at blive Guds agenter når menneskers sind skal ophøjes fra det jordiske og sensuelle til det åndelige og himmelske, så må medarbejderne uddannes og oplæres. Når de selv bliver elever, vil de bedre kunne uddannes og oplæres. Ved at selv blive elever, vil de bedre kunne forstå hvordan andre skal undervises. De må få mental disciplin, og udøve deres gudgivne evner, få hele hjertet og sindet i gang med at tilegne kundskaber. Med Guds herlighed for øje, må de bruge al deres energi på at arbejde, og lære (206) alt hvad de kan, og blive forstandige, så at de kan bibringe andre kundskab.

Der er et stort arbejde at gøre i disse lande; og Kristi kærlighed, og kærlighed til de sjæle Han døde for, bør tvinge os til at lægge alle kræfter vi har, i at opsøge og frelse de som var tabt. Lad enhver stå som en trofast Kristi soldat og arbejde for og sammen med jeres brødre, så arbejdet kan blive til succes i jeres hænder. Lad enhver som melder sig til denne hårdt trængende virksomhed huske at skolen ikke kun er oprettet for at gavne os selv og vore børn; men for at sandhedskundskaben kan videregives, og fortabte sjæle kan frelses i det evige rige. Lad enhver som griber fat i dette arbejde, være opsat på at ikke svigte eller miste modet, og Herren vil udføre undere iblandt os. Hvis vi på dette tidspunkt ikke bestemmer os for at udvide og opløfte værket, og drage tilbage fordi sagerne ikke ledes efter vore egne ideer, vil Herren visselig gå forbi os, og vælge andre agenter som vil gribe fat i Hans arbejde på Sin måde, og følge Helligåndens ledelse. Oh, om enhver ville udføre sin pligt, så vor indflydelse kan forenes for Guds sags fremme!

Guds øje er over disse lande; for her vil Han sætte Sin standard og udfolde sit banner. Her på denne missionsjord, vil Han se sjæle vindes til Jesus Kristus. Han vil have at alle bekendende er sande missionærer, parat til at gå i gang, og gøre sit personlige arbejde på sit sted, og gå systematisk til værks sammen. Han vil have at mennesker glemmer deres egne idéer og fordomme, som kun fører mørke og tvivl over deres sjæle, og gå i gang med at arbejde for dem som er ved at gå fortabt. Han vil have dem til at indrømme at intet menneske lever for sig selv. Det

er når man er uopmærksom på det uselviske arbejde for andre, at mange bliver svæklinge og krøblinge i deres religiøse erfaring. Nogle som er i baggrunden, kan være langt længere fremme i Gudskundskaben, hvis de ikke havde stået adskilt fra deres brødre, (207) trådt ud af de troendes selskab, som ikke arbejder efter deres begrænsede idéer. Oh, om disse forhindrende mennesker ville miste sig selv af syne, og interessere sig selv for sjæles frelse, vil deres ubetydelige forskelle glemmes, og deres brødre vil ikke være så fremmede over for dem. Om de kom sammen, ville de ikke tale om ting som de ser som hindringer, men ville holde deres mund i tømme, og ville søge Herren i alvorlig bøn, om Hans Helligånd måtte hvile over dem, så de får en byrde for de sjæle Kristus døde for, ville de finde at deres mørke vil flyve bort, og lys og håb vil komme ind i deres sjæle. Selviskheden vil forsvinde, og de vil blive ligeså lærvillige som børn. Hårdnakkethed vil smelte bort idet de betragter Guds kærlighed, og deres hjerter vil gløde, berøres med et kul fra alteret af. Sorgerne vil forjages, og glæde vil gå i stedet; for Guds uendelige kærlighed og godhed ville være deres vidnesbyrds tema.

De som vil vinde sejr må drage sig selv ud; og den eneste ting som udretter dette store værk, er at blive yderst interesseret i andres frelse. Dette betyder ikke at du skal omvende mennesker til din arbejdsmetode, eller tvinge dem til at se tingene i det samme lys som du; men du skal prøve at vise sandheden som den er i Jesus, og arbejde på at være til velsignelse for andre, så vil Gud velsigne dig overmådeligt. Det du har gjort og gør noget for at udvide Gudsrigets grænser i at redde stakkels sjæle fra Satans undrettrykkende og vildfarende åg, vil glæde hjertet, og udvide dine tanker og planer. Idet du identificerer din interesse med Kristi interesse, vil du helliggøre Gud dine talenter, evner, indflydelse og midler. Nogle af jer vil betragte det som jeres privilegium at forlade jeres hjem, så I kan arbejde på havets øer, og redde sjæle fra syndens og vildfarelsens trældom. Idet du får en ny og dybere erfaring, vil du lære hvad det vi sige at bede i (208) Helligånden; og dem som er faldet bort fra Gud vil blive krævet tilbage, og der vises større iver for at lære af Jesus, at være sagtmodig og ydmyg af hjertet, end et udpege dine brødres fejl og vildfarelser; for du accepterer Kristus som din personlige frelser i tro. Så vil du ikke komme til mødet for at fortælle om din tvivl og frygt. Du vil få noget bedre at tale om; for jeres hjerter vil forstørres, og få Kristi fred, der overgår al forstand. Dette er den erfaring at Gud vil have at I forstår i dette land.

Men for at få denne erfaring, må der tages store skridt. De metoder og planer som arbejdet udføres efter må være efter Herrens orden, ikke efter jeres personlige idéer, og resultatet opvejer mere end jeres udlæg. Missionsarbejdet vil blive mere og mere generelt, og den nidkære medarbejders eksempel, der arbejder i den rigtige retning, vil påvirke andre, og de vil også gå ud for at forkynde evangeliet. Missionsånden vil gå fra hus til hus, og brødre vil noget mere interessant at tale om end deres klager. De vil interessere sig for at vise de sandhedsjuveler frem som Bibelen indeholder, og menigheder vil oprettes, mødehuse rejses, og mange vil komme til Herrens hjælp. Brødre vil gå sammen i kærlighedens bånd, og vil erkende at deres enhed med erfarne kristne i alle dele af verden, idet de er ét i deres planer, ét i deres interesser. Fremskridtene af dem ved værkets hoved, vil kunne mærkes af dem i dette land og i alle lande, og dem i fremmede lande vil reagere på anstrengelserne i værkets center på at følge vor store Leder; og således, ved sjæles omvendelse til sandheden, vil en masse ros hæve sig til Ham, der sidder på tronen.

Missionsarbejdet i Australien og New Zealand er stadig i sin vorden; men det samme arbejde må udføres i Australien, New Zealand, i Afrika, Indien, Kina (209) og havets øer, som er blevet udrettet på hjemmemarken. Under det bestemte symbol af en engel der flyver over himlens midte, repræsenteres Guds folks arbejde. I dette arbejde samarbejder himmelske forstandsvæsener med menneskeagenter, med at udbrede det sidste budskab til verdens beboere. Men menneskenes planer og arbejde holder ikke fred med Guds forsyn; for selvom nogle i disse lande hævder at tro sandheden erklærer deres indstilling: »Vi ønsker ikke Din metode, O Herre, men vor egen metode,« er der mange som beder til Gud at de må forstå hvad sandhed er. På skjulte steder græder og beder de at de må se lyset i Bibelen; og himlens Herre har hvervet Sine engle til at samarbejde med menneskeagenter til at gennemføre Hans umådelige plan, så alle der ønsker lys må beskue Guds herlighed. Vi skal følge hvor Guds forsyn åbner vejen; og når vi går frem, skal vi finde hvad Himlen har bevæget for os, forstørret arbejdsmarken langt ud over hvad vore midler og evner kan dække. Markens store behov står åben for os, vi bør appellere til alle som Gud har betroet bemidlede talenter eller evner, så de kan hellige sig selv og alt deres til Gud. Vi skal være ligeså trofaste som forvaltere, ikke kun af vore midler, men af de gaver vi har fået af nåde, så mange sjæle kan bringes under Fyrst Immanuels blodbestænkte banner. De mål og afslutninger som helligede missionærer når er

meget vidtrækkende. Marken til missionsarbejde er ikke begrænset af kaste eller nationalitet. Marken er verden, og sandhedens lys skal nå ud til jordens mørke steder meget hurtigere end mange tror er muligt.

Gud har til hensigt at sætte gang i jeres eget land, der skal hjælpe med i dette store arbejde, at oplyse verden. Han planlægger at bruge jer og jeres børn som soldater til at udrette en del i denne aggressive krig imod mørkets kræfter, og du vil visselig ikke ignorere Guds velsignelse, og (210) se let på privilegiet der gælder dig! Han vil have at I går ind i kampen, kæmper sammen til Hans ære, og prøver ikke at få overherredømme, prøver ikke at ophøje selvet ved at nedvurdere andre. Han vil begave jer med sand missionsånd, som ophøjer, forfiner og forædler hvad der end røres ved, gør alle rene, gode og ædle som frivilligt kommer under dens indflydelse; for enhver agent som samarbejder med de himmelske forstandsvæsener vil udstyres med kraft ovenfra, og repræsentere Kristi karakter. Missionsånden sætter os i stand værdsætte ordene i Herrens bøn til fulde, når Han beder os om at bede: »Komme dit rige. Din vilje ske på jorden, som den sker i himlen.« Missionsånden udvider vore tanker, og gør os enige med alle som fatter Helligåndens udvidende indflydelse.

Gud vil sprede de skyer som har samlet sig om sjæle i disse kolonier, og forener alle vore brødre i Kristus Jesus. Han vil have os bundet i kristne fællesskabsbånd, fyldt med kærlighed for de sjæle Kristus døde for. »Dette er mit bud, at I elsker hinanden, ligesom jeg har elsket jer.« Han vil at vi skal være forenet i hjerte og planer til at gøre det store arbejdet der er betroet os. Brødre bør stå skulder ved skulder, forene deres bønner ved nådens trone, at de må bevæge den Almægtiges arm. Da vil himlen og jorden knyttes tæt i arbejdet, og der vil være fryd og glæde i Guds engles nærvær, når det tabte får er fundet og genoprettet.

Helligånden, som smelter og underlægger menneskehjertet vil lede mennesker til at udføre Kristi gerninger. De vil give agt på formaningen: »Sælg, hvad I har, og giv almisse! Skaf jer punge, som ikke ældes, en udtømmelig skat i Himlene.« Kristus gav sig selv for os, og Hans efterfølgere er pålagt at give sig selv, af deres talenter i form af midler og evner, til ham. Hvad mere kan Herren gøre for mennesker end det som Han har gjort? Og skal vi ikke aflægge Ham regnskab for (211) alt vi har og er, praktisere selvopofrelser, og selvfornægtelse? Hvis vi er Kristi disciple, vil

dette gøres tydeligt for verden, ved vor kærlighed til dem som Han døde for.

Det var gennem kærlighedens ånd at evangeliet kom til jer, og til alle mennesker som kender til Gud. Vi er ikke kun pålagt at beundre mennesker som Gud har brugt, og ønske om vi har sådanne mennesker nu, men vi skal overgive os selv til at blive brugt af Gud som Hans menneskelige agenter. Det var Hans Ånd som inspirerede dem til arbejde, og i dag kan Han overmådelig give Sine medarbejdere samme mod, iver, alvor og helligelse. Det var Jesus som gav disse mænd nåde og kraft, sjælsstyrke og udholdenhed, og Han er villig til at gøre det samme for enhver som vil være en sand missionær.

Gud har påbegyndt værket i dette land, og menigheden må gå sammen med de himmelske intelligensvæsener, vise hellig aktivitet, og udøve deres kræfter til at få større virkning til at frelse sjæle og ære Gud. Vi som har set sandhedens lys, kaldes til at hjælpe med i dets udbredelse, og vække til større ansvarlighed for det missionsarbejde der skal udføres inden for vore grænser; og det er enhver sjæls pligt at samarbejde med dem som vil fremme arbejdet. Lad enhver søge at trække i lige snore med Kristus. Lad os skjule vore veje i Guds veje, så alle uoverensstemmelser må ophøre, så Kristi karakter kan repræsenteres i venlighed, overbærenhed, selvfornægtelse, sagtomdighed, ydmyghed og kærlighed. Lad alle slutte sig hjerteligt op om at gøre alt de evner for at støtte den skole der nu er ved at blive oprettet; for i Guds hænder er det middel til at uddanne medarbejdere, der spreder sandhedens lys over folk. Hvem vil være på Herrens side? Hvem vil nu se det arbejde der gøres, og udrette det? — *Supplement til The Bible Echo, 1. september, 1892.*

Behov for optrænede medarbejdere

(212) Jeg har været meget interesseret i pastor Daniells seneste erfaring, som på vej fra Melbourne til Adelaine, stoppede ved en by ved navn Nhill, og besøgte nogle udsendte unge mænd som var udsendt til *Echo* kontoret for vore blade og bøger. Her fandt han en ung mand ved navn Hansen, en dansker, som tilfældigt stødte på *Echo* på et offentlig bibliotek, og blev interesseret læser af bladet. Sandhedens emner som blev præsenteret i dets spalter fandt plads i hans hjerte, og han begyndte at tale om dem til en ven på hotellet, hvor han boede. Denne mand. Mr. Williams, blev

også interesseret, og de gab ordre på flere publikationer, og blev rigtige abonnenter af bladet. Pastor Daniells fandt ud af at de var ivrige efter en bedre sandhedskundskab. På Mr. Williams bord fandtes »Tanker over Daniel og Åbenbaringen,« og flere andre bøger vore folk havde udgivet. De havde kun set en mand, som var af vor tro. De købte tre eksemplarer af »Vejen til Kristus,« af pastor Daniels, så at de fik en hver især og en anden at give til en prædikant. Pastor Daniells var glad for dette besøg, og blev opmuntret af samtalen med disse sandhedsudspørgere.

Disse mænd havde studeret sandheden fra det trykte papir og fra Bibelen, og havde accepteret alle lærdomspunkter, så vidt som de forstod dem uden hjælp fra den levende forkynder. Et stort værk går stille i gang når vore publikationer spredes; og hvilken masse godt kan gøres hvis nogle af vore brødre og søstre fra Amerika vil komme til disse kolonier, som frugtdyrkere, landmænd eller købmænd, og søger i frygt og kærlighed for Gud, at vinde sjæle til sandheden. Hvis sådanne familier helliges til Gud, vil han bruge dem som sine redskaber. Prædikanter har deres sted og deres arbejde, men der er snesevis som (213) prædikanten ikke kan nå, som kan nås af familier som kunne besøge deres hjem eller forretningsrelationer, vil de komme i kontakt med en klasse, som er utilgængelig for prædikanten, og de kunne åbne sandhedens skatkamre for dem, og tildele dem kundskab om frelsen. Der bliver alt i alt gjort for lidt i denne linje af missionsarbejdet; for marken er stor, og mange medarbejdere kunne arbejde med succes på denne måde. Hvis dem som har taget imod sandhedskundskaben indså at det var nødvendigt at studere skrifterne for sig selv, hvis de mærkede vægten af ansvar hvile på dem, som trofaste forvaltere af Guds nåde, og hvilken sjælehøst kunne så være samlet for Mesteren. Hvis enhver forstod sit ansvar over for Gud med hensyn til at øve den rette personlige indflydelse, ville han aldrig være lad, men opøve sine evner og alle sine kræfter for at kunne tjene ham værdigt, som har købt os med sit eget blod.

Særlig de unge bør føle, at de skal opøve deres åndsevner og benytte enhver anledning til at udvikle intelligensen, så at de kunne udføre en antagelig tjeneste for ham, som har givet sit dyrebare liv for dem. Og ingen må begå den fejl at betragte sig som så vel uddannet, at han ikke længere skulle behøve at studere bøger eller naturen. Enhver bør benytte alle de anledninger, Guds forsyn måtte skænke ham til at erhverve sig, hvad det er muligt at få fra Guds åbenbaring såvel som af almindelig boglig viden. Vi bør lære på en

passende måde at værdsætte de evner, Gud har givet os. Den unge bør ikke blive mismodig, om han må begynde fra stigenes nederste trin, men være besluttet på at stige op ad trin for trin, indtil han hører Kristi røst, sige: Barn, kom højere op. Vel, du gode og tro tjener! du var tro over lidet, jeg vil sætte dig over meget; gå ind til din Herres glæde!

(214) Vi skal sammenligne vor karakter med Guds lovs ufejlbarlige standard. For at gøre dette, må vi ransage Skrifterne, måle vore færdigheder med Guds ord. Gennem Kristi nåde, er de højst mulige karakterfærdigheder mulige for os; for alle sjæle der kommer Guds Ånds formende indflydelse, må forvandles i sind og hjerte. For at forstå jeres tilstand, er det nødvendigt at studere Bibelen, og våge i bøn. Apostlen siger: »Jer selv skal I ransage, om I er i troen; jer selv skal I prøve! Mærker I ikke på jer selv, at Jesus Kristus er i jer? ellers består I ikke prøven.« Lad ikke dem som er uvidne, forblive i uvidenhed. De kan ikke forblive i uvidenhed, og møde Guds sindelag. De skal se på Golgatas kors, og bedømme sjælen ved det offers værdi som er gjort. Jesus siger til alle troende: »I er mine vidner« »I er Guds medarbejdere.« Dette er sandt, hvor alvorligt bør enhver ikke bestræbe sig på at bruge alle kræfter for at udnytte alle anledninger for at blive dygtig, da han ikke er »lunkne i jeres iver; vær brændende i ånden; tjen Herren«.

Alle de talenter som mennesker har fået skal bruges så de får større værdi, og alene væksten skal gives tilbage til Gud. Hvis du lider mangel i handlemåde, i stemme, i uddannelse, skal du ikke altid blive i den tilstand. Du må hele tiden bestræbe dig for at nå en højere standard, både i uddannelse og i religiøs erfaring, så du kan blive lærere i gode ting. Som den store Konges tjenere, skal I hver især indse at I er forpligtet til at dygtiggøre jer selv ved observation, studier og ved fællesskab med Gud. Guds ord er i stand til at gøre jer kloge, og lede jer og gøre jer fuldkomne i Kristus. Den velsignede frelser var et fejlfrit forbillede som alle hans efterfølgere kan efterligne. Det er Guds barns privilegium at forstå åndelige ting, og være i stand til at lede det klogt som er blevet betroet i hans varetægt. Gud bereder ikke en vej (215) hvor man har undskyldning for at arbejde sjusket; og alligevel er der mange som gør den slags arbejde, som ellers arbejder i hans sag, men Han kan ikke acceptere det.

Unge mænd og kvinder, har I ikke, som enkeltpersoner der er købt for en uendelig pris, søgt at vise jer selv som Guds anerkendte arbejdsfolk, som ikke behøver at skamme sig? Har

I bragt jeres stemmes dyrebare talenter frem, og anstrenger jer smerteligt for at tale tydeligt, og klart og villigt? Uanset hvor ufuldkommen jeres udtryksmåde er, måtte I rette jeres fejl, og nægte jer at få en nasaltone, eller tale på en sløv og utydelig måde. Hvis jeres artikulation er tydelig og forståelig, vil I være til betydelig større nytte. Lad ikke din mangelfulde talevane stå urettet hen. Bed for sagen, og samarbejd med Helligånden som arbejder for jeres fuldkommenhed. Herren, som har gjort mennesket fuldkomment fra begyndelsen, vil hjælpe jer til at opdyrke jeres fysiske og mentale kræfter, og udruste jer til at bære byrder og ansvar for Guds sag.

Der er tusinde i dag som ikke er kvalificeret til forkyndertjenesten, som ikke kan tage en betroet stilling, og er gået tabt i Guds sag, fordi de ikke har værdsat de talenter Gud har givet dem, og har ikke opdyrket deres sinds og legemes kræfter, så at de kan udfylde betroede stillinger i Mesterens arbejde. Vi er hver især som forvaltere, og Herren forsøger og prøver om vi er tro imod ham.

Han vil bruge os som agenter til at bibringe hans ords lys til verden. Hvis vi udnytter det lys Gud har givet os at sprede det til andre, skal vi få større lys; for ham som »skal der gives, og han skal have overflod; men den, der ikke har, fra ham skal endog det tages, som han har.« Det er op til os selv hvad vi skal gøre med det lys Gud har givet. Vi kan vandre i det, eller (216) nægte at følge i Kristi fodspor, og derved slukke vort lys.

Når man betragter det lys, som Gud har givet, er det mærkeligt, at der ikke er snese af unge mænd og kvinder, der spørger: Herre, hvad vil du jeg skal gøre? Det er en farlig antagelse at tro, at kun hvis en ung mand har besluttet sig til at optage prædikantvirksomheden, kræves der særlige anstrengelser af ham for at blive skikket til sin gerning. Hvori jeres kald end består, er det vigtigt at dygtiggøre jer ved flittigt studium. Unge mænd og kvinder burde formanest til at sætte pris på de, fra himlen sendte anledninger til at erhverve sig gode kundskaber og få en god opdragelse. De burde benytte sig af de skoler, der er blevet oprettet med det formål at bibringe den bedste kundskab. Det er syndigt at være ligegyldige og forsømmelige, når der er tale om at opnå uddannelse. Tiden er kort, og eftersom Herren snart kommer for at afslutte de sidste scener i denne Jords historie, er det så meget desto mere nødvendigt at benytte sig af de anledninger og privilegier, der er til tilgængelige.

Unge mænd og kvinder burde gå på vore egne skoler, hvor kundskab kan fås og den rette

åndelige indflydelse gør sig gældende. De burde vie deres evner til Gud, blive flittige bibelgranskere, så at de kan blive befæstede over for fejlagtige lærdomme og ikke blive forført af den ondes vildfarelser; for det er ved flittig granskning af Bibelen, at vi erhverver os kundskaben om, hvad der er sandhed. Ved at efterleve den sandhed vi allerede kender, vil forøget lys stråle på vor sti fra de hellige skrifter. De, der virkelig har overgivet deres liv til Gud, vil ikke træde ind i vort værk af de samme motiver som leder menneskene til at optage et verdsligt arbejde, nemlig blot for et levebrøds skyld, men de vil kaste sig ind i arbejdet uden at lade nogen verdslige bevæggrunde gøre sig gældende, velvidende, at Guds sag er hellig.

(217) Verden skal advares og intet menneske må være tilfreds med overfladisk kendskab til sandheden. Du ved ikke, hvilket ansvar der kan blive lagt på dig. Du ved ikke hvor Gud ønsker, at du skal aflægge dit vidnesbyrd om sandheden. Mange vil komme til at stå i lovgivende forsamlinger, nogle vil komme til at stå over for konger og for Jordens lærde for at svare for deres tro. De, som kun har en overfladisk forståelse af sandheden, vil ikke kunne forklare skriften korrekt og give bestemte grunde for deres tro. De vil blive forvirrede og vil ikke kunne stå som arbejdere der ikke bliver til skamme. Lad ikke nogen bilde sig ind, at han ikke behøver at studere, fordi han ikke skal forkynde Budskabet fra prædikestolen. Du ved ikke, hvad Gud kan komme til at kræve af dig. Det er en sørgelig kendsgerning, at værket bliver hindret i at gå frem, fordi der er mangel på uddannede arbejdere, som har dygtiggjort sig til betroede stillinger. Herren kunne have brug for tusinder til at arbejde på den store høstmark, men mange har undladt at dygtiggøre sig til dette arbejde. Men enhver, som har viet sig til Kristi sag, som har ofret sig som stridsmand i Herrens hær, burde sørge for at få megen øvelse. Religionen har betydet alt for lidt for dem, som bekender sig til at være Kristi efterfølgere, thi det er ikke Guds vilje, at nogen skal vedblive at være uvidende, når det er inden for deres rækkevidde at opnå visdom og kundskab.

Hvor få har kvalificeret sig selv til sjælevindingens videnskab! Hvor få forstår det arbejde der skal gøres med at opbygge menigheden, at viderebringe lys til dem der sidder i mørke! Gud har dog givet enhver sin gerning. Vi skal udvirke vor egen frelse med frygt og bæven; for det er Gud som virker i os, både i at ville og gøre hans gode behag. I sjælevindingens arbejde er der samarbejde mellem menneskelige og

guddommelige agenter. Der er meget at sige om menneskelige anstrengelsers utilstrækkelighed, og alligevel gør Herren intet for sjæles frelse, uden at samarbejde med mennesker. Guds ord der klart og tydeligt (218) på dette punkt, og alligevel beror vort samarbejde med himmelske agenter så meget på hvordan mennesker opfører sig, som om de kan lægge Guds krav til side, og lade ting af evighedsbetydning gå efter deres bekvemmelighed. De handler som om de kan håndtere åndelige ting som det passer dem, og de sætter det i anden række efter jordiske og timelige anliggender. Men hvor formasteligt er det ikke at handle sådan med det som er allervæsentligst, og går nemt tabt.

Hvor er de som vil være kloge medarbejdere sammen med Gud? Apostlen siger: »Guds ager, Guds bygning er I.« Men vil mennesker stole på at de vil kunne være under omstændighedernes pres og indtage en vigtig stilling, skønt de har undladt at oplære og disciplinere sig selv til arbejdet? Vil de bilde sig ind at de kan være polerede redskaber i Guds hænder til de sjæle Kristus døde for, selvom de ikke har udnyttet de anledninger de har fået, til at udruste sig til arbejdet? »Thi den kamp, vi skal kæmpe, er ikke mod kød og blod, men mod magterne og myndighederne, mod verdensherkerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i himmelrummet. Tag derfor Guds fulde rustning på, for at I må kunne stå imod på den onde dag og holde stand efter at have besejret alt.« Enhver behøver at udnytte sine gudsgivne evner og anledninger, så vi hver især kan være Guds medarbejdere.

Gud arbejder hele tiden for os, så vi »ikke mangler nogen nådegave«. Han har givet os vor fysiske, mentale og moralske kræfter, og hvis vi udnytter det som vi skal, vil vi kunne møde mørkets overnaturlige kræfter og besejre dem. Kristus har udpeget os lives vej, han har gjort sandhedens lys tydeligt, han har givet Helligånden, og begaver os rigt med alt der er absolut nødvendigt for vor udvikling. Men disse fodtrin anerkendes ikke, og vi overser vore privileger og anledninger, og samarbejder ikke med (219) himmelske intelligensvæsener, og bliver dermed ikke ædle, forstandige medarbejdere for Gud. De, hvor deres egen vej ser mere tiltrækkende ud, end Herrens vej gør, kan ikke bruges i hans tjeneste, for de vil fremstille Kristi karakter forkert, og lede sjæle bort fra Guds antagelige tjeneste.

De som arbejder for Mesteren må være veldisciplinerede, så de må stå som trofaste skildvagter. De må blive mænd og kvinder som

vil gennemføre Guds planer til at udnytte deres tankesind klogt som kommer under deres indflydelse. De må forene sig med alle agenter som søger at opfylde Guds vilje for at redde en tabt verden. Kristus har givet sig selv, den retfærdige for den uretfærdige, han døde på Golgatas kors og han har betroet menneskelige agenter fuldførelsen af det store mål for genløsende kærlighed; for mennesker samarbejder med Gud med deres anstrengelser for at frelse den fortabte. I menighedens forsømte pligter læser vi den forsinkede opfyldelse af Guds mål; men hvis mennesker ikke fuldender deres arbejde, vil det være bedre om de aldrig var blevet født. Et stort onde er følgen af at ikke samarbejde med Gud; for det evige liv vil gå tabt. Vor succes som kandidater til himlen, vil bero på hvor alvorlige vi er for at opfylde betingelserne for at det evige liv vil tilstå os. Vi må tage imod og adlyde Guds ord, vi kan ikke gå ledige rundt, og flyde med strømmen. Vi må være ihærdige studerende af Guds ord. Vi må oplære og uddanne os selv som gode soldater for Kristus. Vi må gå frem i arbejdet, blive medarbejdere sammen med Gud. — *The Review and Herald, 14. februar, 1893.*

Til lærere og studerende

(220) *Til lærere og studerende på Battle Creek-skolen, og alle vore uddannelsesinstitutioner:*

I nattestunden har jeg fået budskaber, at give jer i Battle Creek, og på alle vore skoler. Når det er Guds orden at de fysiske kræfter skal optrænes, såvel som de mentale, bør den fysiske motion være af en karakter at den er helt i harmoni med de lektier Jesus Kristus giver til sine disciple. Det som gives til verden bør kunne ses i de kristnes liv, så at de himmelske væsener ikke skal skrive i bøgerne om de studerende og lærerne i uddannelse og selvoplæring, er »mere fornøjelseselskere end Gudselskere.« Dette er den optegnelse som sker for en stor del »mere fornøjelseselskere end Gudselskere.« Derved lægger Satan og hans engle snarer for jeres sjæle, og han arbejder på en bestemt måde med lærere og lever for at lokke dem ind i spændinger og fornøjelser som optager alt, men som styrker de laverestående kræfter, og skaber appetit og lidenskaber som vil tage føringen, og afgjort modvirke Guds Helligånds operationer og arbejde på menneskehjertet.

Hvad siger Helligånden til jer? Hvad er dens magt og indflydelse på jeres hjerter under

generalkonferensen, og konferenser i andre stater? Har du passet særligt på dig selv? Har lærerne i skolerne følt at de må tage sig i agt? Hvis Gud har udpeget dem som lærere til de unge, så er de også »hjørtens vogtere.« De er ikke i skolearbejdet for at lægge planer for motioner og spil der uddanner nævekæmpere; er der ikke for at bringe hellige ting ned på niveau med det almindelige.

Jeg talte til lærerne med irettesættelsesbudskaber til dem. Alle (221) lærere behøver fysisk aktivitet, ændre deres beskæftigelse. Gud har udpeget hvad dette skal være – nyttigt, praktisk arbejde; men du har vendt dig bort fra Guds plan, og følger menneskers påfund, og hvilken skade for åndeligt liv. Ikke et komma eller en tøddel fra en uddannelses eftervirkninger i den linje som udruster dig til at gennemgå disse sidste dages kampe. Hvilken slags uddannelse modtager vore lærere og studerende? Har Gud udtænkt og planlagt den slags fysiske øvelser for jer, eller er det indført af menneskers påfund og menneskers fantasi? Hvordan forberedes tankesindet til at tænke og meditere seriøse tanker, og den alvorlige brødrebetyngede bøn, der kommer af hjerter underlagt Guds Helligånd? »Sådan som det var i Noas dage, sådan skal det også blive i menneskesønnens dage.« »Men Herren så, at menneskenes, ondskab tog til på jorden, og at deres hjerters higen og tragten kun var ond dagen lang.«

Herren viste for mig at det var nødvendigt at oprette en skole i Battle Creek, som ikke efterligner nogen andre skolers grundlag. Vi skulle have lærere som holder deres sjæle i Guds kærlighed og gudsfrygt. Lærere skulle uddannes i åndelige ting, forberede et folk til at stå den prøvende krise igennem, som vi har foran os. Men her Guds plan er blevet afvejet på mange måder. Fornøjelserne gør mere for at modvirke Helligåndens arbejde, end noget andet, og Herren er såret.

»Tvæt jer, rens jer, bort med de onde gerninger fra mine øjne! Hold op med det onde, [men hvil ikke her; gå videre og følg Verdens Lys,] lær det gode, læg vind på, hvad ret er; hjælp fortrykte, skaf faderløse ret, før enkens sag! Kom, lad os gå i rette med hinanden, siger Herren. Er eders synder som skarlagten, de skal blive hvide som sne; er de end røde som purpur, de skal dog blive som uld.« Her er den arbejdsmark hvor jeres forstand bruges, og giver jer en anden anvendelse. »Lyder I villigt, skal I æde landets goder; står I genstridigt imod, skal I ædes af sværd. Thi Herrens mund har talt.«

(222) »At den skulle ende som skøge, den trofaste by, Zion, så fuld af ret, retfærdigheds hjem, men nu er der mordere. Dit sølv er blevet til slagger, din vin er spædet med vand. Tøjlesløse er dine førere, venner med tyve; gaver elsker de alle, jager efter stikpenge, skaffer ej faderløse ret og tager sig ikke af enkens sag.«

»Kom, Jakobs hus, lad os vandre i Herrens lys!«
»Slå ikke mer eders lid til mennesker, i hvis næse der kun er flygtig ånde, thi hvad er de at regne for?«
»Sæt ikke eders lid til fyrster, til et menneskebarn, der ikke kan hjælpe! Hans ånd går bort, han bliver til jord igen, hans råd er bristet samme dag. Salig den, hvis hjælp er Jakobs Gud, hvis håb står til Herren hans Gud.«
»Dine ledere, mit folk, leder, vild, gør vejen, du, vandrer, vildsom.«

Jeg er foruroliget over jer i Battle Creek. Lærere hjem søger meget nøje med at dømme og straffe de studerende som overtræder ubetydelige regler, ikke med noget ondt fortsat, men upåagtet, eller der opstår situationer hvor det ikke er synd for dem at fravige regler som er som er fastsat, og som ikke holdes ubøjeligt hvis de overtrædes, og alligevel behandles den fejlende person som om han havde syndet alvorligt. Nu ønsker jeg at I skal tænke over lærere, hvor I står, og arbejde med jer selv og afsige dom over jer selv: for I har ikke kun overtrådt regler, men I har været så skarpskårne, så strenge over for studerende; og mere end det, der er en strid imellem jer og Gud. I har ikke gjort jævne stier for jeres fødder som den lame ikke vendes fra vejen. I har forladt de sikre stier. Jeg siger "lærere;" jeg nævner ikke navne. Jeg overlader til jeres egen samvittighed hvem det gælder. Herren Israels Gud har arbejdet i jeres midte igen og igen. I har fået store beviser for den Allerhøjestes anseelige skridt. Men i en tid med stort lys, og Guds (223) Ånds og krafts forunderlige åbenbarelses, er en meget farefuld periode, hvis lyset ikke udnyttes. Vil I tænke over Jer. 17,5 10; 18,12 15? for I kommer visselig under Guds dadel. Lys har skinnet i klare og stadige lysstråler over jer. Hvad har dette lys gjort for jer? Overhyrden Kristus ser med mishag på jer, og spørger: "Hvor er den hjord, du fik, dine dejlige får?" "Derfor vidner jeg for jer på denne dag, at jeg ikke er skyldig i nogens blod; thi jeg har ikke undladt at forkynde jer hele Guds frelsesplan. Så giv da agt på jer selv og på hele den hjord, i hvilken Helligånden satte jer som tilsynsmænd, for at I skal vogte Guds kirke, som han købte sig med sit eget blod." "Vær hyrder for Guds hjord hos jer, ikke af tvang, men af fri vilje, efter Guds sind, ikke for skammelig vinding skyld, men med villigt hjerte."

De lærere som ikke har en fremadskridende religiøs erfaring, som ikke dagligt lærer lektier i Kristi skole, at de samler hjorden, men får deres løn som det hovedsagelige, er ikke egnet til den højtidelige, meget alvorlige stilling som de har. For dette skriftsted gælder alle vore skoler der er oprettet sådan som Gud vil have det, efter profetskolernes orden og eksempel, der tildeler en højere klasse kundskab – der ikke blander slagger med sølv, og vin med vand – som et udtryk for dyrebare principper. Falske idéer og usund praksis gennemsyrrer det rene, og fordærver det som altid bør holdes rent, og betragtes af verden, af engle og af mennesker, som Herrens institution – skoler hvor uddannelse i kærlighed til Gud og gudsfrygt sættes først. "Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus." "Heller ikke som strenge herrer over menighederne, men som forbilleder for hjorden".

Lad lærere som hævder at være kristne dagligt lære Kristi lektier i Hans skole. "Tag mit åg (224) på jer, og lær af mig; for jeg er sagtmodig og ydmyg i hjertet; og I skal finde hvile for jeres sjæle." Jeg spørger jer: Bærer alle lærere på skolen Kristi åg, eller fremstiller de deres egne åg og sætter dem på andres skuldre? Åg som de selv ikke vil bære, skarpe, hårde og krævende; og når de endog selv bærer meget let for Gud, støder dagligt på små eller større sager, tydeliggør det i ord, i ånd og i handlinger, at de ikke er de rette eksempler for de studerende, og har ingen fornemmelse for at de er under disciplin af den største Lærer verden nogensinde har kendt? Der behøver at være en højere og helligere form på Battle Creek-skolen, og på andre skoler som har dannet billede efter den. Battle Creek-skolens sædvane og praksis går ud til alle menighederne, og skolens hjertepulsslag mærkes ud over hele de troendes legeme.

Det er ikke efter Guds orden at der bruges tusindvis dollars på at udvide og tilbygge institutionerne i Battle Creek. Der er i det hele taget for meget nu. Tag disse ekstra midler, og start værket op på andre marker hvor det lider, og giv arbejdet karakter. Jeg har talt Guds ord på dette punkt. Der er grunde som mange ikke kan se, at jeg ikke frit kan åbne op for jer nu, men jeg siger jer i Herrens navn, I vil gøre fejl ved at tilføje bygning til bygning; for der samles ansvar i Battle Creek som er for meget til en lokalitet. Hvis disse ansvar blev delt ud og placeres til andre lokaliteter, ville det være langt bedre end at samle så meget sammen i Battle Creek, og berøve andre manglende arbejdsmarker de muligheder Gud vil have at de privilegeres med.

Der er for mange herrer på skolen, som elsker at herske over Guds arvinger. Der er i det hele taget for lidt af Kristus og for meget af selvet. Men dem som er under Guds Ånds vejledning, som er under Kristi styring, er (225) eksempler for hjorden, og når Overhyrden viser sig, skal de få en krone der ikke visner bort.

”Ligeså skal I unge underordne jer de ældre; og ifør jer alle ydmyghed over for hverandre; thi Gud står de hovmodige imod, men de ydmyge giver han nåde. Så ydmyg jer da under Guds vældige hånd, så han til sin tid kan ophøje jer.” Alle jeres egne opløftende gerninger udvirker sit naturlige resultat, og gør jer til en karakter, som Gud ikke vil anerkende et eneste øjeblik. ”Uden mig,” siger Kristus, ”kan I intet gøre.” Arbejd og lære, arbejd i Kristi linjer, og så vil I aldrig arbejde i jeres egen svaghed, men vil få det guddommelige samarbejde, kombineret med gudsgiven menneskelige evner. ”Kast alle jeres bekymringer på ham, thi han har omsorg for jer. Vær ædru og våg;” (ikke sparke fodbold og uddanne jer selv til anstødelige spil som burde få enhver kristen til at rødme af sorg i eftertænkning). ”Vær ædru og våg; jeres modstander, Djævelen, går omkring som en brølende løve og søger, hvem han kan opsluge.” Ja, han er på din legeplads, overvåger dine fornøjelser, griber enhver sjæl han ser ikke er på vagt, så sine frø i menneskesindet, og styrer menneskeforstanden. For Kristi skyld, tøv en kende på Battle Creek-skolen, og tænk over eftervirkningerne af disse fornøjelsers karakter og grundsubstans, der kopieres efter andre skolers modestrøm. I har gået støt fremad på hedningenes veje, og ikke efter Jesu Kristi eksempel. Satan er på skolegrunden; han er til stede ved alle øvelser i klasseværelset. De studerende som er dybt optaget i deres spil, er ikke i den bedste tilstand til at modtage undervisning, råd og irettesættelse, det væsentligste for dem i livet og for det fremtidige evige liv.

Og Daniel og hans venner skriver skriften: ”Disse fire unge mænd gav Gud kundskab og indsigt i al skrift og visdom; Daniel forstod sig også på alle håndsyner (226) og drømme.” På hvilken måde udruster I jer selv til at samarbejde med Gud? ”Hold jer nær til Gud, så skal han holde sig nær til jer!” ”Stå Djævelen imod, så skal han fly fra jer”. Studer kosten nøje; den er ikke sund. De forskellige små retter som skal være desserter er skadelige, i stedet for de sunde og til hjælp, og ud fra det lys jeg har fået, bør tilberedelsen af maden ændres betydeligt. Der bør være en dygtig og grundig madlavning, som udgør velnærende retter for de sultne studerende. Uddannelse til den metode er at tilberede borde på, er ikke korrekt,

sunde eller mættende, og er absolut nødvendig med reform. Disse studerende er Guds arvinger, og de sundeste principper skal ind i kostskolen, når det gælder kost. Retter med let mad, supper og flydende retter, eller den frie brug af kød, er ikke det bedste at give musklerne, sunde fordøjelsesorganer, eller klare hjerner. Oh, hvor langsomme er vi til at lære. Og af alle vore institutioner i vor verden, er skolen den mest betydningsfulde! Her skal kostspørgsmålet studeres; ingen persons appetit, smag, fantasi eller forestillinger skal følges; men der er brug for grundig reform; for livslang skade vil være det sikre resultat, af den nuværende madlavningsmetode. Af alle de vigtige stillinger på den skole, er den vigtigste ham som styrer tilberedelsen af de retter, der sættes foran de sultne studerende; for forsømmes dette arbejde, vil sindet ikke være forberedt til at udføre sit arbejde, fordi maven er blevet behandlet uklogt og kan ikke arbejde ordentligt. Der er behov for stærke menneskesind. Menneskeforstanden må komme til udtryk og livskraft, skarphed og aktivitet. Det må belastes til at gøre et hårdt arbejde, ellers bliver det svagt og ineffektivt. Hjernekraft er nødvendig til at tænke meget alvorligt; den må styrkes med at løse vanskelige problemer og mestre dem, ellers formindskes tankerne i kraft og evne til at tænke. Tankesindet må finde på noget at arbejde med, og brydes for at udfordre forstanden med hårdhed og livskraft, og hvis de fysiske organer ikke er (227) i en sund tilstand, af solid og nærende mad, hjernen får ikke sin del af næringen til at arbejde med. Dette forstod Daniel, og indtog selv enkel, klar og nærende kost, og nægtede luksussen fra kongens bord. Mange af desserterne som tog meget tid at er skadelig for helbredet. Solid kost der skal tygges, er langt bedre end grød eller flydende kost. Jeg dvæler ved dette som væsentligt. Jeg sender advarsler til skolen i Battle Creek, som går derfra til alle vore undervisningsinstitutioner. Studér om disse emner, og lad de studerende få en ordentlig uddannelse i at tilberede en sund og appetitvækkende solid kost der giver kroppen næring. Nu såvel som tidligere, har de ikke fået den rette oplæring og uddannelse i den sundeste føde, der gør sunde seener og muskler, og nærer hjernen og nervekræfterne.

Forstanden holdes lysvågen med et nyt alvorligt og helhjertet arbejde. Hvordan skal det udføres? Helligåndens kraft må rense tankerne og rense sjælen fra dens moralbesmittelse. Tilsmudsede vaner er det ikke kun sjælen som der fornedres, men forstanden forringes. Hukommelsen lider, lægges på fornedrelsens andre, skadelige arbejdsmetoder. ”Thi den, der sår i sit kød, skal

høste fordærvelse af kødet, men den, der sår i Ånden, skal høste evigt liv af Ånden." Når lærere og elever helliger, sjæl, legeme og ånd til Gud, og renser deres tanker ved lydighed mod Guds love, vil de hele tiden få en nye gaver i fysisk og mental styrke. Så vil hjertet længes efter Gud, og alvorlig bøn for at kunne se klart. Helligåndens embede og arbejde er ikke for dem der bruger den, som mange tror, men Helligånden bruger dem, former og danner og helliggører alle kræfter. Gives evnerne over til liderlige gerninger, bringes hjernen og nerverekraften i uorden, og selvom de bekender sig til religion, vil de aldrig blive de agenter Gud kan bruges; for han foragter urenhedens gerninger, som ødelægger de vitale (228) nervekræfter. Denne urenhedens syndighed formindsker fysisk livskraft og mentale evner, så at al mental belastning efter en kort tid bliver trættende. Hukommelsen bliver stødvis; og, oh hvilket modbydeligt offer gives således til Gud.

Når jeg ser på de scenerier der blev vist mig; når jeg tænker over de skoler der er oprettet forskellige steder, og ser dem falde så langt under det profetskolerne var, så fortvivles jeg overmådelig. Guds visdom bemærker den fysiske motion. Nogle timer om dagen skal bruges på nyttig uddannelse i arbejdslinjer, der hjælper de studerende i det praktiske livs pligter, som er væsentlig for hele vor ungdom. Men dette er taget ud, og fornøjelserne er i stedet, som kun giver en simpel motion, uden særlige velsignelser for at gøre gode og retfærdige handlinger, som er væsentlig for uddannelse og oplæring.

Enhver studerende, behøver en grundig uddannelse i praktiske pligter. Tid der bruges på fysisk motion går trinvis over til umådeholdenhed, mere spil, og evnerne burde bruges på Kristi linjer, og Guds velsignelse bør hvile over dem, når de udfører dem. Alle bør gå ud af vore skoler med uddannet virkekraft, så når de skal klare sig selv, har de en kundskab de kan bruge i det praktiske liv. Når der hittes på så meget forskelligt, for at ens Gudsgivne evner kan bruges alvorligt uden at udrette noget godt, kan du ikke fået noget med ud i fremtiden, ingen gode gerninger er nedskrevet, barmhjertige handlinger, står registeret i himlens bøger, - "Vejet på vægtene, og fundet for let."

Et ihærdigt studium er nødvendigt, og ihærdigt hårdt arbejde. Det er ikke nødvendigt at lege. Fornøjelser hos de studerende har fået større indvirkning, til en facinerende, forheksende kraft, der modvirker sandhedens (229) indflydelse på menneskesindet og karakteren. Et velafbalanceret tankesind fås normalt ikke ved fysiske kræfter til fornøjelser. Fysisk arbejde som kombineres med

mentalt arbejde i nyttigt øjemed, er en disciplin i det praktiske liv, fremhjælper altid med overvejelser, som opkvalificerer og uddanner sind og legeme bedre til at udføre det arbejde Gud ønsker at mennesker skal gøre i forskellige arbejdslinjer. Jo mere fuldkomment de unge forstår hvordan de skal udføre det praktiske livs pligter, des mere tydeligt og des sundere vil deres arbejde være dag for dag til andres nytte.

Det tankesind der uddannes til at nyde fysisk anstrengelse i det praktiske liv, dette sind udvides, og disciplineres godt og gøres vældigt nyttigt ved oplæring og kultur, og får den væsentlige kundskab som hjælp og velsignelse for sig selv og andre. Lad den studerende tænke over og være i stand til at sige at jeg studerer, og jeg arbejder for evigheden. De lærer tålmodig flid og udholdenhed i deres fysiske og mentale arbejde i kombination. Hvilken kraftstyrke lægges der ikke i jeres fodboldspil og andet hedningene har fundet på – motion som ikke velsigner nogen! Netop disse kræfter kan bruges til nyttigt arbejde, og vil I så ikke have en bedre optegnelse at møde på Guds store dag?

Hvad der end gøres for at fremme den kristne pligt, fordi I er forvaltere af de betroede talenter som skal velsigne jer selv og andre, giver jer en vældig tilfredshed; for alt gøres til Guds ære. Jeg kan ikke finde nogen situation i Kristi liv hvor han brugte tid på spil og fornøjelser. Han var den store Opdrager for det nutidige og det fremtidige liv. Jeg har ikke kunne finde nogen situation hvor han lærte sine disciple at involvere sig i fodbold eller boksekampe, for at få fysisk motion, eller teaterforestillinger; Kristus var dog vort forbillede i alle ting. Kristus, verdens Genløser, gav enhver sit arbejde, og påbød dem at "være optaget indtil jeg kommer." (230) Og udfører man hans arbejde, varmer det hjertet op til et sådant virke, og alle sjælens kræfter indskrives til det arbejde Herren og Mesteren har udpeget. Det er et stort og betydningsfuldt arbejde. Den kristne lærer og studerende kan blive forvaltere af Kristi nåde, og altid være ivrige.

Alt hvad de kan gøre for Jesus med iver, har et brændende ønske om at vise deres taknemmelighed til Gud idet de udfører alle pligter de er pålagt med stor flid, i deres troskab til Gud, kan de reagere på den store og underfulde gave i Guds enbårne søn, at de ved tro på ham ikke går fortabt, men får evigt liv.

Der er brug for at den enkelte på alle skoler og institutioner er ligesom Daniel, i så tæt forbindelse med al visdoms Kilde, at hans bønner sætter ham i

stand til at nå den højeste standard for hans pligter på alle linjer, at han vil kunne opfylde hans skolemæssige krav, ikke kun under duelige lærere, men også under himmelske forstandsvæseners ledelse, vidende at det Altseende, og de hvileløse Øjne hviler på ham. Guds kærlighed og gudsfrygt, blev fremlagt for Daniel, og han uddannede og oplærte alle sine kræfter til at besvare den Store Lærers elskelige omsorg så vidt muligt, bevidst om sin lydhørhed over for Gud. De fire hebræiske unge mænd ville ikke lade selviske motiver og kærlighed fornøjelser optage de gyldne øjeblikke i dette liv. De arbejdede med villigt hjerte og parat sin. Der er ingen højere standard end de kristne ikke kan nå. Gud kræver mere af enhver kristen elev, end det han har fået givet. I er "et skuespil for verden, for engle og for mennesker." — *"Særlige vidnesbyrd om uddannelse", oktober, 1893.*

Den bedste uddannelse og dens formål.

(231) Den bedste uddannelse man kan give børn og unge er den tættest mulige tilknytning til fremtiden, nemlig det udødelige liv. Denne slags uddannelse burde gives af gudfrygtige forældre, af helligede lærere og af menigheden med det formål, at ungdommen til sin tid kan blive nidkære missionærer enten hjemme eller på fremmede missionsmarker. De skal undervises alvorligt i Bibelens sandheder, for at de kan blive støtter i menigheden, forkæmpere for sandheden, rodfæstede og grundfæstede i troen. De skal vide, hvad de tror på og have en sådan erfaring i de guddommelige ting, at de aldrig vil forråde hellige, betroede hverv.

Ungdommen bør undervises ved forskrift og eksempel på, at de er befuldmægtigede for Gud, barmhjertighedens budbringere, rede til at give ethvert godt ord og gøre ethvert godt arbejde, for at de kan være til velsignelse for dem, der er i fare for at omkomme. Vi mangler meget uddannet duellighed. De talenter, der er betroet til ungdommen, burde helliges til Guds tjeneste og beskæftiges i hans arbejde. Der skulle være mænd og kvinder, der er kvalificerede til arbejde i menighederne med at oplære vore unge mennesker til særlige filter af arbejdet, for at sjæle kan bringes til at se Jesus. De skoler, der er oprettet af os, skulle have denne sag for øje og ikke ledes som andre trossamfunds skoler eller som verdslige seminarier eller højere skoler. De bør helt igennem være af en højere standard, hvor

intet stadium af vantro skal grundlægges eller støttes. Eleverne skal uddannes i praktisk kristendom og Bibelen bør betragtes som den højeste og vigtigste lærebog.

Der er et stort behov i alle dele af verden for kristne lærere og lægemissionærer. I alle dele af missionsmarken, både hjemme og ude i verden, er der åbne døre for dem, der kan hjælpe legeme og sjæl, ved at fremholde sandhedens dyrebare (232) lys. Fortidens forsømmelse i den retning må ikke fortsættes uafbrudt. Et stort lys der skinner på vor vej i nogle retninger mere end i andre og alligevel har vore fremskridt i disse retninger været langt bagud for det lys, vi har haft. Mange af vore mest lovende mænd og kvinder har ofret deres bedste evner på afguders altre og har bragt sig selv som et offer til det ondes fyrste. Å, om de unge på vore skoler alle som en ville overgive sig til Herrens Ånds kostelige anstrengelser for, at de kunne komme til at kende hans forsyns tilkendegivelser og så vente på Gud, for at de kunne komme til kende og gøre hans vilje. På denne måde ville de åbne hjertets dør for Jesus.

Vi høster store fordele ved at overgive os selv til Gud. For hvis vi har svagheder og det har vi alle, forener vi os med en, som er mægtig til at frelse. Vor uvidenhed vil blive forenet med uendelig visdom, vor svaghed med varig kraft og som Jakob kan vi hver især blive en fyrste for Gud. Forbundet med Herren, Israels Gud, vil vi få kraft fra oven, som vil sætte os i stand til at blive sejrvindere; og ved bibringelsen af guddommelig kærlighed, skal vi finde adgang til menneskers hjerter. Vort skælvende greb om den Uendeliges trone skal Vinde fasthed og vi skal sige: »Jeg slipper dig ikke, før du velsigner mig.« Forsikringen er givet, at han vil velsigne os og gøre os til en velsignelse og det er vort lys, vor glæde, vor triumf. Når ungdommen forstår, hvad det vil sige at eje Guds gunst og kærlighed i hjertet, vil de begynde at blive klar over værdien af deres privilegier, der er købt med blod og så indvie deres evner til Gud og stræbe af al den magt, Gud har givet dem for at forøge deres talenter til brug i Mesterens tjeneste.

Den eneste sikkerhed for vore unge i denne syndens og kriminalitetens tidsalder består i at have en levende forbindelse med Gud. De må lære, hvordan de skal søge Gud, for at de kan blive fyldt med hans Hellige Ånd og handle, som om de var klar over, at hele Himlens herskare ser på dem med interesseret omsorg (233) og er rede til at hjælpe dem i farer og i nødens time. Ungdommen skulle være barrikaderet med advarsler og undervisning med fristelse. De burde

lære om de opmuntringer, som de får vist i Guds Ord. Farerne ved at tage så meget som et skridt på det ondes afvej burde blive vist dem. De burde oplæres til at holde Guds råd i ære, som de står i hans hellige Ord. De burde oplæres således, at de vil sætte sig bestemt imod det onde og beslutte for, at de ikke vil gå på nogen vej, hvor de ikke kan vente, at Jesus vil gå med dem og hans velsignelse hvile over dem. De burde undervises i praktisk, hverdagsreligion, som vil hellige dem i ethvert forhold i livet, i deres hjem, i forretningslivet, i menigheden og i samfundet. De må undervises således, at de vel være klar over, at det er farligt at lege med deres begunstigelser og at Gud venter af dem, at de ærbødig og alvorligt dagligt søger om at få hans velsignelse. Guds velsignelse er en dyrebar gave og den bør værdsættes så højt, at de ikke vil gå glip af den, koste, hvad det koste vil. Guds velsignelse gør rig og den bringer ingen sorg.

Jeg er rørt dybt i mit hjerte når jeg læser om ædle kræfters misbrug i Satans tjeneste. I regeringsdepartementer, i stillinger med stort ansvar og i offentlige tillidsposter bliver mennesker fristet af den onde; og fordærvelse og forbrydelser, underslæb, røverier og pengeafpresning er resultatet. Der er frygtelige sluser af fordærvelse, som hælder giftig indflydelse ud over vor verden og som fordærver samfundet. På ethvert sted har Satan sat sine fælder op, for at han kunne fange mennesker med uddannelse og med gode naturlige gaver, mennesker, der er i stand til at blive medarbejdere med Gud, engle og beboere af himlen, for at han kunne spænde dem for sin vogn som sine slaver. Og Jesus har dog løskøbt dem fra fjendens slaveri og de afslår at være i frihed og vil ikke være Guds sønner, Guds arvinger og medarvinger med Jesus Kristus til en udødelig arv. De lever som om jord, penge, position huse og grunde var hovedgrunden til deres skabelse. (234) Deres liv forlænges ved Guds ømme barmhjertighed; men er det ikke et ynkeligt syn at se mennesker med store evner leve på et så lavt plan?

Løsesummen er betalt og det er muligt for alle at komme til Gud og gennem et liv i lydighed at opnå evigt liv. Hvor sørgeligt er det ikke, at mennesker vender sig fra den evige arv og lever for at tilfredsstille stolthed, selvished og forfængelighed ved at overgive sig til Satans regime og miste den velsignelse, som de kunne få både i dette liv og i det tilkommende. De kunne gå ind i paladserne i himlen og forene sig i åremål af frihed og lighed med Kristus og de himmelske engle og med Guds fyrster; og alligevel vender de sig - så utroligt, det end kan synes, fra de

himmelske tillokkelser. Skaberen af alle verdener har i sinde at elske dem, der tror på hans enbårne søn, som deres personlige Frelser, ligesom han også elsker sin søn. Selv her og nu er hans nådige ånd givet til os i dens storslåede udtrækning. Til mennesker har han givet himlens og Majestæt som gave og sammen med ham har han skænket alle himlens skatte. Lige så meget som han har lovet os i det kommende liv, skænker han os fyrstelige gaver og gør os til genstande for hans nåde også i dette liv, for at vi skal glæde os over alt det, der vil fordoble, udvide og udvikle vor karakter. Det er hans hensigt at gøre os skikkede til de himmelske sale oventil.

Men Satan kæmper for menneskenes sjæle og kaster sin helvedes skygge tværs over deres sti, for at de ikke skal se lyset. Han vil ikke, at de skal fange et glimt af den kommende ære, den evige herlighed, som er gemt til dem, der skal blive himlens beboere, eller få en erfaring, som giver en forsmag på himmelens glæde. Med de himmelske attraktioner holdt op for sindet til at inspirere til hån, vække ønsker og anspore til anstrengelse, hvordan kan vi så vende os fra disse udsigter og vælge synden, hvis løn er død?

De, der antager Kristus som deres Frelser har løftet om (235) det liv, som er nu og det som kommer. Den menneskelige agent skylder ingen del af sine evner til Satans tjeneste. Men hele hans troskab skylder han den uendelige og evige Gud. Den ydmygste Kristi discipel kan blive en indbygger i himmelen, en Guds arving til en uforgængelig arv, som ikke visner bort. Oh, om enhver ville vælge den himmelske gave og blive Guds arving til den arv, hvis navn er sikret mod en hver ødelæggelse i en verden uden ende. Oh, vælg ikke verden, men vælg den bedste arv. Anstreng dig, stræb efter at din vej må bære mærket for prisen på dit høje kald i Kristus Jesus. For Kristi skyld så lad din uddannelses mål blive formet af tillokkelsen fra den bedre verden. — *The Review and Herald, 21. november, 1893.*

Kristus som lærer

(236) Herren har en vis hensigt med at iklæde åndelige sandheder billeder og symboler. Ved hjælp af billedlige udtryk gav han ofte sine anklagere og fjender den mest ligefremme og rammende irettesættelse, uden at de ud fra hans ord kunne finde noget at anklage ham for. Han anså lignelser og sammenligninger for den bedste metode til at undervise om guddommelig sandhed. I et ganske enkelt sprog og ved at gøre brug af billeder og illustrationer fra naturens verden åbenbarede han åndelige sandheder for sine

tilhørere og gav udtryk for dyrebare grundsætninger, som de ville have glemt uden at efterlade det mindste spor, hvis han ikke havde knyttet sine ord sammen med levende eksempler fra livet, erfaringen eller naturen. På den måde fremkaldte han deres interesse, stillede spørgsmål, og når han havde fået deres opmærksomhed til fulde, indprentede han dem beslutsomt med sandhedens vidnesbyrd. På denne måde kunne han gøre et så dybt indtryk på hjertet, at tilhørerne senere betragtede den ting, som han havde sat sin lærdom i forbindelse med, og mindes den guddommelige Lærers ord.

Jesu lære var af en helt anden orden, end fra de lærte skriftkloges. De bekendte at være forvaltere af loven, både den skrevne og traditionelle. Men den formelle tone i deres undervisning viser at de så intet i de hellige oraklers doktriner, som havde livskraftig styrke. Bragte intet nyt, sagde ingen ord der nåede sjælens længsel. De gav ikke mad til det sultne for og lam. Deres sædvane var at dvæle ved lovens uklarheder, og resultatet af deres konklusioner var en absurd jargon, som hverken lærte eller almindelige folk kunne forstå.

Kristus kom for at afsløre den guddommelige sandhed for verden. Han underviste som én der havde myndighed. Han talte som intet menneske taler. Der var ingen tøven i hans metode, ikke (237) skyggen af tvivl i det han sagde. Han tale som én der forstod alt i hans emne. Han kunne åbne mysterier som patriarker og profeter ønskede at se ind i, som menneskers nysgerrighed var ivrig efter at forstå. Men mennesker kunne ikke se de mest enkle og tydelige anførte sandheder, hvordan de kunne forstå mysterierne som blev skjult fra mennesker øjne? Jesus afstod ikke fra at gentage de gamle fortrolige sandheder; for han var disse sandheders Ophavsmand. Han var templets herlighed. Sandheder som var mistet af syne, som er blevet placeret forkert, fejlfortolket og forbundet forkert fra deres sande position, har han adskilt fra vildfarelsens ledsagerskab; og viser dem som dyrebare juveler i deres egen klare glans, har han sat dem i deres rette struktur, og påbudt dem at stå fast for altid. Hvilket arbejde var dette ikke! Det var af en karakter som intet begrænset menneske kunne fatte eller gøre. Kun den guddommelige Hånd kunne tage sandheden som, fra sin forbindelse med vildfarelse, har tjent Guds og menneskets fjendes sag, og sætter det hvor det ville ære Gud, og være til frelse for menneskeheden. Kristi arbejde var at give sandheden igen til verden i sin oprindelige friskhed og skønhed. Han repræsenterede det åndelige og det himmelske, ved naturens og erfaringens ting. Han gav frisk manna til den

hungrende sjæl, viste et nyt rige som skulle sættes op iblandt mennesker.

De jødiske rabbiner repræsenterede kravene i loven som en tyngende række urimelige krav. De gjorde præcis hvad Satan gør i vor tid, - præsenterede loven for folket som en kold hårdnakket række af bud og traditioner. Overtroen begravede Guds lovs lys, herlighed, værdighed og vidtrækkende krav. De bekendte at tale til folk i Guds sted. Efter Adams overtrædelse, talte Herren ikke længere direkte med mennesker; menneskeslægten blev givet i Kristi hænder, og al kommunikation kom gennem ham til verden. Det var Kristus som udtalte loven på Sinais (238) bjerg, og han kendte betydningen af alle dets forskrifter, himlens lovs herlighed og majestæt. I sin prædiken på bjerget, definerer Kristus loven, og forsøger at indskærpe Jehovas vidtrækkende krav og forskrifter over for sine tilhørere. Hans instrukser kom som en ny åbenbaring for folket; og lovens lærere, skriftkloge og farisæerne, såvel som folk i almindelighed, blev forbavset over hans lære. Kristi ord var ikke nyt, og alligevel kom de med åbenbarelsens kraft; for de bragte sandheden i det rette lys, og ikke i det lys som lærerne havde fremstillet det for folk før. Han viste ikke hensyn til menneskers traditioner og påbud, men åbnede deres forstands øjne til at se de forunderlige ting fra Guds lov, som er fundament for hans trone fra verdens begyndelse; og så længe at himlene og jorden står, gennem evighedens uendelige tidsaldre, vil det være den store retfærdighedsstandard, som er hellig retfærdig og god.

Den jødiske husholdning var evangeliet billedligt, en fremstilling af kristendommen som blev udviklet lige så hurtigt som folks sind kunne fatte åndeligt lys. Satan søger altid at fordunkle de sandheder som er tydelige, og Kristus søger at åbne sindet til at forstå al nødvendig sandhed, der angår faldne menneskers frelse. I dag er der stadig aspekter af sandheden som ses omtåget, forbindelser som ikke forstås, og vidtrækkende dybder i Guds lov som ikke er til at fatte. Der er bredte, værdighed og ære i Guds lov der ikke kan måles, og alligevel har den religiøse verden sat denne lov til side, ligesom jøderne gjorde, for at ophøje menneskers traditioner og påbud. Før Kristi dage, spurgte mennesker forgæves: "Hvad er sandhed?" Mørke havde dækket jorden, og tykt mørke folk folket. Endog Judæa blev indhyllet i tusmørke, selvom Guds stemme talte til dem i sine orakler. Guds sandhed er blevet fortiet af dens bekendende fortolkeres overtro og (239) traditioner, og stridigheder og jalousi og fordomme delte Guds bekendende folk. Så blev en

Lærer sendt fra Gud, endog ham som var Vejen, Sandheden og Livet. Jesus frembragte himlens rene og rige sandhed for øjnene, til at skinne midt iblandt jordens moralske mørke og tristhed. Gud sagde: "Lad der blive åndeligt lys," og Guds herlige lys blev åbenbaret i Jesus Kristi ansigt.

Kristus viste sig som menneskers Frelser. Folk skulle ikke stole på deres egne gerninger, på deres egen retfærdighed, eller på sig selv på nogen måde, men på Guds Lam som bærer alverdens synder. I ham blev Forsvareren sammen Faderen åbenbaret. Gennem Ham gives indbydelsen: "Kom, lad os gå i rette med hinanden, siger Herren. Er eders synder som skarlaget, de skal blive hvide som sne; er de end røde som purpur, de skal dog blive som uld." Denne indbydelse lyder ned langs linjerne til os i dag. Lad ikke stolthed, eller selvagtelse, eller selvretfærdighed holde nogen fra at bekende sine synder, så han kan påberåbe sig løftet: "At dølge sin synd fører ikke til held, men bekendes og slippes den, finder man nåde." Hold intet tilbage fra Gud, og undlad ikke bekendelsen af dine fejl over for brødrene, når de har en forbindelse med dem. "Bekend derfor jeres synder for hverandre, og bed for hverandre, for at I må blive helbredt." Mange synder efterlades uden at blive bekendt, for at konfronteres på den endelige regnskabsdag; er det langt bedre at se dine synder nu, og bekende, og lægge dem bort, så længe sonofferet går i forbøn for din skyld. Vær ikke ked af at lære Guds vilje på dette område. Din sjæls helse, dine brødres enighed, kan bero på hvordan du handler med disse ting. Ydmyg jer selv, derfor, under Guds mægtige hånd, så han kan ophøje dig i rette tid, "kast alle jeres bekymringer på ham, thi han har omsorg for jer."

Det er en beklagelig kendsgerning at det fejlende hjerte ikke lader sig kritisere, eller underkaste sig selv ydmyghed ved (240) syndsbekendelse. Nogle ser deres fejl men tænker at bekendelse vil forringe deres værdighed, de undskylder deres fejl, og beskytter sig selv fra den disciplin at sjælen udsættes for. Tanken at deres åbenbare vildfarelser vil forbitre deres nydelser og forvirre deres handlinger; ved at gennemgå bekendelsens sti, bliver de ikke trofaste eksempler for folk. De ser andres vildfarelser, men hvordan kan de opmuntre og give, rådet: "Bekend jeres fejl for hinanden, og bed for hinanden, så de helbredes," når de ikke følger denne instruks i deres eget liv? Hvor meget vil prædikanter og folk lære af en sandhed som de kaster til side, og glemmer om muligt, fordi det ikke er behageligt; fordi det ikke smigrer deres stolthed, men irettesætter og skaber smerte? Prædikanter og folk, hvis I overhoved

skal frelse, må I frelses dag for dag, time for time. De må hunge og tørste for Kristi retfærdighed, Helligåndens oplysning. Menighedsmedlemmer, - dem som sættes i betroede stillinger, - må døbes med Guds ånd, ellers vil de ikke være rustede til de stillinger som de tager.

Et menneske kan få kundskaber til Skriften, som ikke vil gøre ham klog på frelse, selvom han vil kunne mestre sine modstandere i offentlig diskussion. Hvis han ikke har sjæles længsel efter Gud; hvis han ikke ransager sit eget hjerte som med et tændt stearinlys, i frygt for at en fejl skulle ligge på lur; hvis han ikke har et ønske om at besvare Kristi bøn, at hans disciple må være ét med Faderen, så at verden kan tro at Jesus er Kristus, - bilder han sig forgæves ind at han er en kristen. Hans kundskab, som begyndte i ærgerrighed, føres ud i stolthed; men hans sjæl er blottet for guddommelig kærlighed, Kristi venlighed og sagtmodighed. Han er ikke en klog mand i Guds øjne. Han kan få visdom til at overvinde sin modstander; men klog på frelse kan han umuligt være uden Helligåndens virke. Og Åndens (241) frugt er "kærlighed, glæde, fred, langmodighed, venlighed, godhed, tro, sagtmodighed, mådeholdenhed." Hverken talent, veltalenhed eller selviske studier af skriften, vil afføde kærlighed til Gud eller tilpasning til Kristi billede. Intet andet end guddommelig kraft kan genskabe menneskehjertet og menneskekarakteren, og gennemsyre sjælen med Kristi kærlighed, som altid vil vise sig i kærlighed for dem han døde for. — *The Review and Herald*, 28. november, 1893.

Den vigtigste uddannelse for evangeliemedarbejdere

(242) Der er kristne medarbejdere som ikke har fået en højere uddannelse fordi det var umuligt for dem at sikre sig denne mulighed; men Gud har bevist at Han har valgt dem. Han har forordnet dem at gå ud og arbejde i Hans vingård. Han har gjort dem til effektive medarbejdere sammen med Ham selv. De har en lærvillighed; de mærker deres afhængighed af Gud, og Helligånden er hos dem til at hjælpe i deres svagheder. Det vil opvikke og give sindet energi, styre deres tanker, og hjælpe dem i at bringe sandheden frem. Når en medarbejder stiller sig frem for folk for at give livets ord, kan genklangen fra Kristi røst, høres i denne stemme.

Det er tydeligt at han vandrer med Gud; at han har været sammen med Jesus og lært af ham. Han har bragt sandheden ind i sjælens inderste helligdom; for ham er det en levende realitet, og han bringer sandheden i Åndens og kraftens demonstration. Folk hører den glade lyd. Gud taler til deres hjerter gennem mennesker, der er helliget til Hans tjeneste. Idet medarbejderen opløfter Jesus gennem Ånden, bliver han virkelig veltalende. Han er alvorlig og oprigtig, og elskes af dem han arbejder for.

Hvilken synd påhviler ikke dem som lytter til sådanne mennesker kun for at kritisere, for at bemærke dårlig grammatik, eller ukorrekte udtalelser, og fremholder disse fejl for at latterliggøre. Farisæerne spottede Kristus; de kritiserede Hans enkle sprog, som var så tydeligt som et barns, de ældre og almindelige folk hørte ham glade lig, og blev henrykt over Hans ord. Saddukæerne håned ham også fordi Hans prædikener ikke lignede noget der kom fra herskerne og de skriftkloge. Disse jødiske lærere talte i ensformig stemmeleje, og de tydeligste og mest værdifulde skriftsteder blev (243) gjort uinteressante og uforstandige, begravet under en masse traditioner og lærte overleveringer som rabbinerne havde sagt, folket vidste mindre om Bibelens betydning end før de lyttede til dette. Der var mange sjæle der hungrede efter Livets Brød, og Jesus gav dem næring af ren, og enkel sandhed. Med Hans lære trak han illustrationer fra Naturens ting og hverdagslivets hændelser, som de var fortrolig med. Derved blev sandheden en levende virkelighed for dem; naturens scenerier og dagliglivets anliggender blev altid gentaget for dem som Frelserens dyrebare lære. Kristi undervisningsmetode var præcis sådan som Han ønsker at Hans tjener skal følge.

Den taler som ikke har en grundig uddannelse, kan nogle gange begå grammatiske fejl eller udtale forkert; han kan ikke bruge de mest veltalende udtryk eller det smukkeste billedsprog, men hvis han selv spiste af Livets Brød; hvis han havde drukket af Livets Kilde, kan han give de hungrende sjæle næring; han kan give Livets Vand til ham der tørster. Hans mangler vil tilgives og glemmes. Hans tilhørere vil ikke blive trætte eller væmmes, men vil takke Gud for det nådebudskab der er tilsendt gennem Hans tjener.

Hvis medarbejderen har helliget sig selv helt til Gud og beder ihærdigt efter styrke og himmelsk visdom, vil Kristi nåde være hans underviser, og han vil overvinde store fejl og få mere og mere forstand på Guds ting. Men ingen må løse bevilling på dette, og blive passive, og spille tid

og anledning, og forsømme den oplæring, der er så vigtig for ham, så han bliver nyttig. Herren er på ingen måde glad for dem som får anledning til tilegne kundskab, men undskylder sig selv og udnytter ikke de privilegier Han har sat dem i deres rækkevidde, så de kan blive forstandige, velkvalificerede medarbejdere, som Han ikke skammer sig ved.

Frem for alle andre folk på jorden, vil den mand hvis sind oplyses af Guds Ords opåben af hans forstand, føle at han må være mere flittig (244) med at gennemlæse Guds ord, og flittig til at studere videnskab, for dette håb og kald er større end noget andet. Jo tættere knyttet mennesket er til al kundskabs og visdoms Kildeudspring, des mere kan han vokse intellektuelt såvel som åndeligt gennem sit forhold til Gud. Gudskundskaben er den væsentlige uddannelse, og denne kundskab vil enhver sand medarbejder gøre til sit stadige studium for at kunne opnå. — *Kristen uddannelse, 143 1893.*

Videre studium

1893 – gen. C. Bulletin, oplæring af medarbejdere m.m. s 161-163

1893 Udgivelse af bogen ”Kristen uddannelse”

Studerende afgør deres evige skæbne

(245) Lad de studerende huske at, det at forme en karakter der står domsprøven er en meget alvorlig opgave. I er selv ansvarlige for den slags karakter I opbygger. Ingen professor på en undervisningsinstitution kan danne jeres karakter. I afgør selv jeres egen evige skæbne. Det er nødvendigt at en sådan karakter kan anses som værdig til efterligning. Vi henviser jer til Josef i Ægypten, og til Daniel i Babylon. Disse unge blev forsøgt og prøvet; og fordi de stod principfaste, blev de repræsentative mænd, og forbillede på renhed. Jeg vil sige til de unge på vore undervisningsinstitutioner, om I bekender at tro eller ej, at I er nu i prøvetiden, og en anden prøvetid vil ikke komme til nogen af jer igen. Dette er den eneste anledning I vil få til at stå Guds forsøg og prøve.

Guds engle i de himmelske sale overvåger karakterudviklingen med den dybeste interesse; Handlinger vejes og den moralske værdi måles ud fra optegnelserne i himlens bøger. Hver dag gennemgås jeres livsfortegnelse af Gud, sådan som det er, uanset om det er en fortjeneste eller modsatte. I mangler sand sjælsophøjelse og

ædelsindethed, og intet menneske kan give jer den karakter I behøver. Den eneste måde I kan få moralværdiens standard på, den som I måles ved, det er at gøre jer afhængig af Kristus, og samarbejde med Ham, samarbejde med standhaftige, alvorlige og beslutsomme mål.

Dem som gør dette, vil ikke tage en lethedsånd, overfladiskhed, og fornøjelsessyge med ind i deres arbejde. De vil ikke anse det for at være af lille omkostning for deres forældre eller for dem selv, de er kommet til skolen for at få bedre kundskab til videnskab, og få en mere omfangsrig (246) forståelse af både det gamle og nye testamente. Jeg vil tale til jer, som nogen der kan tænke selv, og som har forstand på jeres privilegier og pligter. Var det ikke bedst for jer at samarbejde med jeres lærere, så at I når den allerhøjeste standard som i overhovedet kan nå? Tiden er mere værdifuld for jer end guld, og I bør udnytte hvert dyrebart øjeblik. I bør tænke over hvilken indflydelse I har på andre. Hvis en elev der handler overilet, og hengiver sig i usædvanlig stor kærlighed til fornøjelser, bør han sætte sig selv under princippets kontrol, at han ikke bliver virksom agent for Satan, og modvirker arbejdet med sin forkerte indflydelse, det arbejde som lærerne prøver at udføre, og ødelægge det som himmelske intelligensvæsener prøver at udrette gennem menneskers agenter. Han kan forpurre Guds plan, og ikke acceptere Kristus og faktisk blive en Guds søn.

Forpligtelsen mellem lærere og elever er gensidig. Lærere bør anstrenge sig ihærdigt for at deres egne sjæle helliggøres ved Kristi nåde, og så de må arbejde i Kristi linjer for deres elevers frelse. På den anden side, bør de studerende ikke arbejde på en sådan måde at det vil blive hårdt og prøvende for deres lærere, og pådrage dem fristelser som er vanskelige at modstå. Elever bør ikke, ved forkert arbejdsgang, fornede det høje ståsted og skolens renommé, og danne grundlag for rygter blandt troende og ikke-troende, at syvendedags adventistiskoler, skønt de skulle være oprettet for at give eleverne den bedst uddannelse, ikke er bedre end almindelige skoler udover verden. Dette er ikke den karakter eller det rygte som Gud vil have for vore skoler; og dem som har udøvet den indflydelse som Gud har betroet dem, at give skolen karakter eller renommé, har udøvet den i forkert retning. Dem som har vist respektløshed for regler, og som har prøvet at nedbryde autoriteter, hvad enten de er troende (247) eller ikke-troende, står registreret i himlens bøger som dem der ikke betros at være medlemmer af den kongelige familie, børn af den himmelske Konge. De lærere som har byrde for

det arbejde som de burde, vil have tilstrækkeligt med ansvar, omsorg og byrder, uden at få tilføjet jeres ulydighed som byrde. De vil påskønne alt arbejde der gøres fra de studerendes side af, for at samarbejde med dem i dette værk.

En ligegyldig og ulydig studerende, som ikke opelsker selvrespekt, som ikke er veldisponeret, og som ikke prøver at gøre sit bedste, de gør sig selv skade. Han afgører selv hvad skal karakterklang skal være, og tilskynder andre til at forlade sandheden og redelighed, som hvis det ikke kun var for hans skadelige indflydelse, ville turde at være sand og ædel. En studerende som føler sit ansvar for at være trofast, og hjælpe sine instruktører, vil hjælpe sig selv mere end han hjælper alle andre. Himlen ser bifaldende ned på de studerende, som bestræber sig for at gøre det rigtige, og er fast opsat på at være oprigtige over for Gud. De vil modtage hjælp fra Gud. Om Daniel og hans venner som stod fast som en klippe på sandheden, står der skrevet: ”Disse fire unge mænd gav Gud kundskab og indsigt i al skrift og visdom; Og når som helst kongen spurgte dem om noget, der krævede visdom og indsigt, fandt han dem ti gange dygtigere end alle drømmetydere og manere i hele sit rige.”

Hvis du ikke vil udnytte dine anledninger og benytte dig af dine privilegier, hvorfor går du så i skole, bruger de penge dine forældre har arbejdet på at få? De har sendt jer bort fra hjemmets tag, med håb om at I vil uddannes og få gavn af jeres ophold på skolen. De har fulgt jer med breve og med bønner, og alle linjer I har skrevet til dem er læst med iver. De har takket Gud, for alt der tyder på at I vil få succes i jeres kristenliv, og de har (248) grædt af glæde over at se jeres fremskridt i videnskabelig og åndsmæssig kundskab. Oh jeg vil bede jer indstændigt at ikke gøre noget tvivlsomt. Tænk over i hvilket lys jeres forældre vil se på jeres handlinger, og gør ikke noget som sætter torne i deres hovedpuder. Vær ikke tankeløse, rykkesløse og lovløse. Jeres handlinger ender ikke hos jer selv; de genspejler tilliden eller mistilliden til skolen, efter om de er gode eller dårlige. Hvis I er onde, sårer I Jesus Kristus, som har købt jer med Sit eget blod, skadet jeres vigtigste sjæl, såret jeres læreres hjerter, og skadet og ødelagt jeres egen sjæl. I vil være en plet på optegnelsen, som I vil foruroliges over. Vi det betale sig? Det er altid bedst og sikkert at gøre det rigtige fordi det er rigtigt. Vil I ikke tænke seriøst over det nu? Den rette tænkning ligger grundlag for rigtige handlinger. Gør jeres sind op, så I vil kunne reagere på de forventninger jeres forældre har til jer, så I vil kunne anstrenge jer nøje til udmærkelse, så I ser at de penge der er brugt på

jer, ikke er brugt forkert eller misbrugt. Bliv beslutsom på at samarbejde med de bestræbelser som forældre og lærere gør, og nå en høj kundskabs- og karakterstandard. Vær opsat på at ikke skuffe dem der elsker jer højt nok til at stole på jer. Det er mandigt at gøre det rigtige, og Jesus vil hjælpe jer til at gøre det rigtige, hvis I prøver at gøre det fordi det er rigtigt.

Dem som er interesseret i jeres ve og vel har smigrende håb for jer, at I vil blive nyttige mænd, som vil fyldes med moralværdi og usvigelig renhed. De unge som er rejst fra New Zealand til Amerika, har sat meget på spil; og jeg vil sige til disse studerende: Sæt jeres mål højt, og gå da skridt for skridt opad og nå standarden, også selvom det kan være smerteligt, selvofnægtende og selvopofrende. Kristus vil være en nærværende hjælp for jer til enhver tid, hvis I kalder på Ham, at I må være ligesom Daniel, som fristelserne ikke kunne fordærve. Skuf ikke jeres forældre og jeres venner, men frem for alt, (249) skuf ikke Ham som elskede jer sådan at Han gav Sit eget liv, for at annullere jeres synder og blive jeres personlige Frelser. Jesus sagde: "Uden Mig kan I intet gøre." Hav dette i tanke. Hvis I begår fejl, kan I vinde en sejr, ved at se kritisk på disse fejl, og betragte dem som advarende pejlemærker, der sætter i stand til at ikke gentage dem. Jeg behøver ikke fortælle at dette vil vende jeres nederlag til sejr, skuffe fjenden, og ære jeres Genløser, som I ejes af.

Vi er faktisk kede af alle de karaktertræk som har ødelagt fortidens rapport, fordi vi ved at det er tydeligt at I ikke vågede og bad. Vi er kede af de fejltagelser der er gjort, fordi de har lagt byrder på lærerne som de ikke burde have båret. Lærere har deres egen naturlige karaktersvagthed at kæmpe med, og de kan godt handle uklogt når fristelser presser på. De tror at de gør det rigtige, selvom de gennemtvinger en streng disciplin, og alligevel begår de fejl i den sag, som de har med at gøre. Hvor meget bedre ville det ikke være for både elever og lærere, hvis de studerende ville gøre det til deres æresord, og handle ud fra rene og ædle motiver, så at deres handlemåde ville anbefale dem til dem som er deres lærere og opdragere. Hvis de, under alle mulige måder og under alle omstændigheder, ville behandle dem i betroede stillinger og bærer ansvar, sådan som de selv ville behandles, hvilken fred og fremgang ville der så ikke blive på skolen!

Hvorfor skal de studerende sætte sig selv sammen med den store frafaldsmand, og blive hans agenter og friste andre, gennem andre forårsage manges fald? Ethvert menneske har sine egne personlige prøvelser, specielt for ham selv, og ingen går fri

for fristelse. Hvis lærerne er Kristi disciple, og går i gang med at arbejde på en måde som Gud billiger, vil Satan visse angribe dem med sine fristelser. Hvis (250) den store bedrager kan oprøre onde elementer i karakteren hos de studerende, og derved indføre forvirring og modløshed hos opdagerne, så har han nået sit mål. Hvis læreren i sin fristelser afslører svaghed, i ethvert henseende, så ødelægges hans indflydelse; men han som viser sig som agent for den store sjælefjende, må aflægge et regnskab for Gud for det han har gjort at få læreren til at snuble. Lad de studerende omhyggeligt tænke grundigt over denne del af problemet, og lad dem hellere prøve hvordan de kan opmuntre og understøtte deres lærere, end at bringe modløshed og fristelse over dem. Gør I det, vil de ikke så rajgræs som spirer op iblandt hveden. "Far ikke vild, Gud lader sig ikke spotte! thi hvad et menneske sår, det skal han også høste. Thi den, der sår i sit kød, skal høste fordævelse af kødet, men den, der sår i Ånden, skal høste evigt liv af Ånden. Når vi gør det rette, da lad os ikke blive trætte, thi vi skal høste til sin tid, såfremt vi ikke giver tabt. Så lad os da, mens vi har lejlighed til det, gøre godt mod alle, men især mod dem, der har hjemme i den samme tro." - Galaterne 6,7-10.

Studerende vil fristes til at gøre ulovlige ting, når det kun er for at behage sig selv og få det de kalder for det "sjov." Hvis de tilskriver sig selv deres ære, og tænker over at de, ved at gøre disse ting, ikke er til nogens velsignelse, og hjælper ingen, men roder andre såvel som dem selv ind i vanskeligheder, vil det være bedre at handle mandigt og ærværdigt, og lægge deres vilje på Kristi sides vilje. De vil arbejde i Kristi linjer, og hjælpe deres lærere til at bære deres byrder, som Satan tager modet fra, og lader ubetænksomme menneskesind arbejde med tomme triks. De vil danne en atmosfære i skolen, som, i stedet for at nedtrykke og svække den moralske styrke, vil være sund og opmuntrende. Derved kan de studerende blive bevidst om at de har gjort deres del på Kristi side af spørgsmålet, og har ikke givet den store fjende en (251) tøndel indflydelse eller evne mod alt der er godt. Hvor meget bedre kan de studerende ikke genkende en sådan optræden, end hvor de har godkendt hemmelige planer om at ignorere autoriteterne. De vil få en grund til at prise Gud, at de har modsat sig tilbøjelighedens krig, og her udøver deres indflydelse på ordenens, flidens og lydighedens side. Lad enhver studerende huske, at det er i hans kraft at hjælp, og ikke forhindre uddannelsens sag.

Studerende på vore undervisningsinstitutioner kan enten danne karakter efter det guddommelige

forbillede, eller nedbryde deres Gudsgivne kræfter, og sætte sig selv på lavt niveau, og de vil ikke have andre til at bebrejde sig selv, end dem selv, hvis de fornædler sig selv. Alt hvad Gud kunne gøre, er blevet gjort for menneskenes bedste. Alle ønsker er imødegået; der er sørget for alle vanskeligheder, alle nødsituationer. De krogede steder er blevet gjort lige, og de rå steder gjort glatte, og derfor vil ingen undskyldes på dommens dag, hvis han gemmer på vantro og har modsat sig Helligåndens virke.

Jesus Kristus har givet sig selv som et fuldstændigt offer for Adams faldne søns og datters skyld. Oh, hvilken ydmygelse bar han ikke! Hvor han steg ned, skridt efter skridt, lavere og lavere på ydmyghedens sti, alligevel har Han aldrig fornædret sin sjæl med en ureglementeret syndsplet. Alt dette led han, så Han måtte løfte jer op, og rejse, forfine og forædle jer, og sætte jer som medarbejdere sammen med Ham på Hans trone. Hvordan skal I gøre jeres kald og udvælgelse sikker? Hvad er frelsens vej? Kristus siger: "Jeg er vejen, sandheden og livet." Uanset hvor syndig og skyldig du måtte være, er du kaldt, du er udvalgt. "Drag nær til Gud, og Han vil drage nær til dig." Ingen vil tvinges imod sin vilje til at komme til Jesus Kristus. Himlens majestæt, den sande og levende Guds enbårne søn, har åbnet vejen for dig at komme til Ham, idet Han gav sin liv som et offer på (252) Golgatas kors. Men medens Han led alt dette for dig, er Han for ren, for retfærdig til at beskue syndighed. Men også dette behøver ikke at holde jer borte fra Ham; for Han siger: "Jeg kom ikke for at kalde retfærdige, men syndere til omvendelse." Lad fortabte sjæle komme til Ham lige som de er, uden undskyldning, og bede indestændigt om Kristi soneblod, og de vil finde anerkendelse hos Gud, som bor i herlighed mellem keruberne over nådestolen. Jesu blod, er et aldrig svigtende adgangstegn, hvor alle dine bønner finder adgang til Guds trone. — "Kristen uddannelse" (Supplement), 1893.

Formalitet, ikke organisering, er et onde

(253) Ondet kommer ikke af organisering, men fordi at alt organiseres, og den vitale gudsfrygt får en lille betydning. Når formalitet og maskineri får forrang, og det bliver en tung opgave at føre værket frem som skulle gøres enkelt, så vil det resultere i onde, og kun lidt vil udrettes i forhold til anstrengelserne. Formålet med organisering er

lige det modsatte af dette; og skal vi opløse organiseringen, vil det være at rive det ned som vi har bygget op. De dårlige resultater kan ses, både i sabbatsskolearbejde og i missionselskabet, fordi der gøres så meget mekanisk, og den livsvigtige erfaring er mistet af syne. Mange af de tiltænkte forbedringer som er blevet indført, har sat menneskers struktur på værket. I sabbatsskolen, er der antaget mænd og kvinder som embedsmænd og lærere, som ikke er åndeligt sindede, og har ingen levende interesse for det arbejde de har fået betroet; men tingene kan kun komme i orden ved Helligåndens hjælp. Det samme onde har været i årevis som eksisterer i vore menigheder. Formalitet, stolthed og hang til at vise sig frem, er gået i stedet for sand fromhed og ydmyg gudsfrygt. Skulle vi se en anden orden af tingene vil et vist antal hellige sig selv helt til Gud, og hellige deres talenter til sabbatsskolearbejdet, altid gå frem i kundskab, og uddanne sig selv så at de vil kunne instruere andre, som de andre om de bedste metoder til dette arbejde; men det er ikke op til medarbejderne at finde metoder som de kan vise sig frem med, bruge tid på teateropvisninger og musicals, for dette gavner ingen. Det gavner ikke at oplære børn til tale ved særlige anledninger. De bør vindes for Kristus, og i stedet for at bruge tid, penge og arbejde på at vise sig frem, så brug alle kræfterne på at samle net til høsten.

(254) Mange lader til at tro at det vigtigste for sabbatsskolen var at organisere skolen, og indøve eleverne så de handler i harmoni med ceremonier og former; og om personer kan bruges som lærere, vil sabbatsskolen klare sig selv. Der kommer ofte lærere ind, der ikke kan lede sjæle til Kristus, fordi de ikke selv ved hvad der er så dyrebart ved Ham; men alle som ikke værdsætter menneskesjælen, så at de vil arbejde sådan som Kristus arbejdede for dem, vil sprede bort fra Kristus. "Den som ikke [bemærk disse ord] samler med Mig, han spreder." Hvis lærere ikke har byrde for at lede sjæle til Jesus, vil de vokse i ligegyldighed mod sandheden; vil de blive ligeglade, og den atmosfære som der omgiver deres sjæle vil arbejde på at sprede bort fra Kristus. Og med sådanne elementer i sabbatsskolen, vil der hele tiden være konflikt der medfører vanskeligheder; for går lærerne i gang med arbejdet og ikke interesserer sig for det, vil eleverne få det på samme måde.

Men selvom disse vanskeligheder er der, vil de så forsvinde ved at opløse organisationen? Jeg er sikker på at Herren har arbejdet med den organisation der er udviklet, og det at der er modvirkende træk i arbejdet må ikke være grund

nok til at opløse organisationen. Vi har fået meget lys om organisering af menighederne, og alligevel har vi haft en hård kamp med at udvikle organisationen; men der vindes sejr til sidst, og skal menigheden nu afor organiseres på grund af ligegyldighed, stiv formalisering og stolthed? Skal vi gå tilbage til uorden fordi de ikke-helligede menighedsmedlemmer har givet værket menneskers form, og prøver at danne menigheden efter den populære standard?

Det er sandt at den enkelte persons guds frygt er i stor grad gået tabt i menigheden, og mange som bekender at være Kristi efterfølgere er så forblindede, at (255) de tror at de bliver gudfrygtige, og de bruger deres tid og kræfter på tidens ting. De indrømmer ikke at alle deres forstandsevner er blevet indkøbt af Kristus, og at de bør hellige deres bedste tankeslutninger til Ham, så hans sag kan fremmes. Men i stedet for at komme med skarpe og klare tanker om at fremme sagen, og styrke og velsigne menigheden, bruger de deres kræfter på at fremme deres egne interesser. De samler ikke med Kristus, men ledes væk fra ham med deres ord og handlinger. De omgiver deres sjæle med en atmosfære som er ødelæggende for åndelighed. De bekender at være Kristi efterfølgere, men de kender Ham ikke af erfaring. De praktiserer ikke religion. De søger ikke at være kristne på samme måde som de lærer et fag. De bekender at tro den avancerede sandhed; men det er tydeligt at de holder det ude i forgården; for den har ingen helliggørende kraft på liv og karakter. De erkender ikke hvor meget står på spil; for deres egne sjæles frelse og andres som bringes i fare. De indrømmer ikke at for at livet skal smage af liv må de underlægges åndelig disciplin og optræning, lære i Kristi skole. Uden denne åndelige disciplin, bliver de ligegyldige, uvidne og uudviklede, og ser ikke at det er nødvendigt med den åndelige oplæring og kundskab, som udruster dem til indflydelsesrige og nyttige stillinger. Hvis de ikke helliger sig selv helt til Gud, og bliver elever i Hans skole, vil de udføre et vilkårligt arbejde, som er til skade for menigheden.

Men skal det gå tilbage på grund af denne uhelligede indflydelse, og rive de metoder ned som det har kostet os så meget at opbygge, og erklære den organisation for en hel fejltagelse? Det tør vi ikke. Der er mange ting som må justeres, for der gøres meget ud af nogle mindre betydningsfulde ting, medens andre ting af stor betydning forsømmes, og anses som uvæsentlige. Menneskers tankesind behøver bogstavelig såvel som åndelig optræning, så de kan udvikles (256) harmonisk; for uden bogstavelig oplæring, kan

mennesker ikke udfylde forskellige betroede stillinger acceptabelt.

Den store undervisningsbog er Bibelen, og dog læses og praktiseres den så lidt. Oh, om hver enkelt ville prøve at gøre alt hvad han kunne, udnytte sine muligheder efter allerbedste evne, vil bruge alle de kræfter som Gud har givet ham, ikke kun for at fremme sine timelige anliggender, men for at fremme hans åndelige interesser. Oh, om alle måtte søge ihærdigt for at vide hvad sandhed er, og søge alvorligt på at få en korrekt sprog og kultiveret stemme, så de kan bringe sandheden i al dens ophøjede og forædlende skønhed. Lad ingen bilde sig ind at han vil drive ud i en nyttig position. Hvis mennesker vil bruges, til at arbejde for Gud, så lad dem anstrenge deres kræfter, og hellige deres tankesind vældigt flittigt. Det er Satan som holder mennesker hen i uvidenhed og ligegyldighed, så de udvikles på en ensidig måde, som de aldrig ville kunne rette op på. Han vil have at mennesker kun udøver en slags evner og udelukker de andre evner, så at sindet vil miste sin livskraft, og når det er virkelig nødvendigt, kan han ikke rejse sig i nøden. Gud ønsker at mennesker gør deres bedste, når Satan rækker tankerne i den ene retning, drager Jesus den i den anden.

Når sandheden antages i hjertet, begynder det at med at forædle og helliggøre personen. Han som værner om sandheden, vil ikke føle at han ikke har brug for mere oplysning, men vil erkende når han fører sandheden ud i praksis, at han har brug for stadig oplysning, og har brug for mere kundskab. Når han bringer sandheden ud i sit liv, vil han virkelig kunne mærke sin uvidenhed, og finde det nødvendigt en mere grundig uddannelse, så han forstår hvordan han bruger sine evner på bedste måde.

Der mangler talenter ibland os, og vi har ikke tilstrækkeligt oplærte mænd der kan udføre ledelsesarbejde af vore sabbatsskoler og menigheder ordentligt. Mange (257) som kender sandheden, forstår den stadig ikke på en sådan måde, at de selv vil kunne fremholde den. De er ikke forberedt på at præsentere den på en sådan måde, at dens hellige majestætiske karakter vil være klar for folk. I stedet for mindre disciplin, behøver de en grundigere optræning. Det er umuligt for nogen at forudse hvad han kan være kaldet til. Han kan komme ud for situationer hvor han behøver hurtig dømmekraft og vel afbalancerede argumenter, og derfor er det til Kristi ære at de veluddannede medarbejdere blandt os mangedobles; vil de bedre kunne kommunikere sandheden ud på en klar og

forstandig måde, og sandheden præsenteres på en måde, som er mest mulig fri for mangler.

Når sindet er under Helligåndens indflydelse, så har sand uddannelse en stor betydning, og hver enkelt bør lære at påskønne disse evner rigtigt, som Gud har givet; og ved den praktiske kundskab han får, kan andre, under hans egen karakters indflydelse, indprente med værdien af at få oplæring i Kristi tjeneste, og få dem til at følge Hans eksempel. Der er skal udrettes meget i verden, og det er ikke gavnligt at sætte nyomvendte i gang med de ting som er af højeste vigtighed. Den sløvhed, den magelighed og uopmærksomhed som udvises over for uddannelse er helt utrolig, men det behager Satan godt. Gud vil have at vi vækkes af vor ligegyldighed, og ikke længere lader forstandens styrke gå til spille, og degenereres til imbecilitet og tåbelighed. Mennesker skal værdsætte de talenter de har fået betroet, og drage fordel af de anledninger der sættes inden for deres rækkevidde. Der må bindes op om de mentale kræfter, og tankesindet må forstørres og udvikles idet det bruges ihærdigt.

Der er mere end nogensinde brug for at vore unge mænd og kvinder kvalificeres til arbejdet. Vore sabbatsskoler har ikke kun brug for forstandige, men åndelige medarbejdere, og sindet får dens rødmossethed og virkekraft gennem disciplin. Studeres der overfladisk, mister sindet gradvist (258) sin livsfarve, og degenereres til imbecilitet, og kan ikke klare belastninger. Men uddannelsen forbereder mennesker til at vide og gøre den slags arbejde som må gøres på givne tidspunkt. Grundig disciplin, under en klog lærer, er mere værdifuld end det naturlige talent og begavelse, hvor der ikke disciplineres.

Herren har gjort det tydeligt at Han værdsætter mennesket, da Han gav Sin enbårne Søn for at genløse det. Satan har også gjort det tydeligt at han værdsætter at sind og hjerte med veltrænede og helligede evner, bliver splittet ved ihærdige metoder under Guds tjeneste, så han kan lede mennesker til at slutte sig til frafaldets rækker. Som en lysets engel kommer han med sine insinuationer for at drage mennesket ind i hans tjeneste; for han ved at en uddannet mand eller kvinde kan, når de ikke er under Guds Ånds kontrol, være til stor gavn for ham. Han vil forfølge den studerende, og prøve med besnærende fristelser, at gøre ham stolt over sine mål, og tro at han er en stort gave, at han må stole på ham selv, og vandre i gnisterne af hans egen optænding. Derved ledes han til at adskille sin sjæl fra Gud, al lys' og kundskabs kilde, for at han

kan ophøje sig selv, for at forene sig med Satan, al synds Ophavsmand.

Herrens frygt er al visdoms begyndelse; og når man ikke beror sig på Gud, er resultatet af uddannelsen kun at ophøje ugudelighed. Grunden til at menigheden er svag og ligegyldig er at Kristi nåde mangler iblandt dem der bekender at tro sandheden for disse sidste dage. Hvis Herren nogensinde har talt ved mig, gemmer der sig synd af næsten enhver karakter hos mange der hævder at være Guds børn; og hvis de ikke adskiller sig fra Satan og klynger sig til Jesus vor retfærdighed, vil Guds veer være over dem som har fået stort lys, og alligevel har valgt at vandre i mørke. "Da gav han sig til at revse de byer, hvor hans fleste kraftige gerninger var gjort, fordi de ikke havde omvendt sig: »Ve dig, Korazin! ve dig, Betsajda! Thi (259) hvis de kraftige gerninger, som er sket i jer, var sket i Tyrus og Zidon, så havde de for længe siden vendt sig i sæk og aske. Men jeg siger jer: Det skal gå Tyrus og Zidon tåleligere på dommens dag end det sker jer. Og du, Kapernaum! Mon du skal ophøjes indtil Himmelen? Til Dødsriget skal du fare ned! thi hvis de kraftige gerninger, som er sket i dig, var sket i Sodoma, da var den blevet stående til den dag i dag. Men jeg siger jer: Det skal gå Sodomas land tåleligere på dommens dag end dig.«

Det er en frygtelig ting at have stort lys og mange velsignelser, få mange anledninger og privilegier, og alligevel ikke gøre frelsende brug af dem. Dem som ikke bruger deres anledninger frelsende, vil fordømmes ved de muligheder Gud har tilstået dem; men dem som vandrer i lyset vil få mere lys. Dem som har fået sandhedens lys, og alligevel ikke vandret i lyset, er under samme dom som Korazin og Betsajda var. Skal der ikke gives agt på disse advarsler? Skal denne formaning ikke få vægt hos os? I den nære fremtid vil den kunne ses af dem som har vandret ydmyget med Gud, og som har adlydt Hans ordre. Dem som har vandret i gnisterne af deres optænding vil lægge sig ned i sorg. Det vil kunne ses at de har begået gruelig fejl. Oh lad os vågne op! Lyset skinner; lad sindets og hjertets vinduer åbnes op og byde himmelsksendte stråler velkommen. Skal Jesus sige til dem som bekender sandheden, og som alligevel ikke vandrer i lyset: "På dem går Esajas' profeti i opfyldelse, når han siger: »I skal høre og høre og dog intet fatte, I skal se og se og dog intet øjne. Thi dette folks hjerte er blevet sløvt, og med ørene hører de tungt, og deres øjne har de lukket, for at de ikke skal se med øjnene og høre med ørene og fatte med hjertet og omvende sig, så jeg kan læge dem«? — *"Kristen uddannelse"*, 140 1893.

Til lærere

(260) Enhver som har med uddannelse af yngre studerende at gøre, bør vise hensyn til, at disse børn påvirkes og får indtryk af atmosfæren, hvad enten den er behagelig eller ej.

Hvis læreren er knyttet til Gud, hvis Kristus forbliver i hans hjerte, mærker børnene den ånd der gemmer sig i ham. Når en lærer er utålmodig eller irritabel imod et barn, har barnet ikke halvt så meget af fejlene som læreren har. Lærerne bliver træt i deres arbejde, og nogle gange siger eller gør børnene noget der ikke stemmer med deres følelser, men lader lærerne så Satans ånd komme ind i dem, og får børnene til at skabe meget ubehagelige følelser, fordi de selv mangler taktfølelse og visdom fra Gud? Der bør ikke ansættes nogen lærer, hvis du ikke har beviser fra forsøg og prøvelser, at han elsker og er bange for at krænke Gud. Hvis lærerne er blevet undervist af Gud, hvis de daglig lærer lektier i Kristi skole, vil de arbejde i Kristi linjer. De vil vinde og drages med Kristus; for ethvert barn og ung er dyrebar.

Enhver lærer har brug for at Kristus bliver i hans hjerte i tro, og har en sand, selvfornægtende og selvopofrende ånd for Kristi skyld. Man kan have tilstrækkelig med uddannelse og kundskaber i videnskab at undervise af; men er det ikke blevet konstateret at han har taktfølelse og visdom at have med menneskesind at gøre? Hvis instruktører ikke har Kristi kærlighed blivende i hjertet, er de ikke i stand til at komme i forbindelse med børn, og bære det alvorlige ansvar der lægges på dem, at uddanne børn og unge. De mangler selv den højere uddannelse og oplæring, og de ved ikke hvordan de skal have med menneskers sind at gøre. Der er deres egen opsættelighedsånd, naturlige hjerter som stræber efter kontrol, og vil underlægge børns modtagelige sind og karakter til en sådan (261) disciplin, at det efterlader ar og sår på sindet, der aldrig vil kunne udviskes.

Hvis en lærer ikke kan føle sit ansvar og den forsigtighed han altid skal have når han har med menneskesind at gøre, har hans uddannelse i nogle tilfælde været meget mangelfuld. I hjemmelivet har oplæringen været skadelig for karakteren, og det er en sørgelig ting at yde denne karaktermangel og ledelsen af børn bringes under hans kontrol. Vi står over for Gud i forsøg og prøvelser for at se om der kan stoles på os hver især, om vi bliver dem i familien der er blandt de genløste i himlen. ”Og jeg så de døde, store og

små, stå foran tronen, og bøger blev åbnet; og endnu en bog blev åbnet: Livets bog; og de døde blev dømt ud fra det, der stod skrevet i bøgerne, efter deres gerninger.”

Her repræsenteres den store hvide trone og Han satte sig på dem, fra hvis ansigt jorden og himlen flygtede bort. Lad alle lærere overveje om han gør sit arbejde for øjnene af himlens univers. Ethvert barn som lærerne kommer i kontakt med, er blevet købt af Guds enbårne søns blod, og Han som døde for disse børn ville have behandlet dem som Hans ejendom. Vær sikker på - lærere - at jeres kontakt med alle disse børn skal være af en karakter, som ikke gør jer til skamme når I møder dem på den store dag, hvor alle ord og handlinger kommer frem for Guds revision, og resultaterne lægges det åbent for jer hver især. ”Købt for en pris,” – Oh hvilken pris, alene evigheden vil afsløre det!

Herren Jesus Kristus er uendelig ømsindet over for dem, som Han har købt for Sine egne lidelser i kødet, så de ikke går fortabt sammen med djævelen og hans engle, men så Han kan kræve dem som hans udvalgte. De har Hans kærligheds krav, Hans egen ejendom; og Han ser på dem med uudsigelig hengivenhed, og vellugten af hans egen retfærdighed giver han til Sine elskede der (262) tror på ham. Det kræver taktfølelse og visdom og menneskelig kærlighed, og helliggjort hengivenhed til hjortens dyrebare lam, at lede dem til at se og påskønne deres ret. At de overgiver sig selv til de trofaste hyrders ømme vejledning. Guds børn vil udøve Jesu Kristi venlighed.

Lærere, Jesus er i jeres skole hver dag. Hans store hjerte af uendelig kærlighed drages ud, ikke kun for de bedst opdragne børn, som har de mest favorable omgivelser, men for de børn som har arvet anstødelige karaktertræk. Selv forældrene har ikke forstået hvor stort ansvar de har fået de karaktertræk der er udviklet i deres børn, og har ikke haft ømhed og visdom til at omgås disse stakkels børn, som de har gjort til det de er. De sporer ikke tilbage til den nedslående udvikling, som er en prøvelse for dem. Men Jesus ser på disse børn med medynk og med kærlighed, for Han ser, Han forstår fra årsag til virkning.

Læreren kan binde disse børn til hans eller hendes hjerte med Kristi kærlighed blivende i sjælstemplet som en liflig vellugt, en smag af liv til liv. Lærerne kan, ved Kristi nåde, være den levende menneskeagent – være medarbejdere sammen med Gud – der oplyser, opløfter, opmuntrer og hjælper med at rense sjælen fra moralsk besmittelse, og Guds billede skal

åbenbares i barnets sjæl, og karakteren forvandles ved Kristi nåde.

Evangeliet er Guds kraft og visdom, hvis det præsenteres korrekt af dem der hævder at være kristne. Kristus korsfæstet for vore synders skyld, bør kunne ydmyge alle sjæle for Gud, efter hans egen vurdering. Kristus er oprejst fra de døde, steg op til det høje, vor levende Mellemmand i Guds nærhed, er frelsens videnskab som vi behøver at lære og undervise børn og unge med. Kristus sagde: ”Jeg helliger mig selv, så de også bliver helliggjort.” Dette er det arbejde (263) som altid påligger enhver lærer. Der må ikke være noget tilfældigt i denne sag, for selv uddannelse af børn i dagens skoler kræver megen nåde af Kristus og underlæggelse af selvet. Dem som af naturen er gnavne, let at opildne, og har gemt på kritikens vane, tænker ondt, bør finde en anden slags arbejde som ikke afføder nogen af deres ukærlige karaktertræk hos børn og unge, for de har kostet for meget. Himlen ser den uudviklede mand eller kvinde i barnet, med evner og kræfter som, hvis de vejledes og udvikles korrekt med himmelsk visdom, vil blive menneskeagenter, som den guddommelige indflydelse kan samarbejde med og være menneskeagenter, igennem hvem den guddommelige indflydelse kan samarbejde og være medarbejdere sammen med Gud. Skarpe ord og stadig kritik forvirrer barnet, men reformer det aldrig. Hold disse pirrelige ord tilbage; hold jeres egen ånd under Jesu Kristi disciplin; så vil I lære hvordan I ynkes og sympatiserer med dem som er i jeres indflydelseskreds. Udstil ikke din utålmodighed og hårdhed, for hvis disse børn ikke har brug for behøver uddannelse, vil de ikke få brug for skolens fortrin. De skal være tålmodige, venlige og bringes i kærlighed længere frem på fremskridtets stige trin, klatre skridt for skridt for at få kundskab.

Det er en daglig virkende virksomhed, der skal holdes i gang, en tro som virker ved kærlighed og renser lærerens sjæl. Sættes Guds åbenbarede vilje som jeres højeste autoritet? Hvis Kristus er formet inden i, herlighedens håb, så vil Guds sandhed handle på jeres naturlige temperament, så dens forvandlende virke vil åbenbares i en ændret karakter, og med din indflydelse vil du ikke gennem en tydeligt uhelliggjort hjerte og temperament, vende Guds sandhed til en løgn for nogen af jeres elever; ej heller når I viser et selvisk, utålmodigt og ukristeligt temperament i jeres omgang med menneskesind, åbenbarer Kristi nåde ikke er jer nok på noget tidspunkt eller på nogen steder. Derved viser I at Guds autoritet er over jer, ikke kun (264) af navn men i virkelighed og sandhed. Der må være adskillelse fra alt som er

anstødeligt eller ikke Kristuslignende, uanset hvor vanskeligt det måtte være for en sand troende.

Lærer, spørg jer selv om I ikke gør jeres arbejde for tiden men for evigheden: Betvinger Kristi kærlighed mit hjerte og min sjæl, når jeg har med de dyrebare sjæle at gøre, som Jesu har givet Sit eget liv for? Går de gamle karaktertræk, der ikke er i overensstemmelse med Guds vilje, forbi og optager pladsen for Hans betvingende disciplin? ”Et nyt hjerte vil jeg også give jer.” Er alle ting blevet nyt med din omgang med Herren Jesus Kristus? Sår du med dine ord og møjsomme arbejde, sådanne frø i disse unge hjerter at du kan spørge Herren om at vande det, så det skal med Hans tillagte retfærdighed, modnes til en rig høst? Spørg dig selv: Bekræfter jeg disse unge med min egen perverse ånd, så de ser at deres lærer har en ånd der ikke ligner Kristus? Hvis de skulle dø i deres synder, har jeg så ikke ansvar for deres sjæle? Den sjæl der elsker Jesus, som påskønner Hans nådes frelsende kraft, vil føle sig nær til Kristus, så han ønsker at arbejder i Hans linjer. Han kan ikke, og tør ikke, lade Satan kontrollere hans ånd og giftige misma omkring hans sjæl. Alt vil sættes på den ene side som fordærver hans indflydelse, fordi det går imod Guds vilje og bringer sjæle af de dyrebare får og lam i fare; og han er pålagt at våge over sjæle så de kan aflægge et regnskab. Uanset hvor Gud i sit forsyn har sat os, vil han bevare os; som vor dag er skal vor styrke være.

Hvem skal give plads til sine naturlige følelser og impulser, gøre ham selv svag og utroværdig, for han er en kanal som Satan kan kommunikere igennem og besmitte og fordærve mange sjæle, og disse uhellige stød som Satan kontrollerer gør ham følelsesløs, og det viselige resultat bliver skam og forvirring. Jesu Kristi ånd har altid en fornyende, og gendannende kraft (265) over sjælen, som har kunne mærke sin egen svaghed og flyer til den Uforanderlige, som kan give nåde og kraft til at modstå ondt. Vor Genløser har en bred og vidtfavnende menneskelighed. Hans hjerte er altid blevet berørt af det lille barns velkendte hjælpeløshed som er underlagt grov behandling; for Han elskede børn. Den lidende menneskehedsvageste råb har aldrig nået hans hører forgæves. Og enhver som påtager sig ansvar for at undrevise de unge, vil møde forstokkede hjerter, forvansket natur, og hans arbejde er at samarbejde med Gud i at genoprette Guds moralbillede i ethvert barn. Jesus, dyrebare Jesus, - et helt udspring af kærlighed var i Hans sjæl. Dem som instruerer børnene bør være principfaste mænd og kvinder.

Det religiøse liv hos et stort antal af dem, som bekender at være kristne, er sådan at de viser at de ikke er kristne. De fremstiller hele tiden Kristus forkert, forfalsker Hans karakter. De mærker ikke betydningen af denne karakterforvandling, og så må de tilpasses Hans guddommelige lignelse; og til tider vil de udvise en falsk del af kristendommen for verden, som vil virke for de sjæles ruin, som de kommer i selskab med, netop fordi de, selvom de bekender sig som kristne, ikke er under Jesu Kristi kontrol. Deres egne nedarvede og fremlevede karaktertræk føjes som dyrebare egenskaber, skønt de har en dødbringende indflydelse over andre menneskesind. Med tydelige og enkle ord vandrer de i gnisterne af deres egen optænding. De har en religion at underkaste sig, og kontrolleres af, omstændighederne. Hvis alt sker sådan som det behager dem, og der ikke er forhold der driller som kræver noget af deres overfladiske, uunderlagte og ukristelige natur, så nedlader de sig og bliver behagelige, og vil være meget tiltrækkende. Når der sker ting i familien eller i deres omgang med andre som generer dem og provokerer deres temperament, hvis de lægger alle forhold frem for Gud, og fortsætter deres bøn, beder indstændig om Hans nåde før de går i gang med deres daglige arbejde (266) som lærere, og selv kender Kristi kraft, nåde og kærlighed iboende deres egne hjerter, før de går i gang med deres arbejde, kommer Guds engle med dem ind i klasseværelset. Kommer de i en provokeret og irriteret tilstand ind i klasseværelset, efterlader den moralatmosfære der giver indtryk på de børn, de har i varetægt, og i stedet for at kunne undervise børnene, behøver de at nogen underviser dem i Kristi lektier.

Lad enhver lærer som accepter ansvaret at uddanne børn og unge, ransage sig selv, og studere kritisk fra årsag til virkning. Har Guds sandhed taget bolig i min sjæl? Har den visdom som kommer fra Jesus Kristus, som "først og fremmest er ren, dernæst fredselskende, mild, hensynsfuld, fyldt med barmhjertighed og gode frugter, fri for partiskhed og hykleri" kommet ind i min karakter? Når jeg står i den ansvarsbetyngede stilling som en opdrager, værner jeg så om princippet at "retfærdighed er frugt af en sæd, der sås i fred til gavn for dem, som stifter fred"? Sandheden skal ikke fremholdes i praksis, når vi føler at den skal det, men den skal fremholdes til alle tider og på alle steder.

Velafbalancerede tankesind og symmetriske karaktertræk er nødvendig som lærere på alle områder. Læg ikke det arbejde over i unge kvinder og unge mænds hænder, som ikke ved

hvordan man har med mennesker at gøre. De ved så lidt om nådens kontrollerende kraft over deres egne hjerter og karakter, da de må aflægge noget og lære helt nye lektier om kristen erfaring. De har aldrig lært at holde deres egen sjæl og karakter under Jesu Kristi disciplin, og endog tage tankerne til fange hos Jesus Kristus. Der er alle slags karaktertræk at have med at gøre hos børn og unge. Deres tankesind er modtagelige. Alt som en overilet og lidenskabelig optræden fra lærerens side kan afskære hendes indflydelse for godt over de studerende, som hun har uddannelsesbetegnelsen over. Og vil denne uddannelse være for (267) børns og unges nuværende og fremtidige evige gode? Der skal udøves en korrekt indflydelse over dem for deres åndelige gode. Hele tiden skal der instrueres i at opmuntre børn til at danne korrekte vaner, når det gælder tale, stemmebrug og optræden.

Mange af de børn har ikke fået en ordentlig oplæring hjemmefra. De er sørgelig forsømte. Nogle er blevet overladt til at gøre som de behager; andre bebrejdes og mister modet. Men de får kun udvist små behageligheder og opmuntringer, og kun få anerkendende ord bliver talt til dem. Forældrenes mangelfulde karaktertræk er blevet nedarvet, og den disciplin de får ved disse mangelfulde karaktertræk har været ubehagelige i dannelsen af karakter. Der har ikke været brugt solidt tømmer i karakteropbyggelsen. Der er intet vigtigere arbejde at udføre, end at uddanne og oplære disse unge og børn. Lærerne som arbejder i denne del af Herrens vingård behøver først at lære hvordan de skal være beherskede, holde deres eget temperament og følelser under kontrol, i underdanighed under Guds Ånd. De bør bevise at de ikke har en ensidig erfaring, men et velafbalanceret sind, en symmetrisk karakter så at der kan stoles på dem, fordi de er samvittighedsfulde kristne, selv under Førstelæren, som har sagt: "Lær af mig, for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet, og I skal finde hvile for jeres sjæle." Så må de dagligt lære i Kristi skole at de kan uddanne børn og unge.

Selvkultur, selvkontrol under disciplin i Kristi skole, med en levende forbindelse med den store Lærer, vil de få en forstandsmæssig kendskab til praktisk religion, og holder deres egne sjæle i Guds kærlighed, vil de vide hvordan tålmodigheds-nådegaven og Kristuslignene overbærenhed praktiseres. Tålmodighed, kærlighed langmodighed og øm forståelse aktiveres. De vil kunne se at de har den mest betydningsfulde mark i Herrens vingård at opdyrke. (268) De må opløfte deres hjerter til Gud

i oprigtig bøn: Vær Du mit forbillede, og når de beskuer Jesus vil de gøre Kristi gerninger. Jesus sagde: "Sønnen kan slet intet gøre af sig selv, men kun det, han ser Faderen gøre". Sådan er det med Guds sønner og døtre; ser standhaftigt og lærvilligt på Jesus, gør intet på deres egen måde og efter deres egen vilje og behag; men i Kristi lektier har de set Ham, som deres Forbillede, gøre sådan som de bør gøre. Derved fremviser de Jesu Kristi karakter til de studerende, hver gang de undervises. De griber de klare stråler fra Retfærdighedens Sol og genspejler disse dyrebare stråler på de børn og unge, som de uddanner. Dannes der korrekte levevaner efterlades der et aftryk i børnenes sind og karakter, at de må praktisere dem på rette måde. Det betyder meget at bringe disse børn direkte under Guds Ånds indflydelse, oplære og disciplinere dem i Herrens tugt og formaning. Det vil kræve alvorlige bestræbelser i Jesu navn og styrke at danne korrekte vaner, og udøve en rigtig ånd. Instruktøren må holde ud, give linje efter linje, forskrift efter forskrift, lidt her og lidt der, med en langmodig og tålmodig ånd, i sympati og kærlighed, binde disse børn til hans hjerte med Kristi kærlighed, som har åbenbaret sig selv.

Der kan i højeste grad handles på denne sandhed, og sættes et eksempel for børnene. "Og han er i stand til at føle medlidenhed med de uvidende og vildfarende, fordi han også selv er skrøbelighed undergivet og derfor er skyldig at frembære syndoffer, såvel for sig selv som for folket."

Lad lærerne have dette i sinde, og aldrig miste dette af syne, skønt de er tilbøjelige at føle noget imod børn og unge med al slags dårlig opførsel, så lad dem huske på at Guds engle ser sorgrigt på dem, for hvis børn fejler og opfører sig forkert, så er det endnu (269) vigtigere at deres overordnede som lærer, kan undervise dem ved forskrift og eksempel. De må under ingen omstændigheder miste selvkontrol, og være utålmodige og hårde, og mangle sympati og kærlighed; for disse børn er Jesu Kristi ejendom, og lærerne må være meget forsigtige og gudfrygtige med den ånd som de gemmer på og de ord de siger, for børn vil gribe om det der udvises mod dem, om det er godt eller ondt. Det er et tungt og helligt ansvar.

Der er brug for lærere som er eftertænksomme, viser hensyn til deres egne svagheder og synder, og som ikke vil være tyranniske og tage modet fra børn og unge. Der er brug for megen bøn, eget tro, megen overbærenhed og mod, som Herren er parat til at give. For Gud ser alle prøvelser, og lærerne kan udøve en forunderlig indflydelse, hvis de vil praktisere de lektier som Kristus har givet

dem. Men vil disse lærere overveje deres egen lunefulde handlinger, at de anstrænger sig meget svagt for at lære i Kristi skole og praktiserer en Kristuslignende sagtmodighed og ydmyg i hjerte? Lærerne bør selv være lydige mod Jesus Kristus, og altid praktiserer hans ord, så de kan eksemplificere Jesu Kristi karakter for de studerende. Lad jeres lys skinne i gode gerninger, og trofast våge og sørge for hjortens lam, med tålmodighed, med ømhed, og med Jesu Kærlighed i deres egne hjerter.

Det er en fejltagelse at sætte unge mænd og unge kvinder på en sådan mark, som ikke har udviklet en dyb og alvorlig kærlighed til Gud og til de sjæle som Kristus døde for, og det vil føre til tab af mange dyrebare sjæle. Læreren behøver at være modtagelig over for Guds Ånds indflydelse. Ikke en eneste som bliver utålmodig og irriteret, bør være opdrager. Lærere må overveje at de har med børn at gøre, ikke mænd og kvinder. De er børn og har alt at lære, og det er meget vanskeligere for nogle at lære end for andre. Den tungnemme elev behøver megen mere (270) opmuntring end han modtager. Hvis lærerne sættes over disse forskellige menneskesind, som af naturen elsker at give ordre, diktere og ophøje sig selv i deres autoritet, som vil handle partisk, få yndlings elever som de viser forkærlighed for, medens andre behandles punktligt og strengt, så vil det skabe forvirring og opsætsighed. Lærere som ikke er blevet velsignet med en velafbalanceret erfaring kan sættes til at passe på børn og unge, men gør store fejl mod dem de underviser. Forældre må komme til at se tingene i et andet lys. De må føle at det er deres pligt at samarbejde med lærere, og opmuntre til klog disciplin, og bede meget for ham som underviser deres børn. I må ikke få børnene til at ærgre sig, kritisere eller tage modet fra dem; I vil heller ikke gøre noget godt ved at hjælpe dem til oprør, og være ulydige, uvenlige og ukærlige, på grund af den ånd I udvikler. Hvis I i virkeligheden er kristne, vil I få en iboende Kristus, og Hans ånd som gav Sit liv for syndere; og Guds visdom vil undervise jer i enhver nødsituation I kommer ud i.

Børn har behov for at få udøve retfærdighedens stadige, faste og levende princip over sig. Vær sikker på at I lader det sande lys skinne over jeres elever. Himlens lys mangler. Lad aldrig verden få det indtryk at jeres ånd, smag og længsler ikke er af højere og rene orden, end de verdsliges. Hvis I i jeres handlinger giver dem dette indtryk, så lader i et falskt og bedragende lys lede dem i fordærv. Basunen må have en bestemt lyd. Der skal trækkes en klar og dyb linje af den evige Gud mellem retfærdige og uretfærdige, gudfrygtige og

ugudelige; mellem dem som er lydige mod Guds bud og dem der er ulydige.

Den stige som Jakob så i nattesynet, der nederst nåede jorden og toppen nåede ind i (271) de højeste himle; Gud selv over stigen, og Hans herlighed sikker på hvert trin; engle steg op og ned på stigen der skinnede klart, er et symbol på den stadige kommunikation mellem denne verden og himmelske steder. Gud udretter Sin vilje gennem redskaber som himmelske engle i stadig tæt forbindelse med mennesker. Denne stige åbenbarer en direkte og vigtig kommunikationskanal med jordens beboere. Stigen præsenterede verdens Genløser for Jakob, som kæder jord og himmel sammen. Enhver som har set beviser for sandhedens lys og accepterer sandheden, bekender sin tro på Jesus Kristus, er i ordets højeste forstand en missionær. Han tager imod himmelske rigdomme, og det er hans pligt at viderebringe dem, og sprede det han har modtaget.

Da åbnes en mark til at bearbejde og opdyrke dem som er antaget som lærere på vore skoler, til at udså frø og høste de modne kerner. Hvad er mere tilfredsstillende end at være medarbejdere sammen med Gud i at uddanne og oplære børn og unge til at elske Gud og holde Hans bud? Led de børn som I underviser i dagskolen og i sabbatsskolen til Jesus. Hvad kan være til større glæde end at se børn og unge følge Kristus, den store Hyrde, som kalder, og får og lam hører Hans røst og følger Ham? Hvad kan sprede mere solskin over interesserede sjæle, helligede arbejdere end at vide af hans vedholdende arbejde ikke er forgæves i Herren, og se hans elever få glædens solskin i deres sjæle fordi Kristus har tilgivet deres synder? Hvad kan være mere tilfredsstillende for Guds medarbejder, end at se børn og unge modtage Guds Ånds aftryk i sand karakterædelhed og i genoprettelsen af Guds moralbillede – børnene søger den fred som kommer fra fredens Fyrste? Er sandheden en trældom? Ja i én forstand; binder den de villige sjæle til fangenskab i Jesus Kristus, bøjer deres hjerter til (272) Jesu Kristi adelsmærke. Oh, det betyder meget mere, end begrænsede menneskesind kan fatte, at bringe Jesus Kristus og Ham korsfæstet i al møjle fra missionsarbejdet. ”Men han blev såret for vore overtrædelser, knust for vor brødes skyld; os til fred kom straf over ham, vi fik lægedom ved hans sår.” ”Den, som ikke kendte til synd, har han gjort til synd for os, for at vi kunne blive Guds retfærdighed i ham.” Dette skal være vort arbejdes byrde. Hvis nogen tror at han kan undervise i sabbatsskolen eller i dagskolen efter uddannelsens videnskab, behøver

han først at lære Herrens frygt, som er visdoms begyndelse, så han kan lære den højeste af alle videnskaber.

”Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus.” ”De ord, du har givet mig, har jeg givet dem, og de har taget imod dem, og de har i sandhed erkendt, at jeg er udgået fra dig; og de er kommet til tro på, at du har sendt mig.” Her ligger arbejdet foran os, at være Kristi repræsentanter, idet Han i vor verden var Faderens repræsentant. Vi skal lære de ord vi har fået i Kristi lektier. ”De ord, du har givet mig, har jeg givet dem”. Vi har vort arbejde, og alle ungdomsinstruktører med deres evner, skal modtage det Gud har udfoldet og nedskrevet i Sit hellige ord efter Kristi lektier, i et godt og ærligt hjerte, - acceptere livets ord sagtmodigt. Vi er i forsoningsdagens forbillede, og vi skal ikke blot ydmyge vore hjerter for Gud og bekende vore synder, men vi skal med alle vore evner til at uddanne, prøve at instruere dem, som vi kommer i kontakt med, og få dem ved forskrift og eksempel til at kende Gud og Jesus Kristus som Han har sendt.

Oh, jeg ønsker så meget at himlens Herre ville åbne de mange øjne som nu er blinde, så de kan se sig selv sådan som Gud ser dem, og give dem en fornemmelse af det arbejde der skal udføres på arbejdsmarkerne. Men jeg har ikke noget håb om at alle de appeller (273) jeg kommer med, nytter, medmindre Herren taler til sjælen og skriver Sine forlangender på hjertets tavler. Kan enhver menneskeagent ikke få en høj og ophøjet fornemmelse af hvad det vil sige at få udpeget en stor og betydningsfuld mark i hjemmeissionsarbejdet, uden at absolut tage til fjerntliggende lande? Og når nogle må proklamere nådesbudskabet til dem langt væk, er der mange som må proklamere budskabet til dem nær ved. Vore skoler skal være uddannelsesskoler der kvalificerer unge til at blive missionærer både med forskrift og eksempel. Lad ham der arbejder som lærer altid have i sinde at disse børn og unge er indkøbt for Guds Søns blod. De må ledes til at tro på Kristus som deres personlige frelser. Navnet på hver enkelt troende er indgraveret i Hans hænders håndflader. Overhyrden ser ned fra den himmelske helligdom på fårene på Hans græsgang. ”Han kalder sine får ved navn og fører dem ud.” ”Men synder nogen, så har vi en talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige.” Oh dyrebare velsignede sandhed! Han behandler ikke ét tilfælde med ligegyldighed.

Hans betagende lignelse om den gode hyrde viser enhver forkyndertjeners og enhver kristens ansvar,

som har taget et embede som børne- og ungdomslærer og lærer til gamle og unge, ved at åbne skrifterne op for dem. Hvis nogen forvilder sig ud af folden, efterfølges han ikke med hårde og med en pisk, men forfølges han med vindende indbydelser til at vende tilbage. De nioghalvfems som ikke fór vild råber ikke efter hyrdens sympati og ømme og medynkende kærlighed. Men Hyrden følger de får og lam som har vagt så stor bekymring i ham og optaget hans sympati. Den uheldede trofaste hyrde forlader resten af fårene, og hele hans hjerte og sjæl og energi bruges på at opsøge den tabte. Og så vender symbolet – pris Gud – hyrden tilbage med fåret, og bærer det i sine arme, og glæder sig hvert skridt; og han siger: »Glæd jer (274) med mig; thi jeg har fundet mit får, som jeg havde mistet.« Jeg er så taknemmelig over at vi har lignelsen om det fortabte får. Og det er den lektie som hyrden skal lære, - succes med at bringe får og lam tilbage.

Vi får ikke noget billede om en sorgfuld hyrde der vender tilbage uden fåret. Og Herren Jesus fortæller om hyrdens glæde og hans glæde med at finde fåret får skaber glæde og fryd i himlen blandt englene. Guds visdom, Hans kraft og Hans kærlighed, er uden lignelse. Det er den guddommelige garanti at ikke en eneste af de vildfarne får og lam overses og ikke en efterlades uden undsætning. En gylden kæde – den guddommelige krafts barmhjertighed og medfølelse – går over enhver af disse sjæle der er i fare. Skal menneskeagenten da ikke samarbejde med Gud? Skal han selv være syndig, fejlbarlig og mangelfuld, ligeglad med den sjæl der er ved at gå tabt? Kristus har kædet ham til Sin evige trone ved at ofre Sit eget liv.

Zakarias' beskrivelse af Josua, ypperstepræsten, er en slående fremstilling af den synder som Kristus går i forbøn for, om han må komme til anger. Satan står ved Forsvarerens højre hånd, modarbejder Kristi værk, og beder imod Ham, at manden er hans ejendom, siden han har valgt ham som hersker. Men menneskets Forsvarsadvokat, Genopretteren, mægtigere end den mægtigste, hører Satans forlangende og krav, og svarer ham: »Herren true dig, Satan, Herren true dig, han, som udvalgte Jerusalem. Er denne ikke en brand, som er reddet ud af ilden?« Josua havde snavsede klæder på og stod foran engelen; men denne tog til orde og sagde til dem, som stod ham til tjeneste: »Tag de snavsede klæder af ham!« Og til ham sagde han: »Se, jeg har taget din skyld fra dig, og du skal have højtidsklæder på.« Og han sagde: »Sæt Et rent hovedbind på hans (275) hoved!« og de satte et rent hovedbind på hans

hoved og gav ham rene klæder på. Så trådte Herrens engel frem».

Læg på sinde, enhver lærer som tager ansvar for menneskers tankesind, at alle sjæle som er tilbøjelige til at fejle og fristes nemt, er særlig genstand for Kristi advokatur. De raske behøver ikke en læge, men de syge. Den medfølende Mellemmand går i forbøn, og vil syndige og begrænsede mænd og kvinder afvise en eneste sjæl?

Skal nogen mand eller kvinde være ligeglad med de sjæle som Kristus går i forbøn for i himlens sale? Skal I med jeres handlemåde, efterligne Farisæerne, som er ubarmhjertige, og Satan, som anklager og ødelægger? Oh vil I hver især ydmyge jeres egne sjæle for Gud, og lade de hårde nerver og jernviljen underlægge og sønderbrydes?

Gå bort fra Satans røst og fra at gøre hans vilje, og stå ved Jesu side, besidde Hans egenskaber, ham som har fine og ømme følelser, som kan gøre de forpinte og lidende mennesker til Sine egne. Det menneske som har fået meget tilgivet vil elske meget. Jesus er en medfølende forbønsmand, en nådig og trofast ypperstepræst. Han, himlens Majestæt – herlighedens Konge – kan se på begrænsede mennesker, genstand for Satans fristelser, ved at Han har mærket kraften fra Satans list. ”Derfor måtte han i ét og alt blive sine brødre lig, [iklædte Sin guddommelighed med menneskelighed,] for at han i sin tjeneste for Gud kunne blive en barmhjertig og trofast ypperstepræst til at sone folkets synder. Thi som den, der selv er blevet fristet og har lidt, kan han komme dem til hjælp, som fristes.”

Da kalder jeg jer, mine brødre, til praktisk arbejde i de linjer Kristus arbejdede i. I må aldrig tage strenghedens, fordømmelsens og domsafsigelsens kåbe på, og drive de stakkels fristede dødelige mennesker fra folden; men som Guds medarbejdere, helbrede de åndeligt syge. Dette vil I gøre hvis (276) I har Kristi sindelag. ”Thi vi har ikke en ypperstepræst, som ikke kan have medlidenhed med vore skrøbeligheder, men en, som har været fristet i alle ting ligesom vi, dog uden synd.” ”Ved du, hørte du ikke, at Herren er en evig Gud, den vide jord har han skabt? han trættes og mattes ikke, hans indsigt udgrundes ikke.” — *Kristen uddannelse*, 161 (1893).

Studietiden afbrydes

(277) Den ene ting ønsker jeg at forstå, at jeg ikke har været i harmoni med de studerende afbryder studiet på skolen, medmindre menneskers fordærv og grove ryggesløshed gør det nødvendigt, så andre ikke fordærves. Der har været en vildfarelse med at sende de studerende væk fra skolen, sådan som det er sket i ____, i ____ og på andre steder, som har været et stort onde, og sjæle der er behandlet sådan har åbnet en arbejdsgang som sender dem over i fjendens rækker som bevæbnede og veludstyrede fjender. Når de studerende fejl offentliggøres for skolen, - er jeg kommet ind for at se og høre nogle af disse afsløringer, og har så fået vist eftervirkningerne. Det har været skadeligt i alle henseender, og har ingen gavnlig indflydelse på skolen. Havde de, som har del i disse ting, haft Kristi ånd og visdom, ville de have set en udvej til at afhjælpe vanskelighederne mere efter Jesu Kristi lignelse. Det hjælper aldrig en studerende at blive ydmyget for hele skolen. Det skaber et sår som gøres værre. Det helbreder intet, kurrer intet. Der er studerende som må studieafbryde fra skolen. Herved kastes over på Satans slagmark for at kæmpe med magter og myndigheder uden rustning eller forsvar, og bliver let bytte for Satans list. Lad mig sige nogle ord til jer i Herrens navn. Når der lægges en ordentlig plan, synes de studerende i nogle tilfælde at let føres på vildspor, er det ikke nødvendigt med studieafbrydelse eller hjemsendelse. Det er en rigtig metode, og Herrens Ånd må bevæge menneskeagenten, ellers vil der gøres graverende fejltagelser. Det er det pæneste arbejde som en menneskeagent nogen sinde kan gå ind i, at have med menneskesind at gøre. Lærere må tænke over at de ikke har med engle at gøre, men mennesker med samme lidenskaber som de selv har. Karakteren formes ikke efter en form. Børn får alle slags karaktertræk (277) som en arv. Derved åbenbares manglerne og dyderne i karaktertrækket. Lad alle instruktører tage dette hensyn til dette. Arvelige og opdyrkede deformiteter i menneskekarakteren, såvel som karakterens skønhed, må imødekommes, og instruktøren opelsker megen dydighed til at vide hvordan man har med disse fejlende menneskers nuværende og evige gode at gøre. Hvis der gemmes om det impulsive, utålmodighed, stolthed, selvviskhed og selvværd, vil det udrette en masse ondt som kan kaste menneskesjælen på Satans slagmark, uden visdom til at navigere hans skib, men han vil være i fare for at kastes hid og did af Satans fristelser, indtil han lider skibbrud. Enhver lærer har sin egne særlige karaktertræk at passe på, hvis Satan ikke skal bruge ham som agent til at ødelægge sjæle med, ved hans egne

uhelliggjorte karaktertræk. Den eneste sikkerhed lærere har, er at dagligt lære i Kristi skole, Hans sagtomdighed, Hans ydmyghed af hjerte, så selvet vil skjules i Kristus, og han vil sagtomdigt bære Kristi åg, og tænke over at han har med Hans arvinger at gøre. Jeg må sige til jer, at jeg er blevet vist at de bedste metoder ikke altid er praktiseret, når der arbejdes med de studerendes vildfarelser og fejl, og resultatet har været at sjæle kommer i fare og nogle går tabt. Ondt temperament hos lærerne, ukloge handlinger, egenkærlighed har gjort et slemt arbejde. Der er ingen form for laster, verdslighed eller drukkenskab, som vil gøre større skade på karakteren, forbitre sjælen og igangsætte en række onder som slår det gode ned, end menneskers lidenskaber der ikke styres af Guds Ånd. Vrede, opfarenhed, oprør vil aldrig betale sig. Hvor mange fortabte sønner holdes ikke af Guds rige ved deres ukærlige karakter som hævder at være kristne. Jalousi, misundelse, stolthed og ubarmhjertige følelser, selvretfærdighed, let opfaren, tænker ondt, hårdhed, kulde, usympati, dette er Satans egenskaber. Disse ting møder lærerne i de studerendes karaktertræk. Det er en forfærdelig ting at have med disse ting at gøre; men når man prøver at drive disse onder ud, (279) har medarbejderen i mange tilfælde udviklet lignende egenskaber som har ødelagt hans sjæl, som han arbejder med.

Der er virkelig ikke plads i himlen til disse temperamenter. En mand med et sådant karaktertræk vil kun gøre himmelen miserabel, fordi han selv er miserabel. "Hvis du ikke fødes igen," sagde Kristus, "kan du ikke komme i himmeriget." For at komme i himlen, må mennesket have Kristus formet inden i, herlighedens håb, og tage himlen med sig. Herren Jesus alene kan formes og ændre karakteren. Af mangel på tålmodighed, venlighed, overbærenhed, uselvviskhed, og kærlighed glimter disse træk ufrivilligt frem når man ikke er på vagt, og ukristne ord, ukristelige karaktertræk eksploderer nogle gange til sjælens ruin. "Glæder sig ikke over uretten." Bemærk dette. Apostlen tænker at der, hvor der fremmes en ægte kærlighed for dyrebare sjæle, vil det være tydeligt for dem der har mest brug for den tålmodighed som er langmodig og er venlig, og vil ikke være hurtig itl at forstørre en lille ubetænksomhed eller rette fejl til store utilgivelige krænkelser, og vil ikke udnytte andres fejl. Kærlighed til de sjæle som Kristus døde for vil ikke gøre det som er gjort ved de misforståelser der gjaldt den fejlende, udstillede deres fejl og svagheder for hele skolen. Hvordan tror du at Jesus så på sådanne forretninger? Var Han til stede ville Han sige til

dem som gør disse ting: ”I kender ikke Skrifterne eller Guds kraft.” For skrifterne viser tydeligt hvordan vi skal behandle fejlende. Overbærenhed, venlig hensyn, ”Pas på at du ikke selv bliver fristet,” vil mødes med det hårdnakkede og forstokkede hjerte. Kærlighed til Jesus vil dække en mangfoldighed af synder, så de ikke skal jagte forbryderen ejheller udstille og skabe følelser af enhver slags og karakteren i deres menneskebryst som disse fejltagelser lægges åbent for, og hos ham der behandles. Han drives for ofte til desperation. Hans sind kan ikke helbredes. Nu er opgaven at få Kristi nåde i den sjæl som aldrig vil være skyldig i at udstille andres fejl, med mindre det (280) er tydeligt nødvendigt. Fremgangsmåde i Kristi linjer. Det sande vidne taler i Åbenbaringen 21,5. Praktiser kærlighed. Der er intet i kristendommen som er lunefuldt.

Hvis et menneske ikke vil bruge sin arm, bliver den svag og mangler muskelkraft. Hvis den kristne ikke bruger sine åndelige kræfter, får han ikke karakterstyrke, ingen moralsk livskraft. Kærlighed er en meget dyrebar plante og må opdyrkes hvis den blomstrer. Den dyrebare kærlighedsplante skal behandles ømt (praktiseres), og det vil blive stærkt g livskraft og rigt frugtbærende, at hele karakteren kom til udtryk. En Kristuslignende natur er ikke selvisk, ikke uvenlig, og vil ikke skade deres sjæle som kæmper med Satans fristelser. Den vil gå ind i deres følelser som fristes, så trængsler og fristelser styres således, at guldnet bringes ud og slagterne fortæres. Dette er den praksis som Gud udpeger alle til. I denne Kristi skole må alle dagligt lære lektier, både lærere og elever, at være tålmodige, ydmyge, generøse og ædle. I må alle søge Gud alvorligst i bøn blandet med levende tro, og Guds formende hånd vil gøre Sin egen efterlignelse i jeres karakter. Fristelser vil komme, men ikke overvindes. Men gennem den nåde der findes i hjertets opåbning, til Jesu banken og røst, vokser kristen karakter og erfaring mere og mere smukt og himmelsk. Lad os have i sinde at vi har med sjæle at gøre som Kristus har købt for en uendelig pris med Sig selv. Oh fortæl de fejlende, at Gud elsker jer, Gud døde for jer. Græd over dem, bed med dem. Udgyd tårer over dem, men bliv ikke vred på dem. De er Kristi indkøbte ejendom. Lad enhver søge en karakter som vil udtrykke kærlighed i alle hans handlinger. ”Den, der forarger en af disse små, som tror på mig, ham var det bedre, at der var hængt en møllesten om hans hals, og han var sænket i havets dyb.” Det er bedre at ikke leve end at være blottet dag for dag (281) for den kærlighed som Kristus har åbenbaret i Hans karakter, og har pålagt Sine børn. Kristus sagde: ”I skal elske hverandre: ligesom jeg har

elsket jer”. Vi lever i en hård, ufølsom og kærlig verden. Satan og hans forbund laver alle kunster for at lokke sjæle, som Kristus har givet Sit dyrebare liv for. Enhver som elsker Gud i oprigtighed og sandhed, vil elske de sjæle som Kristus døde for. Hvis vi ønsker at gøre godt mod sjæle, vil vor succes med disse sjæle stå i forhold til deres tro, til vor tro, og værdsætte dem. Respekt for kæmpende menneskesjæle er det sikre middel hvorigenennem Kristus Jesu genoprettelse af menneskes selvrespekt er gået tabt. Vore avancerede tanker om at han kan blive en hjælp, kan vi ikke fatte til fulde. Vi har brug for Guds rige nåde hver time, så vil vi få en rig og praktisk erfaring, for Gud er kærlighed. Han som bor i kærlighed, bor i Gud. Vis kærlighed til dem som behøver den mest. Den mest uheldigt stillede, dem som har det mest ubehagelige temperament behøver vor kærlighed, vor ømhed, vor medfølelse. Dem som prøver vor tålmodighed behøver mest kærlighed. Vi går kun igennem verden en gang; alt godt som vi gør, bør vi gøre alvorligt, utrætteligt, med den samme ånd i stedet for Kristus i Hans arbejde. Han vil ikke svigte eller miste modet. Den rå, hårdnakkede og vrangvillige menneskenatur er dem som har mest brug for hjælp. Hvordan kan de hjælpes? Kun ved den kærlighed der praktiseres for dem, som Kristus åbenbarede for faldne mennesker ved. Behandl dem, om du kan, som de fortjener. Hvad hvis Kristus havde behandlet os sådan? Han, den ufortjente, blev behandlet som vi fortjener. Kristus behandler os stadig med nåde og kærlighed, som vi ikke fortjente, men som Han fortjente. Behandl nogle karaktertræk, som du tror de virkelig fortjener, og du vil få afskåret den sidste tråd af håb, ødelægge jeres indflydelse og fordæve sjælen. Vil det kunne betale sig? Nej, jeg siger nej, hundrede gange nej. Bind disse sjæle med al den tilgængelige hjælp du kan give, tæt til et elskende, sympatiserende og medynkende hjerte, der flyder over af Kristus-lignende kærlighed, (282) og du vil frelse en sjæl fra døden og skjule en mangfoldighed af synder. Var det ikke bedre om vi prøvede kærlighedsprocessen?

Vær forsigtig med hvad du gør, når studerende bortvises. Dette er en alvorlig sag. Der skal ligge en meget alvorlig fejl til grund, hvis denne disciplin er nødvendig. Så må alle omstændigheder i forbindelse med denne sag overvejes nøje. Studerende der sendes hjemmefra på kort eller lang afstand, tusinde og tusindvis mile, er frataget hjemmets muligheder, og sendes de bort fra skolen nægtes de skolens privilegier. Alle deres omkostninger må imødekommes af nogle der har håb og tillid til disse ting, at deres penge ikke investeres forgæves. Den studerende

falder for fristelser, og han straffes for sine fejl. Han føler klart at hans efterretninger ødelægges, og han skuffer dem, der har støttet på at han udvikler en karakter under sin oplæring i skolelivet, som vil betale alt som er blevet investeret for hans skyld. Men han bortvises for sin tåbelige handlinger. Hvad vil han gøre? Tapperhed er det laveste man kan udvise, der værnes ikke om mod og endog mandighed. Han er på lånt tid, og dyrebar tid går tabt. Hvem er ømsindet og venlig, og nærer en byrde for disse sjæle? Egentlig utroligt at Satan udnytter disse forhold. De kastes på Satans slagmark og menneskehjertets værste følelser aktiveres, og styrkes og bliver bekræftet. Jeg lægger sagen frem som den er blevet vist mig. Jeg ønsker at alle kunne se dette som det er blevet vist mig i alle afskygninger. Jeg tror der vil ske radikale forandringer med de mange regler og metoder man behandler mennesker efter. Der vil være flere læger til at helbrede menneskesjæle, som forstår hvordan de skal behandle mennesker. Der vil tilgives og udvises langt mere forståelse og der praktiseres langt mere kærlighed, og langt mindre modløshed, og nedbryde den indflydelse som udøves. Om Kristus kunne behandle alle Sine sønner og døtre som lærer af Ham, ligesom menneskeagenten lærer og lærerne behandler dem de har ansvar for; (283) så når Herrens lov, Hans regler, Hans formaninger er blevet ignoreret af os, udstødes eller hjemsendes den skyldige, vender den fejlende bort fra Hans frelsende, opløftende og opdragende indflydelse, efterlader ham til at hakke i det og vælge sin egen vej og handlemåde, uden Hans guddommelige assistance, hvad vil der så blive af vore sjæle? Hans stadig tilgivende kærlighed binder vore sjæls interesse op med Ham selv. Oh Jesu mægtige kærlighed overvælder mig når jeg tænker på det. Kristi åg er nemt og Hans byrde let. Når vi i praksis går helt ind i Jesu kærlighed, vil vi se langt anderledes resultater med vor vækst som kristne, og forme deres karakter som kommer i forhold med os. Den vanskeligste opgave den enkelte har, er at opgive det som man mener er sin ret. Kærlighed søger ikke sit eget. Himmelskfødt kærlighed, rammer dybere end overfladen. Kærlighed praler ikke, opblæses ikke. Befæstet med Kristi kærligheds nådegave optræder man ikke usømmeligt. Han som bor i kærlighed, bor i Gud. Gud er kærlighed. Vi behøver alle kærlighed, venlighed, ømhed, medfølelse og overbærenhed. Udstød alle spor af selvished eller menneskelig værdighed fra sjælen.

Da al håb udelukkes fra Adam og Eva som konsekvens af overtrædelse og synd, når retfærdighed kræver synderens død, så gav

Kristus Sig selv som et offer for verdens synd. Verden var under dom. Kristus blev stedfortræder og sikkerhed for mennesker. Han vil give Sit liv til verden, som repræsenteres som det fortabte får, der er faret vild fra folden, hvis skyld såvel som hjælpeløshed blev pålagt dem, og stod i vejen, og forhindrede deres hjemkomst. ”Deri består kærligheden: ikke i, at vi har elsket Gud, men i, at han elskede os og sendte sin Søn til soning for vore synder.” ”Vi fór alle vild som får, vi vendte os hver sin vej, men Herren lod den skyld falde på ham, der lå på os alle.” Enhver søn og datter af Gud vil, hvis vi har en varig Frelser, udvirke Kristus. (284) Enhver sjæl som ikke har en blivende Frelser, vil åbenbare det samme i ikke-Kristi lighed i karakter. Der værnes ikke om kærligheden og den bruges ikke. ”Løft Ham op, den opstandne Frelser,” i vore ord, i vor samtale, i vor omgang med den fejlende.

Jeg ved at den byrde jeg har fået pålagt, at der er mange som virker i vore skoler, selv behøver at lære Kristi sagtomdighed, Hans ømme behandling af fejlende, Hans medfølelse og kærlighed, at lære dette i Kristi skole. Indtil de er blødgjort og slagterne er ude af karakteren vil de være på tværs. Mit hjerte er meget såret over de alvorlige resultater som kommer af denne ukloge behandling, mere alvorligt end mange vil tillade over for deres egen samvittighed eller over for Gud. Selvet er så stort hos mange, stræber altid efter overherredømme. Der er dem som bekender at være Jesu Kristi efterfølgere, hvor selvet aldrig er død. De har aldrig faldet på klippen og blevet sønderbrudt. Før de kan det, vil de leve i selvet, og hvis de dør som de er, er det for sent for altid for at rette op på deres fejl. Jeg elsker deres sjæle. Jesus elsker deres sjæle og Han vil gøre et godt arbejde for dem, hvis de vil ydmyge sig selv under Hans mægtige hånd, angre og blive omvendt, overgive enhver dag til Gud. Der må ske en stadig, daglig overgivelse. Vi må være parate mænd og kvinder, altid vogte over selvet, og passe på at udnytte alle anledninger til at gøre godt og kun godt for de sjæle som Kristus har givet Sit liv for at gøre dem til Hans egne. Når menneskeagenter behandler disse sjæle med en hård ånd, sårer de Kristi hjerte, og bringer Ham til åben skam, for med deres karakter viser de Kristi karakter forkert. En sagde: ”Din storhed har gjort mig stor.” Jeg beder til vor himmelske Far om alle som går på vore skoler må være i Kristus, som grenen er forenet med den levende vin. — MS., 1893.

Til de studerende på Battle Creek College

(285) Jeg har en meget dyb interesse for uddannelsesinstitutionen i Battle Creek. I årevis har min mand og jeg selv været meget optaget af at oprette en skole, hvor vore unge og børn kan få gavn af en overmådelig god kvalitet, modsat det der er i almindelige offentlige skoler, eller på verdslige colleges. Herren har tydelig specificeret karakteren af den indflydelse og undervisning som skolen skal fastholde, for at det vigtige arbejde kan udføres som skolen er indrettet til. Idet Herrens kundskab og frygt er begyndelse på visdom, var det nødvendigt at bibelstudier skal have en fremtrædende plads iblandt forskellige videnskabelige uddannelsesgrene. Skolens standard skal være af en høj orden, og principperne for livsvigtig gudsfrygt skal altid holdes frem for de studerende, som det væsentligste træk i uddannelsen. ”Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus.” De unge skal instrueres til de tider som vi lever i, og komme til at forstå hvad der vil ske i afslutningen af verdens historie.

En grund til at det var nødvendigt at oprette vore egne institutioner var fordi at forældrene ikke kunne modvirke indflydelsen af deres børns undervisning, som de fik på offentlige skoler, og den vildfarelse som der blev undervist i, ledte de unge ud på falske stier. De unges og børnenes sind kunne ikke få en stærkere indflydelse end dem som uddannede dem i videnskabens principper. Af den grund var det tydeligt at skolerne måtte oprettes, hvori vore børn skulle introduceres til sandhedens vej. På vore skoler blev det specificeret at de unge skulle undervises i bibelafholdenhedens principper, og at al (286) indflydelse skulle hjælpe dem til at undgå denne fordærvede tidsalders tåbeligheder, som hurtigt dannede verden som et andet Sodoma.

På vore læreanstalter skal der være en indflydelse som modvirker verdens indflydelse, og ikke opmuntrer til at føje appetitten, selvisk tilfredsstillelse af sanserne, stolthed, ærgerrighed, kærlighed til klæder og opvisning, kærlighed til ros og smiger, og kamp for høj løn og ære som en løn for god dygtighed. Det vil være umuligt at lære vore børn at undgå disse ting, og alligevel sende dem til de offentlige skoler, hvor de dagligt vil komme i kontakt med det som forurener deres moral. Over hele verden forsømmes hjemmeopførelsen for meget, så børnene på de

offentlige skoler, for det meste, blev ryggesløse, og gennemsyret af umoralitet.

Det som vi som et folk skal gøre i en sådan sag, er at oprette en skole, og gøre det arbejde som Jesus Kristus, fra skystøtten, anviste som arbejde til sit folk, - oplære og uddanne vore børn og unge til at respektere Guds bud. Den respektløshed verden viser mod Guds lov forurener deres moral, som bekender at holde Guds lov. Men vi blev kaldet til at følge Abrahams eksempel. Om ham har Herren sagt: ”Jeg kender ham, at han skal pålægge sine børn og sine efterkommere at vogte på Herrens vej ved at øve retfærdighed og ret.”

Abraham skal efterlade sit land til sine fædres hus, og opholde sig i et fremmed land, for at få succes med indføre den nye orden i hans hus. Guds forsyn skal altid åbne nye metoder op, og der skal ske fremskridt fra slægt til slægt, for at bevare en kundskab til den sande Gud i denne verden, og bevare kundskab til love og bud. Dette kan kun ske ved at opelske hjemmereligion. Men det var ikke muligt for Abraham at gøre dette, da (287) han var omgivet af sine afgudsdyrkende slægtninge og venner. På Guds befaling må han gå alene, og lytte til Kristi stemme, lederen for Israels børn. Jesus var på jorden for at instruere og uddanne Guds udvalgte folk. Abraham besluttede sig for at adlyde Guds lov, og Herren vidste at den hellige betroelse for hans del ikke vil blive forrådt, ikke give efter for nogen anden vejleder end ham som han nærrede et ansvar for at adlyde. Han erkendte at han havde ansvar for at instruere sit hus og sine børn, og pålagde dem efter sig, at udøve ret og dømmekraft. Idet han underviste dem i Guds love, lærte han dem at Herren er vor dommer, vor Lovgiver og Konge, og at Han hersker over forældre og børn; at der ikke var undertrykkelse fra forældrenes side og fra børnenes side ingen ulydighed.

Herren befalede Moses at gå og sige til Farao at han skal lade Israel forlade Ægypten. I fire hundrede år havde de været i Ægypten, og var i ægypternes slaveri. De var blevet fordærvet af afgudstilbedelse, og tiden var kommet hvor Gud kaldte dem ud fra Ægypten, til den orden at de må adlyde hans love og holde hans sabbat, som han havde indført i edens have. Han erklærede de ti bud for dem i ærefuld storhed fra Sinajs Bjerg, så de kan forstå lovens hellige og vedvarende karakter, og opbygge et fundament for mange slægter, ved at undervise deres børn i Guds hellige forskrifters bydende karakter.

Det er det arbejde som vi er kaldet til at gøre. Fra de populære kirkers talerstole proklameres det at

den første ugedag er Herrens sabbat; men Gud har givet os lys, og viser os at tibudlovens fjerde bud er lige så bindende som de andre ni moralbud. Det er vor gerning at gøre det tydeligt for vore børn at den første ugedag ikke er den sande sabbat, og at dens overholdelse, efter det lys der er kommet til os hvad den sande sabbat faktisk er, er det afgudsdyrkelse og i tydelig modsætning til Guds (288) lov. For at give dem instruktion i Jehovas lovs kraft, er det nødvendigt at vi skiller vore børn ud fra verdslige selskaber og indflydelse, og holder skriftens sandhed frem for dem, og uddanner dem linje for linje, og forskrift for forskrift, så de ikke viser sig som illoyale mod Gud.

Protestanterne har accepteret den falske sabbat, pavedømmets barn, og har ophøjet den over Guds hellige, helliggjorte dag; og vore undervisningsinstitutioner er blevet oprettet med det udtrykkelige fortsat at modvirke deres indflydelse, som ikke følger Guds ord. Der er nok af grunde der viser hvorfor vi har vore egne uddannelsesinstitutioner; for vi må undervise i sandhed frem for fiktion og falskneri. Skolen skal supplere oplæringen i hjemmet, og både i skolen og i hjemmet må enkle klæder, kost og fornøjelser fastholdes. Der må skabes en atmosfære som ikke er skadelig for den moralske natur. Linje for linje, og forskrift for forskrift, må vore børn og hjem oplæres til at holde Herrens veje, og stå fast på sandhed og retfærdighed. Vi må holde stand imod alle sofistiske spekulationer som fører vild i denne degenererede tid, når der dækkes over vildfarelsen, og således blandes med sandhed som er næsten umulig for dem, som ikke er fortrolig med de sondringer skriften giver mellem mennesker traditioner og Guds ord, for at de skal kunne skelne sandhed fra vildfarelse. Det står tydeligt anført at nogle i denne tidsalder ” falder fra troen, idet de lytter til forførende ånder og dæmoners lærdomme.”

Idet sandheden føres ud i det praktiske liv, skal standarden højnes højere og højere, for at imødekomme Bibelens forlangender. Dette vil nødvendigvis føre til modstand mod verdens moder, skikke, praksis og grundregler. Verdslig indflydelse vil, ligesom havets bølger, slå imod Kristi efterfølgere og feje dem bort fra Kristi sagtmodighed og nådes sande principper; men de skal stå lige så fast (289) som en klippe på princippet. Det vil kræve moralsk mod at gøre dette, og de sjæle som ikke nagles til den evige Klippe, vil fejes bort af verdslige strømme. Vi kan kun stå fast når vort liv er skjult med Kristus i Gud. Moral selvstændighed vil være helt på plads når verden modsættes. Ved at tilpasse sig helt til

Guds vilje, sættes vi på fordelens grund og ser det nødvendige i en helt adskillelse fra verdens sæder og skikke. Vi skal ikke blot ophøje vor standard en smule over verdens standard; men vil skal gøre skillelinien afgjort tydelig.

Der er mange i menigheden som af hjerte tilhører verden, men Gud kalder på dem som hævder at tro den fremrykkede sandhed, til at rejse sig over nutidens populære menigheders nuværende indstilling. Hvor er selvfornægtelsen, hvor er den korsbærelse at Kristus har sagt skal karakterisere sine efterfølgere? Grunden til at vi har så lidt indflydelse på ikke-troende slægtninge og omgangsfæller, er at vi udviser så lidt forskel i vor handle måde fra dem i verden. Forældre behøver at vågne op, og rense deres sjæle og praktisere sandheden i deres hjemmeliv. Når vi når den standard Herren vil have os til at nå, vil verdslige betragte syvendedagsadventister som ulige, specielle og ligefremme ekstremister. ”Et skuespil er vi jo blevet for hele verden, både for engle og mennesker.”

Vi er under højtidelig og hellig pagt med Gud om at opdrage vore børn, ikke til verden, ikke for at lægge deres hænder i verdens hænder, men for at elske og frygte Gud, og holde hans bud. Vi skal instruere dem til at arbejde ihærdigt i Kristi linjer, og bringe en ædel, ophøjet kristen karakter til dem, som vi omgås. Vore skoler blevet oprettet af denne grund, så unge og børn kan uddannes til at udøve indflydelse for Gud i verden. Skal vore skoler da omvendes til verden, og følge dets sæder og moder? ”Så formaner jeg jer da, (290) brødre! ved Guds barmhjertighed, til at bringe jeres legemer som et levende, helligt, Gud velbehageligt offer; dette er jeres åndelige gudsdyrkelse. Skik jer ikke lige med denne verden, men lad jer forvandle gennem en fornyelse af jeres sind, så I må kunne skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, velbehagelige og fuldkomne.”

Når dem som har nået ungdommens og manddommens år ikke ser forskel mellem vore skoler og verdens colleges, har ingen forkærlighed for den skole de går på, selvom der undervises i vildfarelse ved forskrift og eksempel i verdens skoler, så er der behov for ransage disse årsager nøje, som leder til en sådan konklusion. Vore undervisningsinstitutioner kan svinge over til verdslig tilpasning. Mange kommer frem i verden skridt for skridt; men de er håbets fanger, og Gud vil rette og lette dem, og bringe dem tilbage til deres retsmæssige afstand fra verden. Jeg våger med intens interesse, og håber at se vore skoler bliver grundigt gennemsyret af en sand og

ubesmittet religions ånd. Når de studerende, gennemsyres sådan, vil de se at der er et stort arbejde at gøre i de linjer som Kristus virkede i, og den tid de har brugt på fornøjelser, vil gives til at gøre et alvorligt missionsarbejde. De vil bestræbe sig på at gøre godt mod alle omkring dem, og opløfte sjæle som er bøjet ned i modløshed, og lette dem som er i vildfarelsens mørke. De vil påtage Herren Jesus Kristus, og ikke gøre forsyn for kødet til at opfylde dens lyster. — *The Review and Herald*, 9. januar, 1894.

Studerende pålægges at være medarbejdere hos Gud

(291) Jesus døde for menneskeheden, og da Han gav Sit liv ophøjede han menneskeheden, da hævdede moralværdiens vægt hos Gud. Den uendelige Guds Søn ikklædte Sin guddommelighed med menneskelighed, og underlagde sig korsets død, så Han kan blive en anstødssten hvorved menneskene mødes med guddommelighed. Han gjorde det muligt for mennesker at få del i guddommelig natur, og undfly det fordærv som er i verdens lyster. Kristus arbejder konstant på at opløfte og forædle mennesker, og Han forlanger at enhver sjæl som Han har genløst fra Håbløs ulykke, skal samarbejde med ham i det store frelsesværk for fortabte. Vi skal ikke lægge snarere og lægge hemmelige planer for at drage sjæle i fristelse.

Oh om enhver kunne se sagen som den blev præsenteret i alle dens afskygninger, hvor hurtigt ville de så ikke droppe fjenden og hans listige arbejde! Hvor meget ville de ikke foragte hans mål at bringe synd over menneskeslægten! Om de dog ville hade synd med et fuldstændigt had, når de tænker over hvad det har kostet himlens Befalingsmand, for at de ikke gik fortabt, så mennesker ikke bindes håbløst til fange til Satans stridsvogn, en fornedret slave til hans vilje, et trofæ for hans sejr og hans rige.

Hvem vil lænke sig til Satan? Hvem vil bære hans tegn? Hvem vil vælge ham som hærfører, og nægte et stå under vor frelses Hærførerens blodbestænkte banner? Kristus døde for alle Adams sønner og døtre; og når Guds søn har udtrykt en så forbavsende kærlighed, gjort dette store offer for synderen, for at han, ved tro på Ham, ikke skal gå fortabt, men få evigt liv, hvordan kan denne store kærlighed da virke så ligegyldig og stå i synd og (292) ulydighed, og

ikke hjertelig bekende Kristus uden et øjeblikks forsinkelse. Hvordan kan nogen elske at gøre ondt? Hvordan kan den unge blotlægge deres fornunftsevner for Satan, og påvirke det som vil svække deres egen moral- og virkekraft? Gør man Hans vilje som elskede verden, og gav Sin enbårne Søn at dø for dem, styrker de alle sjælens evner, og øger deres egen lykke og fred.

Herren har æret mennesker stort, ved at give Jesus Kristus til at genoprette dem fra Satans krav. Vil du genoprettes? Vil du have Kristi gave? Eller vil du afvise Hans tjeneste? Jesus har sagt: "Den som ikke samler med Mig, han spreder." Han har sagt: "Uden Mig kan I intet gøre," og "Min nåde er jer nok." Enhver som søger at gøre godt i sin egen begrænsede kraft, vil finde ud af hans kræfter ikke rækker; men dem som accepterer Kristus ved tro, vil finde Ham som en personlig frelser. De vil skrive sig ind i Hans hær; de bliver Hans soldater, og kæmper den gode strid. Hvis de er elever i skolen, vil de føle at de er indskrevet for at gøre skolen til den mest ordentlige, ophøjede og prisværdige institution i verden. De vil lægge al deres indflydelse over på Guds side, på Kristi side, og på himmelske intelligensvæseners side. De vil føle at det er deres pligt at forme et kristent idealsamfund, så de kan hjælpe alle de studerende til at se det uforenelige i en optræden, som Gud ikke billiger. De vil drage åg med Kristus, og gøre deres yderste for at udvikle kristne karaktertræk. De vil selv påtage sig at lede den lamme og svage ud på den sikre og opadgående sti. De vil udarbejde kristne stræbsomme møder og lægge planer der vil være til velsignelse for undervisningsinstitutionen, og gøre alt i deres magt for at danne den skole som Gud har planlagt og tilkendegivet at der skal være. De vil have værdien og virkekraften (293) fra den kristne stræbsomhed i tanke, når de forbereder missionærer på at gå ud og advare verden.

Studerende bør have deres egne bønnestunder, hvor de kan sende inderlige, og enkle bønner op, om Gud vil velsigne skolens rektor med fysisk styrke, mental klarhed, moralsk styrke, og åndelig skarpsindighed, og at enhver lærer vil kvalificeres ved Guds nåde til at udføre sit arbejde flittigt og i brændende kærlighed. De bør bede for at lærerne må være agenter hvorigennem Gud skal arbejde og få overhånd over det onde, gennem en kundskab til Jesus Kristus som Han har sendt. Måtte Gud give studerende, der har gået på vore undervisningsinstitutioner, nåde og mod til at handle efter de principper der er åbenbaret i Guds lov, som er et udtryk for Hans karakter. Der må aldrig tales nedvurderende om de skoler Gud har oprettet. Hvis du har svigtet på et tidspunkt, og

faldet i fristelse, er det fordi du ikke gør Gud til din styrke, fordi du ikke har den tro der virker ved kærlighed og renser sjælen.

Lad enhver oprigtig kristen, som har en forbindelse med vore skoler, være opsat på at være en tro tjener i Kristi sag, og hjælpe alle de studerende til at være trofaste, rene og hellige i deres liv. Lad enhver som elsker Gud søge at vinde dem, som endnu ikke har bekendt Kristus. Hver dag må de udøve en stille og bønnelig indflydelse, og samarbejde med Jesus Kristus, Overmissionæren for vor verden. Lad alle sjæle – mænd, kvinder og unge – vokse i karakter udmærkelse og helligelse, i renhed og hellighed, og leve med øjnene rettet på Guds ære, så vor tros fjender ikke må sejre. Lad der være en sådan sammenbinding i vor hellige tros bånd, så vi i enstemmig indflydelse, måtte være helt på Herrens side, og arbejde for de menneskers forvandling som vi omgås. Lad det være tydeligt at I har en levende forbindelse med Gud, og er ivrige efter Mesterens ære, søger at opdyrke alle (294) karakternådegaver hos jer selv, hvorved I kan ære Ham, som gav Sit liv for jer. Måtte Kristi kærlighed udøve en betvingende kraft der drager andre ud på den sti der er banet for Herrens løskøbte til at vandre på. Når de studerende på vore skoler lærer at synes om Guds vilje, vil de det forholdsvis nemt at udføre den.

Hvis de studerende ser karaktermangler hos andre, så lad dem være taknemmelige over at de kan se disse mangler, og dermed vogte sig imod dem. I vil utvivlsomt se personer som ikke lærer Kristi sagtmodighed og ydmyghed, men som elsker at vise sig frem, og er tomme, forfængelige og verdslige. Den eneste hjælp til disse er at beskue Jesus, og studerede de Hans karakter vil de foragte alt tomt og forfængeligt, svagt og usselt. Kristi karakter er fuld af overbærenhed, tålmodighed, godhed, barmhjertighed og enestående kærlighed. Beskuer man en sådan karakter, vil de komme sig over den smålighed som har formet og dannet dem, og gjort dem uhellige og uelskelige. De vil sige: "Jeg har ikke været hos forfængelige personer, jeg vil heller ikke gøre det i skjul." De vil indrømme at "omgås vismænd, så bliver du viis, ilde faren er tåbers ven."

Lad enhver som forsøger at leve et kristenliv, huske på at den kæmpende menighed ikke er den sejrende menighed. De kødeligt sindede, vil findes i menigheden. Man skal mere ynkes over dem, end bebrejde dem. Menigheden skal ikke dømmes om den har støttet disse karaktertræk, selvom de er inden for dens grænser. Skulle menigheden

udstøde dem, vil dem som fejler ved deres tilstedeværelse, være til skam for menigheden når de sender dem ud som omflakkende i verden; vil de anklages for at de behandles nådesløst. Det kan være at der i menigheden er dem som er kolde, stolte, arrogante og ukristne, men I behøver ikke at omgås (295) denne klasse. Der er mange som er varmhjertede, som er selvfornægtende og selvopofrende, som vil om det var nødvendigt, nedlægge deres liv for at vinde sjæle. Jesus så det dårlige og gode i menighedsforholdet, og sagde: "Lad begge vokse op sammen til høsten." Ingen skal nødvendigvis blive rajgræs fordi alle planter på marken ikke er hvede. Hvis sandheden var bekendt, fremkom disse mennesker med deres anklager for at fortie en overbevist, og domfældende samvittighed. Deres egen handle måde kan ikke anbefales helt. Også dem som stræber efter overherredømme over fjenden, har nogle gange taget fejl og begår fejl. Det onde hersker over det gode, når vi ikke stoler helt på Kristus, og bliver i Ham. Så vil der komme en taktløshed ind i karakteren som ikke kan ses, hvis vi bevarede den tro der virker i kærlighed og renser sjælen.

Vi er ikke tvunget til at vælge dem vi er kender så godt, men som forkaster den Guds kærlighed, der udtrykkes ved at give Sin Søn til vor verden, "at enhver som tror på Ham, ikke skal gå tabt, men få evigt liv." Dem som elsker Gud vil ikke vælge Guds fjender som deres venner. Når spørgsmålet stilles: "Skal man hjælpe de ugudelige? Elsker du dem, der hader Herren?" Foretrækker du de ikke-religiøses og illoyales selskab, til dem der adlyder Guds bud? Vil du vælge at skille dig selv fra dem der elsker Gud, og sætte dig selv længst muligt væk fra lysets kanal? Du ønsker at holde renhedens og troens atmosfære, og bringe de solide fasttømrede principper ind i din karakter. Kristne vil ikke vælge at dyrke selskabet med ikke-kristne. Hvis Herren giver jer en særlig position i verden, som Han gjorde med Josef og Daniel, vil han støtte og bevare jer midt i fristelsens stund. Min I vil aldrig komme der hvor I finder for meget lys, i vor verden. Hvor farligt er det da at vælge deres selskab, som elsker mørke frem for lys, og vil ikke komme til lyset, medmindre deres gerninger irttesættes. — *The Review and Herald*, 16. januar, 1894.

Videre studium

Jesu barndom, *The Review and Herald*, 30. august, 1894.

Ord til studerende

(297) Enhver sjæl er omgivet af en atmosfære som er speciel for den enkelte. Denne atmosfære kan være fuld af åndelig malaria, som er giftig for retfærdighedens principper. Men når de kommer i selskab med andre, behøver det ikke at tage dage eller uger at forvise os om atmosfæren kommer fra Kristi eller fra Satans ånd. Indflydelsen fra selskabet har aldrig været så stærk som i skolelivet; men den studerende som kommer til skolen med alvorligt ønske om at være til hjælp og velsignelse for sine medmennesker, vil være forsigtig med at udøve sin indflydelse til rette side, og søge kammerater der opelsker rette principper og praksis sammen med ham.

Studerende bør vise deres ansvar for at gøre deres skoleophold til en succes. De bør bøje alle deres anstrengelser i den rette retning, så at de ikke skuffer deres forældre eller vejledere der arbejder hårdt for at holde dem på skolen, og som er meget ivrige efter deres nuværende og evige velfærd. Studerende bør beslutte sig for at få en rapport om sig selv, som de ikke vil skamme sig ved på dommens dag. En studerende som optræder varsomt, som ikke vil vakle til højre eller venstre med deres forkerte indflydelse, vil udøve en betvingende magt over dem på skolen, som finder behag i at vise uafhængighed, og gøre onde ting som ulydighed mod regler, og som fylder deres læreres hjerter med sorg og modløshed.

Livet er et problem som vi hver især selv må arbejde med. Ingen kan forme en karakter for andre; vi har alle en del at gøre for at afgøre vor egen skæbne. Vi er Guds frie men ansvarsbetyngede agenter, og alle må udvirke sin egen frelse i frygt og bæven, medens Gud virker i ham i at ville og gøre Hans eget behag. Studerende (298) kan gøre godt, eller de kan gøre ondt, men ”hvad et menneske sår, det skal han også høste.”

Vi forsøges og prøves hver især af Gud. Himlens intelligensvæsener indskrives til at hjælpe alle sjæle, der drages til Jesus, og enhver der oprigtig elsker Jesus vil samarbejde med himmelske agenter i at drage sjæle bort fra det tåbelige, lave og overfladiske. Kristi efterfølgere vil ikke arbejde på Satans side på at svække troen i sand religion, at fordærve andre ved at omgive dem med en moral- og karakterskadelig atmosfære. Men vi bedrøves når vi må sige at selv i vore skoler er der personer der kun er kristne af navn. Man skal ikke kende disse kristendomsbekendende længe før man er forvisset om at de er Satans succesrige agenter. I vore skoler er der personer

som er fordærvet i hjertet, som dog taler behageligt, og som har held med at betage en bestemt klasse folk, og før den uopmærksomme er klar over det, har disse personers indflydelse ændret deres indstilling, og formet dem efter disse stødende personers karaktertræk.

Men dem som bærer kristendommen forklædning, og alligevel beherskes af verdens mode og levereregler, er moralsk fordærvet. De hævder at søge himmelske rigdomme, men atmosfæren hos deres sjæle, er omgivet af ham som er bebyrdet med et dødeligt åndeligt smitstof, og de bør undgås af dem, som vil forblive uplettede af verden.

De unge med dømmekraft kan hurtig se hvilken slags disse personer er af, også selvom han ikke påberåber sig kristendom; for han ved at de ikke ligner Kristus. Men skal han lade dem være anstødsstene for sig? Han har en vejledningsbog som beskriver dem, der er på Herrens side. Hvis han ved, at de har en upålidelig handlemåde som bekender sig til kristendom, hvis han forstår hvad det vil sige at leve et gudfrygtigt liv, vil han drages til ansvar for det lys og den kundskab han har. Han vil være ansvarlig for at gøre Mesterens vilje, at (299) vise verden hvad kristendommens sande tanke er – hvad det vil sige at have et Kristuslignende liv og karakter.

Vi står overfor en mægtig fjende, og han hader ikke kun alle mennesker der er dannet i Guds billede, men han hader Gud og hans enbårne Søn Jesus Kristus med bitreste fjendskab. Når mennesker udleverer sig til at være Satans slaver, viser han ikke sit fjendskab over for dem, sådan som han gør det overfor dem, som bærer kristennavnet og overgiver sig til tjeneste for Gud. Han hader dem med et dødeligt had. Han ved, at han kan bedrøve Jesus ved at få dem ind under sit bedrags magt, ved at skade dem og ved at svække deres tro, sætte dem ude af stand til at gøre Guds tjeneste, som de er pålagt at udføre under Hærføreren Jesus Kristus. Satan vil unde dem, der som slaver er bundet til hans vogn, en vis grad af ro, thi de er hans villige fanger, men hans fjendskab blusser op, når nådens budskab når til hans trælbundne slaver, og de så søger at vriste sig bort fra hans magt for at kunne følge den sande hyrde. Så er det at han forsøger at binde dem med flere lænker så de holdes fangne. Striden mellem sjælen og Satan begynder, når fangen giver sig til at rykke i lænken og længes efter at blive fri; for det er da at menneskeagenten begynder at samarbejde med himmelske forstandsvæsener, når troen tager fat i Kristus. Så er det at Ham der er stærkere, end den bedst bevæbnede mand, er

sjælens hjælper, og den stakkels fange styrkes ved Helligånden til at blive fri.

Gud nærer en dyb og alvorlig kærlighed til alle medlemmer i menneskefamilien; ikke én glemmes, ikke én efterlades hjælpeløs og bedrages at fjenden kan overvinde. Og hvis dem som har skrevet sig ind i Kristi hær vil tage hele Guds rustning på, og bære den, vil de være uimodtagelige mod fjendens angreb. De, som virkelig ønsker at lære af Gud og at vandre på hans veje, har fået det sikre løfte, at hvis de føler deres mangel på visdom og beder til Gud, vil han give (300) gavmildt og uden bebrejdelser. Apostlen siger: »Men han skal bede i tro, uden at tvivle. For han der vakler, er som en havets bølge der drives hid og did af vinden. Lad ikke den mand tro at han vil få noget af Herren. En tvesindet mand er ustabil på alle sine veje.» Gud står bag alle løfter, og vi kan ikke vanære Ham mere end at tvivle og tøve, og spørge og ikke tro, og så tale om tvivl. Hvis du ikke straks får det som du har bedt om, vil du så fortsætte vrangvilligt og i vantro? Tro; tro på, at Gud vil gøre netop det, han har lovet. Opsend dine bønner og våg, arbejd og vent. Strid troens gode strid. Sig til dit hjerte: "Gud har indbudt mig til at komme. Han har hørt min bøn. Han har lovet ved Sit ord at han vil tage imod mig, og Han vil opfylde sit løfte. Jeg kan stole på Gud; for Han elskede verden således at Han gav Sin enbårne Søn til at dø for mig. Guds Søn er min Genløser.« »Bed, og det skal gives jer, søg og I skal finde, bank på, og der skal åbnes op for jer.« »Når da I, som er onde, forstår at give jeres børn gode gaver, hvor meget snarere vil så ikke jeres Fader, som er i Himlene, give gode gaver til dem, som beder ham!«

De unge som kommer ind og fortsætter deres skoleliv med et sandt mål for øje, vil ikke få hjemve og skuffes. De vil ikke blive rastløse og bange, ikke tænke over hvad de skal gøre af sig selv. Der vil finde en hjælper hos den Almægtige. De vil få et mål for øje, og det er at være principfaste mænd og kvinder, som vil imødekomme Guds standard, og hjælpe menneskeheden og ære Gud. De vil ikke betragte deres skoleliv hvor de søger fornøjelser, for ørkesløs underholdning og tåbelig lystigheds skyld, men vil bestræbe sig på at få mest muligt ud af deres gudgivne anledninger og privilegier, så at de ikke skuffer deres forældre og lærere, eller sårer Gud og himmelske intelligensvæsener.

Det er en alvorlig ting at dø, men det er langt mere alvorligere at leve, og forme en karakter som udruster os (301) til skolen i de himmelske sale deroppe. Vi lever i en fjendes land, og vi kan

forvente vanskeligheder og kamp. De unge må kunne klare vanskeligheder som Jesu Kristi gode soldater. Det er ikke så godt at deres sti gøres fuldstændig jævn og nem, at de hjælpes med penge, og ikke lærer nødvendigheden af at praktisere selvfornægtelse og sparsommelighed.

Når en ung gør sig tanker om hvad han mangler for at få en uddannelse, bør han nøje tænke over hvad hans motiv er for at gå i skole? Han bør spørge sig selv: Hvordan kan jeg bedst bruge min tid så jeg høster alt det bedste jeg kan, af det jeg har mulighed og ret til? Skal jeg tage Guds fulde rustning på, som jeg har fået, i form at Guds enbårne søns gave? Skal jeg åbne mit hjerte for Helligånden, så at alle evner og kræfter, som Gud har betroet mig, bliver opvækket? Jeg er Kristi ejendom, og jeg er hvervet til Hans tjeneste. Jeg er forvalter af Hans nåde.

Selvom nogle, efter jeres menneskelige vurdering, bekender sig til kristendommen, ikke måler sig med den kristne karakters mål, så skal I ikke sære Kristi hjerte med et upålideligt liv; for andre er i fare for at blive påvirket af jeres forkerte optræden. I kæmper for at få livets krone, og bør ikke hvile i tilfredshed med en lav standard.

Herren accepterer ikke et halvhjertet arbejde; fra jeres side må der ikke være spor af sløseri i Guds hellige arbejde. Sætte ikke lid til jer selv, men overgiv hele jeres vilje og idéer og veje til Gud, og Hans vilje alene. Lev for at behage ham, som anså jer for at være så værdifulde, at han gav Jesus, sin enbårne Søn, for at frelse jer fra jeres synder. I antages gennem Hans fortjeneste. Under jeres skoleophold skal I altid have for tanke at det bedste der overhovedet kan gøres, er at gøre godt. Lad Gud give jer visdom, så I ikke gør nogen modløse, når de handler ret. Samarbejd med Kristus for at drage sjæle til ham. (302) Men det vil ikke gavne jer, så længe halvhjertet arbejde fordømmes hos andre, når deres fejl udpeges, at ikke gøre det så godt som andre, fordi I ikke sætter jer selv på den rigtige og loyale side. Selvom regler og reguleringer virker unødvendig strenge, så vær lydige mod dem; for det kan vise sig at du tager fejl. Gør dit allerbedste i alt, hvad du påtager dig. Jesus er din Frelser, og stol på hans hjælp dag efter dag, så du ikke skal så rajgræs, men Rigets gode sæd.

"Øjet er legemets lys; hvis derfor dit øje er sundt, er hele dit legeme i lys; men hvis dit øje er sygt, er hele dit legeme i mørke." Som studerende skal I lære lige såvel at se med forstanden som at se med øjnene. I skal opøve jeres dømmekraft, så den

ikke bliver svag og uduelig. I skal bede om vejledning og overlade alt til Herren. I skal lukke jeres sind for al dårskab og synd, og lukke det op for enhver himmelsk påvirkning. I skal få det mest mulige ud af jeres tid og muligheder for at kunne udvikle harmoniske egenskaber. Sjov, tåbelighed og dovenskab må ikke beværges som var det jeres gæster, hvis I skal efterligne Forbilledet, Kristus Jesus, og dagligt få større forstand på det du skal gøre for at blive frelst.

Unge studerende, jeres liv kan ikke beherskes af impulser, uden at det viser sig som en total fiasko. I kan ikke følge jeres naturlige tilbøjeligheder uden at lide et stort tab. Hvis I skal handle sikkert, må I holde Herrens vej. Jeres forståelse må forfines og renses; I må arbejde efter Guds plan, ellers lykkes det ikke for jer. I må altid vokse og gå frem i nåde og kundskab. I vil ikke kunne udrette noget ordentligt under jeres skoleophold, uden at praktisere systematiske og ordenens levevaner. Et vilkårligt arbejde er den sikre fiasko.

I behøver at studere spørgsmålet om forlystelser nøje. Spørg jer selv: Hvilken indflydelse har forlystelser på sind og karakter, og på det arbejde som jeg er kommet for at udføre? (303) Spørg jer selv: Hvilken betydning har fornøjelsesspørgsmålet på mit religiøse liv, på min karakter som kristen? Hjælper de lege som du deltager i, dig til at gå i bøn og i Herrens tjeneste? Har de fornøjelser du involverer dig i, ikke optaget dig så meget at du ikke har brændt for at lære dine lektier, som du burde? Hvem skal have overherredømmet, - Guds tjeneste, eller tjeneste af selvet? Lad alle stuerende ransage den grund som de står på.

Kære unge, I afgører jeres egen evige skæbne. I må anstrenge jer vedholdende i jeres kristenliv, hvis I vil udvikle en rigtig karakter. Det vil være til jeres evige tab, hvis I får en ren forkrøblet, svag og baby-aktig religiøs erfaring. Vi skal være »fuldkomne i ham.« »Da I nu har modtaget Kristus Jesus som Herren, så lev jeres liv i ham.« Dette vil sige, at I skal lære af Kristi liv. I skal granske det med langt større alvor, end I studerer verdslige studiefag, fordi evige værdier er langt vigtigere end timelige, jordiske foretagender. Hvis I forstår evighedens værdi og helligt med, vil I bruge jeres største skarpsindighed og jeres bedste kraft til at løse de problemer, der knytter sig til jeres evige vel; thi enhver anden værdi bliver til intet i sammenligning med dette.

»I har Kristus Jesus som forbillede; gå i hans fodspor, så vil I blive skikkede til at udfylde enhver stilling, som I kan blive« kaldede til at

efterligne. I vil være »rodfæstede i ham og i ham opbygges og befæstes i troen, således som I har lært, og bliver rige på taksigelse.« I skal ikke føle, at I er trælbundne slaver, men Guds børn; at I værdsættes højt for det som betragtes af så høj værdi, at Gud har gjort jer til Sine, da Han har betalt en uendelig løsesum for jeres frihed. Jesus siger: »Jeg kalder jer ikke for tjenere; (304) . . . men jeg kalder jer for venner.« Når du påskønner Hans forunderlige kærlighed, vil der være kærlighed og taknemmelighed i dit hjerte, som et glædens kildeudspring.

Tag ikke imod smiger, heller ikke i jeres religiøse liv. Smiger er en kunst, som Satan ligger på lur med for at bedrage os og gøre os opblæste, så vi får høje tanker om os selv. »Tag jer i agt, at ikke nogen skal fange jer ved verdslig visdom og tomt bedrag, som støtter sig på menneskers overlevering og verdens »magter« ikke på Kristus.« Smiger har været den næring som mange af vore unge er blevet opført med, og de, som har rost og smigret, har ment, at de handlede rigtigt, men de har handlet forkert. Ros, smiger og overbærenhed har bidraget mere til at lede dyrebare sjæle ind på den gale vej end noget andet af det, som Satan har fundet på.

Smiger hører med i verdens politik, men den hører ikke med i Kristi metoder. På grund af smiger kommer stakkels mennesker som er syge og skrøbelige, til at mene, at de er dygtige og værdige, og fordi de har en kødelig tankegang, bliver de opblæste. De bliver berusede ved tanken om, at de har større evner, end de har, og deres åndelige oplevelser bliver uligevægtige. Hvis ikke de ved Guds forsyn kan komme bort fra dette bedrag og blive omvendt og lære gudsfrygtens a-b-c i Kristi skole, så vil deres sjæle gå tabt.

Mange unge føler sig smigret ved, at han er blevet dygtig med en medfødt gave, skønt den dygtighed, han mener, han har, kun kan opnås gennem flittig oplæring og opdyrkning, ved at lære Kristi ydmyghed og sagtomdighed. Når man tror at man har naturlige gaver, tror man det ikke at sindet er nød til at mestre sine lektier; for før han er klar over det, er han hurtigt i Satans snare. Gud tillader, at han bliver angrebet af fjenden, for at han må kunne indse sin egen svaghed. Han får lov til at begå en absolut fejl og bliver udsat for en pinlig ydmygelse. Men når han vrider sig under en følelse af sin egen svaghed, bliver han ikke dømt hårdt. (305) Dette er tidspunktet frem for alt andet, hvor han behøver en klog rådgiver, en sand ven, som har karakterdømmekraft. Dette er det tidspunkt, hvor han trænger til en ven, som ledes af Guds Ånd, og som tålmodigt og troligt vil tage

sig af den vildfarende, og opløfte sjælen, som er nedbøjet. Han bør ikke reddes ved hjælp af smiger. Ingen er autoriseret til at uddele denne falske sataniske gift til sjælen. Han må snarere vises hen til de første trin på stigen, og hans vaklende fødder bør stå på det nederste trin af stigen til fremgang. Peter siger: "Sæt netop derfor al iver ind på i jeres tro at vise dyd, i dyden indsigt, i indsigten afholdenhed, i afholdenheden udholdenhed, i udholdenheden gudsfrygt, i gudsfrygten broderkærlighed og i broderkærligheden kærlighed til alle. Thi når dette findes hos jer og stadig tager til, så tillader det jer ikke at være uvirksomme eller ufrugtbare i erkendelsen af vor Herre Jesus Kristus."

Lad den fejlende blive opmuntret til at klatre skridt for skridt, trin for trin. Anstrengelserne kan være smertelige for ham, men det vil være langt den bedste lektie han nogensinde lærer; for derved vil han blive bekendt med sin egen svaghed, og derved kunne undgå fortidens fejl i fremtiden. Ved kloge rådgiveres hjælp kan hans nederlag forvandles til sejr. Men lad ingen prøve at begynde ved toppen af stigen. Enhver starter ved laveste trin, og går op skridt for skridt, klatrer op ved hjælp af Kristus, klynger sig til Kristus, stiger op til Kristi højde. Dette er den eneste vej frem mod himlen. Intet må vende opmærksomheden bort fra det store arbejde som er blevet gjort. Lad tankerne, talenterne, hjernekraftens skarpsindighed, blive brugt allerhøjest, når Guds ord og vilje studeres. Herren har brug for den allerstørste dygtighed, som han har betroet mennesker. Under opbygningen af hans rige kan vi anvende enhver evne, vi har fået af Gud, lige så trofast og oprigtigt, som Daniel gjorde det i Babylon, da han var tro i sine forpligtelser overfor mennesker og tro mod sin Gud.

(306) Gud har brug for langt mere takt og langt klogere strategi, end han hidtil har fundet sine jordiske hjælpere. Der trænges til intelligent og hellig tankegang og til målbevidst arbejde for at modarbejde Satans snedige planer. Der trænges til at nå et højere mål, til at ydes en mere afgjort og selvopofrende tjeneste for Herren. Vi må opdrages til at sætte højere mål og til at forstå, at det er nu, vi skal afgøre vor skæbne for evigheden. Der findes ingen tryghed for nogen, undtagen ved at have sandheden, sådan som den findes i Jesus, i sit hjerte. Denne sandhed må indpodes i hjertet af Helligånden. Meget af det, der nu kaldes gudsfrygt, vil blive til intet, når det angribes af Satans hære. Intet andet end sandheden vil bestå: den visdom, som kommer ovenfra, og som kan helliggøre sjælen.

Ingen må bilde sig ind, at nydelsessyge er gudsfrygt. I må ikke kæle for egenkærligheden. Vi må lære at holde vort begær i tømme og at tage os i agt for at ødsle med vore penge. Vi bør alle se hen til Jesus, beskue hans egenskaber og følge i hans fodspor. "Thi i ham bor hele guddomsfylden legemlig, og i denne fylde har I del, idet I er i ham, som er hoved for enhver magt og myndighed." — *The Youth's Instructor*, 3., 10., 17., 24. maj, 1894.

Studér bibelen for jer selv

(307) Lad ingen være hjerne for jer, lad ingen gøre jeres tanker, jeres undersøgelser og jeres bøn. Dette er den instruktion vi behøver at tage til hjerte i dag. Mange af jer er overbevist om at Guds og Jesu Kristi riges dyrebare rigdomme er i den Bibel som I holder i jeres hænder. I ved at ingen jordiske rigdomme kan opnås, uden smerteudholdende anstrengelser. Hvordan kan I da forvente at forstå Guds ords rigdomme uden at søge skrifterne ihærdigt?

Det er godt og rigtigt at læse Bibelen; men her ender ikke jeres pligt; for I skal søge dens sider for jeres egen skyld. Kundskab til Gud fås ikke uden mentale anstrengelser, uden bøn efter visdom så I må skille de rene frøekorn fra rajgræsset, hvorved mennesker og Satan for drejet sandhedens doktriner. Satan og hans forbund af menneskeagenter har dristet sig til at blande vildfarelsens rajgræs med sandhedens hvede. Vi bør ihærdigt søge de skjulte rigdomme, og søge visdom fra himlen for at kunne adskille menneskelige påfund fra guddommelige befalinger. Helligånden vil hjælpe den søgende til store og dyrebare sandheder som relaterer til genløsningsplanen. Jeg vil indprente alle med den kendsgerning at en tilfældig læsning af skriften ikke er nok. Vi må ransage, og dette betyder at gøre alt det, som ordet har i sig. Ligesom minearbejderen ivrigt udforsker jorden for at opdage guldårer, ligeså skal I udforske Guds ord efter skjulte rigdomme, som Satan længe har søgt at skjule fra mennesker. Herren siger, "Nu har de erkendt, at alt, hvad du har givet mig, er fra dig." Joh 7, 17.

Guds ord er sandhed og lys, og skal være en lygte for din fod, og lede ethvert skridt på vejen til portene til Guds stad. Det er af den grund at Satan anstrenger sig (208) så desperat for at forhindre den sti, som er blevet banet for Herrens genløste at vandre på. I skal ikke tage jeres idéer med ind i

Bibelen, og gøre deres meninger til et center som sandheden skal dreje sig omkring. I skal lægge jeres idéer til side ved ransagelsens dør, og med ydmygt og underkuet hjerte, med selvet skjult i Kristus, med alvorlig bøn, er I i stand til at søge visdom fra Gud. I bør føle at I må kende Guds åbenbarede vilje, fordi det indebærer jeres personlige, evige velfærd. I må ønske frem for alle ting, at I må kende Herrens vilje og veje. I bør ikke søge for at finde tekster i Bibelen, som I kan underbygge jeres teorier; for Guds ord erklærer at det er at tvinge skriften til jeres eget fordærv. I må tømme jer selv for alle fordomme, og komme i bønnens ånd til ransagelse af Guds Ord.

Den store vildfarelse om den romerske kirke finder, er at Bibelen fortolkes i lyset af "fædrenes" meninger. Deres meninger betragtes som ufejlbarlige, og kirkens gejstligheder påstår at det er deres forret at få andre til at tro sådan som de gør, og bruge magt til at tvinge samvittigheden. Dem som ikke indvilliger med dem, er erklærede kættere. Men Guds ord skal ikke fortolkes sådan. Det skal stå på sine egne evige værdier, og skal læses som Guds ord, og adlydes som Guds stemme, som erklærer hans vilje med folket. Begrænsede menneskers vilje og røst skal ikke fortolkes som Guds ord.

Den velsignede bibel giver os kundskab til den store frelsesplan og viser os hvordan hver enkelt kan få evigt liv. Hvem er bogens Ophavsmand? – Jesus Kristus. Han er det Sande Vidne, og han siger til sine egne: "Jeg giver dem evigt liv; og de skal aldrig gå tabt, de skal heller aldrig tage dem ud af min hånd." Bibelen skal vise os Kristi vej, og i Kristus er det evige liv åbenbaret. (209) Jesus sagde til Jøderne og dem som pressede sig omkring ham i de store skarer: "Søg skriften." Jøderne havde ordet i Det Gamle Testamente, men de havde blandet det så meget med menneskelige synspunkter, så dets sandheder var mystificerede, og Guds vilje med mennesket blev dækket til. Folkets religiøse ledere i denne tidsalder følger deres eksempel.

Selvom jøderne havde Skrifterne, som vidnede om Kristus, var de ikke i stand til at erkende Kristus i Skrifterne; og selvom vi har Det Gamle og Det Nye Testamente, forvrider mennesker Skrifterne for at undgå dens sandheder; og i deres fortolkninger af Skrifterne, lærer de, ligesom farisæerne gjorde, menneskers normer og traditioner i stedet for Guds bud. På Kristi tid havde de religiøse ledere så længe præsenteret menneskelige idéer for folket, så Kristi lære var på alle måder modsat deres teorier og praksis. Hans bjergprædiken modsiger i virkeligheden de

selvretfærdige skriftkloges og farisæernes lære. De fik således fremstillet Gud forkert, at de så ham som en hård dommer, uden at kunne have medlidenhed, barmhjertighed og kærlighed. De gav folket endeløse leveregler og traditioner som kom det fra Gud, skønt de ikke havde noget "så siger Herren" i deres autoritet. Selv om de bekendt med at kende og tilbede den sande levende Gud, fremstillede de ham helt forkert, og Guds karakter, som blev repræsenteret i hans Søn, var som en almindelig borger, en ny gave til verden. Kristus gjorde alt for at feje Satans forkerte fremstillinger bort, så menneskers tillid til Guds kærlighed kan genoprettes. Han lærte mennesker at henvende sig til universets største Hersker ved det nye navn "Vor Fader." Dette navn angiver hans sande forhold til os, og når menneskelæber siger det i oprigtighed, er det musik i Guds ører. Kristus leder os til Guds trone ved en ny og levende vej, for at vise ham for os i Hans faderlige kærlighed.— *The Review and Herald, 11. september, 1894.*

Arbejde og uddannelse

(310) Vi har været meget oprevet i vore tanker dag og nat med hensyn til vore skoler. Hvordan skal de ledes? Og hvad skal være de unges uddannelse og oplæring? Hvor skal vor australske bibelskole placeres? Jeg lå vågen denne morgen fra klokken ét med en tung byrde på min sjæl. Spørgsmålet om uddannelse er blevet vist for mig på forskellige områder, med forskellige aspekter, med mange illustrationer, og direkte specifikt, nu på det ene punkt og nu på det andet. Jeg føler faktisk at vi har meget at lære. Vi er uvidne om mange ting.

Med mine skriverier og taler om Johannes Døbers liv og Kristi liv, har jeg prøvet at vise det, som er blevet præsenteret for mig om uddannelse af vore unge. Vi er forpligtet over for Gud at studere dette spørgsmål oprigtigt, for det er en nøje, kritisk ransagelse værdigt på alle sider. Om Johannes Døber erklærede Kristus: "Blandt kvindefødte er der ikke fremstået nogen større end Johannes Døber." Den profet blev ledt af Guds Ånd ud i ørkenen, væk fra byens forurenende indflydelse, for at få en uddannelse som vil kvalificere ham til at få undervisning fra Gud, frem for nogen af de skriftkloge. Han skulle ikke selv forbinde sig med rabbinerne, jo mindre han blev kendt med deres lære, deres skikke og traditioner, jo nemmere kunne Herren indprente hans sind og hjerte, og give ham sandhedens rene form som folket skulle have for at berede Herrens vej. De skriftkloges og

faraisæernes lære var sådan at folk vendtes bort fra den uforfalskede sandhed som den Store Lærer skulle bringe, når han kom i gang med sin mission. Folks eneste håb var at åbne deres hjerter og sind for lyset sendt fra himlen ved denne profet, Kristi forløber.

(311) Disse lektier er til os. Dem som hævder at kende sandhed og forstå det store arbejde der skal gøres for denne tid, skal hellige sig selv til Gud, sjæl, legeme og ånd. I hjerte, med klæder, i sprog, i alle henseender skal de skille sig ud fra verdens mode og skikke. De skal være et særskilt og helligt folk. Det er ikke deres klæder der gør dem til noget særligt, men fordi de er et særligt og helligt folk, kan de ikke bære præg af at ligene verden.

Som et folk skal vi berede Herrens vej. Hver lille gave Gud har givet os, må bruges til at berede folket efter Guds skabelon, efter hans åndelige form, til at stå på denne store Guds beredelsens dag, og det alvorlige spørgsmål må vækkes i verden – elskende hjerter: ”Hvad betyder evigheden for os? Hvordan vil min sag kunne klare sig i den undersøgende dom? Hvad vil blive min lod og del?” Mange som tror de kommer til himlen er forblinded af verden. Deres idéer om hvad religiøs uddannelse og oplæring består af, er svage, hviler kun på sandsynligheder; der er mange som ikke har et forstandsmæssigt håb, og løber en stor risiko ved at netop praktisere de ting som Jesus lærte at de ikke skulle gøre, spise, drikke og klæde sig, binde sig selv til verden på forskellige måder. De skal alligevel lære de alvorlige lektier som er nødvendig for åndelig vækst, at drage ud fra verden, og skille sig ud. Hjertet er delt, det kødelige sind trygler om tilpasning og efterligne verden på så mange måder, at skillemærket fra verden knapt nok kan ses. Penge, Guds penge, bruges til at se ud som verdens skikke; religiøs erfaring besmittes med verdslighed, og discipelskabets vidne – Kristi lignelse i selvfornegetelse og bære kors – kan verden eller himlens univers ikke se.

I dette land, har Satan på en meget slående måde indsat sig selv til at styre de ledende mænd i nationens regering. Den opdragelse de har fået fra (312) barndommen er fejlagtig. Mange ting betragtes som væsentlige, som har en meget skadelig virkning på folk. De mange helligdage har haft en ødelæggende indflydelse på de unges sind; effekten af dem er demoraliserende for regeringen, og de er helt imod Guds vilje. De har tendens til at anspore til kunstig ophidselse, et ønske om fornøjelse. Folk forledes til at bortødsle dyrebar tid, som burde bruges på nyttigt arbejde,

der ærligt underholder deres familier, og holder dem fri for gæld. Lidenskab for fornøjelser og spildte penge på hestevæddeløb, på væddemål, og forskellige områder, gør landet fattigere, og uddyber den armod som er resultatet af den slags uddannelse.

De unge i dette land kan aldrig få den rigtige uddannelse, eller noget andet land, med mindre de holder sig langt borte fra byerne. Vaner og levemåder i byerne gør de unges sind uegnede til at gå ind i sandheden. Brændevinsdrikkeri, rygning og spil, hestevæddeløb, gå i teater, de største vigtigheder på helligdage, - er alt en slags afgudsdyrkelse, et offer på afgudealtre. Hvis folk samvittighedsfuldt passede deres lovlige forretninger på helligdage, - bliver de betragtet som kedelige og ufolkelige. Herren kan ikke tjenes på den måde. Dem som bruger flere dage på fornøjelser giver faktisk næring til værthushold, og tager de midler fra den fattige, som der skulle købes mad og tøj til deres børn for, midler som bruges økonomisk, ville hurtigt kunne danne et bosted – sted for deres familier. Disse onder kan vi kun strejfe let.

Det er ikke nogen rigtig plan at sætte skolebygninger der hvor de studerende hele tiden kan se de fejlagtige livsførelser, så de former deres uddannelse for deres tid, om det er på lang eller kortere sigt. Disse helligdage, med deres onde følger, resulterer i tyve gange mere fordærv end godt. (313) Helligholdelsen af disse dage er i høj grad obligatorisk. Endog personer som har været sandt omvendte finder det vanskeligt at bryde med disse vaner og skikke. Skal skoler placeres i byer, eller blot få mile fra dem, vil det være vanskeligere at modvirke indflydelsen fra den tidligere opdragelse de studerende har fået om helligdage og skikken i forbindelse med dem, såsom hestevæddeløb, væddemål, og give præmier. Atmosfæren i disse byer er fuld af giftig malaria. Den enkeltes handlefrihed respekteres ikke, et menneskes tid betragtes ikke som hans egen tid; det forventes at han gør som andre gør. Skal vore skoler placeres i en af disse byer, med kun få mile fra dem, vil der hele tiden være en modvirkende indflydelse der skal imødekommes og modstås. Bruges der tid på fornøjelser og holdes der så mange helligdage, så får domssale, embedsmænd og dommere meget at lave, og fattigdommen og elendighed bliver større, selvom det ikke er nødvendigt.

Alt dette er falsk uddannelse. Vi finder det nødvendigt at oprette vore skoler borte fra byerne, og alligevel ikke så langt væk at de ikke kan komme i berøring med dem, til at gøre godt for

dem, og lade lyset skinne midt i moralsk mørke. Disse studerende behøver at komme under de bedste omstændigheder, for at modstå meget af det de er blevet opdraget til.

Hele familier har brug for en grundig forvandling af deres levevaner og idéer før de kan blive sande Jesu Kristi repræsentanter. Og børn som skal uddannes på vore skoler vil i stort omfang gøre langt større fremskridt hvis de skilles fra familiekredsen, hvor de har fået en fejltagtig opdragelse. Det kan være nødvendigt for nogle familier at flytte derhen hvor den kan forsørge deres børn og samtidig spare penge, men i mange tilfælde vil det være mere en hindring end en velsignelse for deres børn. Dette lands folk påskønner flidens betydning så lidt, at børnene ikke opdrages til (314) virkelig seriøst arbejde. Dette må være en del af de unges uddannelse.

Gud gav Adam og Eva beskæftigelse. Edens have var vore første forældres skole, og Gud var deres instruktør. De lærte hvordan jorden skal dyrkes og sørge for de ting Herren har plantet. De betragtede ikke arbejde som nedværdigende, men som en stor velsignelse. Flid var en fornøjelse for Adam og Eva. Adams fald ændrede tingenes orden, jorden blev forbandet; men dekretet at mennesket skulle tjene sit brød ved sin pandes sved, blev ikke givet som en forbandelse. Gennem tro og håb, skulle arbejdet være en velsignelse for Adams og Evas efterkommere. Gud har aldrig villet at menneskene skal være passive. Men jo mere og dybere syndens forbandelse mere, des mere er Guds orden forandret. Sliddets byrde hviler tungt på en bestemt folkeklasse, men passivitetens forbandelse er over mange, der er i besiddelse af Guds penge, og kun på grund af den fejltagtige antagelse at penge forøger menneskers moralværdi. Arbejde er det som mennesker gør det til. Fordyber man sig i konstant arbejde, søger øjeblikkelig lindring ved brændevinsdrikket, og spændende fornøjelser, vil man kun være lidt bedre end urmennesket.

Vi behøver skoler i dette land til at uddanne børn og unge at de kan blive *mestre* i arbejde, og ikke *slaver* af arbejde. Uvidenhed og passivitet vil ikke ophøje et eneste medlem af menneskeslægten. Uvidenhed vil ikke lette den hårdtarbejdendes lod. Lad medarbejderen se hvilke fordele han har ud af det mest ydmyge arbejde, og bruge de evner Gud har begavet han med. Derved bliver han til en opdragsmand, der lærer andre kunsten at føre arbejdet med forstand. Han må forstå hvad det betyder at elske Gud af hele hjerte, sjæl og sind og af styrke. De fysiske kræfter skal bruges i tjenesten, af kærlighed til Gud. Herren ønsker

fysisk styrke, og du kan åbenbare din kærlighed til ham, ved at gøre ret brug af dine fysiske kræfter, og gøre det arbejde som (315) behøver at blive gjort. Der er ingen personsanseelse hos Gud.

Da tabernaklet blev bygget i ørkenen til Guds tjeneste, blev arbejdet udført under guddommelig ledelse. Gud var designeren, arbejdsfolkene blev uddannet af ham, og de lagde hjerte, sjæl og kræfter i arbejdet. Der var et hårdt arbejde at gøre, og den robuste mekanik belastede muskler og sener, viste sin kærlighed til Gud ved at slide for hans æres skyld.

I verden er der en hel del hårdt og belastende arbejde at udføre, og han som arbejder uden at bruge sine Gudsgivne kræfter i sind, hjerte og sjæl, han som kun bruger den fysiske styrke alene, gør arbejdet trættende og møjsommeligt. Der er mænd med sind, hjerte sjæl som betragter arbejde som slid og slæb, og tillægger det en selvtilfreds uvidenhed, fordyber sig uden tanke, uden at bruge de mentale evner til at gøre det bedre med.

Der er videnskab i det mest ydmyge arbejde, og hvis alle så sådan på det, ville de se det ædle i arbejdet. Hjerte og sjæl skal med i alt slags arbejde; så er det glædeligt og nyttig. I landbrug eller mekaniske fag kan mænd bevidne over for Gud at de påskønner hans gave, med fysiske kræfter, og lige såvel mentale evner. Så lad de uddannede færdigheder blive brugt på at udtænke arbejdsmetoder. Det er lige hvad Herren ønsker. Der er en ære i al slags nødvendigt arbejde. Lad Guds lov være standard for handlingen, og den forædler og helliger al arbejde. Udføres alle pligter pålideligt gøres arbejdet ædelt, og åbenbarer en karakter Gud kan anerkende.

»Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl, og af hele dit sind, og med al din styrke.« Gud ønsker den kærlighed som udtrykkes i hjertefølt tjeneste, i sjælesudtømmende tjeneste, med de fysiske kræfters tjeneste. Vi skal ikke forklejne nogen slags tjeneste for Gud. (316) Hvad han end har lånt os, skal bruges forstandigt til hans ære. Den mand som anvender sine evner, vil visselig styrke dem; men han må prøve at gøre sit bedste. Der er brug for intelligente og uddannede evner til at udtænke de bedste metoder i landbrug, byggekunst og i alle andre grene, at medarbejderen ikke arbejder forgæves.

Det er ikke rigtigt af mænd eller kvinder at undskylde sig for langsom fuseri-arbejde af enhver slags. De langsomme vaner må overvindes. Den mand der er langsom, udfører sit arbejde mangelfuldt, er en unyttig arbejder. Hans

langsomhed er en brist der må ses på og rettes. Han må bruge sin forstand til at planlægge sin tid, så han får de bedste resultater. Når en mand altid arbejder, og arbejdet aldrig bliver udført, er det fordi hans sind og hjerte ikke er med i arbejdet. Det tager nogle personer ti timer at gøre det som andre udretter nemt på fem. Disse arbejdsfolk har ikke taktfølelsen og metoden med i deres arbejde. Der er noget at lære hver dag, hvordan arbejdsmetoderne skal forbedres, og gennemføre arbejdet, og få tid til noget andet. Det er enhver arbejdsmands pligt at ikke blot give sit sind og sin forstand styrke med det som han går i gang med. Nogle som har hjemmearbejde er altid i gang, det er ikke fordi de har så meget at gøre, men de planlægger ikke på en sådan måde at de har tid. De burde afsætte en bestemt tid til at udføre deres opgave, og medregne enhver bevægelse. Sløvhed og uvidenhed er ikke nogen dyd. Du kan vælge at være uforanderlig med en forkert arbejdsmåde, fordi du ikke har besluttet dig for at tage dig selv sammen og reformere dig, eller du kan optræne dine kræfter til at yde den allerbedste tjeneste, og så vil du blive efterspurgt overalt. Du vil påskønnes for alt du er værd for. »Gør efter evne alt, hvad din hånd finder styrke til.« »Vær ikke lunkne i jeres iver; vær brændende i ånden; tjen Herren.«

Australiens stæder og byer må gennemsyres en sund, (217) solid sund fornuft. Der er brug for ordentlig uddannelse. Skoler må oprettes, ikke kun for at få boglig kundskab, men kende til praktisk arbejdsomhed. Der er brug for mænd i de forskellige samfund, der viser folk hvordan rigdommene kommer ud af jorden. Opdyrkning af land vil give sit afkast.

Idet både kirkens og verdens folk har holdt helligdage, er de oplært til at tro at disse dage i dovenskab er væsentlige for sundhed og lykke; men resultatet viser at de er fulde af ondskab, som ruinerer landet. Generelt uddannes de unge ikke til flidens vane. Byer endog landsbyer bliver som Sodoma og Gomorra, og ligesom verden på Noas tid. De unges oplæring på den tid var efter samme orden som bør der opdrages og oplæres i denne tidsalder, at elske spænding, og forherlige selvet, følge deres egne onde hjerters indbildning. Nu, såvel som den gang, er resultatet fordærvelse, grusomheder, vold og kriminalitet.

Alle disse ting er lektier til os. Nu er der kun få der er flittige og sparsommelige. Fattigdom og nød er overalt. Der er mennesker som arbejder hårdt, og får meget lidt ud af deres arbejde. Der er behov for en meget mere udbredt kendskab til at dyrke jorden. Det er ikke nok med et bredt

overblik over hvad der kan realiseres ud fra jorden. En snæver og uforanderlig arbejdsrutine har sine nedslående resultater. Det store boom af jorde har været dette lands forbandelse, der er betalt overpriser for lande på kredit; at landende må frigives, og lånes flere penge, husbyggeri der kræver flere penge, og de månedlige renter opsluger udbyttet. Gælden bliver større, og så lukker banker og nedlæggelser sker, og så overtages pantet i ejendommen. Tusindvis har mistet deres arbejde, familier mister det lidt de har; de låner og låner, og så opgiver de deres ejendomme og kommer ud af det uden en øre. Der er lagt mange penge og meget hårdt arbejde i (318) farme, der er gældsats, eller forpagtet med ejerforpligtelser. Besidderne levede i et håb om at blive rigtige ejere, og sådan kunne det blive, hvis det ikke var for bankkrak ud over landet.

Hvis en mand ejer sit eget sted, er det mere undtagelsen end reglen. Købmænd lukker, familier mangler mad og tøj. Intet arbejde gør sig selv. Men helligdagene er der lige så mange af. Man deltager lige så ivrigt i deres fornøjelser. Alle som gøre dette, bruger deres hårdt optjente kroner og ører, på smagen af fornøjelser, på stærk drik, eller andre udsvævelser. Aviser der rapporterer om folks fattigdom, har også annoncer om hestevæddeløb, og viser præmier for de forskellige ophidsende sportsgrene. Shows, teatre og alle disse demoraliserende fornøjelser, tager penge ud af landet, og fattigdommen vokser støt. Fattige mænd investerer deres sidste krone på lotteri, og håber at vinde en præmie, og så må de tigge mad for at opretholde livet, eller sulte. Mange dør af sult, og mange gør ende på sin tilværelse. Enden er ikke endnu. Folk tager dig til deres appelsin og citron-plantager, og andre frugter, og fortæller dig at produktionen ikke betaler det arbejde de lægger i dem. Det er næsten umuligt at få det til at løbe rundt, og forældre beslutter at børnene ikke skal blive farmere; de har ikke mod og håb til at oplære dem i jorddyrkning.

Det som der er brug for er skoler til at træne og oplære de unge, så de ved hvordan de skal overvinde denne tilstand af tingene. Der må uddannes i videnskab, og uddannes til at planlægge og metoder til at dyrke jorden på. Der er håb i jorden, men hjernen og hjertet og kræfterne må i gang med opdyrke jorden. De penge som bruges på hestevæddeløb, gå i teater, spil og lotterier, penge der bruges på offentlige bekvæmhedshuse til øl og stærke drikke, - lad pengene gå til at gøre landet produktivt, og vi ser en anderledes tilstand af tingene.

(319) Dette land behøver uddannede landmænd. Herren giver regnens byger og det velsignede solskin. Han giver menneskene alle deres kræfter; lad dem bruge hjerte, sind og styrke til at gøre hans vilje i lydighed mod hans bud. Lad dem aflægge sig alle skadelige vaner, aldrig bruge en øre på øl eller brændevin af enhver slags, ej heller tobak, har intet at gøre med hestevæddeløb eller lignende sportsgrene, og så overgive sig til Gud, arbejde med deres begavede fysiske styrke, og deres arbejde vil ikke være forgæves. Om Gud så har gjort verden for menneskenes skyld, ville tilvejebringe midler fra jorden til at ernære den flittige arbejder med. Lægges frøene grundigt i jorden, vil de give sin høst. Gud kan udbrede et bord for sit folk ude i ørknen.

De forskellige erhverv og næringsveje skal oplæres, og de mange forskellige mentale og fysiske færdigheder skal bruges; erhverv som kræver stillesiddende arbejde er de farligste, for de fratager folk den friske luft og solskin, og optræner kun en slags evner, medens andre organer bliver svage af passivitet. Mennesker fortsætter med deres arbejde, udvikler deres profession, og ligger snart i graven. De som holder sig ude i den friske luft, bruger sine muskler, medens hjernen belastes ligeligt dermed, er i en meget bedre situation. Alle organerne har mulighed for at gøre deres arbejde. Dem som bor uden for byerne, og arbejder i den frie luft, ser den store Mesterkunstners værker, nye scenerier folder sig hele tiden ud. Idet de gør naturens bog til deres studium, kommer en blødgørende og underlæggende indflydelse over dem, for de indser at Guds omsorg er over alle, fra den herlige sol i himlene til den lille brune gråspurv eller det mindste insekt med liv i. Himlens majestæt har peget os til disse ting Gud har skabt, som bevis på hans kærlighed. Han som har formet blomsterne har sagt: »Læg mærke til liljerne på marken, hvorledes de vokser; de arbejder ikke og spinder ikke; men jeg siger jer, at end ikke Salomon i al sin pragt var klædt som en af dem. Klæder da Gud således græsset på (320) marken, som står i dag og i morgen kastes i ovnen, skulle han så ikke meget snarere klæde jer, I lidettroende?« Herren er vor lærer, og under hans instruktion kan vi lære de dyrebareste lektier fra naturen.

Verden er under syndens forbandelse, og selvom den er under fordærv så er den alligevel meget smuk. Hvis den ikke blev besmittet af menneskers onde, fordærvende gerninger, som behandler jorden, kunne vi med Guds velsignelse, glæde os over verden som den er. Men uvidenhed, fornøjelsessyge og syndige vaner fordærver sjæl, legeme og ånd, og fylder verden med moralsk

spedalskhed; en dødelig moral-malaria ødelægger tusinde og titusinde. Hvad kan der gøres for at redde vore unge? Vi kan gøre lidt, men Gud lever og regerer og han kan gøre meget. De unge er vort håb til missionsarbejde.

Der bør oprettes skoler hvor der er så meget som muligt der kan glæde sanserne og vide et varieret landskab. Når vi undgår de falske og kunstige hestevæddeløb, kortspil, lotterier, præmiekampe, brændevinsdrikkeri, og bruge tobak, må vi dække fornøjelsesbehovet med det rene, ædle og ophøjende. Når vi vælger en placering af vor skole, skal det være borte fra byerne, hvor menneskers boliger ikke altid falder i øjnene, men på Guds værker; hvor der er interessante steder for dem at besøge, andet end det byen kan byde på. Lad vore studerende komme på steder hvor naturen kan tale til sanserne, og ved dens stemme kan de høre Guds røst. Lad dem være hvor der hvor de kan se hans forunderlige værker, og se naturens Skaber gennem naturen.

De unge i dette land trænger til mere åndeligt arbejde end i andre lande vi hidtil har besøgt. Fristelserne er stærke og utallige, de mange helligdage og vaner for lediggang er dårligt for de unge. Satan får den ledige mand til at deltage og være medarbejder i hans system, og Herren Jesus bliver ikke i hjertet ved tro. (321) Børn og unge opdrages ikke til at se at de har en indflydelse for godt eller ondt. De bør altid have for øje hvor meget de kan udrette; de bør opmuntres til at nå den højeste standard for retskaffenhed. Men fra ungdommen af er de blevet opdraget med den populære idé at fastlagte helligdage må behandles med respekt og overholdes. Ud fra det lys som Herren har givet mig, har disse dage ikke mere indflydelse for godt end tilbedelse af hedenske guder; for det er faktisk ikke mindre end dette. Disse dage er Satans særlige høstsæsoner. De penge der trækkes ud af mænd og kvinder bruges på det der ikke er brød. De unge opdrages til at elske de demoraliserende ting, som Guds ord fordømmer. Indflydelsen er ond og stadig kun ond.

En håndværksmæssig beskæftigelse fra ungdommen af er væsentlig. Tankerne skal ikke hele tiden belastes, og de fysiske kræfter forsømmes. Uvidenhed om fysiologi, og det at sundhedslovene ikke overholdes, har ført mange i graven, som kunne lives op til arbejde og studeres med forstand. Den rette brug af sind og legeme vil udvikle og styrke alle kræfter. Både sind og legeme vil bevares, og vil kunne udrette meget forskelligt arbejde. Prædikanter og lærere må lære om disse ting, og det må lige så godt praktiseres.

Den rette brug af deres fysiske styrke, såvel som de mentale kræfter, vil udjævne blodcirkulationen, og holde alle organer i det levende maskineri i livkraftig orden. Ofte misbruges tankerne; de fremdrives til vanvid i en bestemt tankelinje; hjernens umådelige arbejde og forsømmelse af de fysiske organer skaber en sygelig tilstand af tingene i organismen. Alle sindets evner anstreges forholdsvis sikkert hvis de fysiske kræfter belastes ligeligt, og tankeemnerne afveksles. Vi behøver afveksling i arbejdet, og naturen er en levende sund lærer.

Når de studerende går ind på skolen for at få en uddannelse, (322) bør instruktørerne gøre sig den ulejlighed at omgive dem med de mest behagelige genstande, interessant karakter, så tankerne ikke begrænses til døde studieböger. Skolen bør ikke være i eller nærved en by, hvor dens øsselhed, dens onde fornøjelser, dens skikke og praksis vil kræve vedvarende arbejde for modvirke den fremherskende syndighed, at den ikke forgifter den atmosfære de studerende indånder. Alle skoler bør placeres så langt væk så muligt, hvor øjnene vil hvile på naturens ting i stedet på sammenvoksede huse. Det altid skiftende sceneri vil stilne smagen, og styre fantasien. Her er der en levende lærer, der hele tiden underviser.

Jeg har haft mange bekymringer om vor skole. I deres arbejde er de unge mænd knyttet til unge kvinder, og gør det arbejde som tilkommer kvinder. Det er næsten alt som de kan komme ud for, der hvor de er; men ud fra det lys jeg har fået, er det ikke den slags uddannelse som de unge mænd behøver. Det giver dem ikke den kundskab de har brug for, for at kunne tage dem til deres hjem. Der bør være forskelligt slags arbejde åbent for dem, så det giver mulighed for at holde de fysiske kræfter lige meget i gang, som de mentale. Der må være jorde at opdyrke. Der er ikke så langt igen før love mod søndagsarbejde vil strammes, og der bør anstreges for at få jorde borte fra byerne, hvor frugter og grøntsager kan opdyrkes. Landbrug vil åbne ressourcerne for selvunderholdning, og forskellige andre erhverv bør kunne oplæres. Dette virkeligt alvorlige arbejde kræver forstandens styrke, såvel som musklernes styrke. Der behøves arbejdsmetoder og taktfølelse til at dyrke frugter og grøntsager med succes. Og flidens vane er en så vigtig hjælp for de unge, til at modstå fristelse.

Her åbnes der op for en mark hvor deres forkælede kræfter kan få frit løb, så vil der være en stadig kilde til trængsler for dem selv og deres lærere, hvis de ikke bruges på nyttigt sysselsættelse. (323) Forskellige personer passer

meget forskelligt arbejde. Men bearbejdelsen af lande vil være en særlig velsignelse for medarbejderen. Der er en stor mangel på forstandige mænd der kan opdyrke jorden, som vil være grundige. Denne kundskab vil ikke være en hindring for den nødvendige forretningsuddannelse eller til nytte på enhver måde. Skal jordens ydeevne udvikles, kræver det tankevirksomhed og forstand. Det vil ikke kun udvikle musklerne, men evnen til at studere, fordi hjernens og musklernes arbejde er lige store. Vi bør oplære de unge så de vil elske at arbejdet på landet og fryde sig ved at udnytte den. Håbet om at fremme Guds sag i dette land er ved at skabe en ny moralsk smag for arbejdsglæde, som forvandle sind og karakter.

Der er frembåret falske vidnesbyrd om jordenes tilstand, som kunne give en god høst hvis de blev bearbejdet ordentligt. De snævre planer om at ligge små småt arbejde i det, og ikke studere dyrkningsmetoder særlig meget, kræver i allerhøjeste grad reform. Folk må lære at tålmodigt arbejde vil gøre underværker. Der er megen knurren over den uproduktive jord, men læste mennesker Det Gamle Testamente ville de se at Herren vidste meget bedre end de gør, om ordentlig landdyrkning. Efter at være opdyrket i flere år, og givet rigdomme til jordbesidderen, skulle jorden have lov at hvile, og så skulle der være sædskifte. Vi kan lære meget af Det Gamle Testamente om arbejdsproblemet. Hvis mennesker vil følge Kristi anvisninger om at huske de fattige, og dække deres behov, hvilket sted ville verden så ikke være!

Lad altid Guds herlighed holdes for syne, og hvis afgrøden svigter, så mist ikke modet, prøv igen; men husk at du kan ikke få nogen høst, hvis jorden ikke er tilberedt ordentligt til frøene, her er fejlhøsten helt efter forsømmeligheden.

Skolen som oprettes i Australien bør have flidsspørgsmålet helt fremme, og vise tydeligt at fysisk arbejde har sin placering i Guds plan for ethvert menneske, og (324) at hans velsignelse vil følge med dette. De skoler der oprettes af dem, der lærer og praktiserer sandheden for denne tid, bør ledes til en frisk og ny opmuntring ind i al slags praktisk arbejde. Lærerne må prøve meget, men et stort og ædelt mål er nået, når de studerende mærker den kærlighed til Gud der skal åbenbares, ikke kun at have hjerte, sind og sjæl med, men også med den dygtige og kloge brug af deres kræfter. Deres fristelser vil være langt mindre, for dem ved forskrift og eksempel vil et lys stråle ud midt i blandt verdens fejlagtige teorier og moderne skikke. Deres indflydelse vil

rette op på den falske idé at uvidenhed er adelsmandens mærke.

Gud vil blive æret hvis mennesker fra andre lande, som har fået forstandig kendskab til landbrug, vil komme til dette land, og med forskrift og eksempel lære folk hvordan jorden skal opdyrkes, så at den kan give sine rige rigdomme. Der er brug for folk til at uddanne andre i at pløje, og bruge landsbrugsredskaberne. Hvem vil være missionere ved at udrette dette arbejde, underviser de unge i de rigtige metoder, og alle som er villige og ydmyge nok til at lære? Hvis nogen ikke ønsker jer til at give dem bedre idéer, så giv dem lektierne i stilhed, vise hvad der kan gøres for at plante frugtplantager og så korn; lad høsten tale for de rigtige arbejdsmetoder. Lad nogle ord gå til din nabo når du kan, opdyrk din egen jord, og dette vil undervise andre.

Nogle har givet udtryk for at vor skole må være i byen for at vort arbejde skal udøve indflydelse, og er det på landet går indflydelsen tabt i byerne; men dette er nødvendigvis ikke tilfældet.

De unge som går på vor skole for første gang, er ikke forberedt på at påvirke i byer, som lys der skinner ud i mørke. De er ikke forberedt på at genspejle lys, før mørket fra deres egen fejlagtige opdragelse er væk. I fremtiden vil vor skole ikke være den samme som (325) den var førhen. Blandt de studerende var der pålidelige og erfarne mænd, som udnyttede anledningen at få mere kendskab, til at gøre et forstandigt arbejde for Guds sag. Disse har været en hjælp på skolen, for de har været som en afbalancering; men i fremtiden vil skolen mest bestå af dem som har brug for at få forvandlet deres personlighedskarakter, og som har brug for at der gøres et tålmodigt arbejde for dem; må ligge noget fra sig og lære igen. Det vil tage tid at udvikle sand missionsånd, og jo længere væk de er fra byerne og fristelserne overvælder dem, des bedre vil det være for dem at få den sande kundskab og udvikle en velafbalanceret personlighedskarakter.

Landmænd må have langt mere forstand på deres arbejde. De fleste gange er det deres egen fejl, hvis de ikke kan se at landet kan yde en høst. De bør hele tiden lære hvordan de får en variation af rigdomme fra jorden. Så vidt muligt bør folk lære at bero sig på produkter de kan få fra jorden. I alle dele af den slags arbejde kan de uddanne sindet til at arbejde for de sjæles frelse, som Kristus døde for. ” Thi Guds medarbejdere er vi; Guds ager, Guds bygning er I.” Lad lærerne på vore skoler tage deres studerende med sig ud i haver og på marker, og undervise dem hvordan jorden skal

bearbejdes på allerbedste måde. Det vil være godt hvis prædikanter som arbejder i ord eller lære kan gå ud på markerne og bruge en del af dagen på fysisk arbejde sammen med de studerende. De bør gøre ligesom Kristus gjorde, give lektier fra naturen der illustrerer bibelsandheden. Både lærere og studerende vil få en meget sund erfaring med åndelige ting, og meget stærkere tankesind og renere hjerter til at fortolke de evige mysterier med, end de får når de hele tiden studerer bøger, og bearbejder hjernen uden at belaste musklerne. Gud har givet mænd og kvinder fornuftsevner, og han vil have at mændene bruger deres fornuft på at bruge deres fysiske maskineri. Spørgsmålet kan lyde: (326) Hvordan kan han få visdom til at holde ploven, og drive oxen? – Ved at søge den som sølv, og søge efter den som skjulte rigdomme. ”Hans Gud vejleder ham, lærer ham det rette.” ”Også dette kommer fra Hærskares Herre, underfuld i råd og stor i visdom.”

Han som underviste Adam og Eva i Eden at pleje haven, vil instruere mænd i dag. Der er visdom til ham som holder ploven, og udsår sæden. Jorden har sine skjulte rigdomme, og Herren vil have tusinde og titusinde til at arbejde med jorden, som er trængt sammen i byerne, for en chance til at tjene en lille smule; i mange tilfælde kan den lille smule ikke omsættes til brød, men lægges ud i værthusholderens kasseapparat, for at få det som ødelægger den mandsforstand der er der er dannet i Guds billede. Dem som vil tage deres familier med ud på landet, placerer dem hvor der er færre fristelser. Børn som er sammen med forældre, der elsker og frygter Gud, er på enhver måde, meget bedre i stand til at lære om den Store Lærer, som er kildeudspring for al visdom. De har meget bedre anledning til at udruste sig for himlens rige. Send børnene til skoler i byen, hvor alle slags fristelser venter og tiltrækker og demoraliserer dem, og så vil karakterdannelsesarbejdet blive ti gange vanskeligere for både forældre og børn.

Jorden dannes til frembringe sin kraft; men uden Guds velsignelse vil den ikke kunne gøre noget. I begyndelsen så Gud på alt hvad han havde gjort, og erklærede det for meget godt. Forbandelsen der kom over jorden er en konsekvens af synd. Men skal denne forbandelse blive store, på grund af mere synd? Uvidenheden gør sit skadelige værk. De dovne tjenere forøger det onde, med deres ugidelige arbejdsvaner. Mange vil ikke tjene deres brød med sved på panden, og de nægter at opdyrke jorden. Men jorden skjulte på velsignelser i sine dybder, til dem som har modet og vilje og udholdenhed (327) til at samle dens rigdomme op. Fædre og mødre som har et

landstykke og et godt hjem er konger og dronninger.

Mange landmænd har ikke fået tilstrækkeligt udbytte af deres jorde, fordi de har taget arbejdet som en nedværdigende beskæftigelse; de ser ikke at det er til velsignelse for dem selv og deres familier. Alt de kan se er trædommens brændemærke. Deres frugthaver forsømmes, afgrøderne lægges ud i rette tid, og jordkultiveringen er kun overfladisk. Mange forsømmer deres gårde fordi de skal holde helligdage og deltager i hestevæddeløb, og væddemålsklubber; deres penge bruges på shows, lotterier og lediggang, og så siger de at de ikke kan få penge ud af at dyrke jorden, og udnytte deres gårdbrug; men havde de flere penge, ville resultatet være det samme. — *Særlige vidnesbyrd om uddannelse, februar, 1894.*

Basis for sand uddannelse

(328) Sand uddannelse er en stor videnskab, for den funderes på Herrens frygt, som er visdoms begyndelse. Kristus er den største lærer denne verden nogensinde har kendt, og det er ikke Herren Jesu behag at Hans Riges indbyggere, som Han døde for, skal uddannes sådan at de vil forledes til at sætte menneskers visdom først, og sætte Guds visdom, som er åbenbaret i Hans hellige ord, til et sted bagerst. Sand uddannelse er det som vil oplære børn og unge til det nuværende liv, og med henblik på det kommende; for en arv i det bedre land, endog i et himmelsk land. De skal oplæres til det land patriarkerne og profeterne så hen til. "I tro døde alle disse uden at have opnået, hvad der var forjætted; men de så og hilste det i det fjerne og bekendte, at de var fremmede og udlændinge på jorden. De, som taler sådan, viser jo derved, at de søger efter et fædreland. Og hvis de havde tænkt på det, de var udvandret fra, havde de haft tid nok til at vende tilbage; men nu står deres hu til et bedre, nemlig det himmelske fædreland; derfor skammer Gud sig ikke ved dem, ved at kaldes deres Gud; thi han har beredt dem en stad."

Den almindelige uddannelsesmetode for de unge lever ikke op til standarden for sand uddannelse. Hedenske anskuelse væves ind i stoffet i skolebøgerne, og Guds orakler fremstilles som tvivlsomme eller endog i anstødeligt lys. Derved bliver den unges sind fortrolig med Satans antydninger, og den tvivl der tidligere blev næret tages nu som kendsgerninger i stedet for, og

videnskabelige undersøgelser gøres vildledende på bekostning af den måde deres opdagelser fortolkes og fordrejes på. Mennesker påtager sig selv at hanke op i Guds ord, over for det store dommerpanel, (329) og der afsiges dom over Guds inspiration efter den begrænsede udmåling, og Guds sandhed ser ud som om det er usikkert overfor videnskabsbøgerne. Disse falske lærere ophøjer naturen over naturens Gud, og over al sand videnskabs Ophavsmand. På det tidspunkt hvor lærerne skulle være faste og urokkelige i deres vidnesbyrd, på det tidspunkt hvor det skulle være tydeligt at deres sjæle blev fæstnet til den evige Klippe, hvor de skulle kunne indgyde tro hos dem som tvivler, så tillod de deres egen tvivl komme frem, om Guds ord eller såkaldte videnskabelige opdagelser var sande. Dem som var helt samvittighedsfulde er kommet til at vakle i deres tro, fordi nogen der bekender sig som bibelfortolkere tøver, selvom de har med de levende orakler at gøre. Satan har udnyttet sindets usikkerhed, og som en usynlig agent, har han opsamlet sine sofisterier sammen, og forvirret mennesker i skeptismens midte.

Lærte mænd har givet lektier hvor sandhed og vildfarelse er blandet sammen; men de har bragt deres tanker ud af balance som er belært imod vildfarelse i stedet for imod sandhed. De pænt indvævede sofisterier fra de såkaldte vise mænd har en fortryllelse for en vis gruppe studerende; men det indtryk disse lektier efterlader i sindet, er at naturens Gud er begrænset af Sine egne love. Der dvæles meget ved naturens uforanderlighed, og skeptiske teorier antages hurtig af dem hvis tankesind vælger tvivlens atmosfære, fordi de ikke er i harmoni med Guds hellige lov, fundamentet for hans regering i himlen og på jorden. Deres naturlige tilbøjelighed til ondt gør det nemt for dem at vælge falske stier, og betvivle det gamle og nye testamentes skrifter og histories pålidelighed. Idet de selv er forgiftet vildfarelser har de let efter enhver lejlighed til at så tvivlens frø i andres sind. Naturen er ophøjet over naturens Gud, og den enkle tro er ødelagt; (330) for troens grundlag ser usikker ud. Omtåget af skeptisme, efterlader deres sind tvivlede, til at slås mod vantroens klipper. — *The Youth's Instructor, 31. januar, 1895.*

Pas på efterligninger

(331) Nogle værdsætter lærte mænds selskab højere end fællesskab med himlens Gud. Lærte mænds udtalelser menes ikke at højere værdi end den højeste visdom der åbenbares i Guds ord.

Men når vantroen løfter sit hoved så stolt op, ser Himlen ned på menneskers tomme og intetsigende tanker; for mennesket er i sig selv tomhed. Hele menneskets fortjeneste, al deres moralske værdighed er ganske enkelt deres gennem Jesu Kristi fortjeneste. Hvad er da de største mennesketanker og spekulationer som et menneske nogen sinde har tænkt? Alligevel sætter mennesker deres menneskelige slutninger foran Guds åbenbarede vilje, og viser verden det som de hævder er højere visdom, end den Evige visdom. De vil med deres ørkesløse indbildninger, bringe himlens husholdning ned for at passe deres egne tilbøjeligheder og ønsker.

Den store Gud har en lov hvorved Hans riges styres, og dem som træder på den lov vil en dag finde at de er medgørlige over for deres retningslinjer. Midlet til lovovertrædelse er ikke at erklære loven for ophævet. At ophæve loven vil være at vanære den, og foragte Lovgiveren. Lovovertræderens eneste udvej er hos Herre Jesus Kristus; for gennem den enbårne søns nåde og forsoning, kan synderen frelses og loven håndhæves. Det menneske som viser sig frem for verden som storhedens forunderlighed, og samtidig træder på Guds åbenbarede vilje, iklæder mennesker ære og taler om naturens fuldkommenhed. De maler et meget smukt billede, men det er en illusion, og indsmigrer et bedrag; for de vandrer i gnisterne af deres egen optænding.

De, som fremsætter det doktrin, som er i modstrid med Bibelens, ledes af den store frafaldne engel, som blev kastet ud af Guds sale. Før hans fald blev der skrevet om ham: ”Du var indsigtsens (332) segl, fuld af visdom og fuldkommen i skønhed. I Eden, Guds have, var du; alle slags ædelsten var din klædning. . . . Du var en salvet, skærmende kerub; jeg gjorde dig dertil; på Guds hellige bjerg var du; du vandrede mellem ildstene. Du var fuldkommen i din færd fra den dag, du blev skabt, indtil der fandtes brøde i dig. . . . Dit hjerte hovmodede sig over din skønhed, du satte din visdom til på grund af den glans. Jeg vil kaste dig til jorden, jeg vil lægge dig foran konger, så de kan se dig. . . . jeg vil gøre dig til aske på jorden for øjnene af dem, som ser dig. Alle blandt folkeslagene, der kendte dig, skal være forbavsede over dig; du skal være en rædsel, og du skal aldrig mere være.”

Med en sådan leder, en engel, som var udelukket af himmelen, kan disse angivelige vise mænd på jorden fabrikere fortryllende teorier, som de kan forblinde menneskers sind med. Paulus sagde til galaterne: ”Hvem har forhekset jer, at I ikke

adlyder sandheden?” Satan har et mesterligt tankesind, og han har sine udvalgte agenter han arbejder igennem for at ophøje mennesker, og iklæde dem ære over Gud. Gud sidder inde med stor magt; han er i stand til at tage dem, der er døde i overtrædelse og synd, og ved den Ånds medvirken, som oprejste Jesus fra de døde, at forvandle menneskers natur og føre dem tilbage til den forsvundne lighed med Gud. De, som tror på Jesus Kristus, bliver forvandlede fra at være oprørere mod Guds lov til at blive lydige tjenere og hans riges undersåtter. De bliver født på ny, genrejste og helliggjorte ved sandheden. Denne Guds kraft vil skeptikeren ikke tillade, og han afviser alle beviser indtil den kommer under hans begrænsede evners domæne. Han drister sig endog til at sætte Guds lov til side, og foreskrive grænserne for Jehovas kraft. Men Gud har sagt: ”Thi der står skrevet: »Vismændenes visdom vil jeg lægge øde, og de kloges klogskab vil jeg gøre til intet.« Hvor er nu vismændene? hvor er nu de skriftkloge? hvor er denne verdens ordkæmpere? Har (333) Gud ikke gjort verdens visdom til dårskab? Thi da verden med al sin visdom ikke kendte Gud i hans visdom, besluttede Gud, ved prædikenens dårskab at frelse dem, som tror. Thi jøder kræver tegn, og grækere søger visdom, vi derimod prædiker Kristus som korsfæstet, for jøder en forargelse og for hedninger en dårskab, men for de kaldede selv, både jøder og grækere, Kristus som Gud kraft og Guds visdom.” — *Youth Instructor*, 7. februar, 1895.

Bered sig hurtigt til arbejdet

(334) Jeg har været meget rådvild i flere nætter. Jeg har tænkt så meget at jeg ikke kan sove godt. Der er ting der har presset sig meget på mig, at jeg må bringe dem frem for jer.

Lærerne på vore skoler på sanatoriet og skolen på Battle Creek må hele tiden være på vagt; så deres planer og ledelse ikke dæmper og slukker de studerendes tro, som har hjerter der dybt præget af Helligånden. De har hørt Jesu stemme sige: ”Søn, gå i dag ud i min vingård.” De mærker behovet for et kursusforløb; så de kan beredes til Mesterens arbejde, og der må gøres alt for at fremskynde deres vækst; men formålet med deres uddannelse bør altid være for øje. Der bør ikke tilrådes eller tillades en unødigt forsinkelse. De personer som er gået i gang med at hjælpe og støtte de studerende med deres studieforløb, lider store tab, når både tid og penge bruges unødigt. Disse personer har vist deres alvor og villighed til at hjælpe. Men de mister modet når de ser, at den

tid de studerende egentlig skulle bruge på at fylde deres arbejde ud, forlænges, og de studerende opmuntres stadig til at fortsætte deres kursus på deres bekostning. Årene går, og de studerende tilskyndes stadig til nødvendigheden af mere studium. Den langtrukne proces, lægger mere og mere tid, flere studielinjer er en af Satans snarer til at holde medarbejderne tilbage.

De studerende tænker ikke selv på at deres arbejde i marken udskydes, hvis de ikke tilskyndte dem som menes at være hyrder og vejledere, og som er deres lærere og læger. Havde vi et tusinde år foran os, ville en så dyb kundskab være unødigt, selvom det ville være passende; men nu er vor (335) tid begrænset. ”Da der blev sagt: I dag, når I hører hans røst, så forhærd ikke eders hjerter.”

Vi er ikke af den klasse der definerer en bestemt tidsperiode, der skal forløbe før Jesu genkomst sker med kraft og megen herlighed. Nogle har sat et tidspunkt, og når det passeret, antages deres formastelighed som en irettesættelse, men de har sat en ny og endnu en ny tid; men mange efterfølgende fejl har stemplet dem som falske profeter. ”De skjulte ting er for Herren vor Gud, men de åbenbare er for os og vore børn evindelig.” På trods af at der er falske profeter, er der også dem som forkynder sandheden som den står i Bibelen. Med dyb alvor, med seriøs tro, ansporet af Helligånden, oprører de folks sind og hjerte, når de viser dem at vi lever nær Kristi genkomst; men dagen og timen for hans tilsynkomst er uden for menneskers kendskab; for ”den dag og time kender ingen, ikke engang Himlenes engle, ja ikke engang Sønnen, kun Faderen alene.”

Men der er en dag Gud har fastsat afslutningen for denne verdens historie: ”Og dette evangelium om Riget skal prædikes over hele jorden til et vidnesbyrd for alle folkeslagene; og så skal enden komme.” Profetien opfyldes hurtigt. Der skal tales meget meget mere om disse kolossalt vigtige emner. Dagen nær hvor alle sjæles skæbne skal befæstes for altid. Denne Herrens dag haster. Den falske vagtmand hæver råbet: ”Alt er vel;” men Guds dag nærmer sig hurtigt. Dens fortrin er så stille at den ikke vækker verden fra døden – som den slummer den er faldet i. Når vagtmanden råber: ”Fred og ingen fare,” kommer ødelæggelsen pludseligt over dem, og de skal ikke undfly; ”thi som en snare skal den komme over alle dem, der bor på hele jordens flade.” Den overrumpler den fornøjelseselskende og syndige mand som en tyv om natten. Når alle tilsyneladende føler sig sikre, og mennesket (336) går og lægger sig til hvile, så stjæler den listige

midnatstyv fra sit bytte. Så er det for sent at forhindre det onde, det opdages at nogle døre og vinduer ikke var sikrede. ”Derfor vær også I rede; thi Menneskesønnen kommer i den time, I ikke tænker jer.” Folk sætter sig nu til hvile, tror at de er sikrede under de populære kirker; men lad alle passe på, så der ikke er et sted åbent så at fjenden kan komme ind. Der bør virke anstreges meget for at holde dette emne frem for folk. Den højtidelige kendsgerning skal ikke kun fremholdes for verdens folk, men også for vore egne menigheder, at Herrens dag kommer pludseligt og uventet. Profetiens forfærdelige advarsel rettes til enhver menneskesjæl. Lad ingen føle at han er sikret fra at blive overrasket. Lad ingen fortolkning af profetien berøve dig overbevisning om de begivenheder som viser at dette er meget nær.

De penge som bruges på flere bygninger og udvidelse af eksisterende bygninger i Battle Creek, burde være brugt på værkets fremdrift, på steder hvor der slet ikke er gjort noget. Gud er ikke tilfreds med den måde som hans goder er blevet forvaltet på. Hos ham er der ingen anseelse af steder eller personer.

Når de studerende kommer langvejs fra til Battle Creek under mange omkostninger, forventer de en undervisning hvordan de bliver succesrige missionærer, at den tanke ikke skal fortabes i forskellige studier. Se på Moses, hans store sjælsbyrde var at Gud måtte være hos ham, og at han måtte beskue Hans herlighed. Men hvis de studerende får flere studier end absolut nødvendigt, må det nødvendigvis få dem til at glemme det egentlige formål med at komme til Battle Creek. Nu er det på tide at det kun er det væsentlige arbejde som skal gøres. Lange år med forberedelse er egentlig ikke nødvendig. De studerendes forberedelse er blevet ført efter samme princip som bygningsværker. Bygning er blevet føjet til bygning, kun for at gøre tingene lidt mere behagelige og grundige. Gud kalder, og har kaldt i årevis, på at forny sig på disse områder. Han ønsker ikke noget unødigt udlæg af midler. Herren ynder ikke at der skal bruges så meget tid og så mange penge på at nogle få personer kommer til Battle Creek for at forberede sig bedre på værket. Under alle omstændigheder bør man være meget omhyggelig med måden de studerendes uddannelsespenge bruges på. Når der bruges så meget på at få nogle få gennem et udtømmende studium, er der mange som tørster på den kundskab de kunne få på nogle få måneder; et eller to år ville betragtes som en stor velsignelse. (338) Hvis alle midler bruges på nogle få i adskillige studieår, bliver ligeså mange

værdigt trængende unge mænd og unge kvinder slet ikke blive hjulpet.

Jeg håber at lederne på Battle Creek-skolen og sanatoriet vil overveje denne sag under bøn, forstandigt og upartisk. I stedet for at overuddanne nogle få, så gør jeres godgørenhedsdækning bredere. Beslut jer for at de midler, som I gerne vil bruge på at uddanne medarbejdere til sagen, ikke blot bruges på en enkelt, at han får mere end han har brug for, medens andre efterlades uden noget som helst. Giv de studerende en start, men følg ikke at det er jeres pligt at hjælpe dem år efter år. Det er jeres pligt at få dem ud på marken og arbejde, og det er jeres lod at udbrede jeres godgørenhed til andre som har brug for hjælp.

Kristi arbejde gøres ikke så mennesker forblændes af hans overlegne evner. Han kom fra den Alvises skød, og kunne forbavse verden med den store og herlige kundskab som han besad; og alligevel var han tilbageholden og ikke så meddelsom. Det var ikke hans mission at overdynde dem med hans uhyre mange talenter, men at vandre i sagtomdighed og ydmyghed, så han kan undervise den uvidende om frelsens veje. Giver man sig til at studere, endog i sand videnskab, skabes en stor appetit, som bliver større efter fødeindtagelsen. Dette skaber ønske om at få mere kendskab, end er nødvendigt er for Herrens arbejde. Denne jagt efter kundskaber kun for sin egen skyld, splitter sindet fra Gudsovergivelsen, stopper fremdriften på stien til praktisk hellighed, og forhindrer sjæle i at gå på den vej der fører til et helligere og lykkeligere liv. Herren Jesus har kun givet undervisning til at den kan bruges. Mine brødre, jeres måde at lave længere studietid på er ikke behageligt for Gud.

Herren Jesu vil have mænd der handler med deres talenter, og Jesus har lovet at han vil give nåde for nåde. Idet vi giver til andre, vil vi modtage rigeligt. Og idet vi (339) arbejder, vil sindet ikke blive bebyrdet med en masse ting der har hobet sig op, har der ikke været mulighed for at give af det som er modtaget. Den studerende bliver til en mental svækling, når han pådattes så meget han ikke kan bruge. Megen tid går til spilde, og de studerende voksende nyttighed forhindres, ved at lære noget som Guds Ånd ikke kan benytte.

Dem som kommer til skolen i Battle Creek bør skubbes hurtigt og grundigt gennem et sådant studie, som er af praktisk værdi for kroppens sunde udvikling og for sjælens hellige virke. I sit evangelium, taler Gud ikke blot om mennesket mentale virkeevne, men instruerer hvordan den moralske fornemmelse skal opvikkes. Dette

illustreres med Daniel og de tre hebræere. De havde altid Guds frygt og kærlighed for sig, og resultatet er som følger: »Disse fire unge mænd gav Gud kundskab og indsigt i al skrift og visdom; Daniel forstod sig også på alle hånede syner og drømme.«

»Ja, salige er de, som hører Guds ord og bevarer det.« Alene livets brød kan mætte den hungrende sjæl. Kun livets vand kan stilne den tørstende sjæl. Disciplenes sind blev ofte vækket af nysgerrighed, men i stedet for at indfri deres ønske om at kende ting der ikke er nødvendige til deres arbejde, åbnede han nye tankeveje for dem. Han underviste dem meget i det der behøves for praktisk guds frygt.

De mange grene som de studerende opfordres til at tage med i deres studier, holder dem fra væk fra arbejdet i årevis, er ikke efter Guds orden. Kristus kom for at opsøge og frelse de fortabte. Da han sagde »følg mig«, påtog han sig rollen som instruktør. Alt det lys han bragte til mennesker oppe fra himlen, skal bruges til at åbenbare det hul af fordærv, som de er faldet i med deres synder, og (340) udpege den eneste sti for dem, som kan befares med håbet om at nå et sikkert sted. De klare stråler fra Retfærdighedens Sol, skinner på denne sti, og den vejfarende mand behøver ikke at begå fejl derpå, selvom han er en tåbe. Dem som kommer til Battle Creek opmuntres ikke til at bruge adskillige år på studier.

Umådeholdne studier er en slags beruselse, og dem som svælger sig i denne, er som drankeren, der strejfer fra de sikre stier, og snubler og falder på marken. Herren vil have at alle studerende har I sinde at øjnene må holdes til Guds herlighed. De skal ikke udtømme og spilde deres fysiske og mentale kræfter, og prøve at få mest mulig kendskab til videnskab; men hver enkelt person skal bevare alle sine friske livskræfter til at gå ind i det arbejde som Herren har udpeget ham, og hjælpe sjæle til at finde retfærdighedens sti. Alle må bevare livskraften i deres liv, deres sjælskraft og ambitioner, og klar til at forlade deres studier i skolen, og tage de mere praktiske studier med i deres virkeområde, hvor engle samarbejder med dem. Himlens forstandsvæsener vil arbejde sammen med menneskeagenterne. Himlens befaling er at *gøre, arbejdet*, - gøre noget som vil genspejle Guds herlighed og hjælpe vore medmennesker, som er ved at gå fortabt.

Der er stor fare for at de studerende på skolerne ikke vil lære de mest betydningsfulde lektier som vor Mester vil at de skal lære. Denne lektie får vi overbragt i dette skriftsted: »Tag *mit* åg på jer, og

lær af *mig*; for jeg er sagtnodig og ydmyg af hjertet, og I *skal finde hvile* for jeres sjæle. For mit åg er nemt, og min byrde er let.« Nogle har ikke kun undladt at lære at bære Jesu sagtnodige og ydmyge åg, men kan ej heller modstå de fristelser som har omgivet dem. Uerfarne unge som har rejst langvejs fra for at få en uddannelses fordel på vor skole, har mistet deres greb på Jesus. Sådan burde det ikke være.

(341) Herren vælger ikke eller accepterer ikke medarbejdere efter de mange fortrin de har fået, eller efter den overmådigge uddannelse, som de har modtaget. Menneskeagentens værdi sættes efter hjertets storhed til at kende og forstå Gud. ”Og nu du, mit barn! hent kraft fra nåden i Kristus Jesus; og hvad du hørte af mig i mange vidners nærværelse, skal du betro til pålidelige mennesker, som vil være duelige til også at lære andre. Vær med til at lide ondt som en god stridsmand for Jesus Kristus.” Det størst mulige gode fås gennem Gudskendskab. ”Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus.”

Denne kundskab er hemmeligheden der udbreder al magt. Det er ved denne udøvelse af trosfærdigheder at vi kan modtage og praktisere Guds ord. Ingen undskyldning gælder, intet retfærdighedspåskud gælder for at ikke kende og forstå Herrens vilje. Herren vil oplyse hans hjerte, som er loyal mod ham. Han kan læse hjertets tanker og intentioner. Det nytter ikke at bede *hvis* det var sådan og sådan, vil vi have det på den og den måde. Der er intet *hvis* om Guds forlangender; hans ord er ja og amen. Der er intet spørgsmål i troens hjerte om Guds kraft kan udrette hans løfter. Ren tro virker ved kærlighed, og renser sjælen.

Til den fortvivlede far, der søger efter Kristi ømme kærlighed og medynk, der skal udøves mod hans fortabte søn, sagde Jesus: »Hvis du formår! alt er muligt for den, der tror.« Alt er muligt for Gud, og I tro kan vi gribe fat i hans kraft. Men tro kan ikke ses, tro kan ikke mærkes; tro er ikke virkeligt. ”Tro er fast tillid til det, man *håber*, overbevisning om ting, man *ikke* ser.” At blive i troen er at sætte følelser og selviske ønsker til side, at vandre ydmygt med Herren, og henlægge hans følelser, og bruge dem ved alle lejligheder, tro at Gud vil (342) udvirke hans egne planer og mål i dit hjerte og liv, ved helliggørelse af din karakter; det er at stole helt, og sætte ubetinget lid til Guds trofasthed. Efterfølges dette, vil andre se Åndens særlige frugter manifesteret i liv og karakter.

Den uddannelse Moses fik, som Kongens barnebarn, var meget grundig. Intet blev forsømt som kunne gøre ham til en klog mand, sådan som ægypterne forstod visdom. Denne uddannelse var ham til hjælp i mange henseender, men meget værdifuldt for hans fremtidige livsarbejde, da han blev ansat som hyrde. Idet han ledte sin hjort gennem ørkenens bjerge og til dalstrøgenes grønne græsgange, lærte naturens Gud ham den højeste og største visdom. I naturens skole, med Kristus som lærer, tænkte han over og lærte ydmyghedens, sagtnodighedens, troens og tillidens lektier, og på en ydmyg levemåde, alt som binder hans sjæl nærmere til Gud. I bjergenes ensomhed lærte han det, som hans lærdom fra kongens palads ikke kunne give ham, - en enkel, urokkelig tro og hele tiden tillid til Herren.

Moses troede at hans uddannelse i Ægyptens visdom udrustede ham helt til at føre Israel fra fangenskab. Var han ikke lært op i alt som havde med hærførelse at gøre? Havde han ikke fået de bedste fortrin fra landets bedste skoler? – Ja, han følte at han kunne udfri dem. Han gik i gang med sit arbejde, og prøve at vinde sit eget folks gunst, ved at rette op på deres fejl. Han dræbte en ægypter som prøvede narre en af hans brødre. Heri viste han hans ånd, der var en morder fra begyndelsen, og viste sig selv som uegnet til at til repræsentere Guds barmhjertighed, kærlighed og ømhed. Ved hans første forsøg gjorde han en frygtelig fejltagelse. Ligesom mange andre, mistede han straks tillid til Gud, og vendte tilbage til hans udpegede arbejde; han flygtede fra Faraos vrede. Han konkluderede på grund af denne fejltagelse, hans store synd at tage (343) den grusomme ægypters liv, ville Gud ikke lade ham få del i at udfri hans folk fra deres grusomme trældom. Men Herren tillod disse ting så han kunne lære ham ædelssind, godhed, langmodighed, som enhver medarbejder for Mesteren nødvendigvis må have; for det er disse karaktertræk som udgør medarbejderens succes i Herrens sag.

Man kan ikke lære egenskaberne i Jesu Kristi karakter ved at få den højeste uddannelse i de mest videnskabelige skoler. Denne visdom kan kun læres fra den Største Underviser. Lektioner i Kristuslignende sagtnodighed, hjerteydmyghed, ærbødighed for hellige sager, læres ingen andre steder end i Kristi skole. Moses havde lært at tage sig af forpinte, pleje den syge, og søge tålmodigt efter vildfarne, og bære længe over med uregerlige, dække de unge lams behov og de gamle og svages fornødenheder med elskelig omsorg. Når disse dele af hans karakter blev udviklet, blev han draget nær hans Overhyrde.

Han blev fornædret med og underlagt Israels Allerhelligste. Han troede på den store Gud. Han havde samfund med Faderen i ydmyg bøn. Han søgte uddannelse i åndelige ting hos den Højeste, og søgte kundskaber om hans opgave som en trofast hyrde. Hans liv blev så tæt forbundet med himlen, at Gud talte ansigt til ansigt med ham.

Med denne forberedelse var han parat til at tage Guds kald, at udskifte sin hyrdestav med myndighedens stav; forlade sin fårehjord for at tage lederskabet for mere end en million afgudsdyrkende og oprørske mennesker. Men han måtte bero sig på den usynlige Leder. Ligesom staven blot var et redskab i hans hånd, ligeså skulle han være et villigt redskab, der lod sig bearbejde af Jesu Kristi hånd. Moses blev udvalgt som hyrde for Guds eget folk, og det var gennem hans faste tro og varige tillid til Herren, at (344) så mange velsignelser kom til Israels børn. Herren Jesus forsøgte at samarbejde med disse mænd som bliver frie kanaler hvorigennem himlens rigdomme kan udgydes over hans elskede folk. Han arbejder igennem mennesker for sine udvalgte opløftning og frelse.

Moses blev kaldt til at arbejde i partnerskab med Herren, og det var hans karakters enkelthed, kombineret med en praktisk uddannelse, som gjorde ham til en repræsentativ mand. I hans menneskelige æres højder, lod Herren den menneskelige visdoms tåbelighed og mennesker svage kræfter åbenbare for Moses, så han kunne forstå sin yderste hjælpeløshed, og hans ineffektivitet, uden at kunne holdes oppe af Herren Jesus.

Moses' ubesindighed, at slå ægypteren ihjel, var ansporet af formastelighed. Tro bevæger i Guds kraft og visdom, og ikke efter menneskers metode. I enkel tro kunne Moses presse sig gennem vanskeligheder, og overvinde de forhindringer som synes næsten uovervindelige. Når han stoler på Ham, og ikke stoler på deres egen kraft, var den mægtige General over ærene tro mod Israel. Han befriede dem fra mange vanskeligheder, som de aldrig ville undgå, hvis de var overladt til sig selv. Gud kunne manifestere sin store magt gennem Moses, på grund af hans stadige tro på deres Udfriers magt og elskelige intentioner. Det var denne ubetingede tro på Gud, som gjorde Moses til det han var. I overensstemmelse med alt Herren befalede, sådan gjorde han. Al lærdom fra kloge mænd kunne ikke gøre ham til en den kanal, som Herren kunne arbejde igennem, før han mistede sin selvsikkerhed, indså sin egen hjælpeløshed, og satte lid til Gud; indtil han ville adlyde Guds bud

uanset om de var fornuftige for menneskelig forstand eller ej.

De personer der nægtede at handle før de kan se ethvert tydeligt skridt markeret foran sig, vil aldrig (345) kunne nå noget; men enhver som viser sin tro og tillid til Gud ved at underlægge sig villigt under ham, klarer den guddommelige disciplin han er underlagt, vil blive en succesrig arbejdsmand for vingårdens Mester. I deres bestræbelser for uddannelse til Guds medarbejdere, sætter mennesker ofte sig selv i en sådan position, så de ikke kan formes og dannes til det, Herren ønsker dem til. Derved løfter de ikke det som Moses gjorde, den guddommelige lignelse. Ved at underlægge sig Guds disciplin blev Moses en helliggjort kanal, som Herren kunne arbejde igennem. Han skyndte sig ikke med at ændre *hans vej* til Herrens vej, selvom den førte ud på fremmede stier, på uprøvede veje. Han gjorde ikke selv brug af sin uddannelse, og viste urimeligheden ved Guds bud, og det umulige i at adlyde dem. Nej; han satte sine egne kvalifikationer ret lavt for at fuldendelsen det store arbejde Herren havde givet ham måtte lykkes. Da han begyndte sin store opgave at udfri Guds folk fra deres trældom, så det menneskeligt set ud som en håbløs opgave; men han betroede sig til ham, som alt er muligt for.

I dag har mange langt bedre muligheder, fået langt større privilegier, for at kende Gud, end Moses gjorde; men hans tro gør deres åbenbare vantro til skamme. På Guds bud, gik Moses frem, selvom der ikke var noget foran hans fødder kunne træde på. Mere end en million var afhængig af ham, men han ledte dem fremad skridt for skridt, dag for dag. Gud lod disse ensomme rejsende fare gennem ørkenen, så de kan få erfaringer ud af deres vanskeligheder, og når de var i fare, ved de at det kun er hos Gud at der er hjælp og udfrielse, og at de derved kan lære Gud at kende og stole på ham, og tjene ham med en levende tro. Det var ikke læren fra Ægyptens (346) skoler som gjorde at Moses kunne sejre over alle hans fjender, men en altid blivende tro, en tro som ikke sviger under de mest prøvende omstændigheder.

Da Gud befalede Moses at gøre noget, gjorde han det uden at stoppe og tænke over hvad konsekvenserne kunne være. Han satte lid til Gud for visdom for at vide hvad han har i sinde og beslutsom for det han har sagt; og derfor handlede Moses som om han så den usynlige. Gud leder ikke efter mænd med perfekt uddannelse. Hans værk venter ikke på at hans tjenere gennemgår så forunderlige og udførlige forberedelse som vore

skoler vil give dem; men Herren ønsker at mennesker påskønner at arbejde sammen med Gud, - mennesker som vil ære ham og være ubetinget lydige mod hans forlangender, uanset tidligere opsatte teorier. Der er ingen grænser for deres nyttegrad, som sætter selvet til side, og giver plads for Helligåndens arbejde i deres hjerter, og lever helt helliggjort for Guds tjeneste, udholder den nødvendige disciplin Herren pålægger dem, uden at beklage eller svækkes på vejen. Hvis de ikke falder for Herrens irettesættelse, og bliver hårdhjertede og hårdnakkede vil Herren undervise både unge og ældre, time for time, dag for dag. Han længes efter at åbenbare sin frelse for menneskenebørnene, og hvis hans udvalgte folk vil fjerne forhindringerne, vil han udgyde frelsens vande i overmådelige strømme gennem menneskelige kanaler.

Mange som tracter efter effektivitet i Guds ophøjede arbejde, idet de udvikler deres uddannelse på menneskers skoler, vil finde at de ikke får de meget vigtige lektier som Herren vil undervise dem i. Underlægger de ikke sig selv under Helligåndens afpræg, og ikke lever i lydighed mod alle Guds krav, svækkes deres åndelige virkekraft; de har mistet evner de har haft til at udføre et arbejde for Herren. Er de fraværende fra Kristi skole, har de glemt Lærerens sunde stemme, og han kan ikke rette deres vej. Mennesker kan få al mulig (347) kendskab at bibringe den guddommelige lærer, men Gud forlanger endnu større visdom af dem. Ligesom Moses, må de lære hjertets sagtmødighed og ydmyghed, og ikke stole på selvet. Vor Frelser selv, frembærer ydmyghedens prøve, indrømmer at han ikke kan gøre noget af sig selv. Vi må også lære at der ikke er styrke i mennesker alene. Mennesker gør kun nytte når de får del i Guddommelig natur.

Første gang en bog åbnes op må den uddannelssøgende genkende Gud, som ham der tildeler sand visdom. Han bør søge sine råd for hvert skridt på vejen. Der kan ikke gøres anstalter som Gud ikke kan være del af, ingen union formes som han ikke kan anerkende. Visdommens Ophavsmand bør kunne genkendes som Vejleder fra først til sidst. På den måde vil den kundskab der kommer fra disse bøger bindes op af en levende tro på den uendelige Gud. Den studerende bør ikke lade sig binde til nogen særlig studiemetode, med lange tidsperioder, men må lade sig vejlede af Guds Ånd i sådanne sager.

Et studieforløb i Ann Abor kan være væsentligt for nogle; men der virker altid en ond indflydelse på de modtagelige mennesker, så jo længere de

kommer frem i deres studier, des mindre regner de det nødvendigt at få kendskab til Guds vilje og veje. Ingen bør have lov til at studere så det på nogen måde svækker deres tro på sandheden og på Herrens kraft, eller formindske deres respekt for et helligt liv. Jeg vil advare de studerende at ikke gå frem på disse linjer, - ikke engang efter deres instruktørers råd, eller råd fra myndighedspersoner, - med mindre de først søger Gud hver især, med deres hjerter åbnet op for Helligåndens indflydelse, og få hans råd om det påtænkte studieforløb. Skil jer af med alle selviske ønsker, og tag alle forslag fra menneskeheden, med til Gud, og stole på (348) Helligåndens vejledning, al uheldig ærgerrighed må slettes ud, så Herren ikke skal sige: "Selv har jeg set en dåre rykkes op, hans bolig rådne brat." Enhver bør handle så at han kan sige: "Du, herre, du kender mig, ser mig og prøver mit hjertelag mod dig." "Du Gud, ser mig." Herren vejer alle motiver. Han ser gennem hjertets tanker og intentioner og hensigter. Uden Gud er vi uden håb; lad os derfor fæstne vor tro på ham. "Thi du er mit håb, o Herre! Fra min ungdom var Herren min tillid."

Ethvert skib der sejler på livets hav behøver en Guddommelig Styrmand ombord; men når stormene rejser sig, når fristelsetruer, skubber mange personer Styrmanden over bord, og overlader skuden til begrænsede menneskers hænder, eller prøver at styre den selv. Så kommer ulykkerne og ødelæggelserne normalt; og Styremanden bebrejdes for at styre dem ud på så farlige vande. Overlad ikke jer i menneskers varetægt, men sig: "Herren er min hjælper," jeg vil søge hans råd, jeg vil være hans vilje gører. Alle de fortrin du kan få, kan ikke være til velsignelse for dig, den højeste slags uddannelse kan heller ikke kvalificere dig til at blive lysets kanal, hvis du ikke samarbejder med den Guddommelige Ånd. Det er lige så umuligt for os at modtage kvalifikationerne fra mennesker, uden guddommelig oplysning, ligesom det var for Ægyptens guder at udfri dem der stolede på dem. De studerende må ikke tro at alle de råd de får, for at forlænge deres studier er i harmoni med Guds plan. Lad alle disse råd komme frem for Herren i bøn, og søge alvorligt for hans vejledning, - ikke kun en gang, men igen og igen. Bed med ham, indtil du er overbevist om rådet er fra Gud eller fra mennesker. Sæt ikke jeres lid til mennesker. Handle under den Guddommelige Vejleder.

I er blevet valgt af Kristus. I er blevet genløst af Lammets dyrebare blod. Bed indstændigt til Gud for virkningen af det blod. Sig til ham: "Jeg er din fra skabelsen; jeg er din ved genløsningen. Jeg respekter menneskers myndighed, (349) og mine

brødres anvisninger, men jeg kan ikke bero mig helt på disse. Jeg ønsker dig, o Gud, til at undervise mig. Jeg har indgået pagt med dig, at antage den guddommelige karakterstandard, og gøre dig til min rådgiver og vejleder, - en del i alle mit livs planer, undervis mig derfor." Lad Herrens herlighed først komme i betragtning. Bortdriv alle ønsker om verdslig forskel, alle ønsker om være den første. Opmuntre til hjerterenhed og hellighed, så du kan vise evangeliets sande principper. Lad alle handlinger i dit liv være helliggjort af en hellig stræben for at gøre Herrens vilje, så din indflydelse ikke fører andre ud på forbudne stier. Når Gud er lederen, skal hans retfærdighed gå forud for jer, og Herrens herlighed skal være din belønning.

Herren siger: "Våg og bed, så I ikke skal falde i fristelse." Rådene fra dine egne brødre kan få jer til at vakle fra den sti, Herren har markeret til at vandre på, for menneskenes sind er ikke altid under Helligåndens kontrol. "Våg" så jeres studier ikke hober sig for meget op, og optager al jeres interesse, så jeres tankesind bliver overbebyrdede, og ønsket om guds frygt tabes ud af din sjæl. Mange studerende mister det motiv og mål gradvist af syne, der fik dem ind på skolen, og uheldig ærgerrighed for at få en højklasset uddannelse, fik dem til at ofre sandheden. Deres intense interesse for at få den højeste plads blandt menneskene har fået dem til at udelade deres Himmelske Faders vilje af deres planer, men sand kendskab fører til livets hellighed gennem sandhedens helliggørelse.

Eftersom der bliver flere studier, sættes visdommen ovenfra for ofte i anden række, og jo længere den studerende kommer frem, des mindre tillid har han til Gud; han anser den megen lærdom som væsentligt for fremgang i livet; men viser alle den passende hensyn til Kristi udtalelse, ville de lægge andre planer: "Uden mig kan I intet gøre." Uden den sande religions (350) vitale principper, uden kendskab til hvordan Genløseren tjenes og forherliges, er uddannelse til større skade end gavn. Når uddannelse efter menneskers linjer gennemføres i et sådant omfang at Guds kærlighed aftager i hjertet, at bønner forsømmes, og at den åndelige uddannelse ikke opkultiveres, er det helt katastrofalt. Det vil være langt bedre at ikke få en uddannelse, og genoprette din sjæl fra dens vansmægtelse, end at få de bedste uddannelser, og miste de evige gaver af syne. Der er mange som tager overmådelig mange studier i en afgrænset tidsperiode. De overbebyrder deres mentale styrke; og som konsekvens deraf ser de mange ting i et forvansket lys. De stiller sig ikke tilfreds med at følge et fastlagt studieforløb, men

mærker en smerte, når de i deres selviske ærgerrighed ikke får lov til at gennemføre alle de studier de ønsker. De bliver ubalancerede. De tænker ikke på at kunne udrustes bedre til Mesterens arbejde, selvom de arbejder på at det ikke vil skade deres fysiske, mentale og moralske styrke; men når de overbebyrder tankerne, pådrager de sig selv livslange fysiske svagheder der forkrøbler deres kræfter, og gør dem uegnede til fremtidig nytte.

Jeg vil under ingen omstændigheder råde til indskrænkning af uddannelser, hvor Gud ikke har sat grænser. Vor uddannelse slutter ikke med de fortrin som denne verden kan give. Guds udvalgte vil gennem hele evigheden være elever. Men jeg vil råde til at ikke følge studiemetoderne så meget, som bringer sjæle i fare og forklejner formålet med den tid og de penge som bruges til dette. Uddannelse er et stort livsarbejde; men for at få en sand uddannelse, er det nødvendigt at have den visdom som kun kommer fra Gud. Herren Gud bør repræsenteres i alle uddannelsens afskygninger, men det er forkert at bruge flere år på at studere én bog-kundskabs linje. Efter en tidsperiode med studier, så lad ingen råde de studerende til at gå ind i studiet igen, (351) men rådgiv dem hellere til at arbejde med det som de har studeret. De skal anvises til at praktisere de teorier som de har fået. Sådant gjorde Daniel i Babylon. Han praktiserede det som han havde lært under universitetslærerne. Lad de studerende mere søge den himmelske visdom end de har gjort hidtil, og lad dem ikke gøre noget, selvom de rådes af deres lærere, med mindre de ydmygt har søgt visdom fra Gud, og har fået hans vejledning og råd.

Studerende bemyndiges til at gå på skolen i en bestemt tidsperiode, for at få videnskabelig kundskab. Men når de får denne kundskab, bør de vise hensyn til deres fysiske behov, og studere på en sådan måde at det ikke på mindste måde skader legemets tempel. Lad dem sikre sig at de ikke hensvæver i syndige skikke, ikke bebyrder sig selv med for mange studier, ikke bliver så optaget af deres studier, at sandheden fortrænges og Gudskundskaben fordrives fra sjælen af menneskers påfund. Lad alle de stunder der bruges på studier være en stund hvor sjælen er samvittighedsfuld over for sine Gudsgivne ansvar. Så skal man ikke pålægge de studerende at være sande og retfærdige, og bevare deres sjælsrenhed. De vil indånde en himmelsk atmosfære, og alle forretninger vil være indgydt af Helligånden, og retfærdighed og rimelighed vil åbenbares.

Men hvis legemet forsømmes, hvis upassende stunder bruges på studier, hvis sindet overbelastes, hvis fysiske kræfter ikke bruges, og svækkes, så hæmmes det menneskelige maskineri, og de ting der er vigtige for vor fremtidige velfærd og evige fred forsømmes. Bogkundskab gøres til det vigtigste, og Gud er vanæret. Den studerende glemmer de inspirerede ord, og følger ikke Herrens undervisning, når han siger: ”Så formaner jeg jer da, brødre! ved Guds barmhjertighed, til at bringe jeres legemer som et levende, helligt, Gud velbehageligt offer; dette er jeres (352) åndelige gudsdyrkelse. Skik jer ikke lige med denne verden, men lad jer forvandle gennem en fornyelse af jeres sind, så I må kunne skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, velbehagelige og fuldkomne.” Mange menneskers sind behøver fornøjelse, forvandling og formes efter Guds plan. Mange fordærver sig selv fysisk, og mentalt, og moralsk, ved overdrevne studier. De bedrager sig selv for tid og evighed, ved at tillægge sig umådeholdne vaner, når de vil uddanne sig. De mister deres ønske om at kunne lære sagtmødhedens lektier og hjertets ydmyghed i Kristi skole. Hvert øjeblik som går hen er ladet med evige resultater. Det visse resultat af at følge retfærdighedens vej, er renhed.

Er det nødvendigt, for at løse uddannelsesproblemet, at begå røveri mod Gud, og nægte at give Gud åndens, sjælens og legemets villige tjeneste? Gud kalder på dig til at være ordets gører, så at du kan uddannes grundigt i de principper, som udruster dig til himlen. Man skal ikke følge uddannelsesmetoder som vil udelukke Guds ord. Lad Guds ord være din rådgivermand. Formålet med uddannelse bør være at få lyset ind, så du kan viderebringe lyset, og lade det skinne frem til andre i gode gerninger. Den højeste af al uddannelse er Gudskendskab. ”Så siger Herren: Den vise rose sig ikke af sin visdom, den stærke ikke af sin styrke, den rige ikke af sin rigdom; men den, som vil rose sig, skal rose sig af at han har forstand til at kende mig, at jeg, Herren, øver miskundhed, ret og retfærdighed på jorden; thi i sådanne har jeg behag, lyder det fra Herren.” Læs det første og andet kapitel i første Korintrebrev med dyb interesse, og bed for at Gud vil give dig forstand, så du kan fatte og praktisere de sandheder, der åbenbares der. ”Thi tænk på, hvordan det var ved jeres kaldelse, brødre, at I ikke var mange verdsligt vise, ikke mange mægtige, ikke (353) mange fornemme; men det, der var dårskab for verden, udvalgte Gud for at gøre de vise til skamme, og det, der var svagt for verden, udvalgte Gud for at gøre det stærke til skamme; og det for verden ringe og det foragtede, det, der ikke var noget, udvalgte Gud for at gøre

det, der var noget, til intet, for at intet menneske skal rose sig for Gud. Men ham skyldes det, at I er i Kristus Jesus, som er blevet os visdom fra Gud, både retfærdighed og helliggørelse og forløsning, for at, som der står skrevet, den, der roser sig, skal rose sig i Herren.” ”Ophøjet er Herren, thi han bor i det høje, han fylder Zion med ret og retfærd. Trykke tider skal du have, en Frelsesrigdom er visdom og indsigt, Herrens frygt er din skat.”

Tiden er kort, og der er kun få medarbejdere i Herrens vingård. Flere er blevet sendt fra denne del af verden, for at blive uddannet i Battle Creek, for at de kan blive medarbejdere sammen med Gud. Det var håbet at Helligånden ville arbejde med dem for deres frelse, som er i dødens skygge. Disse studerende er blevet støttet af mænds og kvinders ofre, som efter mit sikre kendskab, har lånt penge for at betale undervisningen og dække udgifterne. Verden skal advares, og alligevel har du ikke anset det for nødvendigt at bruge tid og penge til en unødigt forberedelse til arbejdet, som disse studerende kaldes til at udføre. Den samme Gud lever i dag, som Esajas så i sit syn, og kan oplyse dem som gør sin del, for at udruste mænd til et højtideligt og helligt arbejde. Han siger: “Jeg elsker ret, jeg, Herren, jeg hader forbryderisk rov. Jeg giver dem løn i trofasthed og slutter med dem en evig pagt.”

Dem som leder uddannelsesarbejdet lægger en stor mængde studier på dem, der kommer til Battle Creek for at udruste sig til Mesterens arbejde. De (354) tror at det er nødvendigt for dem at gå dybere og dybere i uddannelseslinjer, og når de udfører forskellige studiekurser, år efter år, så går de dyrebare år, og de gyldne anledninger flyver afsted, og kommer aldrig tilbage. Disse mænds arbejde udsættes; og studerende mister deres byrde for sjæle, og sætter mere og mere lid til uddannelsesbøger, frem for Helligåndens virkekraft, og på det som Herren har lovet dem at gøre.

Denne byrde har ligget på mig i årevis. I Battle Creek er der gået en vej, som Herren ikke anerkender. Alle tings ende er nær. Nødens, fortvivlens, plagens, gengældelsesstraffens dag og for dom og for synd, kommer over verden som en tyv om natten. Tiden er nær hvor den pludselige ødelæggelse vil komme over verden, og de vil ikke kunne undfly. Jeg har et advarselsord jeg til jer: I ser i det hele taget tingene i et for svagt lys, og alt for langt fra blot et menneskeligt ståsted. En meget lille del af Guds store moralvingård er ikke blevet bearbejdet endnu. Kun forholdsmæssigt nogle få, har modtaget det sidste nådesbudskab som skal gives til verden. Studerende ledes til at

tro at deres virkegrad beror på deres uddannelse og oplæring; men arbejdets succes beror ikke på mængden af kundskab mennesker har til videnskabsstudier. Den tanke de studerende skal fremholdes for, er at tiden er kort, og at de må beredde sig hurtigt for at gøre det arbejde som er nødvendigt for denne tid. Enhver mand skal, i og gennem den nådegave Gud har givet, udrette arbejdet, ikke bero sig på sine menneskelige seriøsitet eller evner; for Gud kan fjerne menneskers evner på et øjeblik. Lad enhver af os i den levende Frelzers kraft, som vor forsvarer i dag i himlens domssale, bestræbe os på at gøre Guds vilje.

Jeg er blevet pålagt at sige at sige jer, at I ikke ved hvor hurtigt kriserne kan komme. Den stjæler gradvis fra os, som en tyv. (355) Solen skinner i himlene, går sin sædvanlige bane, og himlene erklærer stadig Guds ære; mennesker spiser og drikker som sædvanligt, planter og bygger, gifter sig og giver til ægte; købmænd køber og sælger, der udgives stadig publikationer til hinanden; mennesker trænges om hinanden, søger det højeste sted; fornøjelseselskere går stadig i teatre, til hestevæddeløb, spillebuler og det mest spændende er fremherskende; alligevel nærmer prøvens stund sig hurtigt, og alle sager skal afgøres for evigheden. Derfor er der få som, af hjerte og sjæl, tror at vi har en himmel at vinde og et helvede at undgå; men disse få viser deres tro ved deres gerninger. Tegnene på Kristi kommer opfyldes hurtigt. Satan ser at han kun har kort tid tilbage at arbejde i, og han har sat sine sataniske agenter i gang med at oprøre verdens elementer, så mennesker bedrages, forlokkes og holdes optaget og henrykket indtil prøvelsens dag er til ende, og døren lukkes for evigt.

Denne verdens rige er endnu ikke blevet til vor Herres og hans Kristi riger. Bedrag ikke jer selv, vær lysvågen, og handle hurtigt, for natten kommer, hvor ingen kan arbejde. Opmuntre ikke de studerende, som kommer med byrde for at frelse deres medmennesker, til at tage studiekursus efter studiekursus. Forlæng ikke tiden for at få uddannelse i så mange år. Gør man sådan tror de at der er tid nok, og en sådan plan viser sig som en snare for deres sjæle. Mange er bedre forberedt, har mere åndelig dømmekraft og kendskab til Gud, og ved bedre hvad han kræver, når de går i gang med studiet end når de graduerer. De inspireres til at blive ærgerrige lærte mænd, og opmuntres til at supplere deres studier indtil de forblindes. De gør deres bøger til deres afgud, og er villig til at ofre sundhed og åndelighed for at få en uddannelse. De begrænser den tid de skulle have brugt på bøn, (356) og

udnytter ikke de anledningerne til at gøre godt, og viderebringer ikke lys og kundskab. De gør ikke brug af den kundskab som de allerede har fået, og vokser ikke i viden om sjælevinding. Missionsarbejdet bliver mindre og mindre ønskværdigt, medens lidenskaber for bogkundskaber vokser unormalt. Når de studerer, adskiller de sig fra visdommens Gud. Nogle lykønsker dem for deres fremskridt, og opmuntrer dem til at tage grad efter grad, selvom de er mindre kvalificeret til at gøre Guds arbejde efter Kristi undervisningsmetode, end de var før de kom til Battle Creek-skolen.

Spørgsmålet lyder til de forsamlede: ”Tror I sandheden? tror I på den tredje engels budskab? Hvis I gør det, så udvirk jeres tro, og ikke opmuntre mennesker til at fortsætte på Battle Creek, når I burde være væk fra det sted og gøre jeres Mesters gerning.” Herren æres ikke ved denne nølen. Mennesker tager til Battle Creek, og får en langt højere idé om deres evner end de burde. De opmuntres til at tage et langstrakt studieforløb; men heri er Guds vej dette. Det har ikke en himmelsk godkendelse. Den dyrebare prøvetid vil ikke tillade langstrakte indøvelsesår. Gud kalder; hør hans stemme idet han siger: ”Gå ud og arbejd i min vingård.” Nu, lige nu, er det tid til at arbejde. Tror du at Herren kommer, og den sidste store krise er ved at bryde ud over verden?

Der vil snart ske en pludselig forandring med Guds handlemåde. I sin perversitet hjemses verden af ulykker, - af floder, storme, brande, jordskælv, hungersnød, krig og blodsudgydelse. ”Herren er langmodig, hans kraft er stor, Herren lader intet ustraffet. I uvej og storm er hans vej, skyer er hans fødders støv.” Oh, om mennesker måtte forstå den tålmodige og langmodige Gud! Han tøjler sine egne egenskaber. Hans almægtige kraft er under den Almægtiges (357) kontrol. Oh, om mennesker vil forstå at Gud ikke lader sig udmatte af verdens perversitet, og stadig fremholder tilgivelsens håb for den mest ufortjente! Men hans overbærenhed vil ikke altid fortsætte. Hvem er beredt for den pludselige forandring der finder sted i Guds handlemåde med syndige mennesker? Hvem vil forberedes til at undfly den straf som visselig falder på overtræderne?

Vi har ikke et timeligt tusinderår hvor vi kan udføre advarselsarbejdet for verden. Der er brug for sjælsforvandling. Den mest effektive forstand der kan fås, opnås i Kristi skole. Forstå at jeg ikke siger noget nedværdigende i uddannelse, men advarer dem som er i fare for at gøre det rigtige i urigtige yderligheder, og alt i alt gennemfører for

megen menneskelig uddannelse. Læg hellere vægt på udviklingen af den dyrebare, kristne erfaring; for uden denne vil den studerendes uddannelse ikke nytte noget.

Hvis du ser at de studerende kan blive så optagede af deres studier, at de ikke får studeret den Bog som informerer hvordan man sikrer deres sjæles fremtidige velfærd, så frist dem ikke til at gå dybere, at forlænge tiden til uddannelsesdisciplinen. På den måde vil alt som gør den studerendes uddannelse værdifuld for verden synke væk af syne. Jesus Kristus skal elskes mere og mere; men nogle er taget til Battle Creek efter en uddannelse, om de så var blevet væk, ville de være langt bedre forberedt på Guds arbejde. De kunne have udført det i sin enkelthed, på den måde Kristus arbejdede på. De ville bero sig mere på Gud og på Helligåndens kraft, og langt mindre på deres uddannelse. Lange perioder med stadige studier, er skadelig for den fysiske, mentale og moralske velvære.

Læs det gamle og nye testamente med et brødebetyngt hjerte. Læs dem under bøn og trofast, bed at Helligånden (358) vil give jer forståelse. Daniel ransagede den Gammeltestamentlige del, som han havde til rådighed, og gjorde Guds ord til sin højeste instruktør. Samtidig udnyttede han de muligheder han fik, for at få forstand på alle lærdomsområder. Hans venner gjorde det samme, og vi læser: "Og når som helst kongen spurgte dem om noget, der krævede visdom og indsigt, fandt han dem ti gange dygtigere end alle drømmetydere og manere i hele sit rige." "Disse fire unge mænd gav Gud kundskab og indsigt i al skrift og visdom; Daniel forstod sig også på alle hænde syner og drømme."

De studerende som sætter videnskab over Guds videnskab, vil være uvidende når de selv tror at de var kloge. Hvis du ikke kan afse tid til at bede, ikke tager dig tid til samfund med Gud, til selvransagelse, og ikke påskønner den visdom som alene kommer fra Gud, vil al din lærdom være utilstrækkelig, og dine skoler og kollegier vil være mangelfulde. "Herrens frygt er visdoms begyndelse." Hvilken tro værner vi om? Har vi en tro som virker ved kærlighed og renses sjælen? Har vi en tro efter det lys vi har modtaget? Satan vil juble hvis han selv kan arbejde i Battle Creek på at afskrække Gud væk, og presse menneskers påfund ind i rådgivningen. Han vil fryde sig over at medarbejderne bruger flere år på forberedelsen, så at uddannelsen hindres i stedet for at vokse.

Guds Helligånd har arbejdet med mange unge, og har tilskyndet dem til at give sig selv til Guds sag og værk. Når de stiller sig til rådighed for konferensen, rådes de til at tage et studium på Battle Creek før de går i gang med arbejdet. Dette er helt i orden hvis den studerende har jævne afbalancerede principper; men det er ikke holdbart hvis medarbejderen skal forhale sin forberedelse. Det bedst forfremmede arbejde gives til dem der skal (359) bliver missionærere. Al møje tæller til deres fremme, så at de sendes hurtigst muligt ud. De kan ikke tillade sig at vente til deres uddannelse betragtes som færdig. Dette kan aldrig opnås; for der gennemføres hele tiden et uddannelsesforløb, gennem evighedens uophørlige tider.

Der er et stort arbejde at gøre, og Herrens vingård behøver medarbejdere. Missionærere bør gå ud på marken før de tvinges til at stoppe deres arbejde. Nu er der åbne døre til begge sider; de kan ikke tillade sig at vente på oplæringstidens færdiggørelse; for der ligger ikke så mange år foran os, og vi må arbejde så længe dagen varer. Det er ikke det bedste at råde mænd og kvinder til at studere på Ann Arbor. Mange som har været der er ikke blevet hjulpet førhen, og vil ikke blive hjulpet fremover.

Læg mærke til karaktertrækkene i Kristi arbejde. Han handlede i al enkelthed. Selvom hans efterfølgere var friskere, rådede han dem ikke til at gå i rabbinernes skole før de gik ud i arbejdet. Han kaldte sine disciple fra fiskegarn, og sagde: "Følg mig, og jeg vil gøre jer til menneskefiskere." Han kaldte Mattæus fra toldbænken og sagde: "Følg mig." Alt hvad der blev forlangt af dem var at følge Jesus, og gøre som han bød dem, og derved gå ind i hans skole, hvor Gud kunne være deres lærer. Så længe tiden varer, har vi brug for skoler. Der vil altid være brug for uddannelse; men vi må være forsigtige med at uddannelsen ikke optager al åndelig interesse.

Det er tydeligvis farligt at råde de studerende til at gennemgå den ene uddannelse efter den anden, og lade dem tro at de derved opnår perfektion. Den uddannelse som man får, vil kun være mangelfuld på enhver måde. Herren siger: "Vismændenes visdom vil jeg lægge øde, og de kloges klogskab vil jeg gøre til intet. Hvor er nu vismændene? hvor er nu de skriftkloge? hvor er denne verdens ordkæmpere? Har Gud ikke gjort verdens visdom til dårskab? (360) Thi da verden med al sin visdom ikke kendte Gud i hans visdom, besluttede Gud, ved prædikenens dårskab at frelse dem, som tror." Dette er Guds fastlagte plan; og

gennem efterfølgende slægtled, gennem hedenskabets århundreder, er denne plan blevet gennemført, ikke som eksperiment, men som anerkendt måde at udbrede evangeliet på. Gennem denne metode fra begyndelsen, blev mennesker overbevist, og verden blev oplyst angående Guds evangelium. Den højeste grad for skole, som noget menneske kan opnå er den skole den Guddommelige Lærer giver. Det er den kundskab som i særlig grad med stort behov skal drage nær afslutningen af denne verdens historie, og enhver vil gøre godt i at få den slags uddannelse. Herren forlanger at mennesker skal være under hans oplæring. Der er et stort arbejde med at bringe menneskers tanker ud af mørke til Guds forunderlige lys. Som hans menneskers redskaber, skal vi i levende tro gennemføre hans planer. Er vi i en tilstand hvor vor tro ikke virker til Guds ære, eller er vi kar der kan være til brug for Mesteren, forberedt til ethvert godt arbejde?

Moses blev oplært i Ægypternes visdom. Han fik en uddannelse under Guds forsyn; men en stor del af den uddannelse måtte ud af hovedet igen, og regnes som tåbelighed. Indtrykkene af denne skulle udslettes efter fyrre års erfaring, ved at sørge for fårene og de sarte lam. Hvis mange som er forbundet til Herrens arbejde kunne isoleres ligesom Moses blev, og kunne tvinges af omstændighederne til at følge et ydmygt kald indtil deres hjerter blev ømme, ville de blive til meget mere trofaste hyrder, end den måde hvorpå de nu behandler Guds arv. De ville ikke være tilbøjelige til at fremhæve deres egne evner eller prøve at demonstrere at visdommen fra en større uddannelse kan gå i stedet for sund kendskab til Gud. Da Kristus kom til verden, var vidnesbyrdet at verden "ikke kendte (361) Gud i hans visdom, besluttede Gud, ved prædikenens dårskab at frelse dem, som tror."

Eksperimentet fra verdens visdom er blevet fuldt ud prøvet ved Kristi komme, og den pralende menneskelige visdom viste sig som mangelfuld. Mennesker kendte ikke den sande visdom som kommer fra al godheds kilde. Verdens visdom blev vejret på vægtene, og fundet for lette. De studerende som er under din bevogtning giver du urigtige idéer. Hvis de havde fået langt mindre af dem, ville de være bedre rustet til at udøve deres arbejde. I tænker ikke ordentligt over vor Herres Jesus Kristi instruktion og metoder, dog var han den eneste fuldkomne læremester i vor verden. "Men vi har ikke fået verdens ånd, men Ånden fra Gud, for at vi kan lære at kende, hvad Gud i sin nåde har skænket os; og derom taler vi ikke med ord, lærte af menneskelig visdom, men med ord, lærte af Ånden, idet vi tolker åndelige ting for

åndelige mennesker. Men et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der stammer fra Guds Ånd; thi det er ham en dårskab, og han kan ikke forstå det, thi det må bedømmes åndeligt. Den åndelige derimod kan bedømme alt, men selv kan han ikke bedømmes af nogen. Thi hvem har lært Herrens sind at kende, så han skulle kunne undervise ham? Men vi har Kristi sind."

I må blive elever i Kristi skole i dag. Herren har kraft til at arbejde med sine agenter. Du belæser stakkels begrænsede mennesker med tunge tiltag til at gøre et stort arbejde, når de ikke har mulighed for at bruge en stor del af studiebyrderne som de har påtaget sig at beherske. Gyldne anledning går over i evigheden, og der gives råd som ikke burde være givet, og meget mere og bedre arbejde kunne være udført, end er blevet givet, hvis den periode som mange medarbejderne tilbringer i Battle Creek, kunne få afkortet betydeligt. De kunne have sat gang i lysets (262) og den kundskabens udbredelse de har fået at give dem i mørke. Al nådes Gud vil give nåde efter nåde. Dem som går til arbejdet i Herrens vingård vil lære hvordan de skal arbejde, og vil huske al den undervisning de har fået under deres studieliv. Herren er ikke tilfreds med at disse medarbejdere opmuntres til at bruge år på at samle kundskaber som de ikke kan bringe videre. Dyrebare unge, som burde arbejde for Gud, er kommet til Battle Creek for at få uddannelse, og få bedre kendskab til hvordan der arbejdes. De burde lære alt det væsentlige på meget kort tid. De bør ikke bruge flere år på deres uddannelse, før de kan reagere på kaldet: "Gå ud og arbejd i dag i min vingård." I stedet for at sende dem ud som medarbejdere, efter at de har brugt måneder og år på Skolen, er de blevet rådet til at tage andre studier, og gå videre med andre studielinjer. De rådes til at bruge måneder og år på institutioner hvor sandheden fornægtes og diskuteres, og hvor de mest falske, og ubibelske vildfarelser sniger sig ind. Disse læresætninger blandes ind i deres studier. De bliver optaget af større studieområder, og de mister deres kærlighed for Jesus, og før de ved af det, er de langt fra Gud, og er helt uforberedt på at reagere på befalingen: "Gå ud i dag i min vingård." Ønsket om missionens store arbejde er borte. De studerer så de forgæbes og lukker døren for Kristus. Når de graduerer, og er helt beskikket til at gå ud som veluddannede studerende, har nogle mistet al byrde for værket, og er langt mindre forberedt til at gå ind i Guds tjeneste, end da først kom til Battle Creek.

Budbringeren vender sig til forsamlingen og siger: "Tror du profetierne? Kender du sandheden, forstår du at det sidste advarselsbudskab der gives

til verden, - det sidste nådekald ny kan høres? (363) Tror du at Satan er kommet ned med stor magt, og arbejder med al retfærdighedens bedrageri over alt? Tror du at det store Babylon er kommet Gud i hu, og at den vil få dobbelt så megen vrede og vederstyggelighed fra Guds hånd?" Satan er tilfreds med at holde jer mænd og kvinder på Battle Creek, som ellers burde være Guds medarbejdere i hans store moralvingård. Hvis fjenden kan holde medarbejderne borte fra marken på et påskud, så vil han gøre det. Denne avancerede uddannelsesforberedelse holder talentet borte fra arbejdsmarken, giver ikke Herren nogen chance til at arbejde med sine medarbejdere. Mange ledes til at optage tid, talent og midler, vil have en avanceret uddannelse af selviske grunde, samtidig går verden tabt for kundskab som burde være bibragt. Kristus kaldte ulærte fiskere, og gav disse mænd kundskab og visdom i en sådan grad at deres fjender ikke kunne modsige eller modstå deres ord. Deres vidnesbyrd er gået til jordens yderste stier.

Kristi disciple kaldes ikke til at fremhæve mennesker, men fremhæve Gud, al visdoms kilde. Lad lærerne give Helligånden plads til at gøre sit arbejde på menneskehjernerne. Den største Lærer fremvises i vor midte af Helligånden. Hvordan du end studerer, om du når højere og endnu højere, selvom du tager alle stunder i din prøvetid, for at få kundskaber, vil du ikke blive færdig. Når tiden er ovre, vil du stille dig selv spørgsmålet, "Hvad godt har jeg gjort mod dem som er i midnatsmørket? Dem som jeg har viderebragt kendskab til Gud, eller endog kendskab til de ting, jeg har brugt så megen tid og penge på?" Snart vil der kunne siges i himlen: "Det er sket." "Lad den, som gør uret, blive ved at gøre uret, og lad den urene blive ved at leve i urenhed, og lad den retfærdige blive ved at øve retfærdighed, og lad den hellige blive ved at leve helligt. Se, jeg kommer snart, og jeg har min løn med mig for at gengælde enhver, efter som hans gerning er." Når denne ordre lyder, så er (364) alle sager afgjort. Det vil være langt bedre for medarbejderne at tage et mindre arbejde, og gå langsomt og ydmygt ud, og bære Kristi åg og bære hans byrder, end at bruge år på at forberede et stort værk, og så ikke bringe sønner og døtre til Gud, ikke have nogle sejrstrøfæer at lægge for Jesu fødder. Mænd og kvinder driver for længe rundt i Battle Creek. Gud kalder dem, men de hører ikke hans røst. Marker forsømmes, og det betyder at menneskesind ikke får oplysning. Fordærvet sæd sås hurtigt i vore unges hjerter, og store praktiske sandheder må komme i kontakt med børn og unge; for sandhed er fuld af kraft.

Kristne lærere kaldes til at arbejde for Gud. Landhedens surdej må indføres før den kan virke for karakterforvandlingen. Det vil være langt bedre for vore unge om de ikke fuldførte studiegrene, end at mangle ydmyghed og sagtmodighed, og blive blottet for brødebetyngelse. Nogle af vore læreres arbejde har ikke udrustet de studerende til at være medarbejdere sammen med Gud. Du bør studere og blive bekendt med den måde Jesus arbejdede og prædikende på. Han var selvfornægtende og selvopofrende. Han undgik ikke slid; han led skam, forhånelse, spot og mishandling; men er vore studerende uddannet sådant at de er parat til at gå i hans fodspor? Gud er ikke med i jeres nøglen. Når I fristes til at følge studielinjerne år efter år, gribes tankerne, og de mister gradvist den ånd som Herren inspirerede dem til at gå ud i hans vingård. Hvorfor kan de ansvarlige mænd ikke se hvad det viselige resultat er af at tilbageholde de studerende sådan, og sådan lære dem at lægge Herrens arbejde fra sig? Tiden går over i evigheden, og alligevel opmuntres de ikke, som var sendt til Battle Creek for at udruste sig til arbejde i Herrens vingård, til at gøre hvad de kan for at fremme Guds sag. De som allerede kender sandheden får mange privilegier, og praktiserer alligevel ikke (365) sandheden. Penge og kræfter som burde bruges på verdens hovedveje og gæreder, bruges på dem der ikke udnytter det lys de allerede har, ved at bibringe det lys til dem i mørke. Da Filip fik lyset, gik han og kaldte Natanel; men mange unge, som gør et særligt arbejde for Mesteren, vil ikke bevæge sig før de har masser af anledninger.

Jesu Kristi tjenere bør tildele en del af Guds vingård til mænd, som står ledige på markedspladsen. Hvis de begår bommerter, så ret op på deres fejl, og sæt dem i gang igen. Der er mange flere som er forhindret i at gå ud i værket, end opmuntres til at bruge deres talenter, og bruger de deres evner, ved de hvordan de udnytter deres talenter. Mange er taget til Battle Creek for at få en uddannelse, som langt bedre kunne undervises i deres eget land. Tid er gået tabt, penge bruges unødigt, et arbejde efterlades ugjort, og sjæle går tabt, fordi de der troede de tjente Gud, begik fejl. Herren lever, og hans Helligånd leder overalt. Tanken at Battle Creek er verdens Jerusalem må ikke være fremherskende, og at alle må gå der op for at tilbede. Dem som ønsker at lære, og som gør alt i deres magt for at få kundskaber, vandrer samvittighedsfuldt i sandhedens lys, behøver ikke at rejse til Battle Creek. Gud er vor lærer; og dem som udnytter deres talenter hvor de er, vil velsignes med lærere sendt af Gud til at undervise dem, - lærere som er

forberedt på at gøre et arbejde for Mesteren. At bruge mere tid, og flere penge, gør det værre end at miste det; for dem som forsøger at få en uddannelse på bekostning af praktisk gudsfrygt, er på den tabende side. Det som de for får på uddannelseslinjerne, i den tid hvor de burde være i værket, er blot spilt og tabt. De himmelske forstansvæsener venter på at menneskeagenter samarbejder med dem som missionærere på jordens (366) mørke steder. Gud venter på at mennesker går ind i hjemmemissionsarbejde i vore store byer, og mænd og kvinder holdes tilbage i Battle Creek, hvor de burde være fordelt i stæder og byer, langs hovedvejene og gærderne. De burde kalde og indbyde mennesker til at komme til bryllupsmåltidet, for nu er alt parat. Der vil være missionærer som vil gøre et godt arbejde i Mesterens vingård, som ikke tager til Battle Creek.

Dem som tager til Battle Creek møder fristelser som de ikke forventede på det sted. De møder skuffelser som ikke var nødvendige, og deres religiøse erfaring får ingen hjælp ved at tage til det sted. De mister tid fordi de ikke ved hvad de skal gøre, og ingen er parat til at sige det til dem. De taber meget tid ved at beskæftige sig med noget der ikke fører til opbyggelse for dem selv. Det almindelige og hellige arbejde blandes sammen, og står på samme niveau. Men dette er ikke en klog politik. Gud ser til og anerkender det ikke. Mange ting kunne være gjort som kunne have en holdbar indflydelse, om de var blevet udarbejdet med måde og i ydmyghed på det sted hvor de var. Tiden går, sjæle beslutter sig for enten ondt eller godt, og krigen bliver hele tiden stærkere. Hvor mange som kender sandheden for denne tid arbejder i harmoni med dens principper? Det er rigtigt at noget gøres; men mere, langt mere, kunne være udrettet. Arbejdet hober sig op, og tiden for at gøre arbejdet i svinder bort. Det er nu tid hvor alle skal brænde og skinne deres lys ud, og alligevel holder mange ikke deres lamper forsynet med nådens olie, og i orden og i gang med at brænde, så at lysket kan stråle ud i dag.

For mange mennesker regner med at tingene kan gøres i morgen, men det er en fejltagelse. Lad alle uddannes til at det særlige arbejde skal gøres i dag. Lad alle arbejde for Gud og arbejde for sjæle, lad enhver vise visdommen, og aldrig findes ledig, venter på (367) at nogen kommer til ham, og sætter ham i arbejde. "Dem" som kan sætte dig i gang, er overbebyrdet med ansvar, og tid med at afvente hans anvisninger går til spille. Gud vil give dig visdom til at reformere dig med det samme, for kaldet "Min søn, gå i dag ud i min vingård." gælder stadig. Nogle beslutter sig stadig

ikke, selv om kaldet "Gå i dag ud i min vingård" kan høres. "Hvis I hører min røst i dag, så forhærd ikke jeres hjerter." Herren indleder sit forlangende med ordet "søn". Hvor ømhjertet, hvor medfølende, alligevel er det indtrængende! Hans indbydelse til at gå ud og arbejde i sin vingård er også en befaling. "Eller ved I ikke, at jeres legeme er et tempel for Helligånden, som er i jer, og som I har fra Gud, og at I ikke tilhører jer selv? I er jo købt og prisen betalt; ær derfor Gud i jeres legeme!" — *Særlige vidnesbyrd om uddannelse*, 21.marts, 1895.

Den væsentlige uddannelse

(368) Jeg har hovedsaglig skrevet om studerende der bruger urimelig lang tid på at få en uddannelse; men jeg håber at jeg ikke misforstår hvad den væsentlige uddannelse er. Jeg siger ikke at der skal gøres et overfladisk arbejde, sådan som det er illustreret ved den måde nogle dele af landet er bearbejdet i Australien. Ploven blev kun lagt nogle få tommer ned, jordbunden blev ikke forberedt til udsåning, og høsten var mager, svarende til den overfladiske forberedelse landet fik.

Gud har gjort unge og børns tankesind sådan, at de spørger. De har fået betroet deres fornuft som dyrebare talenter. Det er forældres pligt at holde deres uddannelsesbehov op for dem i sin sande betydning; for det omfatter mange områder. De bør lære at udnytte alle talenter og organer, forvente at de vil bruges til Kristi tjeneste til at løfte den faldne menneskehed med. Vore skoler er Herrens særlige redskab til at udruste børn og unge med til missionsarbejdet. Forældre bør forstå deres ansvar, og hjælpe deres børn til at påskønne de store privilegier og velsignelser som Gud har givet dem, for at få uddannelse.

Men deres hjemmeuddannelse bør være forligt med deres boglige uddannelse. I barndommen og ungdommen bør den praktiske og boglige oplæring kombineres, og sindet bør fyldes med kundskab. Forældre bør føle at de har et højtideligt arbejde at gøre, og bør tage alvorlig fat i det. De skal opdræne og forme deres børns karakter. De bør ikke være tilfreds med at udføre et overfladisk arbejde. Før ethvert barn åbner et helt liv med de vigtigste interesser; for de gøres fuldkomne i Kristus gennem de redskaber som Gud har tilvejebragt. Hjertets jord bør optages forud; sandhedens frø bør sås deri i de (369) første år. Hvis forældrene er ligeglade med dette, vil de

drages til regnskab for deres upålidelige forvaltning. Børn bør behandles med omhu og elskeligt, og lære at Kristus er deres personlige Frelser, og at de bliver hans disciple ved at give deres hjerter og sind til ham.

Børn bør lære at tage del i hjemmepligterne. De bør undervises i at hjælpe far og mor i de små de ting de kan gøre. Deres tankesind bør oplæres til at tænke, deres hukommelse belastes til at huske deres udpegede arbejde; og oplæres de til nyttighed i hjemmet, uddannes til at udføre praktiske pligter der passer til deres alder. Hvis børn har en ordentlig oplæring hjemmefra, vil de ikke kunne findes på gaderne og får den vilkårlige uddannelse som mange får. Forældre som elsker deres børn på en følsom måde vil ikke lade dem vokse op med dovenskabens levemåde, og uvidne om hvordan de udfører hjemmepligterne. Gud accepterer ikke uvidenhed, og ønsker ikke udføre hans arbejde. En uviden person betragtes ikke som ydmyghedens mærke, eller noget som mennesker skal rose sig af. Men Gud arbejder for folk på trods af deres uvidenhed. De som ikke har mulighed for at få kundskaber, eller har haft muligheden og har ikke udnyttet den, og bliver omvendt til Gud, kan være nyttig i Herrens tjeneste gennem Helligåndens virke. Men dem som har en uddannelse, og som helliger sig til Guds tjeneste, kan tjene på mange forskellige måder, og kan udrette meget mere vidtfavnende arbejde og bringe sjæle til sandhedskundskab end dem som ikke er uddannet. De har en fordel, på grund af den tankedisziplin som de har. Vi vil ikke på mindste måde tale nedværdigende om uddannelse, men vil råde til at den fremføres med en høj fornemmelse af tidens korthed, og det store arbejde som udrettes før Kristus kommer igen. Vi vil ikke have at de studerende får den tanke at de (370) kan bruge mange år på at få en uddannelse. Lad dem få uddannelsen så de har rimelig tid til at fremføre Guds arbejde i. Vor Frelser er i helligdommen og beder for vor skyld. Han er vor Ypperstepræst i forbøn, udfører et sonoffer for os, beder om sit blods virkekraft for vor skyld. Forældre bør søge at fremstille denne Frelser for deres børn, bygge Frelsesplanen op i deres tankesind, hvordan at Kristus blev vor syndbærer, på grund af overtrædelse af Guds lov. Det at Guds enbårne søn gav sit liv på grund af menneskers overtrædelser, og gøre ret og hævde Guds lovs ære, bør hele tiden holdes frem for børns og unges tankesind. Formålet med dette store offer bør altid holdes foran dem; for det var for at opløfte faldne mennesker, der var faldet i synd, at dette store offer blev givet. Kristus led for at vore synder gennem tro på ham kan blive tilgivet. Han blev menneskets stedfortræder og sikkerhed, han tog

selv straffen, trods ufortjent, så vi som fortjente dem kunne gå fri, og vende tilbage til vor alliance med Gud, gennem en korsfæstet og opstanden Frelseres fortjenester. Han er vort eneste håb om frelse. Gennem hans offer er vi nu håbets fanger løsladt på prøve. Vi skal åbenbare for universet, for faldne og ufaldne verdener, at der er tilgivelse hos Gud, at vi kan forliges med Gud gennem Guds kærlighed. Mennesker angrer, bliver brødebetyngt i hjertet, tror på Kristus som sit sonoffer, og erkender at Gud er forliget med ham.

Vi bør værne om et taknemmeligt hjerte i alle vort livs dage, fordi Herren har nedskrevet disse ord: ”Thi så siger den højt ophøjede, som troner evigt, hvis navn er »hellig«: I højhed og hellighed bor jeg, hos den knuste, i Ånden bøjede for at kalde de bøjedes ånd og de knustes hjerte til live.” Guds forsoning med mennesker, og til mennesker, er sikret når visse betingelser er opfyldt. Herren siger: ”Offer (371) for Gud er en sønderbrudt ånd; et sønderbrudt, sønderknust hjerte agter du ikke ringe, o Gud.” Han siger også: ”Herren er nær hos dem, hvis hjerte er knust, han Frelser dem, hvis ånd er brudt.” ”Thi Herren er ophøjet, ser til den ringe, han kender den stolte i frastand.” ”Så siger Herren: Himlen er min trone og jorden mine fødders skammel hvad for et hus vil I bygge mig, og hvad for et sted er min bolig? Alt dette skabte min hånd, så det fremkom, lyder det fra Herren. Jeg ser hen til den arme, til den, som har en sønderknust Ånd, og den, som bæver for mit ord.” ”Den herre Herrens Ånd er over mig, fordi han salvede mig; han sendte mig med glædesbud til ydmyge, med lægedom for sønderbrudte hjerter, for at udråbe frihed for fanger og udgang for dem, som er bundet, udråbe et nådeår fra Herren, en hævnens dag fra vor Gud, for at trøste alle, som sørger, give dem, som sørger i Zion, højtidspragt for sørge dragt, for sørgeklædning glædens olie; lovsang for modløst sind. Man kalder dem retfærdes ege, Herrens plantning til hans ære.” Salmisten skriver: ”Han læger dem, hvis hjerte er sønderknust, og forbinder deres sår”. Hos Ham er den faldne menneskeheds oprejsning, dog ”Han fastsætter stjernernes tal og giver dem alle navn. Vor Herre er stor og vældig, hans indsigt er uden mål; Herren holder de ydmyge oppe, til jorden bøjer han gudløse. Syng for Herren med tak, leg for vor Gud på citer! . . . Herren har behag i dem, der frygter ham, dem, der bier på hans miskundhed. Lovpris Herren, Jerusalem, pris, o Zion, din Gud!”

Hvor dyrebare er lektierne ikke i denne salme! Vi kan lige så godt studere Davids sidste fire salmer. Profetens ord er meget dyrebare: “Forlader Libanons sne (372) den Almægtiges klippe, eller

udtørres bjergenes kølige, rislende vande, siden mit folk har glemt mig og ofrer til løgn? De snubler på deres veje, de ældgamle spor, og vandrer ad stier, en vej, der ikke er højnet.” ”Så siger Herren: Forbandet være den mand, som stoler på mennesker, og som holder kød for sin arm, hvis hjerte viger fra Herren. Han bliver som ødemarkens ene og får ej lykke at se; han bor i glødende ørk, i saltland, hvor ingen fæster bo. Velsignet være den mand, som stoler på Herren, og hvis tillid Herren er. Han bliver som et træ, der er plantet ved vand, og strækker sine rødder til bækken, ej ængstes, når heden kommer, hvis løv er frodig grønt, som ej ængstes i tørkens år eller ophører med at bære frugt.”— *Særlige vidnesbyrd om uddannelse, 22. april, 1895.*

Omhyggelig og grundig uddannelse

(373) Der må ikke gøres tiltag for at fornedre uddannelsesstandarderne på vor skole i Battle Creek. Disse studerende bør belaste de mentale kræfter, alle evner bør nå den højst mulige udvikling. Mange studerende er kommet til skolen med delvis dannede forstandsvaner som er en hindring for dem. Den vanskeligste håndtering er at udføre arbejdet som en rutine, i stedet for at føre eftertænksomme, besluttede anstrengelser ind i arbejdet, og mestre vanskelighederne, og gribe de principper som er fundament for alt hvad der overvejes. Gennem Kristi nåde er det i deres kraft at ændre denne rutine, og det er i deres bedste interesse og fremtidige nyttighed rigtigt at styre de mentale færdigheder, træne dem til at arbejde for den klogeste Lærer, hvis kraft de påberåber sig i tro. Dette vil give dem succes i deres forstandsmæssige arbejde, i overensstemmelse med Guds love. Enhver studerende bør føle at han er under Gud, får en særlig oplæring, en personlig dannelse; og at han erkender at Herren kræver af ham, at gøre alt i hvad han overhovedet kan, så han også kan undervise andre. Ladhed, apati, ukorrekthed skal frygtes, og binde en selv til rutiner er lige så frygteligt.

Jeg håber at ingen vil få indtryk af mine nedskrevne ord, at skolestandarderne på nogen måde skal fornedres. Der bør gennemgås en ihærdig og grundig uddannelse på vor skole, og for at sikre dette, må den visdom som kommer fra Gud sættes først og vigtigst. Kristi religion billiger aldrig fysisk eller mental ladhed.

Vi har Daniel og hans venners sag frem for os, som udnyttede de bedste anledninger for at få

uddannelse i Babylons sale. Da de blev prøvet af dem, der både betvivlede deres tro og kundskab, kunne de (374) begrunde håbet som vi i dem, og ligeså godt gennemgå ransagelsen for deres kundskab i al deres lærdom og visdom; det viste sig at Daniel også havde forstand på alle syner og drømme, viste at han havde en levende forbindelse med al visdoms Gud. “Og nårsomhelst kongen spurgte dem om noget, der krævede visdom og indsigt, fandt han dem ti gange dygtigere end alle drømmetydere og manere i hele sit rige.” Vi har fået Daniels historie til vor formaning, idet verdens ende kommer over os. “Fortroligt samfund har Herren med dem, der frygter ham.” Daniel var i tæt forbindelse med Gud. Da dekretet udgik fra en vred og hidsig konge, befalede at alle Babylons kloge mænd skulle udryddes, blev Daniel og hans venner opsøgt for at slå ihjel. Så svarede Daniel, uden repressalier, men “med råd og visdom,” føreren af kongens livvagt, som var gået ud for at slå Babylons kloge mænd ihjel. Daniel spurgte: »Hvorfor er så skarp en befaling udgået fra kongen?« Han præsenterede sig selv for kongen, spurgte om han måtte få tid, og hans tro på Gud besvarede ham straks, at han ville vise kongen udlægningen. “Så gik Daniel hjem og satte sine venner Hananja, Misjael og Azarja ind i sagen, og han pålagde dem at bede himmelens Gud om barmhjertighed, så han åbenbarede hemmeligheden, for at ikke Daniel og hans venner skulle blive henrettet med Babels andre vismænd. Da blev hemmeligheden åbenbart Daniel i et nattesyn; og Daniel priste himmelens Gud.” (Læs Daniel 2,20-28.) Her gøres Daniel bekendt med udlægningen.

Disse hebræiske studerendes grundige flid under Guds oplæring, blev rigeligt belønnet. Da de anstrengte sig ihærdigt for at få kundskab, gav Herren dem himmelsk visdom. Kundskaben som de fik var dem til stor tjeneste da de kom ud på de lige steder. Herren Himlens Gud. Vil ikke dække de mangler, som kommer af mental og åndelig passivitet. Når menneskeagenterne bruger deres evner til at få (375) kundskaber, bliver dybt -tænkende mænd; når de, som de største vidner for Gud og sandheden, vinder i ransagelsen af livsvigtige lærdomme om sjælens frelse, så himlens Gud får ære som den højeste, vil endog dommere og konger i domssale og i parlamenter og rådssamlinger kende til den Gud som har gjort himlene og jorden er den eneste sande og levende Gud, kristendommens ophavsmand, al sandheds ophavsmand, som indførte den syvende dags sabbat, da verdens grundvolde blev lagt, da morgenstjernerne sang sammen, og alle Guds sønner råbte sammen af glæde. Hele naturen vil

bære et vidnesbyrd, for at kunne illustrere Guds ord.

Naturen og det åndelige skal kombineres i vore skolers studier. Jordbrugsarbejde illustrer bibelske lektier. De love jorden overholder åbenbarer at den er under den almægtige Guds mesterlige magt. De samme principper gælder den åndelige og naturlige verden. Adskilles Gud og hans visdom fra kunskabstilegnelsen, og du får en lammet og ensidig uddannelse, død for alle frelsende egenskaber som giver mennesker kraft, så han ikke kan få udødelighed ved tro på Kristus. Naturens ophavsmand er Bibelens ophavsmand. Skabelse og kristendom har én Gud. Alle der giver sig til at tilegne kundskab bør målsætte sig det højeste fremskridtsforløb. Lad dem vokse lige så hurtigt som de kan; lad deres studieområde være lige så bred som de har kræfter til, gør Gud til deres visdom, klynge sig til ham med uendelig kundskab, som kan åbenbare de skjulte tiders hemmeligheder, som kan løse de vanskeligste problemer for mennesker som tror på ham, der kun har evigt liv, dvæler i det lys som intet menneske kan nærme sig. Det levende vidne for Kristus, der fulgte efter for at kende Herren, skal vide at hans udgang forberedes ligesom morgnen. ”Thi hvad et menneske sår, det skal han også høste.” Ved alvor og (376) flid, med ordentlig omsorg for kroppen, gælder al tankekraft for at få kundskab og visdom i åndelige ting, enhver sjæl må være fuldstændig i Kristus, som er et fuldkommet menneskes fuldkomne mønster.

Han som vælger ulydig adfærd mod Guds lov afgør sin fremtidige skæbne, han sår i kødet, tjener syndens løn, endog evig fordærv, det modsatte til evigt liv. Underlægger man sig Gud er lydighed mod hans hellige lov det sikre resultat. ”Dette er det evige liv, at de må kende dig, den eneste sande Gud, og Jesus Kristus, som du har sendt.” Der er en så værdifuld kundskab at intet sprog kan beskrive den, den er af højeste værdi for verden, og er så vidtrækkende som evigheden. ”Så siger Herren: Den vise rose sig ikke af sin visdom, den stærke ikke af sin styrke, den rige ikke af sin rigdom; men den, som vil rose sig, skal rose sig af at han har forstand til at kende mig, at jeg, Herren, øver miskundhed, ret og retfærdighed på jorden; thi i sådanne har jeg behag, lyder det fra Herren.”

Når vi tilstræber os en lav standard, vil vi kun nå en lav standard. Vi anbefaler enhver studerende bøgernes Bog, som det højeste studium for menneskeforstanden, som nødvendig uddannelse for dette liv. Men jeg tænker ikke på en nedjustering af undervisningsstandarder i videnskab. Det lys som disse emner fik er klart,

og må på ingen måde ignoreres. Men hvis Guds ord som giver lys, og bliver forstået af den simple, bydes velkommen for sindet og sjælstemplet, som en rådgiver, som vejleder og instruktører, lever menneskeagenten af hvert ord der udgår fra Guds mund, der har ikke været behov for irettesættelse fordi de studerendes frafald efter Guds velsignelse, var kommet så rigt i det guddommeligt klare lys til dem, for at optænde himmelens hellige ild på deres altre. Mange lod fornøjelser få overherredømmet. Dette var ikke sådan (377) Daniel gjorde da han fik den uddannelse, som åbenbarede himmelsk visdoms overherredømme over al visdom og de højeste skolers kundskab i Babylons stolte sale. Gud åbnede menneskers forståelse på en markant måde, hvis hans ord kommer ind i den studerendes praktiske liv, og biblen genkendes som den dyrebare og forunderlige bog den er. Intet skal komme ind mellem denne bog den studerende som om det var vigtigere; for den er den visdom der bringes ind i det praktiske liv, gør mennesker kloge for tid og evighed. Gud åbenbares i naturen; Gud åbenbares i hans ord. Bibelen er den mest forunderlige af alle beretninger, for den er Guds produkt, kommer ikke fra begrænsede tankesind. Det fører os tilbage gennem århundredene til alle tings begyndelse, hvor tiders og sceneriers historie vises frem som ellers aldrig ville være kendt. Den åbenbarer Guds ære med hans forudseende arbejde for en falden verdens frelse. Hvis den modtages viser den evangeliets mægtige kraft i et enkelt sprog, som skærer lænker over der binder mennesker til Satans stridsvogn.

Det lys som skinner fra de hellige sider, i klare og herlige stråler, viser os Gud, den levende Gud, som fremvises i hans regerings love, i verdens skabelse, i de himle som han har lagt i magasin. Hans kraft genkendes som det eneste middel til at genløse en verden med, fra den nedværdigende overtro, som er så vanærende for Gud og mennesker. Enhver bibelstuderende, som ikke kun bliver fortrolig med den åbenbarede sandhed, igennem forstandens uddannelse, men også gennem dens forvandlende kraft på hjerte og karakter, vil vise Guds karakter for vor verden i et velordnet liv og gudfrygtig samtale. Dit ords indgang giver lys. Tankesindet udvides, ophøjes og forædles. Men mange udviser en upålidelig handlemåde med sandhedskundskaben og det forunderlige lys hvorigennem Guds Ånd stiger ned på en så markant måde i hjerterne i Battle Creek. Stor synd og stort tab fører til at der ikke (378) vandres i himlens lys. Når tiden berøves til fornøjelser, spil, boksekampe, erklærede de for verden at Kristus ikke var deres leder i nogen af

disse ting. Alt dette fremkalder advarslen fra Gud. Nu det som bebyrder mig er faren for at gå til yderligheder til den anden side; dette er der ikke behov for, hvis Bibelen gøres vejleder, rådgiver, skal den have en indflydelse i sind og hjerte på den uomvendte. Det studium vil mere end nogen andre, efterlade guddommelige aftryk. Den vil udvide den studerendes tankesind, den vil begave ham med nye impulser og frisk livskraft. Den gør forstanden mere effektiv ved at sætte dem i kontakt med store og vidtrækkende sandheder. Den arbejder altid, drager, den er et effektivt redskab til at omvende sjælen. Hvis menneskesindet forklejnes og bliver svagt og ineffektivt, er det fordi det kun får lov til at have med almindelige ting at gøre.

Gud kan og vil gøre et stort arbejde for ethvert menneskevæsen som vil åbne hjertet for Guds ord, og lade det komme ind i sjælstemplet og frastøde alle afguder. Samles kræfterne, indtager sind og hjerte Guds viljes åbenbare forunderlige åbenbarelsen. Den sjæl som omvendes vil gøres stærkere til at modstå det onde. I bibelstudiet spiser den omvendte sjæl af Guds søns kød og drikker hans blod, som han selv fortolker at modtage og gøre hans ord, som er ånd og liv. Ordet blev kød, og tog bolig iblandt os, hos dem som tager imod Guds ords hellige forskrifter. Verdens frelser har efterladt et helligt og rent eksempel for alle mennesker. Det oplyser, opløfter og fører udødelighed til alle som adlyder det guddommelige forlangende. Verdens frelser forlod et helligt og rent eksempel for alle mennesker. Det illustrer, opløfter og fører til evigt liv for alle, der adlyder de guddommelige forlangender. Dette er min grund til at skrive til jer som jeg gjorde. Gud forbyde at fejl begået fordi mine ord til jer blev misforstået, på grund af en manglende dømmekraft. Jeg har ikke kunne føle andet end mishag over at studerende ikke kom ud af livets ords studier, som udvider, ophøjer, forældre (379) og med deres slumrende kræfter, og ikke vækkes til at studere videnskab under større skarpsindighed, så de bliver lige så lærte som Daniel, med en mål for at udvikle og bruge alle kræfter til Guds ære. Men det sømmer sig for enhver studerende at lære af Gud, som giver visdom, og lære det allerbedste, for alle er kandidater til evigt liv.

Herren Gud kom ned til vor verden iklædt med menneskers forklædning, så han med sit eget liv kan udvirke stridens mysterier mellem Kristus og Satan. Han forpurrede mørkets magter. Hele denne beretning siger til mennesker: Jeg, jeres stedfortræder og sikkerhed, har påtaget mig jeres natur, vist jer at enhver søn og datter af Adam er

privilegiet til at få del i guddommelig natur, og har gennem Kristus fastholdt udødeligheden. Dem som er kandidater til denne store velsignelse bør vise fordelene ved samvær med Herren i alle handlinger, gennem hans åbenbarede sandhed og ved hans Helligånds helligelse. Dette vil udvide menneskeagentens tankesind, fæstne det til hellige ting, sætte det til at modtage sandhed, fatte sandhed, som vil lede til sandhedens virke, gennem hjertets, sjælens og karakterens helligelse.

Dem som har denne erfaring vil ikke nedlade sig til fornøjelser så sindet optager dem så meget og fører dem vild, afslører at sjælen ikke har spist og drukket af det evige livs ord. Når en del af de studerende fraviger den enkle guds frygt, svækkes karakteren og den mentale livskraft. Deres fremskridt i videnskab retarderes, selvom de kunne vokse som Guds ords hører og gør i deres lærdomsområder, sådan som Daniel gjorde. Var de rene af sind, ville de have stærke tankesind. Alle forstandsevner ville blive skarpere. Lad Bibelen være den eneste sjælsnæring, som folk modtager, da den er det allerbedste og mest effektive (380) til at rejse og styrke forstanden.— *Særlige (380) vidnesbyrd om uddannelse*, 22. april, 1895.

Videre studium

Undgå ørkesløs tale. Youth Instructor, 20. maj 1895

Bøger og forfattere på vore skoler.

(381) Jeg har nogle sager som jeg ønsker at bringe for jer om uddannelse. Lærerne på vore skoler har stor respekt for forfattere og bøger som sætter linjen for de fleste af vore uddannelsesinstitutioner. Hele himlen har set på vore undervisningsinstitutioner, og spurgt jer: Hvad er rajgræs og hvad er hvede? Herren har givet os de dyrebareste instrukser i sit ord, belært os hvilken karakter vil må danne i dette liv for at berede os til det fremtidige evige liv. Det har været skik at ophøje bøger og forfattere som ikke som ikke ligger et ordentligt grundlag for sand uddannelse. Ud fra hvilken kilde får disse forfattere deres visdom fra, en stor del som ikke fortjener vor respekt, endog hvis forfatterne betragtes som kloge folk? Har de fået deres lektier fra den største Lærer som verden nogen sinde har kendt? Hvis ikke, har de afgjort skylden. Dem som forbereder sig til de himmelske boliger bør anbefales at gøre Bibelen til deres første studiebog.

Disse populære forfattere har ikke peget på den vej de studerende skal føle der fører til evigt liv. ”Og dette er det evige liv, at de må kende dig den eneste sande Gud, og Jesus Kristus, hvem du har sendt.” Joh. 17,3 Forfatterne til bøgerne på vore skoler anbefale og ophøjes som lærte mænd; deres uddannelse er på enhver måde mangelfuld, medmindre de selv er blevet uddannet i Kristi skole, og ved praktisk kundskab bærer vidne i Guds ord, som det væsentligste studium for børn og unge. ”Herrens frygt er visdoms begyndelse.” Bøger bør være forberedt til at lægges i de studerendes hænder, som vil uddanne til en oprigtig, ærbødig kærlighed for sandheden og standhaftig renhed. Den slags studier som tydeligvis er væsentlig for karakterdannelsen og forbereder dem til det fremtidige liv, bør altid holdes frem for (382) dem. Kristus bør opløftes frem som den første store lære, Guds enbårne søn, som var hos Faderen fra evige tider af. Guds Søn var den store lærer sendt til verden, som verdens lys. ”Ordet blev kød, og tog bolig iblandt os.” Faderen viste sig frem i Kristus, og opmærksomhed om uddannelse må være af en karakter at de vil se på ham og tro på ham som Guds lighed. Han fik en meget forunderlig mission i denne verden, og hans arbejde var ikke sådan at give en redegørelse af hans personlige krav på guddommen, men hans ydmygelse skjulte hans krav. Det er derfor at det jødiske folk ikke anerkender Kristus som Livets Fyrste; fordi han ikke kom og stillede sig til skue med sit ydre, for under ydmyghedens forklædelighedens skjulte han sin herlige karakter.

Menneskeslægten skulle betragte ham i lyset af de hellige skrifter, som skulle vidne om den måde han kom på. Var han kommet og fremvist sin herlighed, som han havde hos sin Fader, så ville hans stivej mod korset modarbejdes af menneskers hensigter, som ville have taget ham med magt, og gjort ham til konge. Han skulle afslutte sit liv ved at selv udføre sit eget offer. Symbolet nåede sit forbillede i Jesus Kristus. Hele hans liv var en forhistorie på hans død på korset. Hans karakter var et liv i lydighed mod Gud bud, og skal være forbillede for alle mennesker på jorden. Hans liv var lovens efterlevelse i menneskelighed. Den lov overtrådte Adam. Men ved sin fuldkomne lydighed mod loven blev Adams skændige fejltagelse og fald genløst.

Profetierne skal studeres, og Kristi liv skal sammenlignes med profeternes skrifter. Han identificerer sig selv med profetierne, siger det igen og igen: De skrev om mig; de vidner om mig. Bibelen er den eneste bog der giver en udtrykkelig beskrivelse af Kristus Jesus; for hvis ethvert

menneske ville studere den som sin lærebog, og adlyde dette, ville ikke en eneste sjæl gå tabt.

(383) Alle lysstråler der skinner i Bibelen peger på Jesus Kristus, og bevidner om ham, kæder det Gamle og det Nye testamente sammen. Kristus fremstilles som deres tros ophav og fuldender, Han selv er Ham som deres håb om evigt liv samler sig om. ”Thi således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, at enhver der tror på ham ikke skal fortabes, men få evigt liv.”

Hvilken bog kan sammenlignes med Bibelen? Det er væsentlig for alle børn og unge, og for dem i moden alder at forstå; for det er Guds ord, Ordet der vejleder hele menneskeslægten til himlen. Hvorfor indeholder Guds ord så ikke hovedelementerne for det der er uddannelse? Uinspirerede forfattere kommer i børns og unges hænder på vore skoler som lærebøger – bøger som de skal uddannes fra. De skal holdes frem for unge, bruge deres dyrebare tid på at studere de ting som de aldrig kan bruge. Mange bøger er blevet indført på skolerne som aldrig burde komme der. Disse bøger lægger på ingen måde stemme til Johannes ord: ”Se Guds Lam, som bærer alverdens synd.” Hele studielinjer på vore skoler bør forberede et folk til det fremtidige, evige liv.

Jesus Kristus er Faderens kundskab, og Kristus er vor store lærer sendt fra Gud. Kristus har erklæret i Johannes det sjette kapitel at han er brød nedsendt fra himlen. “Sandelig, sandelig siger jeg eder: Den, som tror, har evigt liv. Jeg er livets brød. Jeres fædre spiste manna i ørkenen og døde. Men dette er det brød, som kommer ned fra Himmelen, for at man skal spise af det og ikke dø. Jeg er det levende brød, som er kommet ned fra Himmelen; om nogen spiser af det brød, han skal leve til evig tid. Og det brød, jeg vil give, er mit kød, til liv for verden.« Disciplene forstod ikke disse ord. Kristus sagde: ”Det er Ånden, som gør levende, kødet gavner intet; de ord, som jeg har talt (384) til jer, er ånd og er liv.”

Det er umådeligt vigtigt, i lyset af Kristi lektier, at alle mennesker studerer Bibelen, at de må overbevises i hvem deres håb om evigt liv centrerer sig om. Bibelen bør altid gøres til den største store lærebog, som er kommet ned til os fra himlen, og er livets ord. Skal den bog som fortæller os hvad vi må gøre for at blive frelst, lægges til side i et hjørne, og menneskelige produkter ophøjes som den store visdom i uddannelsen? Den kundskab som børn og unge har brug for, for at være til nytte i dette liv, og som de tager med sig til det fremtidige liv, findes i

Guds ord. Men det opmuntres der ikke til og lægges ikke frem som væsentlig kundskab, og som det som giver den mest rigtige information om den sande Gud, og Jesus Kristus som han har sendt. Der er mange guder og mange læresætninger. Vore unge får lagt grundsætninger bud frem for sig ligesom Guds bud. Det er umuligt for dem at forstå hvad sandhed er, hvad er det hellige, og hvad er det almindelige, end hvis de forstår Bibelen, både det gamle og nye testamente.

Guds Ord skal ligge som den højeste uddannelsesbog i vor verden, og skal behandles med stor ærbødighed. Den er vor vejledningsbog; vi skal modtage sandhed fra denne. Vi behøver at overbringe Bibelen som den største lærebog der lægges i vore børns og unges hænder, så de må kende Kristus, som kender det evige liv rigtigt. Det er den bog de midaldrende skal studere, og dem som er ældre. Ordet indeholder løfter, advarsler, opmuntringer og forvisser os om Guds kærlighed til alle der accepterer ham som deres Frelser. Læg da det hellige ord i deres hænder. Opmuntre dem til at ransage ordet, og gør de dette, vil de finde skjulte rigdomme af uvurderlig værdi for dem i dette nuværende liv, og tage imod Kristus som det livets brød så har de løfte om evigt liv.

(385) Lærebogen Bibelen, underviser om den karakter som vi må have, karakterens moraludmærkelse som må opkultiveres, som Gud og himlen forlanger. ”Salige er de rene i hjertet: for de skal se Gud.” ”Stræb efter fred med alle og efter hellighed; uden den skal ingen se Herren.” ”I elskede, nu er vi Guds børn, og det er endnu ikke åbenbaret, hvad vi engang skal blive. Men vi ved, at når Han åbenbares, skal vi blive ham lige, thi vi skal se ham, som han er. Og enhver, der har dette håb til ham, renser sig selv, ligesom Han er ren. Enhver, der gør synd, begår dermed også lovbrud, ja, synd er lovbrud. Og I ved, at han åbenbares, for at han skulle bære synden; og der er ikke synd i ham.”

Denne betydningsfulde kundskab skal holdes frem for børn og unge, ikke på en egenmægtig og diktatorisk måde, men som guddommelige åbenbarelses, som er af højeste værdi for at få deres nuværende fred, ro og fred i sindet for den nuværende verdens tumult og stridighed, og som en forberedelse for det fremtidige, evige liv i Guds rige, hvor de skal se Gud, og kende Gud og Jesus Kristus, som gav sit dyrebare liv for at løskøbe dem.

Kristus kom i menneskelig form for at udleve Guds lov. Han var livets ord. Han kom for at være frelsens evangelium for verden, og opfylde alle lovens forskrifter. Jesus er Ordet, den vejlederbog som modtages og adlydes i hver detalje. Hvor nødvendigt er det ikke at sandhedens mine udforskes, og sandhedens dyrebare rigdomme opdages og sikres som rige juveler. Kristi inkarnation, hans værdighed, hans sonoffer, hans forunderlige liv i himlen som vor advokat, Helligåndens embedsmand, - alle disse levende og vitale temaer i kristendommen åbenbares fra Første Mose bog til Åbenbaringen. Sandhedens gyldne led danner en kæde af evangelisk sandhed, og den første og stabile findes i Jesu Kristi store lære. Hvorfor skal biblen så ikke være så ædel og ophøjet i (386) alle skoler i vort land? Hvor små børn skal uddannes til at studere Bibelen som Guds ord, og få næring af dens sandheder, som er Guds Søns kød og blod! ”Hvis I ikke spiser Menneskesønnens kød og drikker hans blod, [som fortsætter med at modtage Kristi ord, og praktisere dem,] har I ikke liv i jer. Den, som æder mit kød og drikker mit blod, har evigt liv, og jeg skal oprejse ham på den yderste dag. Thi mit kød er sand mad, og mit blod er sand drik. Den, som æder mit kød og drikker mit blod, han bliver i mig, og jeg i ham.” ”Og den, der holder hans bud, bliver i Gud, og Gud i ham; og deraf kender vi, at han bliver i os: af den Ånd, han har givet os.”

Det er nødvendigt for enhver familie at gøre Bibelen til deres studiebog. Kristi udtalelser er rent guld, uden en flig af slagter, medmindre mennesker, med deres menneskelige forståelse, prøver at lægge det der, og få falskneri til at se ud som en del af sandheden. Dem som har taget imod ordets falske fortolkning, når de ransager Bibelen i opsætslighed for at få sandhedens indhold, som ligger heri, så åbner Helligånden deres forståelses øjne, og ordets sandheder er en ny åbenbaring for dem. Deres hænder opkvikkes til en ny og levende tro, og de beskuer hans lovs forunderlige ting. Kristi lære har en bredde og dybde for mange, som de aldrig har forstået før.

»De fleste af vore studerende og menighedsmedlemmer forstår ikke nådens og sandhedens læresætninger helt rigtigt. Sindets blindhed er indtruffet i Israel. Menneskeangenter der misforstår og sætter en tvungen halv sand og mystisk konstruktion over Guds orakler, er en handling der sætter deres egne sjæle og andres sjæle i fare. »For enhver, som hører de profetiske ord i denne bog, vidner jeg: Hvis nogen lægger noget til dette, skal Gud pålægge ham de plager, som der er skrevet om i denne bog. Og hvis (387) nogen tager noget bort fra denne profetiske bogs

ord, skal Gud fratage ham hans del i livets træ og den hellige stad, som der er skrevet om i denne bog.« Åb. 22,18. 19. Dem der med deres menneskelige konstruktion får Bibelen til at sige det som Kristus har lagt i det, svækker sin styrke, gør Guds stemme til undervisning og advarsler der bevidner falskneri, undgår besværlighederne af lydighed mod Guds bud, er blevet vejvisere der peger i den forkerte retning, til falske stier, som leder til overtrædelse og død.«

Alfa og Omegas vidnesbyrd om straffen at gøre et af ordene af Guds mund til uvæsentlige, er den frygtelige anklager som de får af plagerne beskrevet i bogen; deres navne skal tages ud af livets bog, og fra den hellige stad.

Hvor mange kan svare sandt til spørgsmålet: Hvad er væsentlig uddannelse i denne tid? Uddannelse betyder meget mere end mange tror. Sand uddannelse omfatter den fysiske, mentale og moralske oplæring, for at alle kræfterne udstyres til bedst udvikling, til at tjene Gud, og arbejde for menneskehedens opløftning. Vil man have anerkendelse på grund af selvforherligelse, vil menneskeagenten være blottet for Guds Ånd, blottet for den nåde som gør ham til en nyttig og virkningsfuld medarbejder for Kristus. Dem som kun ønsker at ære Gud vil ikke arbejde på deres formodede fortjenester skal bemærkes, eller arbejde for anerkendelse, eller for det højeste sted. De der hører verdens Genløseres kald, og adlyder dette kald, vil genkende som et tydeligt, selvopofrede helligt folk.

Hvis de studerende på vore skoler ville lytte til og adlyde indbydelsen, ”Kom til mig, alle I som arbejder og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer, og lær af mig; for jeg er sagtmodig og ydmyg i hjertet, og I skal finde hvile for jeres sjæle. (388) For mit åg er nemt, og min byrde er let,” så vil de være levende breve, der kendes og læses af alle mennesker. ”Sandelig siger jeg jer, Hvis I ikke omvendes, og bliver som små børn, skal I ikke komme ind i Himmeriget. Dem som ydmyger sig selv som dette lille barn, den samme er størst i Himmeriget.” De unge behøver undervisere som altid fremholder Guds ord for dem i livende principper. Hvis de altid vil holde Bibelens forskrifter som deres lærebog, vil de få større indflydelse over de unge; for lærerne skal være elever, få en levende berøring af Gud. De udtænker hele tiden idéer og principper som fører til større Gudskundskab, en alvorlig voksende tro for deres skyld, tro på Jesus Kristi blod, og vor Herre Jesu Kristi nådes kraft og virkekraft at holde dem fra fald; fordi de hele tiden søger et sundt fæstningsværk og en velafbalanceret kristen

erfaring, de tager kvaliteterne med til fremtidig nyttighed, og forstandighed og fromhed. Lærerne ser og føler at de ikke må arbejde på at forklejne og tilsmudse deres sind som de omgås, med en sygelig halvreligiøs tjeneste. Der er brug for at adskille vore undervisningsinstitutioner fra en fejlagtig og uren litteratur, så at der ikke kommer tanker ind som syndens frø. Lad ingen tro at uddannelse betyder studie af bøger der gør at forfatterens tanker antages, som vil så frø og spire op og bære frugt, som må bindes op i bunder sammen med verden, og adskille dem fra al visdoms, og virkekrafts og magts der efterlader en plet af ærkebedrageren Satans magt. En ren uddannelse til unge på vore skoler, der ikke udvandes af hedensk filosofi, er en klar nødvendighed i de litterære grene.

Religionslivets velvære og lykke hos de familier som de er knyttet til, den menigheds velstand og fromhed som de er medlemmer af, er ganske afhængig af den religiøse uddannelse som de unge (389) får på vore skoler.— *Særlige vidnesbyrd om uddannelse*, 12. juni, 1895.

Videre studium

Lad jeres tale altid besjæles af salt, *The Youth's Instructor*, 27. juni 27, 1895

Vore ord, *The Youth's Instructor*, 11. juli, 1895
Jesu barndomsliv, *The Youth's Instructor*, 21. november, 1895.

Den store lærebog

(390) Sanatoriet er en udstrakt missionsmark. Jeres sundhedsstuderende er langt bedre forberedt til andre studier når de studerer Guds ord ihærdigt; for oplysningen kommer altid med et alvorligt studium af ordet. Lad de sundhedsstuderende forstå at jo bedre de bliver bekendt med Gud og Jesus Kristus som han har sendt, jo bedre bekendt de bliver med bibelberetningen, des bedre kvalificeret vil de være til deres arbejde. De studerende i Battle Creek må stræbe efter højere kundskab, og intet kan give dem kundskab om alle lektier, og en god hukommelse, som at ransage Bibelen. Der må være en ægte studiedisciplin. Der bør være en ydmyg og bønlig sjælslængsel efter at kende sandheden.

Der bør være pålidelige lærere, som higer efter at de studerende forstår deres lektier, ikke ved at forklare alt selv, men lade de studerende forklare alle passager de læser vældig grundigt. Respekter de studerendes udspørgende tanker. Behandl deres

spørgsmål med respekt. Det gør kun lidt godt at skimme over overfladen. Grundige undersøgelser og alvorligt belastende studier er nødvendige for at forstå dette. Der er sandheder i ordet som er som dyrebare veneårer, skjult under overfladen. Graves der efter dem, ligesom mennesket graver efter sølv og guld, så opdages de skjulte rigdomme. Vær sikker på at sandhedens bevis er i selv Bibelen. Et skriftsted er nøgle til at låse andre skriftsteder op. Den rige og skjulte mening udfoldes af Guds Helligånd, gør vor forståelse af ordet tydelig: ”Tydes dine ord, så bringer de lys, de giver enfoldige indsigt.”

Ordet er den største lærebog til de studerende på vore skoler. Bibelen lærer hele Guds vilje om Adams sønner og døtre. Bibelen er livets regel, (391) der undervises om den karakter vi må danne for det fremtidige, evige liv. Vor tro, vor praksis, må være levende breve, kendt og læst af alle mennesker. Mennesker behøver ikke traditioners og skikkes tågede lys for at kunne forstå Bibelen. Det er det samme som om man tror at solen som skinner på himlen om middagen, behøver jordens fakkelskær for at blive herligere. Der er ikke brug for præsten eller forkyndertjenerens fabler eller udsagn for at redde den studerende ud af vildfarelse. Rådgiv det guddommelige Orakel, og du får lys. I Bibelen tydeliggøres alle pligter, alle lektier er til at forstå, så at mennesker udrustes til det evige liv. Kristi gave og Helligåndens oplysning åbenbarer Faderen og Sønnen for os. Ordet bearbejdes nøje for at gøre mænd, kvinder og unge kloge på frelse. I ordet åbenbares frelsens videnskab tydeligt. ”Ethvert skrift, som er indblæst af Gud, er også gavnligt til at belære, til at irettesætte, til at genoprejse, til at optugte i retfærdighed, så at Guds-mennesket kan blive fuldt beredt, vel skikket til al god gerning.” ”Ransag skriften,” for deri er Guds råd, Guds røst taler til sjælen. — *Særlige vidnesbyrd om uddannelse, 1. december, 1895.*

Højere uddannelse

(392) Begrebet ”højere uddannelse” betragtes i et anderledes lys fra hvad videnskabsstuderende har betragtet det. Kristi bøn til sin fader er fuld af evig sandhed. ”Således talte Jesus. Og han opløftede sine øjne mod Himmelen og sagde: »Fader! timen er kommet; herliggør din Søn, så Sønnen kan herliggøre dig. Du har jo givet ham magt over alle mennesker, for at han kan give evigt liv til alle dem, som du har givet ham. Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus.” ”Thi den,

Gud udsendte, taler Guds ord; Gud giver jo ikke Ånden efter mål. Faderen elsker Sønnen, og alt har ham givet i hans hånd. Den, som tror på Sønnen har evigt liv; den, som ikke lyder Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede bliver over ham.« Den sande uddannelses kraft og sjæl er kundskab til Gud, og til Jesus Kristus som han har sendt. ”Frygt for Herren er visdoms begyndelse.”

Der står skrevet om Jesus: »Og barnet voksede og blev stærkt og fyldtes med visdom; og Guds nåde var over det. Og Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker.« Og Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker.« At kende Gud vil blive en kundskab, der vil vare for altid. At lære at gøre Kristi gerninger er sand uddannelse. Helligånden beherskende Jesu sind, så han kunne sige til sine forældre: »Hvorfor ledte I efter mig? Vidste I ikke, at jeg bør være i min Faders hus?« Luk 2,49. Og alligevel arbejdede han som en lydige søn i tømrerværkstedet. Han åbenbarede at han havde et kendskab til sit arbejde som Guds Søn, og alligevel ophøjede han ikke sin guddommelige karakter. Han åbenbarede at han havde kundskab til sit arbejde som Guds søn, og alligevel ophøjede han ikke sin guddommelige karakter. Han begrundede ikke hvorfor han ikke skulle bære de timelige byrder, da han var af guddommelig (393) oprindelse; men han var underkastet sine forældre. Han var budenes Herre, alligevel var han lydige mod alle hans krav, og efterlod derved et eksempel i lydighed, i sin barndom, ungdom og barndom.

Hvis sindet har fået til opgave at studere Bibelen efter informationer, vil fornuftsevnerne udnyttes. Under studiet af skrifterne udfoldes sindets tanker, og bliver mere velafbalancerede end hvis de optager den generelle information fra de bøger der bruges, og som ikke har forbindelse med Bibelen. Ingen kundskab er så sikker, så pålidelig og vidtrækkende, som den der fås fra et studium af Guds Ord. Den er fundamentet for al sand kundskab. Bibelen er som et kildevæld. Jo mere du ser i den, des dybere ser den ud. Den hellige beretnings store sandheder har forbavsende styrke og skønhed og er ligeså vidtrækkende som evigheden. Ingen videnskab er på niveau med den videnskab der åbenbarer Guds karakter. »Moses var uddannet i hele ægypternes visdom, og dog sagde han: »Se, jeg har lært eder anordninger og lovbud, således som Herren min Gud har pålagt mig, for at I skal handle derefter i det land, I skal ind og tage i besiddelse; hold dem og følg dem! thi det skal være eders visdom og eders kløgt i de andre folks øjne. Når de hører om alle disse anordninger, skal de sige: »Sandelig, det er et vist

og klogt folk, dette store folk!« »Thi hvor er der vel et stort folk, som har guder, der kommer til det, således som Herren vor Gud gør det, når vi kalder på ham; og hvor er der vel et stort folk, der har så retfærdige anordninger og løbudsom hele denne lov, jeg forelægger eder i dag? Kun skal du vogte dig og omhyggeligt tage vare på dig selv, at du ikke glemmer, hvad du med egne øjne har set, og at det ikke viger fra dit hjerte, så længe du lever; og du skal fortælle dine sønner og dine sønners sønner derom.«

Hvor skal vi finde lovene mere ædle, rene og retfærdige, end de vises i forordningsbøgerne, hvor i undervisningen til Moses står nedskrevet til Israels børn? I hele (394) tiden skal disse love bevares for eftertiden, så karakteren hos Guds folk skal formes efter guddommelig lignelse. Loven er en beskyttelsesmur for dem som er lydige mod Guds forskrifter. Fra hvilken anden kilde kan vi få en sådan styrke, eller lære en så ædel videnskab? Hvilken anden bog bringer de studerende en mere forædlende videnskab, en mere forunderlig historie? Den skildrer retfærdigheden mere klart, og forudsiger konsekvenserne af illoyalitet mod Jehovas lov. Ingen efterlades i mørke, over for det som Gud billiger eller misbilliger. Når vi studerer skrifterne bliver kendt med Gud, og ledes til at forstå vort forhold med Kristus, som er vor faldne slægts syndebærer, sikkerhed og stedfortræder. Disse sandheder angår vor nuværende og evige interesser. Bibelen står som den højeste blandt bøger, og dens studium er mere værdifuld end studie af anden litteratur kan give styrke og horisontudvidelse. Paulus siger: ”Stræb efter at kunne træde frem for Gud som en mand, der kan stå prøve, som en arbejder, der ikke skammer sig ved sit arbejde, men forkynder sandhedens ord på rette vis.” ”Du derimod, bliv ved det, som du har lært og er blevet overbevist om. Thi du ved, hvem de er, du har lært det af, og du kender fra barndommen af de hellige skrifter, som kan gøre dig viis til frelse ved troen på Kristus Jesus. Ethvert skrift, som er indblæst af Gud, er også gavnligt til at belære, til at irettesætte, til at genoprejse, til at optugte i retfærdighed, så at Guds-mennesket kan blive fuldt beredt, vel skikket til al god gerning.” ”Alt, hvad der forhen er skrevet, er jo skrevet, for at vi kan lære deraf, så vi ved udholdenhed og ved den trøst, skrifterne giver, kan bevare vort håb.”

Guds ord er den mest fuldkomne uddannelsesbog i verden. Alligevel er der blevet præsenteret bøger af menneskelig forstandskraft over for vore studerende, og bøgernes Bog, som Gud har givet mennesker at være en ufejlbarlig vejleder for, og er blevet gjort til en sekundær (395) sag.

Menneskelige produktioner er blevet brugt som det væsentlige, og Guds ord er kun blevet studeret for at give andre studier glans. Esajas beskriver scenerne for himlens herlighed, som blev vist ham, i det mest livagtige sprog. I gennem denne bog skildrer han de herlige ting som skal åbenbares for andre. Ezekiel skriver: ”Kom Herrens ord til præsten Ezekiel, Buzis søn, i kaldæernes land ved floden Kebar, og Herrens hånd kom over ham der. Jeg skuede og se, et stormvejr kom fra nord, og en vældig sky fulgte med, omgivet af stråleglans og hvirvlende ild, i hvis midte det glimtede som funkende malm. Midt i ilden var der noget ligesom fire levende væsener, og de så således ud: De havde et menneskes skikkelse; men de havde hver fire ansigter og fire vinger; deres ben var lige og deres fodsåler som en kalvs; de skinnede som funkende kobber, og deres vingeslag var hurtigt; der var menneskehænder under vingerne på alle fire sider. De fire levende væseners ansigter vendte sig ikke, når de gik, men de gik alle lige ud«. Ansigterne så således ud: De havde alle fire et menneskeansigt fortil, et løveansigt til højre, et okseansigt til venstre og et ørneansigt bagtil.” Ezekels bog er meget lærerig.

Det er Guds hensigt, at Bibelens skal være en bog, hvorigennem forståelsen disciplineres, sjælen vejledet og styret. At leve i verden og dog ikke være en del af verden er et problem, som mange bekendende kristne aldrig har løst i deres praktiske liv. En vidsynet tankegang vil kun komme til en nation, når mennesker vender tilbage til deres troskab mod Gud. Verden er oversvømmet med bøger om general information, og mennesker bruger deres sind til at undersøge uinspirerede beretninger; men de forsømmer den mest vidunderlige bog, der kan give dem de mest rigtige ideer og en stor forståelse. — *The Review and (396) Herald, 25. februar, 1896.*

Den guddommelige lærer

(397) Dem som dagligt lærer af Jesus Kristus udrustes til at positionere sig som medarbejdere sammen med Gud, og uanset deres erhverv eller forretning måtte de, kan de udøve deres gudsgivne kræfter efter Kristi karakters lignelse, da han tog bolig i kødet. De unge vil føre den indflydelse med sig som de har fået i deres hjemmeliv og i skoleuddannelsen. Gud drager lærerne til ansvar for deres arbejde som opdragere. De må dagligt lære i Kristi skole, for at kunne opløfte de unge, som har fået en løs opdragelse hjemmefra, som ikke har dannet flidens vane, som kun har lidt

kendskab til det fremtidige evige liv, som himlens Gud betalte den højeste pris for, og afgiver sin enbårne Søn til at leve et ydmygt liv og dø den mest skamfulde død, "at enhver som tror på ham ikke skal fortabes men have evigt liv."

Gud har givet os en prøvetid hvori vi forbereder os til den højere skole. For i denne skole skal de unge uddannes, opdrages og oplæres til en karakter-, moral og forstandsdannelse, som Gud kan anerkende. De modtager en oplæring, ikke er i det verdslige samfunds skikke, fornøjelser og spil, men i Kristi linjer, en oplæring som udruster dem til at være medarbejdere med himmelske forstandsvæsener. Men hvilken frase er det da, at uddanne i litterære linjer, hvis eleven fratages, hvis han regnes værdig til at tage det liv der måler sig med Guds liv, og han selv bevares som med ild.

Førhen gik uddannelsen ud på at møjsommeligt fylde de studerendes tanker med materiale som ikke har den mindste værdi for dem, og som ikke genkendes i den højere skole. Lærerne i den jødiske nation bekendte at undervise de unge i at forstå nationens loves renhed og udmærkelse, som skal stå for (398) altid, men de fordrejede sandhed og renhed. Selvom de sagde for sig selv, "Her er Herrens tempel, Herrens tempel, Herrens tempel!", har de alligevel korsfæstet Ophavsmændene til alle jødiske ceremonier, ham som alle deres forordninger pegede på. De så ikke guddommelighedens tilslørende mysterium, Kristus Jesus forblev tilsløret for dem. Sandheden, livet, og hjertet i al deres tjeneste blev sat til side. De overholdte og overholder stadig blot det ydre, afskygninger, der symboliserer det sande. En symbol for den fastsatte tid, at de måtte se sandheden, blev så forvansket af deres egne påfund, at deres øjne var forblinded. De indrømmede symbolet mødte modbilledet i Jesu Kristi død. Jo større deres forvanskning blev af forbilleder og symboler, des mere forvirrede blev de i deres tanker, så at de ikke kunne se den fuldstændige opfyldelse af den jødiske husholdning, indført og etableret af Kristus, og pegede til ham som erstatningen. Mad og drikke og diverse forordninger blev mangedoblet indtil den ceremonielle religion udgjorde deres eneste tilbedelse.

»Med sin lære, forsøgte Kristus at uddanne og oplære jøderne til at se formålet med det som blev afskaffet ved hans eget offer. Det levende offer. »Gå hen? sagde han,« og lær, hvad de ord betyder: »Barmhjertighed vil jeg, ej slagtoffer.« Han viste en ren karakter som af højeste vigtighed. Han blev fri for al pomp, og krævede at

tro som virker ved kærlighed og renses sjælen, som den eneste nødvendige kvalifikation for at nå himmeriget. Han lærte at sand religion ikke består af former eller ceremonier, ydre tiltrækning eller ydre pragt. Kristus ville have taget dette til sig selv, hvis det var nødvendigt for at forme en karakter efter den guddommelige lignelse. Men hans borgerskab, hans guddommelige autoritet, hvilede på hans egne indre fortjenester. Han, himlens Majestæt, vandrede på jorden, tilhyllet i menneskelig forklædning. Al hans tiltrækning og sejre blev åbenbart for menneskenes skyld, og skulle bevidne hans levende forbindelse med Gud.«

(399) Kristi forudsigelse om templets ødelæggelse var en lektie i religionsrenhed, at former og ceremonier ikke gør nogen virkning. Han erklærede sig selv større end templet, og stillede sig frem og proklamerede: "Jeg er vejen, sandheden og livet;" han var den som alle de jødiske ceremonier og symbolske tjeneste fandt sin opfyldelse i. Han stillede sig op på tempelpladsen; alle kirkens embedsmænd samlede sig alene om ham.

I fortiden var Kristus kommet nærmere gennem former og ceremonier, men nu var han på jorden, og henledte opmærksomheden direkte til sig selv, fremviste et åndeligt præsteskab, og satte den syndige menneskeagent ved nådens fodskammel. "Bed, så skal der gives jer;" har han lovet, "søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer." "Hvis I beder mig om noget i mit navn, vil jeg gøre det. Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger!" "Den, som har mine befalinger og holder dem, han er den, som elsker mig; og den, som elsker mig, skal elskes af min Fader; og jeg skal elske ham og åbenbare mig for ham." "Som Faderen har elsket mig, således har jeg også elsket jer; bliv i min kærlighed! Hvis I holder mine bud, vil I blive i min kærlighed, ligesom jeg har holdt min Faders bud og bliver i hans kærlighed."

Disse lektier gav Kristus i sin undervisning, viste at den rituelle tjeneste som var på vej ud, og havde ingen værdi. "Men den tid kommer," sagde han "ja, er allerede inde, da de sande tilbedere skal tilbede Faderen i ånd og sandhed; thi det er sådanne tilbedere, Faderen søger. Gud er ånd, og de, som tilbeder ham, bør tilbede i ånd og sandhed." Sand omskærelse er tilbedelse af Kristus i ånd og sandhed, ikke i former og ceremonier, med hyklerisk foregivenhed.

Himmelen kendte til menneskets dybe behov for en guddommelig lærer. Guds medynk og forståelse blev udvist for menneskets skyld, faldet

og bundet til Satans stridsvogn; og når tidens fylde kom, sendte han sin Søn. Den som var udpeget i himlens rådssamlinger, kom til (400) jorden som en instruktør. Han var ikke mindre end verdens Skabervæsen den Almægtige Guds søn. Guds rige godgørenhed gav ham til vor verden; og imødekomme menneskehedens fornødenheder, han påtog sig menneskenaturen. Til den himmelske hærs forbavelse, vandrede han på denne jord som det Evige Ord. Helt forberedt, forlod han de kongelige sale for at komme til en verden, ødelagt og tilsmudset af synd. På mystisk vis allierede han sig selv med menneskenaturen. "Ordet blev til kød, og boede iblandt os." Guds udmærkede godhed, godgørenhed og kærlighed var en overraskelse for verden, om nåde som kunne erkendes, men blev ikke fortalt.

At Kristus, i sin barndom, skulle vokse i visdom og ynde sammen med Gud og mennesker, var ikke forbavsende; for det er efter lovene for hans guddommelige bestemmelse, at hans talenter skal udvikles, og hans evner styrkes efterhånden som de bruges. Han søgte hverken profeters skoler eller lærdom fra rabbinernes lærere; han behøvede ikke den uddannelse man fik i disse skoler; for Gud var hans instruktør. I nærvær af lærere og herskere, var hans spørgsmål instruerende lektier, og han forbavtede de store mænd med sin visdom og dybe indtrængen. Hans svar på deres spørgsmål åbnede op for tankebaner om emnerne, når det gælder Kristi mission, som aldrig før havde nået deres tankesind.

De visdommelige historier og den videnskabelige kundskab, Kristus viste frem over for de kloge mænd, overraskede hans forældre og brødre; for de vidste at han aldrig havde fået belæring fra de store lærere, om menneskelig videnskab. Hans brødre blev irriteret på hans spørgsmål og svar; for de kunne ikke se at han var en instruktør for de lærte lærere. De kunne fatte ham; for de vidste ikke at han har adgang til livets træ, en kundskabskilde som de intet ved om. Han besad altid en særlig værdighed og personlighed langt fra jordisk (401) stolthed eller foregivenhed; for han stræbte ikke efter storhed.

Efter at Kristus nedlod sig fra sin høje rang, gik ned fra den almægtige højde og påtog sig menneskelighed, kunne han have påtaget sig enhver menneskelig tilstand, han måtte vælge. Men storhed og rang var intet for ham, og han valgte den laveste og ydmygeste livsvandring. Stedet han blev født var Betlehem, og på een måde var hans herkomst fattigdom, men Gud, verdens ejer var hans Fader. Intet spor af luksus, behagelighed, selvtilfredsstillelse, eller udsvæv-

elser kom ind i hans liv, som var i stadig selvfornægtelse og selvopofrelse. Eftersom han fik en ydmyg fødel, havde han tilsyneladende ingen storhed eller rigdomme, således at den ydmyge troende ikke behøver at se, at Kristus aldrig kendte til trykkende armød. Var han i besiddelse af tilsyneladende ydre ynde, rigdomme, storhed ville den fattige ydmyge klasse have undgået hans selskab; derfor valgte han den laveste tilstand hos de allerfleste mennesker. Hans tema var sandhed af himmelsk oprindelse. Han skulle tilså jorden med sandhed; og han kom på en sådan måde at alle kunne tage imod ham, at sandheden alene kunne gøre indtryk på menneskenes hjerter.

Kristi tilfredshed med en hver position provokerede hans brødre. De kunne ikke forklare årsagen til hans fred og sindsro; og ingen af deres overtalelser kunne få ham til at lægge andre planer eller foretagender som bar præg af skyldfølelse. Ved enhver lejlighed ville han vende dem fra dette, og tydeligt sige at de ville føre andre vild, og var uværdige som Abrahams sønner. Han må sætte et sådant eksempel at små børn, de yngre af Herrens familie, ikke vil se noget i hans liv eller karakter, der retfærdiggør nogensomhelst onde handlinger. Du er i det hele taget noget særligt og specielle, sagde medlemmerne af hans egen familie. Hvorfor ikke være som andre børn? Men sådan skulle det ikke være, for Kristus var et tegn og under for sin ungdom, så vidt det angår lydighed og renhed.

Han var altid venlig og betænksom tog altid side for den undertrykte, uanset om han var jøde eller hedning, alle elskede Kristus. Med sit fuldkomne liv, besvarede han spørgsmålet i den femtende Salme: "Herre, hvo kan gæste dit telt, hvo kan bo på dit hellige bjerg? Den, som vandrer fuldkomment og øver ret, taler sandhed af sit hjerte." I barndommen og ungdommen arbejdede han som om han var underviser, for han kunne sige til sine disciple: "Hvis I holder mine bud, vil I blive i min kærlighed, ligesom jeg har holdt min Faders bud og bliver i hans kærlighed."

Idet Kristus blev ældre, fortsatte det arbejde han var påbegyndt med i sine barndom, og han fortsatte med at vokse i visdom, og vækst og yndes for Gud og mennesker. Han tog ikke side for sin egen familie, blot fordi de var slægtsbundet til ham; han ville i forsvare deres sag en eneste gang, hvor de var skyldige i uretfærdighed eller fejl; men han forsvarede altid det som han viste var sandhed.

Kristus var meget flittig til at studere Bibelen; for han vidste at den er fuld af dyrebar belæring for alle som vil gøre den til rådgiver for mennesker. Han var trofast med sine hjemmepligter, og i de tidlige morgen timer fandt man ham ofte på et afsidesliggende sted, i stedet for at spille tiden i sengen, og han mediterede og ransagede Bibelen og var i bøn. Han var fortrolig med enhver profeti angående hans arbejde og mellemkomst, især dem der havde med hans forsmædelse, forsoning og midlerarbejde at gøre. I sin barn- og ungdom var hans store mål altid at påtage sig midlerarbejdet for faldne menneskers skyld. Han ville se at sæden forlængede deres levetid, og at Herrens nådige målsæt vokse i hans hænder.

”Så lad da også os, som har så stor en sky af vidner omkring os, lægge alt det bort, som tynger, og synden, som så let hilder os, og lad os med udholdenhed ile (403) fremad i det kapløb, vi har foran os, mens vi retter vort blik mod Jesus, troens banebryder og fuldender, som for at få den glæde, der ventede ham, udholdt korset uden at ænse skammen, og som nu har taget sæde på højre side af Guds trone.” Disse emner studerede Kristus i sin ungdom, og himlens univers så på med interesse på Ham, som udholdt korsets og foragtede skammen for denne glædes skyld. Ved at give sig selv som mellemmand for menneskeslægten overtrædelser, udfører Kristus præstens embede. Som belønning, skulle han se sin sjæls møje, og mættes. Hans sæd skal forlænges deres dage på jorden for altid. ”Ær din fader og din moder, for at du kan få et langt liv i det land, Herren din Gud vil give dig!” Ved sin lydighed mod sin fader og moder, var Kristus et eksempel for alle børn og unge; men i dag følger børn ikke det eksempel de har fået, og resultatet vil visselig afkorte deres dage.

”Lovet være Gud, vor Herres Jesu Kristi Fader, som i Kristus har velsignet os med al den himmelske verdens åndelige velsignelse. Thi før verdens grundvold blev lagt, har han udvalgt os i ham til at være hellige og uden dadel for hans åsyn, og han har i sin kærlighed forudbestemt os til barnekår hos sig ved Jesus Kristus, ifølge sin egen viljes beslutning.” Før jordens grundvold blev lagt, pagten blev gjort så alle der er lydige, alle som ved den overmådige nåde, kan blive hellig i karakter, og uden skam over for Gud, og tilegne sig den nåde, skal være Guds børn. Denne pagt, som er fra evigheden af, blev givet til Abraham hundredvis år før Kristus kom. Med hvilken interesse og hvilken intensitet studerede Kristus i sin menneskelighed om menneskeslægten for at se om den tilvejebringelse der er gjort, kunne hjælpe dem.

”Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus.” Disse (404) ord er en øjnåbner for alle der vil se. Gudskundskaben er en kendskab som ikke må lægges bagud, når vor prøvetid afslutter, en kundskab som er af den længstvarene gavn for verden og for os som enkeltpersoner. Hvorfor skal vi da sætte Guds ord i baggrunden, når den er visdommen til frelse. ”Derfor må vi så meget mere give agt på det, vi har hørt, for at vi ikke skal glide bort fra det. Thi når det ord, som var talt ved engle, stod fast, og hver overtrædelse og ulydighed fik sin velfortjente straf, hvorledes skal vi da kunne undslippe, hvis vi ikke bryder os om så stor en frelse?” Vi tilsidesætter vor frelse hvis vi giver forfattere, med forvirrede tanker om religion, den tydeligste plads og hellig respekt, og sætter Bibelen i anden række. Dem som er blevet oplyst om sandheden for disse sidste dage, vil ikke kunne finde undervisning i de bøger der generelt studeres i dag, om de ting der kommer over vor verden; men Bibelen er fuld af Gudskundskab, og er kompetent til at uddanne studerende til et nyttigt liv i dette liv og det evige liv.

Studér omhyggeligt det første kapitel i Hebræerbrevet. Bliv interesseret i Bibelens skrifter. Læs og studér dem omhyggeligt. “I mener i skrifterne at have evigt liv;” sagde Kristus, ”og det er dem, som vidner om mig.” Det betyder alt for os at få en erfaringsmæssig og personlig kendskab til Gud og til Jesus Kristus, ”som han har sendt.” ”Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus.”— *Særlige vidnesbyrd om uddannelse*, 23. marts, 1896.

Sand uddannelse

(405) ”Tydes dine ord, så bringer de lys, de giver enfoldige indsigt.” – for dem som ikke har nok i sig selv, men er villige til at lære. Hvad var det for et arbejde budbringeren fik til vor verden? Den enbårne søn iklædte sig sin guddommelighed med menneskelighed, og kom til vor verden som lærer, underviser, for at åbenbare sandheden i modsætning til vildfarelse. Sandhed, frelsende sandhed, tøvede aldrig på hans tunge, led aldrig i hans hænder, men skulle stå klart og tydeligt frem midt i blandt det moralske mørke, der hærgede i vor verden. Han forlod de himmelske sale for dette arbejde. Han sagde om sig selv: ”Dertil er jeg kommen til verden, at jeg skal vidne om sandheden.” Sandheden kom frisk og kraftfuld fra hans læber, som en ny åbenbaring. Han var vejen, sandheden og livet. Hans liv, som blev givet til denne syndige verden, var fuld af alvor og

skæbnesvangre følger, for hans arbejde skulle frelse fortabte sjæle. Han kom frem og blev det Sande Lys, der skinnede og det moral-overtroiske og vildfarne mørke, og af en røst fra himlen blev han erklæret: ”Dette er min elskede søn, som jeg har velbehag i.” Og ved forklarelsen kunne denne røst høres igen: ”Dette er min elskede søn, som jeg har velbehag i, hør ham.”

”Moses sagde virkelig til fædrene: En profet som mig, vil Herren jeres Gud lade fremstå for jer, en af jeres brødre; han skal I høre på i alt, hvad han taler til jer; men det skal ske, at hver sjæl, som ikke hører på den profet, skal udryddes af folket.” Kristus bibragte vor verden en kendskab om Gud, og alle som tog imod og adlød hans ord, gav han kraft til at blive Guds sønner. Han som kom frem fra Gud til vor verden underviste i alt der var nødvendigt at vide, så mennesker kunne finde (406) stivejen til himlen. For ham var sandhed altid tilstedeværende; en selvindlysende virkelighed; han kom ikke med antydninger, fremskyndede ingen følelsholdninger, idéer eller anskuelser, men bragte kun den faste frelsende sandhed.

Alt der ikke kan omfattes i sandhed er menneskers gæteri. Bekendende høje og lærde mænd kan være tåber i Guds øjne, og er det tilfældet, kan de høje og lærte udtalelser fra deres læresætninger, uanset hvor meget de behager og opstemmer sanserne, selvom de kan række ud i generation til generationer, og være fæstnet i den populære tros vugge, så er de bedrag og falskneri, hvis de ikke funderes i Kristi inspirerede lektier. Han er al visdoms Kilde; for han satte sig selv direkte på niveau med den evige Gud. I sin menneskevorden faldt herligheden af himlens oplysning direkte på ham, og alle som tager imod og tror på ham, genspejles fra ham til verden, og blandes med hans karakterfuldkommenhed og hans egen karakters vellyst. Da Kristus trådte klart frem i sin menneskelige personlighed, og appellerede i et slående, men enkelt, sprog til menneskene var han i en så fuldkommen enhed med Gud at hans stemme kom med myndighed, som Guds røst fra herlighedens center.

Under sin nedskrivning, hvor Johannes blev pålagt af Helligånden at viderebringe, skriver han om Kristus: ”I begyndelsen var Ordet og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Dette var i begyndelsen hos Gud. Alt er blevet til ved det, og uden det blev intet til af det, som er.” Det er den dyrebareste opåbning af definitiv sandhed, der glimter sit guddommelige lys og herlighed på alle som vil tage imod det. Hvilken vigtigere kundskab kan opnås end fra den Bog der underviser om

menneskers fald og konsekvenserne af at synd åbnede veernes flodporte over vor verden, som også underviser om Kristi første komme, et hjælpeløst barn, født i en stald og svøbt i en krybbe. Kristi historie skal gennemsøges, sammenligne skriftsted med skriftsted, så vi kan lære denne betydningsfulde lektie. Hvad (407) er frelsens betingelser? Som kløgtige agenter, udstyret med personlige egenskaber og ansvar, vil vi kunne kende vor fremtid, evige skæbne; for den bibeloptegnelse som Johannes giver ved Helligåndens helligelse, har ikke betingelser som ikke er nemme at gå til, og det vil ikke bære den grundigste og kritiske undersøgelse.

Kristus var en lærer sendt fra Gud, og hans ord indeholder ikke et stykke rajgræs eller noget der blot ligner noget uvæsentlig. Men styrken i menneskers lære består af påstande, ikke af sandhed. Nutidens lærer kan kun bruge tidligere læreres uddannede evner; og alligevel med al vægt af betydning kan de kun henføres til de største forfatteres ord, er der en bevidst uduelighed til at spore dem tilbage til det første store princip, Kilden for ufejlbarlig visdom, hvorfra undervisere får deres myndighed. Der er en smertelig usikkerhed, en stadig ransagelse og rækker ud efter forvisninger, som kun kan findes hos Gud. Den menneskelige storheds basun må gjalde, men det er med en usikker lyd; det er ikke pålideligt, og med dette kan menneskesjæles frelse ikke sættes spil.

En masse traditioner, blot med skikkelse af sandhed, indføres i uddannelser, som aldrig vil kunne udruste eleven til at leve i dette liv, så han opnår det højere evige liv. Den litteratur som bringes ud på vore skoler, skrevet af hedningene og såkaldte kloge mænd, indeholder ikke den uddannelse som de studerende måtte have. Det er ikke væsentligt at de skal uddannes i disse liner for at graduere fra disse skoler til skolen, der er i himlen. De mange traditioner der undervises i, vil ikke bære i sammenligning med Hans lære, som kom for at vise vejen til himlen. Kristus underviste med myndighed. Bjergprædiken er en forunderlig fremlæggelse, så enkel at et barn kan studere den uden at det ledes på vildspor. Saligprisningerne er et emblem på det højere niveau Kristus stod på. Han talte med en myndighed som helt var hans egen. Enhver sætning han sagde kom (408) fra Gud. Han var Ordet og Guds Visdom, og han præsenterede altid sandheden med Guds myndighed. ”De ord som jeg siger til jer,” sagde han, ”de er ånd, og de er liv.”

Det som Faderen og Sønnen i himmelens rådssamling anså for væsentligt for menneskers frelse, blev defineret fra evighed af, ved uendelige sandheder som begrænsede mennesker ikke kan undgå at forstå. Der er gjort åbenbaringer for at de skal undervises i retfærdighed, så Gudsmennesket kan ære sit eget liv, og leve som hans medmennesker, ikke kun ved at besidde sandheden, men ved at viderebringe den. ”Ethvert skrift, som er indblæst af Gud, er også gavnligt til at belære, til at rettesætte, til at genoprejse, til at optugte i retfærdighed, så at Guds-mennesket kan blive fuldt beredt, vel skikket til al god gerning. Jeg formaner dig indtrængende for Guds åsyn og for Kristus Jesus, som skal dømmes levende og døde, og med tanke på hans tilsynekomst og hans rige: Prædik ordet, træd frem, hvad enten det er belejligt eller ubelejligt, overbevis, tugt, forman med al langmodighed og belæring. Thi der kommer en tid, da de ikke vil finde sig i den sunde lære, men for at leve efter deres egne lyster skaffe sig lærere i hobetal, efter hvad der kildrer deres øren.”

Jesus tog ikke noget af menneskers videnskab ind i hans lære. Hans undervisning er fuld af stor, forældende og frelsende sandhed, som menneskers højeste mål og prægtigste undersøgelser ikke kan sammenlignes med, og alligevel optages menneskene af ting af mindre betydning. Den store genløsningsplan for den faldne slægt blev udvirket i Kristi liv i menneskeligt kød. Planen at genoprette Guds moralbillede i en falden menneskehed, var med i alle Kristi livsmål og i hele hans karakter. Hans majestæt kunne ikke blandes med menneskers videnskab, som vil afskære ham fra al Vidsoms store Kilde på en dag. Der kom aldrig nogen form for menneskelig visdom ud fra hans hellige læber. Ved at tro på og gøre Guds ord, skilte han menneskeslægten fra Satans stridsvogn. Han var lysvågen over for den frygtelige ruin, der hang over menneskeslægten; og han (409) kom for at frelse sjæle fra hans egen retfærdighed, og bringe verden en afgjort forsikring og håb og fuldstændig lindring. Kundskabsstrømmen i verden kan opnås; for alle mennesker er Guds ejendom, og bearbejdes af Gud til at opfylde hans vilje på visse områder, endog når de afviser mennesket Kristus Jesus som deres Frelser. Den måde Gud bruger mennesker på, kan ikke altid ses, men han bruger dem. Gud har betroet mennesker talenter og opfindsomme genier, for at hans store arbejde i vor verden kan udføres. Det formodes at mennesketankers påfund er fra mennesker, men Gud står bag alt. Han har gjort det sådan at der fremskaffes midler under hurtige bevægelser, til hans store beredelsesdag.

Den brug mennesker har gjort af deres evner, ved at misbruge og mishandle deres Guds-givne talenter, har bragt forvirring ud i verden. De har overladt Kristi vejledning til den store oprører, mørkets fyrste. Kun mennesket står til ansvar for den fremmede ild som blandes med den hellige. Mange ting som tjener til lyster og ærgerrighed har hobet sig op, og pådrager verden Guds dom. Jordens filosoffer og store mænd har svært ved at berolige deres sind, uden at skulle bede til Gud. De lufter deres filosofi om himlene og jorden, udregner plager, pinsler, epidemier, jordskælv og hungersnød med deres beregnende videnskab. Hundredvis spørgsmål om skabelsen og frembringelse, vil de prøve at løse ved at sige: Det er en naturlov.

Der er naturlove, men de er harmoniske, og alle disse tilpasser sig Guds arbejde, men når en mængde overherrer og guder giver sig selv til at forklare Guds egne principper og fremkomster, bringer den fremmede ild frem for verden i stedet for den guddommelige, så er der forvirring. Den levende og sande Gud er nødvendig overalt.

(410) En vældig interessant og vigtig historie bringes i Daniel 2. Nebukadnezar, Babylons konge, drømte en drøm som han ikke kunne huske da han vågnede. ”Så lod kongen drømmetyderne, manerne, sandsigerne og kaldæerne kalde,” dem som han havde ophøjet og som han stolede på, og fortalte omstændighederne til, blev pålagt at de skulle fortælle ham drømmen. De kloge mænd stod skælvende foran kongen, for de havde ingen som helst lysstråle om hans drøm. De kunne kun sige: ”Kongen leve evindeligt! Sig dine trælle drømmen, så skal vi tyde den.” ”Kongen svarede kaldæerne: »Mit ord står fast! Hvis I ikke både kundgør mig drømmen og tyder den, skal I hugges sønder og sammen og eders huse gøres til skarndynger; men gengiver I mig drømmen og tyder den, får I skænk og gave og stor ære af mig. Gengiv mig, derfor drømmen og tyd den!” Men vismændene vendte tilbage med det samme svar: ”Kongen sige sine trælle drømmen, så skal vi tyde den.”

Nebukadnezar kunne nu se at de mænd han havde betroet at åbenbare mysterier, gennem deres pralende visdom, svigtede ham i hans store forlegenhed, og han sagde: ”Kongen sige sine trælle drømmen, så skal vi tyde den. Kongen svarede: »Nu ved jeg for vist, at I kun søger at vinde tid, fordi I ser, mit ord står fast, så eders dom kun kan blive een, hvis I ikke kundgør mig drømmen, og at I derfor er blevet enige om at lyve for mig og føre mig bag lyset, til der kommer andre tider. Sig mig derfor drømmen, så jeg kan

vide, at I også kan tyde mig den.« Kaldæerne svarede kongen: »Der findes ikke et menneske på jorden, som kan sige, hvad kongen ønsker at vide. . . . hvad kongen kræver, er umuligt, og der er ingen, som kan sige kongen det, undtagen guderne, og de bor ikke hos de dødelige.« Så blev kongen "vred og (411) såre harmfuld, og han bød, at alle Babels vismænd skulle henrettes."

Da Daniel hørte dette dekret, "gik [han] ind til kongen og bad ham give sig en frist, så skulle han tyde kongen drømmen. Så gik Daniel hjem og satte sine venner Hananja, Misjael og Azarja ind i sagen, og han pålagde dem at bede himmelens Gud om barmhjertighed, så han åbenbarede hemmeligheden". Herrens Ånd hvilede over Daniel og hans venner, og hemmeligheden blev åbenbaret for Daniel i et nattesyn. Idet han fortalte kendsgerningerne, huskede kongen på drømmen, og den fortolkning han fik, viste de bemærkelsesværdige begivenheder, som vil ske i den profetiske historie.

Herren virkede i det babylonske rige, viderebragte lyset til de fire hebræiske fanger, så han kan repræsentere hans værk over for folket. Han vil åbenbare at han har magt over verdens riger, til at oprette riger og nedlægge riger. Kongernes konge overbragte store sandheder til den babylonske konge, vækkede en fornemmelse af ansvar over for Gud. Han så modsætningen mellem Guds visdom og de mest lærte mænds visdom som var i hans rige.

Herren gav sine trofaste repræsentanter lektioner fra himlen, og Daniel erklærede dette for den babylonske konges store mænd: "Lovet være Guds navn fra evighed og til evighed, thi ham tilhører visdom og styrke! Han lader tider og stunder skifte, afsætter og indsætter konger, giver de vise deres visdom og de indsigtfulde deres viden; han åbenbarer det dybe og lønlige; han ved, hvad mørket gemmer, og lyset bor hos ham." "Der er en Gud i himmelen, som åbenbarer hemmeligheder, og han har kundgjort kong Nebukadnezar, hvad der skal ske i de sidste dage." De mænd der stod som orakler i riget fik ikke ære; men de mænd som satte al deres lid til Gud, søgte efter nåde og styrke og guddommelig (412) oplysning, blev valgt som repræsentanter fra Guds rige, i det onde og afgudsdyrkende Babylon.

De historiske begivenheder der fortælles i kongens drøm, fik betydning for ham; men drømmen blev taget fra ham, så vismændene, med deres påberåbte forståelse af mysterier, ikke kunne lægge en falsk fortolkning ind. Heri var lektierne en undervisning fra Gud, til dem der

lever i vore dage. De kloge mænds uduelighed til at fortælle drømmen, er en udlægning af de kloge mænd i vor tid, som ikke har dømmekraft og lærdom og kundskab fra den Allerhøjeste, og kan derfor ikke forstå profetierne. De mest lærte på verdens kundskab, som ikke er opmærksom på at høre hvad Gud siger i Hans ord, og åbner deres hjerter for at modtage dette ord og give det til andre, er ikke hans repræsentanter. Det er ikke jordens store og lærte mænd, konger og adelsmænd, som tager imod sandheden for det evige liv, selv om de får dette ord.

Daniels fremstilling af den drøm Gud gav kongen, førte til at han modtog ære og værdighed. »Så faldt kong, Nebukadnezar på sit ansigt og bøjede sig for Daniel, og han bød, at man skulle bringe ham ofre og røgelse. Og kongen tog til orde og sagde til Daniel »I sandhed, eders Gud er gudernes Gud og kongernes herre, og han kan åbenbare hemmeligheder, siden du har kunnet åbenbare denne hemmelighed.« Derpå ophøjede kongen Daniel og, gav ham mange store gaver, og han satte ham til herre over hele landsdelen Babel og til overherre over alle Babels vismænd. Men på Daniels bøn overdrog kongen Sjadrak, Mesjak og Abed Nego at styre landsdelen Babel, medens Daniel selv blev i kongens gård.« »Daniel sad i kongens port,« et sted hvor dommen blev afsagt, og hans tre venner blev gjort til rådgivere, dommere og herskere midt i landet. Disse mænd blev ikke opblæste af forfængelighed, men de så og glædede sig over at Gud blev indrømmet hos alle (413) jordiske fyrster, og at hans rige blev hævet over alle jordiske riger.«

Således ser vi at den højeste linje af jordisk uddannelse kan opnås, og alligevel er mennesker med disse uddannelser, uvidende om de første grundsætninger som kunne gøre dem til indbyggere i Guds rige. Menneskers lærdom kan ikke kvalificere til dette rige. Indbyggerne i Kristi rige dannes ikke sådan af former og ceremonier, ved et stort studie af bøger. »Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus.« Medlemmerne af Kristi rige er lemmer af hans legeme, og af det som han selv har hørt. De er Guds udvalgte sønner, »et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et særskilt folk,« at de skulle fremvise hans pris, som kaldes ud af mørke til hans underfulde lys.

»Thi du er et folk, der er helliget Herren din Gud; dig har Herren din Gud udvalgt til sit ejendomsfolk blandt alle folk på jorden. Det er ikke, fordi I er større end alle de andre folk, at Herren har fattet velbehag til eder og udvalgt eder,

thi I er det mindste af alle folk; men fordi Herren elskede eder, og fordi han ville holde den ed, han tilsvor eders fædre, derfor var det, at Herren med stærk hånd førte eder ud og udløste dig af trællehuset, af ægypterkongen Faraos hånd; så skal du vide, at Herren din Gud er den sande Gud, den trofaste Gud, der i tusinde slægtled holder fast ved sin pagt og sin miskundhed mod dem, der elsker ham og holder hans bud, men bringer gengældelse over den, der hader ham, så han udrydder ham, og ikke tøver over for den, der hader ham, men bringer gengældelse over ham. Derfor skal du omhyggeligt handle efter det bud, de anordninger og lovbud, jeg i dag giver dig!« Hvis Guds bud skal påbydes i tusinde slægtsled, vil de tage dem med i Guds rige, i nærvær af Gud og hans hellige engle. (414) Dette er et ubestrideligt argument. Guds bud vil kunne stå ud i al tid og evighed. Og har vi fået dem som en byrde? – Nej, »dengang pålagde Herren os at handle efter alle disse anordninger, idet vi frygter Herren vor Gud, for at det altid må gå os vel, for at han kan lade os blive i live, som det hidtil er sket.« Herren gav sit folk budene, for at de kan bevare deres fysiske, mentale og moralske sundhed idet de overholder dem. De skulle leve i lydighed; men døden er den visselig følge af ulydighed mod Guds lov.«

Det gamle og det nye testaments skrifter må studeres dagligt. Gudskundskaben og Gudsvisdommen kommer til den studerende som hele tiden lærer af hans veje og gerninger. Bibelen skal være vort lys, vor opdrager. Hvor vil vi vedkende os Gud på alle vore veje; hvor ungdommen opdrages til at tro at Gud sender regn og solskin fra himlen, får planterne til at gro, når de lærer at alle velsignelser fra ham, og at taknemmelighed og ros tilkommer ham, når de troligt anerkender Gud, og udfører deres daglige pligter, vil Gud være i alle deres tanker, kan de stole på ham, for så vil bekymringerne der fører til ulykke for så mange mennesker, kunne undgås. »Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt andet gives i tilgift.«

Den første store lektie i al uddannelse, det er at kende og forstå Guds vilje. Tag Gudskundskaben med dig i hverdagslivet. Lad den optage dit sind og hele tilværelsen. Gud gav Salomon visdom, men denne Gudsgivne visdom blev forvansket og vendt bort fra Gud, for at få visdom fra andre kilder. Vi behøver Salomons visdom, efter at vi har lært Hans visdom, der er større en Salomon. Vi skal ikke igennem menneskers visdom, som benævnes som tåbelighed, for at søge sand visdom. For lærer mennesker en videnskab gennem menneskers fortolkning, får de en falsk

uddannelse, men lærer de af Gud og Jesus Kristus lærer de (415) Bibelens videnskab. Der kommer forvirring ind i uddannelsen, fordi Guds visdom og kundskab ikke æres og ophøjes af den religiøse verden. Den rene i hjertet ser Gud i alle tilskikkelser, i alle dele af den sande uddannelse. De dirrer når det første lys begynder at udstråle fra Guds trone. Der kommer meddelelser fra himlen til dem, som vil gribe det første glimt af åndelig kundskab.

De studerende på vore skoler skal tage hensyn til Gudskundskaben frem for alt andet. Alene det at ransage skriften bibringe sand kundskab om Gud og Jesus Kristus hvem han har sendt. »Thi ordet om korset er vel for dem, som fortæbes, en dårskab, men for os, som frelses, er det en Guds kraft. Thi der står skrevet: Vismændenes visdom vil jeg lægge øde, og de kloges klogskab vil jeg gøre til intet.« »Thi Guds dårskab er visere end menneskene, og Guds svaghed er stærkere end menneskene.« »Men ham skyldes det, at I er i Kristus Jesus, som er blevet os visdom fra Gud, både retfærdighed og helliggørelse og forløsning, for at, som der står skrevet, »den, der roser sig, skal rose sig i Herren.« — *Særlige vidnesbyrd om uddannelse*, 26. marts, 1896.

Videre studium

Vore børn kræver vor omsorg og opmærksomhed, The Review and Herald, 28. april, 1896 Jesu barndom, The Bible Echo, 11. maj, 1896.

Manual oplæring

(416) Det liv vi har fået bruges ikke på dovenskab og selvbehag; men der sættes et stort ansvar for enhver som vil udvikle sine Gudsgivne evner. Af denne grund er oplæring af de unge en sag af højeste vigtighed. Ethvert barn der er født i hjemmet er en hellig betroelse. Gud siger til forældrene: Tag dette barn, og bring det til mig, så det kan være til ære for mit navn, og en kanal hvorigennem mine velsignelser flyder til verden. For at kunne udruste barnet til et sådant liv, kræves der noget mere end en delvis ensidig uddannelse, som skal udvikle det mentale på bekostning af den fysiske del. Der er brug for at alle sindets og legemets evner udvikles; og dette er det værk som forældre, hjulpet af læreren, skal udrette for at børn og unge sættes under deres omsorg.

De første lektier er meget betydningsfulde. Det er skik og brug at sende helt unge børn til skolen. De

bliver pålagt at studere ting fra bøger som belaster deres unge sind, og ofte lærer de musik. Ofte har forældrene kun begrænsede midler, og man får omkostninger som de knapt kan afholde; men alt må gøres for at komme i denne kunstneriske uddannelse. Dette er ikke en klog måde at gøre det på. Et nervøst barn skal ikke overbebyrdes i nogen retning, og skal ikke lære musik før han er fysisk udviklet.

Moderen bør være læreren, og hjemmet skal være barnets skole, hvor det får de første lektier; og disse lektier bør tage flidens vane med sig. Mødre, lad de små lege i den fri luft; lad dem lytte til fuglenes sange, og lære Guds kærlighed som udtrykt i hans smukke værker. (417) Lær dem enkle lektier fra naturens bog og tingene omkring dem, og idet deres tankesind udvides, kan lektier fra bøgerne føjes til, og vil fæstnes til i hukommelsen. Men lad dem også lære, endog i deres første år, at være nyttige. Lær dem at tænke, at de som medlemmer i husstanden, skal tage en interesseret, og hjælpsom andel, med at dele hjemmebyrderne, og søge sund motion når de udfører de nødvendige hjemmeopgaver.

Det er væsentligt at forældre finder fuld beskæftigelse til deres børn, som vil indebære at de bærer ansvar, efter hvordan deres alder og styrke tillader. Børn bør have med noget at gøre som ikke kun holder dem i gang, men som interesserer dem. De aktive hænder og hjernen må bruges i de første år. Hvis forældre ikke vender deres børns kræfter til en nyttig kanal, gør de dem skade; for Satan er parat til at finde noget de skal gøre. Skal de ikke få udvalgt nogle gøremål, og er forældrene ikke instruktørerne?

Når barnet er gammelt nok til at sendes i skole, bør lærerne samarbejde med forældrene, og manuel oplæring bør fortsætte som deres skoleopgaver. Der er mange studerende, som sætter den slags arbejde som mål i skolerne. De tænker at nyttig beskæftigelse, som at lære et fag, er nedværdigende; men disse personer har forkerte tanker om hvad sand værdighed er. Vor Herre og Frelser Jesus Kristus, som er ét med Faderen, Befalingsmand i de himmelske sale, var den personlige instruktør og vejleder hos Israels børn, og blandt dem var det nødvendigt at alle unge skulle lære at arbejde. Alle skulle uddannes i en forretningslinje, så de kunne få kendskab til det praktiske liv, og ikke kun være selvunderholdende, men nyttige. Dette var den undervisning Gud gav sit folk.

Kristus var et eksempel for alle i menneskefamilien, og han var lydig og hjælpsom i

hjemmet. Han lærte tømmerfaget, og arbejdede med sine egne hænder i det lille værksted i Nazaret. Han havde levet midt i himlens herligheder; men han iklædte sin guddommelighed med menneskelighed, så han kan omgås menneskene, og nå hjerterne ved sympatiens sædvanlige indgangsport. Da han kom i menneskeform, (418) ydmygede han sig selv, og arbejdede for at gendanne menneskesjælen og tilpasse sig den situation, han fandt menneskene i.

Bibelen siger om Jesus: »Og barnet voksede op, og blev stærk i ånden, fyldt med visdom: og Guds nåde var over ham.« Idet han arbejdede i barndommen og ungdommen, blev sind og legeme udviklet. Han brugte ikke sine fysiske kræfter hensynsløst, men opøvede dem så han forblev sund, så han kan gøre det bedste arbejde på enhver linje. Han tillod ikke at fejle, endog når han havde med værktøj at gøre. Han var en fuldkommen håndværker, ligesom han var fuldkommen i karakter. Ved forskrift og eksempel, havde Kristus ophøjet nyttigt arbejde.

Den tid der er brugt på fysisk arbejde er ikke spildt. Den studerende som hele tiden fordyber sig i sine bøger, medens han kun dyrker lidt motion i den friske luft, gør skade på sig selv. En rimelig motion af alle kroppens organer og evner er absolut nødvendig for hver enkelts arbejde. Når hjernen hele tiden overbelastes, medens andre organer i det levende maskineri er passive, mistes der fysisk og mental kraft. Det fysiske system berøves den sunde farve, sindet mister sin friskhed og livskraft, og resultatet er sygelig pirrelighed.

De største gaver kommer ikke af motion i spil eller af motion alene. Der kommer noget godt ud af at være i den friske luft, og også af musklernes motion, men lad den samme mængde energi komme af hjælpsomme pligter, og nytten vil blive større og større selvtilfredsstillelse, for en sådan motion får han en fornemmelse af hjælp i sig og gør samvittigheden glad for gode gerninger.

Der bør vækkes et ønske hos børn og unge for at deres motion hjælper dem selv og samtidig andre. Motionen udvikler sindet og karakteren, der lærer hænderne at være nyttige, og oplærer de unge til at bære deres del af livets byrder, er (419) det som det giver fysisk styrke, og opildner alle evner. Og der er en løn ved det flittigt arbejde, at gøre det til vane at gøre godt.

Børn af de velhavende bør ikke fratages de store velsignelser der er ved at øge hjernens og musklernes styrke. Arbejde er ikke en forbandelse, men en velsignelse. Gud gav syndfrie

Adam og Eva en smuk have at passe. Dette var et behageligt arbejde, og der ville ikke være andet end behageligt arbejde i vor verden, om vort første par ikke havde overtrådt Guds bud. En vanskelig lediggang og selvtilfredsstillelse danner invalider, de kan gøre livet tomt og alle veje golde. Gud har ikke givet mennesker fornuft og samlet sin godhed i deres liv, for at de skal forbandes ved lediggangens visse resultater. Den velhavende er ikke berøvet det privilegium og den velsignelse det er at sætte sig blandt verdens arbejdere. De bør erkende at de er deres ansvar bevidst, at gøre brug af de ejendomme de har fået betroet; så deres styrke, deres tid, og deres penge, skal bruges klogt, og ikke til selviske mål.

Den kristne religion er praktisk. Den gør det ikke umuligt for nogen udføre livets vigtigste pligter på en pålidelig måde. Da den lovlærde spurgte Jesus, »Hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?«, vendte Jesus spørgsmålet tilbage til ham selv og sagde: »Hvad står der skrevet i loven, hvordan læser du? Han svarede og sagde: Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele din styrke og med hele dit sind, og din næste som dig selv. Jesus sagde til ham: Du har svaret rigtigt; gør dette, så skal du leve.« Luk. 10,25 28. Det er ikke passivitets religion der skildres her, men en som fordrer at de mentale og fysiske kræfter bruges energisk.

De rene passive spekulationer, ørkesløse betragtninger er ikke religion. Gud forlanger at vi påskønner vore forskellige begavelser, og mangedobler dem når de hele tiden anvendes i praksis. Hans folk skal være forbilleder for retskaffenhed i alle livets forhold. Han har (420) givet enhver af os et arbejde at udrette, efter vore evner, og det er vort privilegium at nyde hans velsignelser, når kroppens og sindets styrke helliges til et trofast virke, med hans navns ære for øje.

Guds billigelse hviler med elskelig forvisning over de børn som glædeligt tager del i hjemmelivets pligter, deler faderens og moderens byrder. De vil belønnes med en sund krop og sindets fred, og de vil glæde sig over at deres forældres får en social nydelse og sund rekreation, og derved forlænge deres liv. Børn der oplæres til livets praktiske pligter, vil forlade hjemmet som nyttige samfundsborgere. Deres uddannelse er langt højere, end den der fås i et indespærret i klasseværelse, hvor hverken sindet eller kroppen er stærk nok til at klare belastningen.

Børn og unge bør hele tiden have den lærdom foran sig, i hjemmet og i skolen, ved forskrift og

eksempel, at være sandfærdige, uselviske og flittige. De bør ikke have lov til at bruge tid på lediggang. Deres hænder bør ikke være foldet i passivitet. Forældre og lærere bør arbejde med dette mål for øje – udvikle alle kræfter, og danne en rigtig karakter, men når forældre erkender deres ansvar, vil der være langt mindre til lærerne at oplære deres børn i.

For de unges skyld er himlen interesseret i dette værk. Forældre og lærere, med en klog undervisning, på en rolig og beslutsom måde, vender dem til at tænke på andre og sørge for andre, vil hjælpe dem til at overvinde deres selvished, og vil lukke dørene for mange fristelser. Guds engle vil samarbejde med disse trofaste instruktører. Engle er ikke hvervet til at gøre dette selv; men de vil styrke og nyttiggøre dem som i gudsfrygt forsøger at oplære de unge til et nyttigt liv. — *Særlige vidnesbyrd om uddannelse, 11.maj, 1896.*

Omgivelsers indflydelse på uddannelsen

(421) Når forældre vælger et hjem, bør det ikke kun styres af timelige overvejelser. Det er ikke bare et spørgsmål om et sted, hvor de kan få flest penge, eller hvor den kan få de behageligste omgivelser, eller de bedste sociale muligheder. Den indflydelse som omgiver deres børn, og fører dem til godt eller ondt, er af større betydning end nogen af de andre overvejelser. Der påhviler forældrene et meget alvorligt ansvar, når de vælger bosted. Så vidt muligt skal de sætte deres familier i lysets kanal, hvor deres hengivenhed vil holdes ren, og deres kærlighed for Gud og hinanden er aktiv. Det samme princip gælder placeringen af vore skoler, hvor de unge forsamles, og familier tiltrækkes for at få uddannelser.

Der bør ikke spares på valget af steder til vore skoler, hvor den moralske atmosfære er så sund så mulig. For den fremherskende indflydelse vil efterlade et dybt indtryk på de unge og danne karakteren. Det er grunden til at en afsidesliggende placering er bedst. De store byer, centre for forretninger og lærdom, kan umiddelbart virke som en fordel; men dette opvejes af andre hensyn.

Samfundet er i øjeblikket fordærvet, ligesom det var på Noas dage. Slægten før syndefloden levede længe, var kun et skridt fra paradiset. Gud gav

rige gaver og de besad kropsstyrke og sindsstyrke, som mennesker i dag kun har lille begreb om; men de brugte Hans gaver, og styrke og dygtighed som han gav dem, på selviske formål, at tjene til uretmæssig appetit, og tilfredsstille stoltheden. De lukkede Gud ud af deres tanker, de foragtede hans lov, trådte hans karakterstandard i støvet. De åbenbarede deres veje for Gud i syndig fornøjelse og fordærv, og fordærvede hinanden. Vold og forbrydelser fyldte jorden. Hverken (422) ægteskabsforholdet eller ejendomsretten blev respekteret; og den fortryktes råb kom op til Herren Seabots ører. I det han så det onde, og mennesket ændredes til dets afbillede, kunne Gud ikke længere bære over med deres ondskab, og de blev fejet bort af vandfloden.

De unge der uddannes i store byer omgives af den samme indflydelse som var fremherskende før Vandfloden. De samme principper om at ignorere Gud og hans lov; den samme hang til at føje selvtilfredsstillelser, og stolthed og forfængelighed arbejder i vore dage. Verden overgivet i fornøjelser, umoralen er fremherskende; den svages og hjælpeløses rettigheder ignoreres; og verden over de store byer bliver syndens arnesteder.

Kærlighed til fornøjelser er det farligste, fordi det er det mest listige, mange fristelser får overhånd hos børn og unge i byerne. Der er utallige fridage; spil og hestevæddeløb trækker tusindvis af mennesker, og spændings- og fornøjelsesvinde trækker dem bort fra livets alvorlige pligter. Penge som brude være sparet op, til bedre brug, som de fattige har været ved at tjene, de bortødsles til fornøjelser.

De ustandselige bønner efter fornøjelseslyster, åbenbarer sjælens dybe længsel. Men dem som drikker af disse verdsligheds fornøjelsens kilder, vil finde at en sjæletrøst stadig ikke stilnes. De bedrages; de går fejl af at vellyst skal være lykke; og når de går fejl af munterhed som lykke, og når spændingen ophører, synker mange ned i fortvivlelsens dybder. Oh, hvilket vanvid, hvor tåbeligt at forlade "kilden til levende vande" til fordel for den verdslige fornøjelses sprukne cisterner! Vi mærker dybt de farer som omgiver de unge i disse sidste dage; og skal ikke de som kommer til os, for at få en uddannelse, og familier der tiltrækkes til vore skoler, trækkes så vidt muligt ud af disse forlokkende og demoraliserende påvirkninger?

Når der vælges afsidesliggende lokaliteter til vore skoler, skal vi ikke (423) et øjeblik tro at vi sætter de unge væk fra fristelser. Satan er en meget

ihærdig arbejder, og han fordærver utrætteligt de mennesker, som er åbne for hans antydninger. Han møder familier og enkeltpersoner på deres egen grund, tager imod hans fristelser i deres tilbøjeligheder og svagheder. Men i de store byer er hans magt over menneskesind større, og hans net, for at indfange uforsigtige fødder, er mange. I forbindelse med vore skoler, bør der skaffes passende jorder. Der er nogle studerende som aldrig har lært at spare, og de har altid brugt alle de skillinger de kan få. Disse bør ikke afskæres midler, til at få en uddannelse. De bør have en ansættelse, og med deres lærebøger bør de oplæres i flittige og mådeholdne levevaner. Lad dem lære at værdsætte at kunne hjælpe sig selv.

Der bør være et arbejde til alle studerende, hvad enten om de kan betale af sig selv eller ej; de fysiske og mentale kræfter bør have den rette opmærksomhed. Studerende bør lære at opdyrke landet; for det vil bringe dem i tæt kontakt med naturen.

Naturen har en forædlende og underlæggende indflydelse som der bør tages højde for, når der udvælges en lokalitet til en skole. Dette princip har Gud taget hensyn til når mennesker oplæres i dette arbejde. Moses brugte fyre år i Midians ørken. Johannes døber blev ikke udrustet i sit kald kaldet som Kristi forløber i selskab med nationens store mænd i Jerusalems skoler. Han gik ud i ørkenen, hvor menneskers skikke og læresætninger ikke formede hans sind, hvor han kunne have et uhindret fællesskab med Gud.

Da dem som forfulgte Johannes, den elskede discipel, forsøgte at fortie hans røst og udslutte hans indflydelse blandt folk, satte de ham i eksil på øen Patmos. Men de kunne ikke adskille ham fra den Guddommelige Lærer. På den ensomme ø Patmos, kunne Johannes studere de ting som Gud havde skabt. På de (424) rå klipper, i vandet som omgav hans ø, kunne han se Guds storhed og majestæt. Og medens han havde samkvem med Gud, og studerede naturens bog, hørte han en røst tale til ham, røsten fra Guds søn. Jesus var Johannes' lærer på øen Patmos, og her udfoldede han forunderlige ting for sin tjener, som skulle finde sted i fremtiden.

Gud vil have at vi påskønner hans velsignede gaver, i hans skabte værker. Hvor mange børn er der ikke trængt sammen i byerne, som endog ikke har sat deres fødder på en græsplet. Hvis de blev opdraget på landet, iblandt naturens smukke fred og renhed, vil det være som stedet nærmest himlen, for dem. På afsidesliggende steder, hvor vi er længst væk fra verdens fordærvende levevis,

skikke og spændinger, og nærmest naturen, virkeliggør Kristus sin tilstedeværelse for os, og taler til vore sjæle med sin fred og kærlighed. — *Særlige vidnesbyrd om uddannelse, 11. maj, 1896.*

Vigtigt at hjælpe den fysiske dannelse

(425) Fysisk dannelse er en væsentlig del af den rigtige uddannelse. Unge behøver at lære hvordan de udvikler deres fysiske kræfter, hvordan de bevarer disse kræfter i den bedste tilstand, og hvordan de gør brug af dem i livets praktiske opgaver. Mange tror at disse ting ikke er en del af skolearbejdet; men det er en fejltagelse. Hvert barn i hjemmet og enhver studerende i skolen er nød til at lære de nødvendige lektier for at blive til praktisk nytte.

Stedet for fysisk oplæring begynder i hjemmet, med det lille barn. Forældre bør lægge grundlaget for et sundt og lykkeligt liv. Et af de første spørgsmål der skal afgøres er hvilken mad skal der være på deres borde; for det er et spørgsmål, som små menneskers udvikling og hele familiens sundhed beror på. En dygtig tilberedelse af mad er meget vigtig, og det er ikke mindre vigtigt at maden tilberedes i en god mængde og kvalitet.

Vi behøver alle at udvise visdom med vor føde. Hvis der spises mere mad end der kan fordøjes og anvendes, vil en forrådene masse hobe sig op i maven, og skabe dårlig ånde og smag i munden. De livsvigtige kræfter udtømmes overskuddet, hjernen berøves for nervekraft. Mindre mad vil give systemet næring, og ikke spilde sine kræfter på overarbejde. Alligevel bør sund mad gives i tilstrækkelig mængde og kvalitet for at give organismen næring. Hvis vi følger bibelreglen, "Hvadenten I spiser eller drikker eller hvad I gør, så gør det alt til Guds ære," skal vi ikke føje appetitten på bekostning af fysisk sundhed, som det er vor pligt at passe på.

Enhver moder bør se efter om hendes børn forstår deres egne kroppe, og hvordan de sørger for dem. Hun bør forklare om organismen og anvendelse af de muskler vi har fået af vor venlige Himmelske Fader. Vi er Guds husholdere, og Hans ord (426) erklærer at vi er "frygteligt og forunderligt gjort." Han har forberedt denne levende bolig for sindet; der er "nøje udarbejdet," et tempel som Herren selv har udrustet til hans Helligånds iboen. Sindet kontrollerer hele mennesket. Alle vore handlinger, gode eller dårlige, har sit kildeudspring i sindet.

Det er sindet som tilbeder Gud, og allierer os med himmelske væsener. Alligevel er der mange som ikke bruger deres liv på at få forstand på smykkeskabet, som indeholder denne skat.

Alle de fysiske organer er sindets tjenere, og nerverne er budskaber der overfører ordrer til alle dele af kroppen, leder det levende maskineris bevægelser. Motion er en vigtig hjælp til den fysiske udvikling. Det stimulerer blodcirkulationen, og giver hele kroppen farve. Hvis musklerne får lov at være passive, vil det snart være tydeligt at blodet ikke giver nok næring til dem. I stedet for at blive større og stærkere vil de miste deres fasthed og elasticitet, og blive bløde og svage. Passivitet er ikke den lov Herren har sat i menneskekroppen. Harmoniske bevægelser fra alle dele, - hjerne, ben og muskler, - er nødvendig for at menneskeorganismen kan udvikles fuldt og sundt.

Den fysiske oplæring som begynder i hjemmet, bør videreføres i skolen. Det er Skaberens plan at mennesket skal kende sig selv; men denne plan mistes ofte af syne når kundskaben opsøges. De studerende bruger flere år på forskellige uddannelseslinjer; de bliver så optaget af at studere videnskab og ting i den naturlige verden; de har forstand på mange emner, men de bliver ikke kendt med sig selv. De ser på den fine menneskeorganisme som noget der vil passe sig på sig selv; og det som i højeste grad er væsentligt - kendskab til deres egne kroppe - forsømmes.

Enhver studerende bør forstå hvordan han passer bedst muligt på sit eget helbred, (427) modsætter sig svaghed og sygdom; og hvis en sygdom af en eller anden grund kommer, om der sker en ulykke, vil han vide hvordan han vil kunne imødekomme dette, uden at tilkalde en læge, og tage hans giftige medicin.

Herren selv har talt om dette emne, om at passe på kroppen. Han siger i sit ord: »Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham; thi Guds tempel er helligt, og I er jo hans tempel!« 1 Kor. 3,17 Dette skriftsted påbyder os en samvittighedsfuld omsorg for kroppen, og fordømmer al uvidenhed og ryggesløs forsømmelse. Og endvidere: »Eller ved I ikke, at jeres legeme er et tempel for Helligånden, som er i jer, og som I har fra Gud, og at I ikke tilhører jer selv? I er jo købt og prisen betalt; ær derfor Gud i jeres legeme!« »Enten I nu spiser eller drikker, eller hvad I gør, så gør det alt til Guds ære!« 1 Kor. 6,19. 20; 10,31.

Den forstandige og samvittighedsfulde omsorg af vore legemer, passer vor himmelske Far, som »elskede verden, at han gav sin enbårne søn, at enhver der tror på ham ikke skal fortabes, men få evigt liv.« Vi er hver især Kristi ejendom, hans indkøbte besiddelse. Hver af os er pålagt at bevare vor sundhed og styrke ved at udvise mådehold i alle ting. Appetitten og lidenskaberne må kontrolleres, at vi må vide at disse ikke svækker og besmitter Guds-mennesketempel.

Alt hvad der formindsker den fysiske kraft, svækker sindet, og gør det mindre klart at skelne mellem godt og ondt, mellem rigtigt og forkert. Dette princip illustreres i Nadabs og Abihus tilfælde. Gud gav dem et helligt arbejde at udføre, lod dem komme til sig i deres særlige tjeneste; men de havde for vane at drikke vin, og de gik ind i helligdommen med berusende sind. Der var den hellige ild, som blev tændt af Gud selv; men de brugte den almindelige (428) ild på deres røgelse, når de ofrede røgelse, at stige op som en liflig vellugt sammen med Guds folks bønner. Fordi deres tanker vor omtågede af en uheldig hengivenhed, ignorerede de det guddommelige pålæg; »da fór ild ud fra Herrens åsyn og fortærede dem, så de døde for Herrens åsyn.«

Gud forbød vin over for de tjenende præster i sin helligdom, og den samme formaning ville være mod tobak, var dens brug nogen sinde blevet kendt; for det har en sløvende indflydelse på hjernen. Og udover at sløve sindet, er det urent og smudsigt. Lad enhver modsætte sig fristelsen at tage vin, tobak, kødspiser, te eller kaffe. Erfaringer har vist at der udrettes langt mere arbejde uden disse skadelige ting.

Lad forældre og lærere lægge det dybt i de unges sind, at Kristus har betalt en uendelig pris for vor genløsning. Der er ikke alt det han har gjort, for at vinde alliancen med Gud tilbage til os. Han ønsker at vi skal huske vor kongelige fødsel og høje værdighed som Guds sønner og døtre, og få ægte respekt for os selv. Han vil have at alle vore kræfter udvikles, og holdes i den bedst mulige tilstand, så han kan fylde os med sin nåde og bruge os i hans tjeneste, gøre os til hans egne medarbejdere for sjæles frelse.

Det er enhver studerendes, og hver enkelt persons pligt at gøre alt i sin magt, for at bringe sit legeme til Kristus, et rensat tempel, fysisk fuldkomment såvel som moralsk fri for besmittelse, - en godt blivesteds for Guds iboende tilstedeværelse. — *Særlige vidnesbyrd om uddannelse*, 11. maj, 1896.

Den sande højere uddannelse

(429) Gud er kærlighed. Det onde der er i verden kommer ikke fra hans hænder, men fra vor store fjende, der altid har arbejdet på at fordærve menneskene, og svække og forvanske deres evner. Men Gud har ikke efterladt os i det fordærv der kom ved syndefaldet. Vor Himmelske fader har sat alle evner inden for vor rækkevidde, så mennesker med deres målrettede indsats, kan genvinde deres første fuldkommenhed, og stå fuldkomne i Kristus. I dette arbejde forventer Gud at vi gør vor del. Vi er hans – hans indkøbte ejendom. Menneskefamilien har kostet Gud og hans Søn Jesus Kristus en uendelig pris.

Verdens Genløser, Guds enbårne søn, har, ved sin fuldkomne lydighed mod loven, og ved sit liv og sin karakter, genløst det som gik tabt ved syndefaldet, og gjorde det muligt for mennesker at adlyde den hellige retfærdighedslov som Adam overtrådte. Kristus udskiftede ikke sin guddommelighed med menneskelighed, men kombinerede menneskelighed med guddommelighed, og udlevede loven i menneskelighed, til gavn for menneskeslægten. Ethvert menneske, som, med dets synder, vil tage imod Kristus, skal stilles til regnskab, og han er helt tryk ved Guds dom.

Hele genløsningsplanen udtrykkes ved disse dyrebare ord: »Thi således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, at enhver som tror på ham ikke skal fortabes, men have evigt liv.«? Kristus bar faktisk verdens synder, så hans retfærdighed kan tilskrives synderne, og gennem anger og tro kan de blive lig ham i karakter og hellighed. Han siger: »Jeg tager skylden for menneskets syndere. Lad mig tage straffen og den angrende synder står over for den uskyldige.« Det øjeblik synderen tror på Kristus, står han ufordømt i Guds øjne; for Kristi retfærdighed er hans: Kristi fuldkomne lydighed tilskrives ham. Men han må samarbejde med den guddommelige magt, og lægge sine (430) menneskelige anstrengelser bort for at underkaste sig synd, og stå helt fuldstændig i Kristus.

Den løsesum Kristus betaler er nok for alle menneskers frelse; men det vil kun nytte dem, som bliver nye skabninger i Kristus Jesus, loyale borgere i Guds evige rige. Hans lidelser vil ikke hindre at den uomvendte og illoyale, synder bliver straffet.

Kristi arbejde er at genoprette mennesket til dets oprindelige tilstand, og helbrede det, gennem

guddommelig kraft, fra de sår og ar synden har gjort. Menneskets opgave er at gribe fat i tro i Kristi fortjenester, og samarbejde med guddommelige agenter, og forme en retfærdig karakter, så at Gud kan frelse synderen, og dog være på den rette vej, og hans retfærdige lov forsvares.

Den pris der betales for vor genløsning giver enhver af os et stort ansvar. Det er vor pligt at forstå hvad Gud forlanger af os, og hvad han vil have os til at være. De unges lærere bør erkende den pligt der hviler på dem, og gøre deres bedste for at udslette fejlene, hvad enten det er fysiske, mentale eller moralske. De burde trænge efter at få den fuldkomne tilstand, så de studerende får et korrekt forbillede.

Lærere bør arbejde varsomt. Dem som ofte er hos Gud i bøn, har hellige engle ved deres side. Den atmosfære som omgiver deres sjæle er ren og hellig; for hele deres sjæl er gennemsyret med Guds Ånds helliggørende indflydelse. Hver dag bør de være elever i Kristi skole, så de kan undervise under den Store Lærer. De må lære af Kristus, og blive eet med ham i oplæringen af tankesind, før de kan blive gode lærere i den højere uddannelse – Gudskundskaben.

Gud er åbenbaret i sit ord: »Alt, hvad der førhen er skrevet, er jo skrevet, for at vi kan lære deraf, så vi ved udholdenhed og ved den trøst, skrifterne giver, kan bevare vort håb.« »Lovsyng Herren, alle hedninger, og pris ham, alle folk.« Og videre siger Esajas: »Komme skal Isajs rodskud, og han, der rejser sig for at herske over hedninger, på ham skal hedninger håbe.«

(431) Den sande højere uddannelse er at de studerende bliver bekendt med Gud og hans ord, og udruster dem til evigt liv. Det var at sætte dette liv inden for deres rækkevidde at Kristus gav sig selv som et offer for synd. Hans mål med kærlighed og barmhjertighed, kommer til udtryk i sin bøn for hans disciple: »Således talte Jesus. Og han opløftede sine øjne mod Himmelen og sagde: »Fader! timen er kommet; herliggør din Søn, så Sønnen kan herliggøre dig. Du har jo givet ham magt over alle mennesker, for at han kan give evigt liv til alle dem, som du har givet ham. Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus.« Enhver ungdomsinstruktør skal arbejde i overensstemmelse med denne bøn, leder de studerende til Kristus.

Jesus fortsætter, og giver udtryk for en omsorg for sine egne: »Jeg er ikke mere i verden, men de

er i verden, og jeg kommer til dig. Hellige Fader! bevar dem i dit navn (det, som du har givet mig), så de nå være ét ligesom vi. Medens jeg var hos dem, bevarede jeg dem i dit navn, det, som du har givet mig; jeg vogtede dem, og ingen af dem gik fortabt, uden fortabelsens søn, for at skriften skulle gå i opfyldelse. Nu kommer jeg til dig; dog, dette taler jeg, medens jeg er i verden, for at de fuldt ud må have min glæde i sig. Jeg har givet dem dit ord; og verden har hadet dem, fordi de ikke er af verden, ligesom jeg ikke er af verden.«

Vi griber antageligvis den ånd der udånder sig i denne bøn, som stiger op til himlen. Her viste Kristus hvilke metoder og kræfter han brugte for at holde sine disciple væk fra verdslige skikke, leveregler og natur: »Jeg har givet dem dit ord; og verden har hadet dem, fordi de ikke er af verden, ligesom jeg ikke er af verden.« Deres, handlinger, deres ord, deres ånd, er ikke i harmoni med verden, »ligesom jeg ikke er verden.« Og Frelseren tilføjer: »Jeg beder ikke om, at du vil tage dem ud af verden, men at du vil bevare dem fra det onde.« Børn og unge bør tage imod en (432) uddannelse på den måde som Kristus har vist her, så de kan skille sig ud fra verden.

»Hellige dem ved sandheden! dit ord er sandhed.« Guds ord burde gøres til den store uddannende kraft. Hvordan skal studerende kende sandheden, uden ved et nøje, alvorligt og udholdende studium af ordet? Her er det der driver det, den skjulte kraft om opvikler de mentale og fysiske kræfter, og styrer livet i de rigtige kanaler. Her i ordet er visdom, poesi, historie, biografier og den dybeste filosofi. Her er et studium som opvikler sindet til et virksomt og sundt liv, og vækker det til højeste øvelser. Det er umuligt at studere Bibelen med en ydmyg og lærvillig ånd, uden at udvikle og styrke forstanden. Dem som bedst bliver bekendt med Guds visdom og mål, som det er åbenbaret i hans ord, bliver til mentalt stærke mænd og kvinder, og de bliver til dygtige medarbejdere sammen med den store Lærer, Jesus Kristus.«

»Ligesom du har sendt mig til verden, således har jeg også sendt dem til verden.« Der er et arbejde at gøre for verden, og Kristus sender sine budbringere, som skal være medarbejdere sammen med ham selv. Kristus har givet sit folk sandhedens ord, og alle kaldes til at gøre sin del for at gøre disse ord kendt for verden.

»Og jeg helliger mig selv for dem, for at også de må være helligede ved sandheden.« Lærere tror at de kan undervise i deres egen visdom, bibeholder deres menneskelige svagheder; men Kristus den

guddommelige lærer, hvis arbejde er at det for mennesker som går tabt gennem faldet, helliggjort sig selv til hans arbejde. Han gav sig selv til Gud som et offer for synd, gav sit liv for verdens liv. Han vil have at dem som han har betalt en løsesum for, »helliget ved sandheden,« og han har givet dem et eksempel. Læreren er hvad han vil have sine disciple til at blive. Der er ingen helliggørelse der ikke har noget med sandheden at gøre, - ordet. Hvor væsentligt er det da at enhver forstår dette!

(433) Kristi bøn omfatter flere end dem som var hans disciple den gang; det gælder alle som tager imod ham i tro. Han siger: »Ikke alene for disse beder jeg, men også for dem, som ved deres ord kommer til tro på mig, at de alle må være ét, ligesom du, Fader! i mig, og jeg i dig, at også de må være ét i os, så verden må tro, at du har sendt mig. Og den herlighed, du har givet mig, den har jeg givet dem, for at de skal være ét, ligesom vi er ét, jeg i dem og du i mig, for at de må være fuldkommen ét, så verden kan forstå, at du har sendt mig og har elsket dem, ligesom du har elsket mig.«

Forunderlige, forunderlige ord, næsten ubegribelige! Vil lærerne på vore skoler forstå dette? Vil de tage Guds ord som den lærebog der kan gøre dem kloge på frelsen? Denne bog er Guds stemme der taler til os. Bibelen åbner livets ord for os, for den gør os bekendt med Kristus, som er vort liv. For at få en sand og blivende tro på Kristus, må vi kende ham som han fremstilles i ordet. Tro er tillidsfuldt. Det er ikke et spørgsmål om det passer eller hvordan det begynder, efter tidens impuls eller følelse, men det er et princip som har sit fundament i Jesus Kristus. Og troen må hele tiden holdes i gang ved ihærdigt og udholdende studier af ordet. Ordet bliver derved en levende agent, og vi helliggøres gennem sandheden.

Helligånden har givet os en hjælp i studiet af ordet. Jesus lover: »Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alle ting og minde jer om alt, hvad jeg har sagt jer.« Dem som er under Helligåndens oplæring vil kunne lære ordet med forstand. Og når den gøres til vor lektiebog, vil den, med alvorlig bøn om Åndens vejledning, og fuld hjerteovergivelse til helliggørelse ved sandheden, så vil den udrette alt det som Kristus har lovet. Resultatet for et sådant bibelstudium (434) vil være velafbalanceret tænkning; for den fysiske, mentale og moralske styrke i udvikles harmonisk. Den åndelige kundskab vil ikke lammes. Forståelsen vil opildnes, og sanserne vækkes, samvittigheden vil

blive følsom; forståelsen og følelsen vil renses; en bedre moralsk ånd vil skabes, og der vil gives en ny kraft til at modstå fristelse. Og alle, både lærere og studerende, vil blive tiltrækkende og alvorlige for Guds arbejde.

Men mange lærer har lidt tilbøjelighed til at ikke være grundige i religiøs uddannelse. De er tilfreds med halvhjertet tjeneste for sig selv, kun tjene Herren for at undgå syndens straf. Deres halvhjertethed indvirker på deres undervisning. Den erfaring som de ikke selv ønsker sig, er de ikke ivrige efter at se genspejlet hos eleverne. Det som er blevet givet dem som en velsignelse er kastet til side som et farligt element. Helligåndens hjem søgelser mødes med Feliks' ord til Paulus: »Gå for denne gang; når jeg får tid, vil jeg lade dig kalde.« Andre velsignelser ønsker de, men det som Gud er mere villig til at give end en fader er til at give sine børn gode gaver; at Helligånden, som gives overmådeligt efter Guds ubegrænsede fylde, og som når den modtages, vil bringe alle andre velsignelser ind i dens række – hvilke ord skal jeg bruge for at kunne sige, hvad der har med dette at gøre? Den himmelske budbringer er blevet afvist af en bestemt vilje. »Så langt skal du gå med mine studerende, men ikke længere. Vi har ikke brug for henrykkelse på vor skole, ingen opspændthed. Vi er meget bedre stillet med at arbejde med de studerende selv.« Det er sådan at foragten er udøvet mod Guds nådige budbringer, Helligånden.

Er lærerne på vore skoler ikke i fare for at bespotte, og anklage Guds Helligånd for at være en bedragende kraft, og føre eleverne ud i fanatisme? Hvor er de lærer som valgte Libanons sne som kommer fra markens (435) klippe, eller kulden, flydende vande der kommer anden steds fra, i stedet for dalens skumle vande? En masse regnskyl af levende vande er faldet over jer i Battle Creek. Hver regnskyl var en hellig indgydelse af guddommelig indflydelse, men sådan genkendte I det ikke. I stedet for at drikke rigelig af frelsens strømme, så frit de blev givet ved Helligåndens indflydelse, så vendte I jer til de almindelige kloarker, og prøvede at stilne jeres sjælstørst med den menneskelige videnskabs urene vande. Resultatet er blevet til indtørrede hjerter i skolen og menigheden. Dem som føler sig mættet af lille åndelighed er gået lagt med at ikke påskønne Guds Ånds dybe bevægelser. Men jeg håber at lærerne ikke er gået over stregen, og blevet hårde og blinde. Hvis de atter blev hjem søgt af Helligånden, håber jeg at de ikke vil retfærdighed for synd, og synd for retfærdighed.

Iblandt lærerne er der brug for hjerteomvendelse. En ægte ændring af tænke- og undervisningsmetoder er nødvendig for at sætte dem der, hvor de vil få et personligt forhold til en levende Frelser. Det er én ting at samtykke i Åndens virke under omvendelsen, og en anden ting at acceptere Åndens virke som en helbredende kraft, der kaldes til anger. Det er nødvendigt at både lærere og studerende ikke kun indvilger i sandheden, men får en dyb og praktisk kendskab til Åndens arbejde. Det er på grund af vantrø hos kristendomsbekendende at den kommer med formaninger. Gud vil komme nær til de studerende, fordi de vildledes af de lærere som de sætter lid til, men både lærere og studerende behøver at kunne genkende Hyrdens røst.

Du som længe har været borte fra bedeånden, bed, bed alvorligt. »Ynkes over den lidende sag, ynkes over menigheden; ynkes over hver enkelt troende, du barmhjertighedens Fader. Tag alt urent fra os, fornægt os det som du vil, men tag ikke din Helligånd fra os.«

Der er og vil altid være personer som ikke handler klogt, som vil, hvis tvivlens og vantrøens ord høres, bortkaste (436) overbevisningen, og vælge at følge deres egen vilje, og Kristus sættes til skamme på grund af deres mangelfuldhed. Stakkels begrænsede mennesker har fordømt Åndens rige og dyrebare udgydelser, og siger hvordan den skal repræsentere sig selv. Du er skyldig i at gøre dette. Måtte Herren tilgive dig, er min bøn. I stedet for at fordrives og presses tilbage, som det er sket, burde Helligånden bydes velkommen og opmuntre til dens tilstedeværelse. Når du helliger dig selv ved lydighed mod ordet, vil Helligånden give dig glimt af himmelske ting. Når I søger Gud i ydmyghed og alvor, vil de ord I har sagt med en kold betoning, brænde i jeres hjerter, sandheden vil ikke sløves i jeres læber.

Den evige interesse burde være læreres og de studerendes største tema. Man bør passe meget på at ikke tilpasse sig verden. Lærerne behøver at helliges gennem sandheden, og den altoverskyggende ting bør være samtalen med deres studerende, så de får et nyt hjerte og liv. Formålet med den Store Lærer er genoprettelse af Guds billede i sjælen, og alle lærer på vore skoler bør arbejde i harmoni med dette mål.

Lærere, stol på Gud, og gå fremad. "Min nåde er dig nok" er den Store Lærers forsikring. Grib ordenes inspiration, og udtryk aldrig tvivl og vantrø. Vær energisk. Der er ingen halvhjertet tjeneste i en ren og ubesmittet religion. »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din

sjæl og af hele dit sind.« Dem der tror Guds ord har det allerhøjeste hellige mål.

Lærere, fortæl jeres studerende at Herren Jesus Kristus har (437) gjort alt for at de skal kunne gå fremad, sejre og besejre. Led dem til tillid til det guddommelige løfte: »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet. Men han skal bede i tro, uden at tvivle; den der tvivler, [taler om tro det ene øjeblik, og handler uden tro det næste] ligner nemlig en havets bølge, som jages og kastes hid og did af vinden; og et sådant menneske må ikke vente at få noget fra Herren, en tvesindet mand, som han er, ustadig på alle sine veje.

Fra Gud, visdommens kildeudspring, udgår al den kundskab der er værdifuld for mennesker, alt det forstanden kan fatte og holde på. Der skal ikke plukkes ivrigt af træets frugter, som repræsenterer godt og ondt, fordi ham som anbefaler dem, tidligere var en lysets engel. Han har sagt at hvis mennesket spiser deraf, skal de kende godt og ondt. Men lad det være. Den sande kundskab kommer ikke fra hedninger eller onde mennesker. Guds ord er lys og sandhed. Det sande lys skinner fra Jesus Kristus, som »oplyser hvert menneske, var ved at komme til verden.« Fra Helligånden udgår guddommelig kundskab. Han ved at menneskeheden behøver at fremskynde, fred, lykke og hvile her i verden, og sikre den evige hvile i Guds rig.

Jeg, Jesus, har sendt min engel for at vidne for jer om disse ting i menighederne. Jeg er Davids rodkud og ætling, jeg er den strålende morgenstjerne. Og Ånden og bruden siger: »Kom!« Og den, som hører, skal sige: »Kom!« Og den, som tørster, skal komme; den, som vil, skal modtage livets vand uforskyldt. — *Særlige vidnesbyrd om uddannelse, 12. juni, 1896.*

Kristi eksempel i modsætning til formalisme

(438) Fra Herren Jesus Kristus i sin ungdom, gives dette vidnesbyrd: »Og barnet voksede til og blev styrket i Ånden.« Efter besøget i Jerusalem i hans drengetid, vendte han tilbage sammen med sine forældre, »Så fulgte han med dem hjem til Nazaret og var lydig imod dem. . . . Og Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker.«

På Jesu tid var de unges lærere formalister. Under hans forkyndertjeneste, erklærede Jesus for rabbinerne: »I farer vild, fordi I hverken kender skrifterne eller Guds kraft.« Og han anklagede dem for at ”føre lærdomme, som kun er menneskebud.” Der blev dvælet ved traditioner, de blev forstærkede, sat langt over Skriften. Menneskers udsagn, og endeløse rækker af ceremonier, lagde beslag på en stor del af den studerendes liv, at den undervisning, som giver Gudskundskab blev forsømt. De store lærere forstørrede altid de små ting, specificerede alle detaljer, så religionens ceremonier overholdes, og gør deres overholdelse til den største pligt. De betalte ”tiende af dild myndte og kommen,” medens de ”forsømte det i loven, der har større vægt: ret og barmhjertighed og troskab.” Dermed kom der en masse ragelse ind, som skjulte de unges udsyn for de store hovedpunkter i Guds tjeneste.

I uddannelsessystemet var der ikke plads til den personlige erfaring hvor sjælen lærer kraften af et ”Så siger Herren” for sig selv, og får tillid til det guddommelige ord, der alene kan give fred, og kraft hos Gud. I deres travlhed med former, fandt de studerende ingen stille stund i disse skoler til at kommunikere med Gud og høre hans røst tale til deres hjerter. Det som rabbinerne betragtede som den højeste uddannelse, var i virkeligheden den (439) største hindring for sand uddannelse. Den modsatte sig al virkelig udvikling. Under deres oplæring, blev ungdommens kræfter holdt nede, og deres sind skrumpes og indskrænkes.

Brødre og søstre af Jesus lærte myriader af rabbinernes traditioner og ceremonier, men Kristus selv kunne ikke selv fremkalde interesse for disse ting. Selv om han hørte gentagelsen ”Du skal” og ”Du må ikke,” overalt, handlede han uafhængig af disse restriktioner. Samfundets krav og Guds krav var altid i kollision, og selvom han i sin ungdom ikke gjorde noget direkte angreb på de lærte læreres skikke og forskrifter, blev han ikke studerende på deres skoler.

Jesus ville ikke følge skikke som gjorde at han måtte forlade Guds vilje, ejheller underlægge sig deres belæring som satte menneskers ord over Guds ord. Han udelukkede sine tanker for alle følelser og formaliteter som ikke havde Gud som fundament. Han ville ikke give plads til at disse ting påvirkede ham. Derved lærte han at det er bedre at forhindre end at prøve at rette det, efter at det fandt fodfæste i hans sind. Og Jesus ville ikke ved sit eksempel lede andre til at sætte sig selv hvor de ville fordærves. Han ville heller ikke unødigt komme derhen hvor kan kunne komme i

konflikt med rabbinerne, som ad åre svækkede hans indflydelse over folk. Af samme grund kunne han ikke tilskyndes til at overholde de meningsløse former eller fortælle om de leveregler som han fordømte så afgjort i sin forkyndertjeneste.

Selvom Jesus var underlagt sine forældre, begyndte han i en meget tidlig alder at handle selv med sin karakterdannelse. Medens hans moder var hans første menneskelige lærer, modtog han hele tiden uddannelse fra sin Fader i himlen. I stedet for at udgyde overleveringen som rabbinerne overrakte århundrede efter århundrede, studerede Jesus, under den Guddommelige (440) Lærer, Guds ord, rent og ufordærvet, og studerede også naturens store lektiebog. Ordene, ”Så siger Herren,” var altid over hans læber, og ”Der står skrevet,” var grundlaget for alle handlinger, der veg fra familiens skikke. Han bragt en renere atmosfære ind i hjemmelivet. Selvom han ikke underlægger sig rabbinernes lære og bliver elev i deres skoler, kommer han alligevel ofte i kontakt med dem, og spørgsmålene han stiller, som om han var elev, sætter de kloge mænd i forlegenhed; for deres praksis harmoniserer ikke med Bibelen, og de havde ikke den visdom som kommer fra Gud. Endog for dem som mishages af hans uvillighed mod populære skikke, synes hans uddannelse at være af højere art end deres egen.

Jesu liv bevidnede at han forventede meget, og derfor prøvede han meget. Fra hans barndom af var han det sande lys, der skinnede midt i verdens moralske mørke. Han åbenbarede sig selv som sandheden, og menneskenes vejleder. Hans opfattelse af sandhed, hans kraft til at modstå fristelse stod i forhold til hans konformitet til det ord han selv havde indgydt hellige mænd at skrive. Fællesskabet med Gud, en fuldstændig overgivelse af sjælen til ham, ved opfyldelse af hans ord upåagtet falsk uddannelse eller hans tid skikke og traditioner, dette markerede Jesu liv.

Efter rabbinernes vurdering var summen af religion at altid have travlt, forsøge til det ydre at vise sin største fromhed; medens deres ulydighed mod Guds ord samtidig, forvanskede Herrens vej. Men den uddannelse som Gud står bag, vil lede mennesker til at søge efter Gud, ”om de dog kunne famle sig frem til han og finde ham”. Den almægtige er ikke, og vil aldrig, lade sig binde af menneskers organisationer eller menneskers planer. Enhver sjæl må have en personlig erfaring, med at få kendskab til Guds vilje og veje. Alle som (441) er under oplæring af Gud, skal åbenbare et liv som ikke er i harmoni med verden, dets skikke, dets praksis, eller dets erfaringer.

Gennem bibelstudium, gennem alvorlig bøn, måtte de høre Hans budskab til dem: ”I den er Gud, den rokkes ikke”. Når alle andre røster bringes til tavshed, når al jordisk interesse vendes bort, gøres sjælens tavshed Guds røst mere tydelig. Her findes der hvile i ham. Freden, glæden sjælens liv er Gud.

Når barnet søger nærmere til sin far, viser han sin kærlighed, sin tro, sin fuldkomne tillid frem for andre personer. Og barnet hviler sikkert i faderens visdom og styrke. Sådan er det med Guds barn. Herren påbyder os: ”Se på mig, og bliv frelst!” ”Kom til mig, . . . og jeg vil give jer hvile.” Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet.”

Så siger Herren: Forbandet være den mand, som stoler på mennesker, og som holder kød for sin arm, hvis hjerte viger fra Herren. Han bliver som ødemarkens ene og får ej lykke at se; han bor i glødende ørk, i saltland, hvor ingen fæster bo. Velsignet være den mand, som stoler på Herren, og hvis tillid Herren er. Han bliver som et træ, der er plantet ved vand, og strækker sine rødder til bækken, ej ængstes, når heden kommer, hvis løv er frodig grønt, som ej ængstes i tørkens år eller ophører med at bære frugt. — *Særlige vidnesbyrd om uddannelse*, 27. august, 1896.

Videre studium

Jesu barndom, The Youth's Instructor, 8. oktober, 1896.

Guddommeligt eksempel

(442) Fra de tidligste tider af har de trofaste i Israel været opmærksom på uddannelsesmaet. Herren har anvist at børn, helt fra spæd af, skal undervises om hans godhed og hans storhed, særlig som åbenbaret i hans lov, og vist i Israels historie. Gennem sang og bøn, og lektier fra Bibelen, tiltænkt at åbne sindet, skulle fædre og mødre instruere deres børn at Guds lov er et udtryk for hans karakter, og når de modtager lovens principper i hjertet, kan Guds billede opspores i sind og sjæl. Både i skolen og i hjemmet, var der megen mundtlig undervisning, men de unge lærte også at læse de hebræiske skrifter, og de gammeltestamentlige pergamentruller stod åbne til deres studium.

På Kristi tid, blev de unges religiøse undervisning anset for så vigtig, at hvis skolerne i pågældende stad eller den by opfyldte dette, blev det betragtet som en Guds forbandelse. Både i skolen og hjemmet, blev læren dog mekanisk og formel. »Derfor måtte han i et og alt blive sine brødre lig (Hebr. 2,17), og Jesus fik den kundskab som vi får, indgående kendskab til Bibelen, som han tilkendegav i sin forkyndertjeneste, bevidnede med flid, med de første år, gik han selv i gang med at studere det hellige ord.

Og dag for dag fik han kendskab fra det store besjælede bibliotek og døde natur. Han som skabte alt, var nu et menneskenes barn, og han studere de lektier som hans egen hånd havde skrevet på jorden, havet og på himmelhvelvingen. De lignelser som han i sin forkyndertjeneste elskede at belære sine sandhedslektier ud fra, viser hvor åben hans ånd var over for naturens indflydelse, og hvordan han i sin ungdom glædede sig om at samle åndelig lære fra dagligdagens (443) omgivelser. For Jesus foldede ordets betydning og Guds værker sig gradvist ud, idet han søgte at forstå årsagen til tingene, som mange unge søger at forstå. Opelskelse af hellige tanker og meddelelser var hans. Alle hans sjæls vinduer blev åbnet op, ud mod solen; og i himlens lys voksede den åndelige natur sig stærk, og hans liv manifesterede Guds nåde og visdom.

Ethvert barn kan få den kundskab som Jesus fik, fra naturens værker og fra Guds hellige ords sider. Idet vi prøver at få kendskab til vor himmelske far gennem hans ord, vil engle komme nær, vore sind vil styrkes, vor karakter vil forædles og forfines, og vi bliver mere lig vor Frelser. Og idet vi ser skønheden og storheden i naturen, bliver vi hengivne til Gud; så længe vi har ærefrygt, for sjælens kraft ved at komme i kontakt med den Almægtige gennem hans gerninger. Samfund med Gud gennem bøn udvikler mentale og moralske evner, og den åndelige kraft styrkes idet vi opelsker tanker over åndelige ting.

Jesu liv var i harmoni med Gud. Da han var et barn, tænkte han og talte som et barn, men intet spor af synd ødelagde hans billede af Gud. Lige da intelligensen brød frem i ham, voksede han i himmelsk nåde, og sandhedskundskab. — *Særlige vidnesbyrd om uddannelse*, 159 1896.

Bibelen er den vigtigste bog til uddannelse på vore skoler

(444) Bibelen er Guds åbenbaring for vor verden, der fortæller os om den karakter vi må have for at nå Guds paradis. Vi skal påskønne denne som Guds åbenbarelse til os om evige ting, - ting af største betydning, at vi må kende til. Den tilsidesættes af verden, som om dens gennemlæsning var afsluttet, men et tusinde års ransagelse vil ikke kunne udtømme dens skjulte rigdomme. Kun evigheden vil opåbne visdommen i denne bog. Juvelerne som er gravet ned i den, er udtømmelige, for den er visdom for et ubegrænset tankesind.

Under ingen tidsperiode har mennesker lært alt som kan læres af Guds ord. Der kan stadig ses nye sandhedsvinkler, og meget kan forstås af Guds karakter og egenskaber, - hans godgørehed, hans barmhjertighed, hans langmodighed, hans eksempel på fuldstændig lydighed. »Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed, en herlighed, som den enbårne Søn har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed.« Der er et meget værdifuldt studium, belaster forstanden, og styrker den mentale evne. Efter forstandsmæssig ransagelse af ordet, opdages skjulte rigdomme, og sandhedselskeren bryder ud i jubel. »Og uimodsigeligt er denne gudsfrygtens hemmelighed stor: Han, som blev åbenbaret i kød, retfærdiggjort i ånd, set af engle, prædikeret blandt folkene, troet i verden, optaget til herlighed.« »Lad det samme sindelag være i jer, som var i Kristus Jesus. Da han var i guddomsskikkelse, holdt han det ej for et røvet bytte at være Gud lig, men han gav afkald og tog tjenerskikkelse på og blev mennesker lig. Og da han i fremtræden fandtes som et menneske.«

Modtages Bibelen til fulde, og studeres som Guds røst, fortæller den menneskeslægten hvordan den kan nå den evige lykkes boliger, og sikre sig himlens rigdomme. »Ethvert skrift, (445) som er indblæst af Gud, er også gavnligt til at belære, til at irttesætte, til at genoprejse, til at optugte i retfærdighed, så at Guds-mennesket kan blive fuldt beredt, vel skikket til al god gerning.« Er vi da så sløve at vi ikke kan fatte det? Skal vi opægge en dyb hunger efter lærte forfatters værker, og ignorere Guds ord? Det er denne store længsel efter noget, som de aldrig burde bede om, som sætter mennesker i stedet for kundskab, det som ikke gør dem kloge på frelse.

Thi da vi kundgjorde jer vor Herres Jesu Kristi kraft og hans komme, var det ikke kløgtigt

opdigtede fabler, vi fulgte, men vi havde selv været øjenvidner til hans guddomsherlighed. Thi han fik ære og herlighed af Gud Fader, da denne røst lød til ham, fra den majestætiske herlighed: »Denne er min Søn, den elskede; i ham har jeg velbehag. Denne røst hørte vi lyde fra Himmelen, da vi var med ham på det hellige bjerg. Og nu står det profetiske ord så meget fastere for os; det gør I vel i at agte på, som på et lys, der skinner på et mørkt sted, indtil dagen gryr og morgenstjernen oprinder i jeres hjerter. Og dette skal I først og fremmest vide, at ingen profeti i skriften lader sig tyde egenmægtigt. Thi aldrig er nogen profeti fremgået af et menneskes vilje, men drevne af Helligånden udtalte mennesker, hvad de fik fra Gud.« »Alt, hvad der forhen er skrevet, er jo skrevet, for at vi kan lære deraf, så vi ved udholdenhed og ved den trøst, skrifterne giver, kan bevare vort håb.« »Tænk på dette, lev i dette, så alle kan se, at du gør fremgang.« »Thi alt kød er som græs, og al dets herlighed som græssets blomster; græsset visner, og blomsterne falder; men Herrens ord bliver evindeligt. Og dette er det ord, der er blevet forkyndt jer i evangeliet.«

Når Bibelen læses igennem, styrkes sindet, forædles og ophøjes. Hvis der ikke var andre bøger i den vide verden, ville Guds Ord, udlevet gennem Kristi nåde, gøre mennesket fuldkomment i denne verden, med (446) en karakter udrustet til det fremtidige evige liv. Dem som studerer Ordet, tager imod det i tro som sandhed, og tager imod det i karakteren, vil blive fuldstændig i Ham, som er alt og alle. Tak Gud for de muligheder der bringes frem for menneskeheden. Men studiet af mange forskellige forfattere forvirrer og bebyrder sindet, og har en skadelig indflydelse på det religiøse liv. I Bibelen står menneskets pligt over for Gud og sine medmennesker tydeligt specificeret; men hvordan kan disse krav så imødekommes uden et studium af ordet? Vi må have kendskab til Gud; for »dette er det evige liv,« sagde Kristus, »at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus.«

Lad ikke menneskers påstande blive betragtet som sandhed, når de er i modsætning til Guds ord. Herren Gud, himlens og jordens skaber, al visdoms kilde, står ikke i anden række for nogen. Men dem som formodes at være store forfattere, som giver deres lærebøger til vore skoler, antages og æres, selvom de ikke har nogen livsvigtig forbindelse med Gud. Ved sådanne studier ledes mennesker bort fra Gud til forbudne stier; mennesketanker bebyrdes til døde ved unødige det arbejde, at prøve at få det, som er kundskab for dem. En kundskab som Adam og Eva var ulydig

over for Gud for, fordi de ville have den. Hvis Adam og Eva aldrig havde rørt ved kundskabens træ, ville de være der hvor Gud kunne give dem kundskab fra sit ord, kundskab som ikke lægges bagud, til fordel for denne verdens ting, men som de kunne tage med sig til Guds paradis. Men i dag bruger unge mænd og kvinder år efter år på at få en uddannelse, som kun er træ og stubbe, der fortæres ved den sidste store kæmpebrand. Der bruges mange år af deres liv på at studere bøger, få en uddannelse som dør sammen med dem. Sådant en uddannelse værdsætter Gud ikke. Denne tilsyneladende visdom fås ved at studere forskellige forfattere, har ekskluderet og formindsket klarheden i og værdien af Guds ord. Mange studerende (447) har forladt skoler uden at kunne modtage Guds ord, med den ærbødighed og respekt som de gav Ordet før de gik derind, deres tro fordunkles i deres møje for forskellige studiers dygtiggørelse. Biblen er ikke blevet til standardmateriale for deres uddannelse, men bøger blandes med hedenskab og agitationen for usunde teorier lægges frem for dem.

Der er intet så forædlende og styrkende som at studere de store temaer, der angår vort evige liv. Lad studerende søge at gribe disse Gudsgivne sandheder; lad dem forsøge at måle disse dyrebare ting, og deres sind vil udviddes og vokse sig stærk efter indsats. Men et tankesind der fyldes med en masse ting, der aldrig ville kunne bruges, er et forkrøblet og svækket tankesind, for det påtager sig kun at have med almindeligt materiale at gøre. Det er ikke kommet i gang med at tænke over høje og ophøjede åbenbarelses fra Gud.

”Thi således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, at enhver der tror på ham ikke skal fortabes, men få evigt liv.” Idet tankerne kredser sig om disse store temaer, vil det rejse sig højere og højere når man tænker over disse emner af evig betydning, forlade de billigere og betydningsløse ting falde tungt til jorden.

Alle unødige ting skal lues ud af studiet, og kun de studier som er af virkelig værdi for dem, bringes frem for de studerende, som vil være af virkelig værdi for ham. Alene ved disse må han blive velkendt, så han kan sikre sig det liv som måler sig med Guds liv. Og når han lærer af disse, vil hans sind styrkes og udvides ligesom Kristi og Johannes Døbers sind blev det. Hvad var det der gjorde Johannes stor? – Han lukkede sit sind for en men masse traditioner det jødiske folks lærere underviste i, og åbnede det for den visdom ”som kommer ned ovenfra.” Før sin fødsel, bevidnede Helligånden om Johannes: ”Thi han skal blive stor i Herrens øjne. Vin og stærk drik må han ikke

drikke, og allerede (448) fra moders liv skal han være fyldt af Helligånden og mange af Israels børn skal han omvende til Herren, deres Gud. Selv skal han gå foran ham i Elias' ånd og kraft for at vende fædrenes hjerter til børnene og de genstridige til retfærdiges sind, så han kan berede Herren et velskikket folk.” Og i sin profeti, sagde Zakarias til Johannes: ”Og du, barnlille! skal kaldes den Højestes profet; thi du skal gå foran Herren for at bane hans veje og lære hans folk at kende frelsen ved deres synders forladelse, takket være vor Guds inderlige barmhjertighed, ved hvilken solopgangen fra det høje vil besøge os for at skinne for dem, som sidder i mørke og dødens skygge, og lede vore fødder ind på fredens vej.« Og barnet voksede til og blev styrket i Ånden; og han var i ørkenerne indtil den dag, da han skulle træde frem for Israel.”

Simon sagde til Kristus: »Herre! nu lader du din tjener gå bort i fred, som du har sagt. Thi mine øjne har set din frelse, som du har beredt for alle folkeslag, et lys, som skal åbenbares for hedningerne, og en herlighed for dit folk Israel.« »Og Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker.« På den tid blev Jesus og Johannes præsenteret af lærere som uvidende, fordi de ikke var blevet undervist af dem. Men himlens Gud var deres lærer, og alle som hørte dem blev forbavsede over deres bibelkundskab, som de aldrig havde lært. Af dette havde de ikke sandelig ikke noget af; men fra Gud havde de lært den højeste slags visdom.

Menneskers dømmekraft, endog lærernes dømmekraft, kan blive meget udstrakt fra det som udgør sand uddannelse. Lærerne på Kristi tid, uddannede ikke de unge til den rette kendskab til Bibelen, som ligger ved fundamentet for al uddannelse som er navnet værdigt. Kristus erklærede for farisæerne: »I farer vild, fordi I hverken kender skrifterne eller Guds kraft,« »når de fører lærdomme, som kun er menneskebud.« Og han bad for sine disciple: »Hellige dem (449) ved sandheden! dit ord er sandhed. Ligesom du har sendt mig til verden, således har jeg også sendt dem til verden. Og jeg helliger mig selv for dem, for at også de må være helligede ved sandheden.«

»Herren taledede fremdeles til Moses og sagde: Du skal tale til israeliterne og sige: fremfor alt skal I holde mine sabbater, thi sabbaten er et tegn mellem mig og eder fra slægt til slægt, for at I skal kende, at jeg Herren er den, der helliger eder. I skal holde sabbaten, thi den skal være eder hellig.« »I seks dage må der arbejdes, men på den syvende dag skal I holde en fuldkommen

hviledag, helliget Herren; enhver, som udfører arbejde på sabbatsdagen, skal lide døden.« Har Satan held med at fjerne helligheden fra den dag der adskiller sig fra alle andre? Han har held med at lægge en anden dag i dens sted, men han kan aldrig fratage den Herrens velsignelse. »Israeliterne skal holde sabbaten, så at de fejrer sabbaten fra slægt til slægt som en *evig gyldig pagt*.« Hvad kan være mere tydeligt og klart end disse ord? Har Gud ændret? Han vil forblive den samme gennem al evighed, men mennesket ”har så mange sære ting for.«

Bibelen er fuld af kundskab, og alle som begiver sig til at studere den med forstående hjerte, vil finde større sindelag og evnerne, styrkes til at forstå disse dyrebare vidtrækkende sandheder. Helligånden vil indprente dem på sind og sjæl. Men de som instruerer den unge, må først blive tåber så at de bliver vise. Hvis de ignorerer et tydeligt ”så siger Herren,” og plukker det fra kundskabens træ, som Gud har forbudt dem at få, som er kundskab til ulydighed, fører deres overtrædelser dem ind i fordømmelse og synd. Skal vi rose sådanne mennesker for deres store kundskab? Skal vi sidde for deres fødder som ignorerer de sandheder som helliggør sjælen? ”Så sandt jeg lever, lyder det fra den Herre Herren: Med stærk hånd og udstrakt arm og udøst vrede vil jeg vise, at jeg er eders konge.” Hvorfor siger disse lærere sig ikke af disse (450) advarsler? Hvorfor snubler de, og ved ikke at de snubler? Det er fordi Satan har forblændet deres øjne, og deres synds snublesten kan andre se, ved deres forskrift og eksempel. Derved forblindes andres øjne, og dem som burde vandre i lyset, vandrer i mørket, for de ser ikke fast på Jesus, verdens Lys.

Reformatorerne fik stort lys, men mange af dem fik vildfarelsens sofisteri da de fejlforklærede Bibelen. Disse fejl er gået igen gennem århundrederne, men selvom de gråner med årene, har de alligevel et ”Så siger Herren” bag sig. For Herren har sagt: Jeg vil ikke ”ændre mine læbers udsagn.” I sin store nåde har Herren ladet endnu større lys skinne i disse sidste dage. Han har sendt os sit budskab, åbenbaret sin lov og vist os hvad sandhed er.

I Kristus er al kundskabs kildeudspring. Hos ham er centreret vort håb om evigt liv. Han er den største lærer verden nogen sinde har kendt, og hvis vi ønsker at udvide børn og unges tanke sind, og vinde dem, om muligt til Bibelkærlighed, bør vi fæstne deres tanker på den tydelige og enkle sandhed, grave det ud som har været begravet under traditioners skrammel, og lade juvelerne skinne frem. Opmuntre dem til at søge i disse

emner, og bestræbelserne i dette vil være en uvurderlig disciplin. At åbne op for Gud, som repræsenteret i Jesus Kristus, giver et tema som er stort at tænke over, og som vil, hvis det studeres, skærpe tanker, og ophøje og forædle evnerne. Idet menneskeagenten lærer disse lektier i Kristi skole, prøver at blive som Kristus var, sagtmodig og ydmyg af hjerte, vil han lære de mest nyttige af alle lektier, - at forstanden er kun højest når den bliver helliget af en levende forbindelse med Gud.

Advarslen og belæringen der gives i Guds ord om falske hyrder, bør få vægt sammen med (451) lærer og studerende på vore skoler. De studerende bør rådes til at ikke tage sådanne hyrder som deres højeste myndighed. Hvilken gavn har det for de studerende, at de afslutter deres uddannelse på Ann Arbor? For rigtig mange har det vist sig at være det sidste de hører om åndelighed og tro på sandheden. Der er en unødvendig disciplin, der åbner sindet til at udså rajgræs blandt hvede; og det behager ikke vor Store Lærer at sådan forherlige lærere, der ikke har ører til at høre eller tankesind til at fatte et tydeligt ”Så siger Herren.” Derved æres de, som uddanner sig direkte væk fra sandheden, vi møder ikke Guds anerkendelse. Lad Herrens ord, der bliver sagt til verden gennem profeten Esajas, få vægt for os: »Thi så siger den højt ophøjede, som troner evigt, hvis navn er »hellig«: I højhed og hellighed bor jeg, hos den knuste, i ånden bøjedede for at kalde de bøjedes ånd og de knustes hjerte til live.« »Herren er nær hos dem, hvis hjerte er knust, han Frelser dem, hvis ånd er brudt.« »Jeg ser hen til den arme,« siger Herren, »til den, som har en sønderknust Ånd, og den, som bæver for mit ord.«

Den største visdom, og det væsentligste er kundskaben fra Gud. Selvet synker i ubetydelighed idet den betragter Gud og Jesus Kristus som han har sendt. Bibelen må gøres til fundament for al studium. Vi må hver især lære fra denne lektiebog som Gud har givet os, vilkårene for frelse af vor sjæl; for det er den eneste bog som fortæller os at vi må komme i orden for at frelses. Ikke kun dette, men derfra styrkes forstanden. De mange bøger som menes at være til uddannelse, vildleder, er bedrageri og forlokkelse. »Hvad er rajgræs og hvad er hvede?« Satan oprør nu menneskesindene til at give verden en tarvelig litteratur, af overfladisk (452) orden, som indbilder sindet og fæstner det til Satans påfund. Efter at have læst disse bøger, lever tankerne i en uvirkelig verden, og livet, så vidt det angår nyttighed, er så goldt som et frugtesløs træ. Hjernen beruses, og gør det umulig for de evige realiteter, som er nødvendige for nutiden og for fremtiden, at kunne presses hjemad. Et tankesind

der uddannes til at få næring af bras kan ikke se den skønhed i Guds ord som er der. Kærlighed til Jesus og tilbøjelighed til retfærdighed går tabt; for sindet bygges op på det, som det får næring af. Får tankesindet næring af spændende fiktionshistorier, danner mennesket fundament af ”træ, hø og stubbe.” Mennesket mister al smag for den guddommelige Vejledningsbog, og bekymrer sig ikke for at studere den karakter det må forme, for at bo sammen med den genløste hær, og bebo de boliger som Kristus er gået bort for at berede.

Gud har allernådigt givet os en prøvetid hvor vi kan forberede os til prøven der kommer over os. Vi har fået alle muligheder gennem Kristi mellemkomst. Hvis menneskeagenten vil studere ordet, vil han se at alle muligheder er frit kommet tilveje for dem som søger at blive sejrherre. Helligånden er til stede for at styrke til sejren, og Kristus har lovet: ”Se, jeg er med jer alle dage, helt til verdens ende.” — *Særlige vidnesbyrd om uddannelse*, 157 (1896).

Videre studium

1896 Publikation af “Særlige vidnesbyrd om uddannelse”

En lektie fra en af Guds profeter, The Youth’s Instructor, 7. januar, 1897

Verdslige fornøjelser, The Youth’Instructor, 4. februar, 1897

Ord til forældre, *The Review and Herald*, 6. april, 1897,

The Review and Herald, 13. april, 1896

Gavn af naturen, The Youth’s Instructor, 6. maj, 1897

Ikke sende børnene for tidlig i skole, The Bible Echo, 28. juni, 1897.

Korrekt skoledisciplin

(454) Vi havde uregerlige studerende på ___-skolen, som var tilbøjelige at ignorere Guds ords instrukser, og deres handlemåde forråede de den hellige betroelse. Herren så ned fra himlen på dem, og beskuede deres bedrageriske optræden, og deres falske fornægtelse af deres handlinger. De arbejdede for de trofaste; men de var i det hele taget for nær byen, og fristelserne rejste sig hele tiden op. De glemte at være sande og loyale mod Guds hellige lov. De overtrådte Hans bud. De blev forblindet og åbenbarede at de som studerende ikke havde moralsk renhed til at være sandfærdige. De lod til at være et satanisk agentur der arbejdede på at gøre lærere modløse og demoralisere skolen. Nogle handlede som om

lærere ikke udøver deres korrekt. Skal enhver form for indflydelse sættes på disciplinens og ordnens side, vil disse lærere, når de kender al de trængsler som uordentlige studerende pådrager skolelederen og hans medarbejdere, som var bebyrdet og fortrykt, og som søgte Herren alleralvorligst, udviser de sympati for dem som tjener fjenden alvorligt. Dette ved de studerende – de fejlende. Nogle få tog mod til sig, at fralægge deres forkerte handlemåde, indtil det blev så klart for dem at de indrømmede at de var ulydige mod skolens regler, og havde de prøvet at skjule sig bag falskneri.

Lærerstaben holdt private samråd for at overveje hvad det bedste var at gøre. Der var en røst i dette samråd som prøvede at modvirke planerne, for at holde disciplin og orden. Ved denne forstående stemme faldt der indiskrete ord til de studerende om de ting samrådet behandlede. Disse ting opfangede de studerende. De mente at en sådan lærer havde helt ret, at hun var en dygtig lærer. Hun vil have (455) sympati for den der fejler. Derved fik de hænder der bærer på en meget tung byrde, ikke styrke men svækkedes. Det der blev gjort for at slå det onde tilbage blev anset for hårdt og ukærligt. »Unge godtfolk må have deres glædelige stunder,« blev gentaget, af andre åndsforladte stemmer. Et ord her og der efterlod sit skadelige aftryk; og den fejlende vidste at der var dem i skolen som ikke tænkte over at deres bedrageriske og falske handlemåde var en stor synd. Men diskuteres den fejlens sag hele tiden, drages han ikke til regnskab fordi han forlader retfærdighed, sandhed og stadig renhed, vil det være en alvorlig synd imod Gud.

Der var dem i skolen som blev ført igennem studieemnerne, fordi de ikke selv havde midler. Disse har gjort alt hvad de kunne for at få alle mulige fordele, og derved viser de deres taknemmelighed til Gud, og for de venners venlighed som hjalp dem.

Når unge mænd og kvinder er omvendt i gerning og sandhed, vil alle, som har forbindelse med dem, kunne se en mærkbar forandring. Deres overfladiskhed vil forlade dem; det fortsatte ønske for underholdning og selvisk underholdning, længslen efter en slags forandring, at være i partier og fravigelser, vil ikke længere kunne ses.

Her den store Lærers ord: »Thi Guds brød er det brød, som kommer ned fra Himmelen og giver verden liv.« Der er ikke brug for at være sløv og doven, og kun leve for tarvelig jordisk spænding. Livet gives til enhver troende, såvel som trøst og ædruelighed. Alle må have glæden, på grund af

tilfredsstillelsen af at have Kristus som en blivende gæst i sjælen.

Da Jesus sagde til skaren: »Thi Guds brød er det brød, som kommer ned fra Himmelen og giver verden liv.« sagde nogle i skaren: »Herre! giv os altid det brød!« Himlens brød var i deres midte, men de genkendte ikke Ham som livets brød. Jesus sagde da tydeligt: »Jeg er livets brød. Den, som kommer til mig, skal ikke (456) hungre; og den, som tror på mig, skal aldrig tørste.«

Johannes det sjette kapitel indeholder de dyrebareste og vigtigste lektier for alle som uddannes i vore skoler. Hvis de ønsker den uddannelse som vil vare gennem tid og evighed, så lad dem føre de forunderlige sandheder i dette kapitel ind i deres praktiske liv. Hele kapitlet er meget belærende, men forstås kun vaegt. Vi tilskynder de studerende til at tage disse Kristi ord ind, så de kan forstå deres privilegier. Herren Jesus underviser os i hvad Han er for os, og hvilken fordel det vil være for os, at vi hver især spiser Hans ord, indrømmer at Han selv der vort livs store midtpunkt: »Som jeg har talt til jer,« siger han »er ånd og er liv.«

Hav Kristus i hjertet, vi har øjnene rettet på Guds herlighed. Vi bør bestræbe os på at forstå hvad det vil sige at være fuldstændig i forening med Kristus, som er forsoningen for vore synder, og hele verdens synder, vor stedfortræder og sikkerhed over for Herren Gud af himlen. Vort liv bør være bundet op i Kristi liv, vi skal hele tiden drage fra Ham, få del i Ham, det levende brød som kom ned fra himlen, drage fra en kilde der altid er frisk, altid give ud af dets overmådelige rigdomme. Når dette i sandhed er den kristnes erfaring, kan der ses en friskhed i hans liv, en enkelthed, en ydmyghed, sagtmodighed og hjerteydmyghed, der viser at alle vi kommer i kontakt med, at han har været hos Jesus og lært af Ham.

Denne erfaring giver alle lærer de kvalifikationer som gør ham til en Kristi Jesu repræsentant. Metoderne af Kristi lære vil, hvis de følges, give styrke og ligefremhed i hans kommunikation og hans bønner. Hans vidnesbyrd for Kristus vil ikke være et snævert, tamt, livløst vidnesbyrd, men vil være som marken der pløjes op, opildne samvittigheden, åbne hjertet, og forberede den for sandhedens frø.

Ingen som har med unge at gøre må være hårdhjertede, men (457) hengivne, ømme, medynkende venlige, vindende og omgængelige; alligevel bør de vide at de bliver sat i rette, og at

endog irettesættelser siges sådan at nogle onde gerninger afskæres. Opmuntre de unge til at ære Gud og give udtryk for deres taknemmelighed til Herren for alle Hans nådegaver. Lad deres taknemmelighed komme til udtryk i hjertet og med stemme, og lad selvfornægtelse og selvopofrelse blive udvist. Hvis dem der hævder at være Kristi disciple vil spise Hans kød og drikke Hans blod, som er Hans ord, så vil de få evigt liv. »Og jeg vil oprejste ham på den yderste dag,« siger Kristus. »Thi mit kød er sand mad, og mit blod er sand drik. Den, som æder mit kød og drikker mit blod, han bliver i mig, og jeg i ham.«

»Ligesom den levende Fader udsendte mig, og jeg lever i kraft af Faderen, således skal den, der æder mig, leve i kraft af mig.« Hvor mange har erfaret dette? Hvor mange erkender disse ords sande betydning? Vil vi hver især forsøge at forstå Guds ord og praktisere det? Om man tror dette ord, er det en gratis nådegave til enhver oprigtig omvendt sjæl. Det kan ikke købes for penge. Vi bør hele tiden indrømme at vi ikke fortjener nåden af vor fortjeneste, for alt hvad vi har er Guds gave. Han siger til os: »I har fået det for intet, giv det for intet.«

Vantroens atmosfære er tung og nedtrykkende. Den rå latter, spøg og skæmt, giver sjælen kvalme for føde fra Kristus. Billig og tåbelig snak er smertelig for Ham. Læs 1. Pet. 1,13-18 med ydmygt hjerte. Dem som nyder at tale bør sørge for at deres ord er ud- og velvalgte. Forsigtig med hvordan du taler. Vær forsigtig med hvordan du fremstiller den religion du har accepteret. Måske føler du at det ikke er en synd at sludre og snakke nonsens, men dette sårer jeres Frelser, og bedrøver himmelske engle.

Hvilket vidnesbyrd frembærer Peter? »Derfor skal I aflægge al ondskab og al svig og hyklery og misundelse og alskens bagtalelse og som nyfødte børn hige efter ordets uforfalskede mælk, for at I ved den kan vokse op til frelse. så sandt I har »smagt, at Herren er god.« Her bringes det samme tydeligt frem igen. Ingen behøver at begå fejl. Hvis I som nyfødte børn ønsker ordets rene (458) mælk, at I måtte vokse derved, vil I ikke få appetit til den onde tales føde, men al den slags mad vil straks afvises, fordi dem som smagt at Herren er nådig kan ikke tage del i nonsens, dårskabens og bagtalelsens måltid. De vil sige så bestemt: »Tag denne ret væk. Jeg ønsker ikke at spise en sådan mad. Det er ikke brød fra himlen. Det er spise og drikke fra netop djævelens ånd; for det er hans forretning at være brødrenes anklager.«

Det er bedst for enhver at nøje undersøge hvilken mental mad der serveres foran ham, at spise. Når de kommer til jer som lever af snak, og som er forurologet og parat til at sige: »Rapportér, og vi vil rapportere det,« stop og tænk over om samtalen vil hjælpe åndeligt, give åndelig virkekraft, så I med åndelig kommunikation må spise af Guds Søns kød og drikke hans blod. »Kom til ham, den levende sten, der vel er vraget af mennesker, men udvalgt og kostelig i Guds øjne«. Disse ord siger meget. Vi skal ikke være vrøvlhoveder eller sladeraktige; vi skal ikke bære falsk vidnesbyrd. Gud har forbudt os at samtale i spøgefuldhed i tåbelighed, i spøg, skæmt eller sige tomme ord. Vi skal aflægge regnskab for det vi siger til Gud. Vi vil stilles for dommeren for vore overilede ord, som ikke er gode for taleren eller til den som lytter. Lad os alle sige ord som tenderer til opbyggelse. Husk på at I har værdi hos Gud. Lad ikke jeres billige og tåbelige tale eller forkerte principper udgøre jeres kristenerfaring.

»Udvalgt af Gud og dyrebar.« Tænk over alle jer der nævner Kristi navn, har I smagt at Herren er nådig? Er dette blevet en del af jeres aktuelle erfaring, som vises i Johannes seks, som når Guds Søns kød spises og blodet drikkes? Som nyfødte babyer, lærer I (459) så at ønske ordets rene mælk, at I måtte vokse derved? Er I på noget tidspunkt i jeres liv blevet sandt omvendte? Er I blevet født igen? Hvis ikke, så er det på tide at I erfarer det Kristus sagde til overherskeren, at han måtte have. »Du må fødes igen,« sagde han, »hvis et menneske ikke fødes igen, kan han ikke se Guds rige.« Det sker, at han ikke kan se hvad der nødvendigvis kræves, for at få for at få del i det åndelige rige. »Du må ikke undre dig over, at jeg sagde til dig: I må fødes på ny.« Hvis du åbner dit sind så Guds ord får adgang, opsat på at praktisere dette ord, vil lyset komme; for ordet giver den enfoldige forstand.

Dette er den uddannelse som alle de studerende behøver. Når dette sker, hvis de er omvendte, vil det letsindige liv de hidtil har haft forandre sig. Himlens univers vil se på karaktertrækkene der forvandles. Det overfladige og tarvelige niveau vil forlades, og deres fødder vil stille sig på stiens første trin, som er Kristus Jesus. De vil gå frem skridt for stridt, det ene trin efter det andet mod himlen. Kristus vil åbenbares i deres ånd, i deres ord, i deres handlinger.

»Og lad jer selv som levende stene opbygge til et åndeligt hus, til et helligt præsteskab, der bringer åndelige ofre, som ved Jesus Kristus er velbeagelige for Gud.« Vil lærere og studerende studere denne fremstilling, og se om de er i den

klasse som, ved den overmådelige nåde de får, får en erfaring som er i harmoni med den virkelige ægte erfaring ethvert Guds barn må have, hvis går højere op.

Da Nikodemus kom til Jesus, lagde Kristus betingelserne for guddommeligt liv frem for ham, underviste ham i omvendelsens abc. Nikodemus spurgte: »Hvordan kan dette ske?« »Er du er i Israel« svarede Kristus, »og forstår ikke dette?« Dette spørgsmål kan stilles til mange som har ansvarsbetyngede stillinger som lærere, men som forsømmer det vigtigste arbejde de skal udføre, (460) før de kan blive lærere. Hvis Kristi ord kom ind i sjælen, vil der være meget højere forstand, og en meget dybere åndelig kendskab til hvad en discipel og oprigtig Kristi efterfølger egentlig består af. Når enhver sjæl møder prøvelser og trængsler, vil der ske frafald. Forræderi, beruselse, høje tanker og selvtilstrækkelighed vil vende bort fra sandheden, og føre til deres tros skibbrud. Hvorfor? – Fordi de ikke graver dybt, og danner sikkert fundament. De fastholdt sig ikke til den evige Klippe. Når Herrens ord, gennem Hans udvalgte budbringere kommer til dem, så knurrer de og tænker at vejen er gjort for vanskelig. Ligesom dem der menes at være Kristi disciple, men som ikke var tilfredse med Hans ord, og ikke længere vandrer med ham, vil vende sig bort fra Kristus.

»Ingen kan komme til mig, uden at Faderen, som sendte mig, drager ham; og jeg skal oprejse ham på den yderste dag.« Hvad tegner der sig? – »Der står skrevet hos profeterne: »Og de skal alle være oplært af Gud.« Enhver, der har hørt og lært af Faderen, kommer til mig.« Der er mennesker som lytter, men som ikke lærer lektierne som flittig studerende. De har en formel gudsfrygt, men de er ikke-troende. De kender ikke sandheden i praksis. De modtager ikke det indpodede ord. »Aflæg derfor al urenhed og alle de mange udslag af ondskab, og tag med sagtmodighed imod det ord, som er indplantet i jer, og som har magt til at frelse jeres sjæle. Og vær ordets gørere, ikke blot dets hørere, ellers bedrager I jer selv. Thi hvis nogen er ordets hører og ikke dets gørere, så ligner han en mand, der betragter sit eget ansigt i et spejl; når han har betragtet sig selv, går han bort og glemmer straks, hvordan han så ud.« Han bruger ikke det indtryk han får, når han sætter sin optræden op i det store moralspejl. Han ser ikke sine karaktermangler. Han reformerer sig ikke, og glemmer alt om det indtryk han fik, han går ikke ud på Guds vej, men på sin egen vej, og fortsætter ureformeret.

(461) Hør den eneste rigtige måde ethvert menneske skal handle på, hvis han vil have en sikker og alsidig erfaring. »Men den, som skuer ind i frihedens fuldkomne lov og bliver ved dermed, så han ikke er en glemsom hører, men en gerningens gører, [for der er et arbejde at gøre, som forsømmes til fare for sjælen,] han skal være salig i sin gerning. Hvis nogen mener at dyrke Gud og ikke tøjler sin tunge, men bedrager sit hjerte, hans gudsdyrkelse er intet værd. En ren og ubesmittet gudsdyrkelse for Gud, vor Fader, er dette: at besøge faderløse og enker i deres trængsel og bevare sig selv uplettet af verden.« Gennemfør dette, som en prøve på ren og ubesmittet religion, og Guds velsignelse vil visselig følge efter.

»Thi det hedder et sted i skriften: »Se, jeg lægger i Zion en hovedhjørneste, udvalgt og kostelig, og den, som tror på ham, skal ingenlunde blive til skamme.« Bemærk billedet der vises i vers fem: »Lad jer selv som levende stene opbygge til et åndeligt hus, til et helligt præsteskab, der bringer åndelige ofre, som ved Jesus Kristus er velbehagelige for Gud.« Så udøver disse levende stene håndgribelig og praktisk indflydelse i Herrens åndelige hus. De er et helligt præsteskab, der udfører en ren og hellig tjeneste. De ofrer åndelige ofre, som Gud accepterer.

Herren accepterer ikke en hjerteløs tjeneste, en række ceremonier der i virkeligheden er uden Kristus. Hans børn må være levende stene i Guds bygning. Hvis alle giver sig uforbeholdent til Gud, hvis de vil stoppe med at studere og planlægge deres morskabsaktiviteter, udflugter og fornøjelsessøgende selskaber, og i stedet vil studere ordene: »At I ikke tilhører jer selv? I er jo købt og prisen betalt; ær derfor Gud i jeres legeme!« så vil de aldrig hunge eller tørste efter spændingsunderholdning eller forandringer. Hvis det er i vor oprigtige interesse at være åndelige og hvis vort folks frelse beror på om vi holder os til den Evige Klippe, så vil vi nok ikke bedre kunne søge efter det som holder hele (462) bygningen på hovedhjørneste, så vi ikke forvirres og forbløffes i vor tro.

»Denne ære tilkommer altså jer, som tror; men for de vantro er den sten, som bygningsmændene vragede, blevet en hovedhjørneste og en anstødssten og en klippe til fald; i deres ulydighed mod ordet tager de anstød, og dertil var de også bestemt.« Alle mænd, kvinder og unge er udpeget til et bestemt arbejde. Men nogle snubler over sandhedens ord. Det er ikke i harmoni med deres tilbøjeligheder, og nægter derfor at være ordets gører. De vil ikke bære Kristi åg af fuldkommen

lydighed mod Guds lov. De ser dette åg som en byrde, og Satan fortæller dem at hvis de vil bryde med af dette, vil de blive som guder. Ingen skal herske over dem eller diktere over dem; de vil kunne gøre som det behager dem, og får al frihed som de ønsker. Det er rigtigt at de har været undertrykte og indskrænket på alle måder i deres religiøse liv, men det religiøse liv var en farse. De blev udpeget til at være medarbejdere sammen med Jesus Kristus, og bærer åget sammen med Kristus var deres eneste chance for at få fuldkommen hvile og frihed. Gjorde de dette, vil de aldrig blive forvirrede.

»Men I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for at I skal forkynde [jeres egen selvtilstrækkelighed, og tiltrække jer selv opmærksomhed, og søge jeres egen ære? - Nej, nej, forkynde] hans guddomskraft, som kaldte jer [til et usmageligt hårdt trælsdomslys?] fra mørket til sit underfulde lys.«

Tænk du på den højeste position som vi er udpeget til? Vil de der nævner Kristi navn fralægge alt ondt? Vil du eller jeg beklage jer under Kristi åg? Når I gemmer på rastløshed og hang til fornøjelser, og får en til at bruge mere tid på at oprive og hævde sig, nyder og behager den naturlige vilje i stedet for at gøre Guds vilje, er der så nogen hvile? Er Guds tempel opbygget i dit liv, med det lette syn du har på kristendommen? »Lad jeres færd (463) blandt hedningerne være god, så de på grund af de gode gerninger, de får at se på deres besøgsdag kan prise Gud netop for det.« Skal Guds ord ikke være vor vejleder og anviser? Skal nogen være træg til at studere det ord? Skal nogen bekende sig som kristne, og alligevel er deres handlinger en skamplet på troen, netop fordi de ønsker at behage deres ene naturlige tilbøjeligheder? Vil de, selvom de bekender troen i sandheden, optræde sådan denne tro mishandles og sandheden af himmelsk oprindelse vanæres? Hvem påskønner de dyrebare anledninger de har fået i prøvetiden til at forme en karakter som Gud anerkender, fordi de bærer lydighedens åg som Kristus bar? Hvad siger Han om dette? »Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtomdig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle. Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let.«

Mange som bekender at tro på Kristus, bærer ikke Hans åg. De tror at de gør det, men hvis de ikke blev forlokket og bedraget af Satan, ville de have tanker der svarer til deres tro, og med de store sandheder som de bekender at tro. De vil indrømme at Kristi ord gælder noget for dem.

”Hvis nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig!« Hvis I følger Jesus, er I Hans disciple; Hvis du følger dine egne impulser, dit eget uhellige hjerte, så siger du klart: »Jeg ønsker ikke Din vej, Oh Herre, men min egen.«

Vi skal overveje situationen, og afgøre hvad vort mål er. Jeg har en dyb interesse for at unge mænd og unge kvinder, som har skrevet sig op i Herrens Hær. Min kærlighed til Jesus Kristus gennemsyner mig med en kærlighed for alle de sjæle Kristus døde for. Ordene: »I er Guds medarbejdere« betyder meget. Ingen kan stille betingelser over for Gud. Vi er den levende Guds tjenere, og alle som skal uddannes på vor skole, skal oplæres til at være medarbejdere. (464) De arbejder for at få korrekte principper. De skal forbinde sig med Kristus i tro. Derved kan de skabe stor oprejsning i det himmelske univers. Hvis enhver frivillig i Herrens hær vil gøre sit bedste, vi Gud gøre resten. De skal ikke kalde noget for deres eget. Når de kæmper for sejr, skal de kæmpe lovligt. Ordet skal være deres underviser. Uhellige ærgerrighed vil ikke hjælpe dem frem, for kun Gud kan give dem sand visdom og forståelse; men Han vil ikke arbejde sammen med Satan. Hvis der værnes om misundelse og uhellig ærgerrighed, hvis de kæmper for sejr for menneskelig æres skyld, fyldes sindet med forvirring. Gør dit bedste. Gå så hurtigt muligt frem for at nå en høj standard i åndelige ting. Synk selvet ned i Jesus Kristus, og sæt altid som mål at ære Hans navn. Hav i sinde at talenter, lærdom, position, rigdom og indflydelse er gaver fra Gud; de skal derfor altid helliges til Ham. Søg at få en uddannelse som kvalificerer dig til at være forvaltere af Kristi Jesu mangfoldige nåde, tjenere under Kristus, der gør Hans påbud.

Lad alle studerende søge at få et så bredt udsyn så muligt af deres forpligtelse over for Gud. De skal ikke frem til at skoleopholdet afslutter, når de vil gøre et stort og bemærkelsesværdigt arbejde. Men de skal studere alvorligt hvordan de kan begynde det praktiske arbejde i deres liv, og bære åg sammen med Kristus. Lad alle impulser være på Herrens side. Træk ikke dem ned der er dine lærere og tag ikke modet fra dem. Bebyrd dem ikke med en letsindighedsånd og en ubekymret ignoreren af regler.

Studerende, I kan gøre denne skole til en første classes succes, ved at arbejde sammen med jeres lærere om at hjælpe andre studerende, og opløfte jer selv nidkært fra en billig, tarvelig, lav standard. Lad alle se hvilke forbedringer man kan gøre for at tilpasse sin optræden efter bibelske regler. Dem som forsøger at ophøje og forædle sig

selv, samarbejder med Jesus Kristus, og forfines i tale, i temperament, under Helligåndens kontrol. De bærer (465) åg sammen med Jesus Kristus. De vil ikke sprælle omkring, og blive uregerlige og egenkærlige, søge deres eget selviske behag og tilfredsstillelse. De afbøjer alle deres anstrengelser med Jesus Kristus som budbringer af Hans barmhjertighed og kærlighed til andre af Hans nåde. Deres hjerter banker i samklang med Kristi hjerte. De er ét med Kristus i ånd, og ét med Kristus i handling. De søger at oplagre tankesindet sammen med Guds ords dyrebare rigdomme, at enhver kan udføre det arbejde Gud har udpeget til ham, indsamle de klare stråler fra Retfærdighedens Sol, så de kan skinne for andre.

Hvis du vil våge og bede, og anstrenge dig alvorligst i den rette retning, vil du gennemsyres grundigt af Kristi ånd. ”Ifør jer Herren Jesus Kristus, og plej ikke kødet, så begæring vækkes.” Vær opsat på at I vil gøre denne skole til en succes, og hvis I vil give agt på undervisningen fra Guds ord, kan I gå frem med en forstandsmæssig udvikling og moralsk styrke, som endog vil få englene til at glæde sig, og Gud vil glæde sig over jer med sang. Hvis I er under Guds disciplin, vil I sikre jer harmonien og samarbejde med fysiske, mentale og moralske kræfter, og den højeste udvikling af jeres Gudsgivne evner. Lad ikke de unges opdrifter og lyster gennem en masse fristelser, være årsag til at mister anledninger og privilegier. Tag Kristus på jer dag for dag, og i den korte stund hvor I prøves henede, må I fastholde jeres værdighed i Guds kraft, som samarbejdere med de højeste agenter, under jeres skoleophold.

Alle bør sige, jeg vil ikke svigte. Jeg vil ikke forråde mig selv eller mine kammerater ved min indflydelse, over i fjendens hænder. Jeg vil give agt på Herrens ord. »Med mindre man tyr til mit værn, slutter fred med mig, slutter fred med mig.« Husk altid på at I har Én på jeres side som siger til jer: »Vær ikke bange.« »Jeg har overvundet verden.« Hav i sinde at Kristus kom som himlens Fyrste, og har involveret sig en evig krig (466) imod syndens magter. Alle som forener sig med Kristus vil være medarbejdere sammen med Gud i denne krig.

»Og jeg helliger mig selv for dem,« sagde Kristus, »for at også de må være helligede ved sandheden.« Herren Jesus er vejen, sandheden og livet; og dem som forener sig med Ham, tager Ham på sig, vil arbejde som samarbejdspartnere sammen med Ham, og tilpasser sig sandhedens grundsætninger. Ved beskuelse, bliver de gennemsyret af sandhed, og forener sig med

Kristus i at forvandle det levende tempel afguderne fik, så menneskevæsener bliver rensede, forfinede, helliggjorte templer for Helligåndens iboen. »Jeg har kundgjort dem dit navn,« sagde Kristus, »og vil kundgøre dem det, for at den kærlighed, du har elsket mig med, skal være i dem, og jeg i dem.«

Herren har gjort overmådelige tilvejebringelser for at hans kærlighed må gives til os som Hans frie, og overmådelige nådegave, som vor arv til dette liv, der sætter os i stand til at sprede det samme, idet åget bæres sammen med Kristus. Jesus overbringer den cirkulerende livskraft af en ren og helliggjort Kristuslignende kærlighed i alle dele af vor menneskenatur. Når denne kærlighed udtrykkes i karakteren, åbenbares den til alle som vi omgås, at det er muligt at Gud formes inden for, herlighedens håb. Den viser at Gud elskede de lydige, sådan som Han elsker Jesus Kristus, og intet mindre end dette indfrier Hans ønske for vor skyld. Lige så snart at menneskeagenten bliver forenet med Kristus i hjerte, sjæl og ånd, elsker Faderen den sjæl som en del af Kristus, som et medlem af Kristi legeme, Han bliver selv det herlige overhoved. — *MSS., 21. juni, 1897.*

Bibelen på vore skoler

(467) Det er ikke klogt at sende vore unge til universiteter hvor de bruger deres tid på at lære græsk og latin, når deres hænder og hjerter fyldes med hedenske forfatteres tanker som de studerer for at mestre disse sprog. De får en kundskab som ikke er helt nødvendig, eller i harmoni med den store Lærers lektier. Dem som er uddannet på denne måde har generelt en stor selvfølelse. De tror at de har nået den højeste af den højeste uddannelse, og fører sig selv stolt frem, som om de ikke længere var elever. De er ødelagt til Guds tjeneste. Mange som har brugt tid, midler, og studie, på en forholdsvis nyttesløs uddannelse, bør bruges på at få en uddannelse som vil gøre dem til alsidige mænd og kvinder udrustet til praktisk liv. En sådan uddannelse vil være af højeste værdi for dem.

Hvad får de studerende med sig, når de forlader vore skoler? Hvor tager de hen? Hvad giver de sig til? Har de den kundskab så de vil kunne undervise andre? Er de blevet uddannet til at blive kloge fædre og mødre? Kan de stå ved familiens hoved, som kloge undervisere? Vil de instruere deres børn i deres familieliv, så det bliver en familie Gud kan se velbehageligt på, fordi der er

et symbol på familien i himlen? Har de modtaget den eneste uddannelse som virkelig kan kaldes for ”højere uddannelse”?

Hvad er højere uddannelse? Ingen uddannelse kan kaldes for højere uddannelse med mindre den bærer himlens lignelse, med mindre den leder unge mænd og unge kvinder til at være som Kristus, og udruster dem til stå ved hovedet for deres familier i stedet for Gud. Hvis en ung mand i løbet af sit skoleophold ikke har fået kundskaber i græsk og latin og de sætninger der er i hedenske forfatteres værker, har han ikke (468) mistet så meget. Hvis Jesus Kristus anså den slags uddannelse for væsentlig, ville han ikke have givet denne uddannelse til sine disciple, som han underviste i at gøre det største arbejde der nogen sinde var betroet dødelige mennesker, at fremstille ham i verden? Men, i stedet lagde han hellig sandhed i deres hænder, der gives verden i sin enkelthed.

Der er situationer hvor der er brug for græsk- og latin-elever. Nogle må studere disse sprog. Dette er godt. Men ikke altid, og ikke så mange, bør studere disse. Dem som tror at kundskab til græsk og latin er væsentlig for en højere uddannelse, kan ikke se så langt. Ejheller kundskaben til de mysterier som verdens mennesker kalder for nødvendig videnskab er nødvendig for at komme ind i Guds rige. Det er Satan som fylder sindet med sofisteri og tradition, som udelukker den højere uddannelse, og som vil gå tabt sammen med eleven.

Dem som har taget imod falsk uddannelse ser ikke op mod himlen. De kan ikke se ham som er det sande Lys, ”som oplyser hvert menneske, var ved at komme til verden.” De ser på den evige virkelighed som fantasibilleder, kalder et atom for en verden, og en verden for et atom. Mange som har taget imod den såkaldte højere uddannelse, erklærer Gud: ”Du er vejet på vægten, og fundet for let,” – venter på en kundskab til praktisk forretninger, venter på en kundskab hvordan du gør bedst brug af tid, venter på kundskab om at arbejde for Jesus.

Den praktiske i at undervise om ham som gav sit liv for at frelse mennesker, er et bevis på den værdi han tilskriver mennesker. Han gav den uddannelse som alene kan kaldes for højere uddannelse. Han vendte sig ikke bort fra sine disciple fordi de ikke havde taget imod deres undervisning fra hedenske lærere. Disse disciple skulle proklamere sandheden som skulle ryste verden, men før de kunne dette, før de kunne blive jordens salt, måtte de lære nye levevaner, de måtte

få mange ting ud som præster og rabbiner (469) havde lært. Og i dag må dem der repræsenterer Kristus danne nye vaner. Teorier som kommer fra verden må opgives. Deres ord og gerninger må være efter den guddommelige lignelse. De må ikke sætte sig selv i forbindelse med de fornædrende principper og indstillinger som kommer af afgudstilbedelse. De kan ikke med sikkerhed tage imod deres uddannelse fra dem, som ikke kender Gud, og anerkender ham ikke som menneskenes liv og lys. Disse mænd tilhører et andet rige. De styres af en illoyal fyrste, og de går fejl af fantasibilleder frem for virkelighed.

Vore skoler er ikke det de burde være. Den tid som bør helliges på at arbejde for Kristus opbruges på uværdige temaer og selvfornøjelse. Stridigheder rejser sig på et øjeblik, hvis meninger går på tværs enkelt gang. Sådan var det med jøderne. Forsvare personlige meninger og dækkes der over interesser, tilfredsstillers verdslig ærgerrighed, så har de forkastet Guds søn. Tiden går. Vi nærmer os de store kriser for denne jords historie. Hvis lærerne fortsætter med at lukke deres øjne for det, denne nuværende tid har brug for, så skal de skæres bort fra vort arbejde.

Mange af instruktørerne på nutidens skoler forkynder bedrag, og fører deres studerende over et studieområde som er forholdsvis ubrugelig, som tager tid, studier, og midler som bør bruges på at få en højere uddannelse som Kristus kom for at give. Han tog menneskelig form, så han kan løfte tankesindet fra menneskets lektier der anses for at være væsentlige for de lektier med evige følger. Han så at verden var indhyllet i satanisk bedrag. Han så at mennesker fulgte deres indbildning alvorligt, troede at de havde fået alt, hvis de fandt ud af hvordan de kunne kaldes de store i verden. Men de vandt intet andet end døden. Kristus tog sit ståsted på denne jords hovedveje og biveje, og så på hvordan skaren ivrigt søgte efter lykke, troede at de i alle nye planer havde opdaget hvordan de kunne være denne verdens guder. Kristus pegede mennesker opad, (470) og fortalte dem at den eneste sande kundskab er kundskaben til Gud og Kristus. Denne kundskab vil bringe fred og lykke i dette nuværende liv, og vil sikre os Guds frie gave, evigt liv. Han tilskyndede sine tilhørere, som mennesker med fornuftskraft, at ikke miste evigheden ud af deres beretninger. »Søg først Guds rige, og hans retfærdighed,« sagde han, »og så skal alt dette gives jer i tilgift.« Så er I Guds medarbejdere. Til dette har jeg bragt min lidelse ind i, ydmyghed og død.

Den store lektie de unge skal have er at de, som gudstilbedere, skal værne om Bibelens principper, og sætte verden i anden række. Gud vil have at alle er instrueret om hvordan de kan gøre Kristi gerning, og gå gennem portene til himlens stad. Vi skal ikke lade verden omvende os; vi skal bestræbe os alvorligt på at omvende verden. Kristus har gjort det til vort privilegium og pligt at stå frem for ham under alle omstændigheder. Jeg beder forældre sætte deres børn der, hvor de ikke fortrylles af en falsk uddannelse. Deres eneste sikkerhed er at lære af Kristus. Han er det store center for verdens Lys. Alle andre lys, al anden visdom er nyttesløs.

Mænd og kvinder er købt for Kristi Guds enbårne søns blod. De er Kristi ejendom, og deres uddannelse og oplæring skal gives, ikke med henblik på dette kort og usikre liv, men på det evige liv, som måler sig med Guds liv. Det er ikke hans plan at de tjenere han har købt, skal oplæres til at tjene mammon oplæres til at få menneskelig ros, menneskelig ære, eller være verden underdanig.

Jesus sagde da til dem: »Sandelig, sandelig siger jeg eder: hvis I ikke spiser Menneskesønnens kød og drikker hans blod, har I ikke liv i jer. Den, som æder mit kød og drikker mit blod, har evigt liv, og jeg skal oprejse ham på den yderste dag. Thi mit kød er sand mad, og mit blod er sand drik. Den, som æder mit kød og drikker mit blod, han bliver i mig, og jeg i ham. Ligesom den levende Fader udsendte mig, og jeg lever i kraft af Faderen, således skal den, (471) der æder mig, leve i kraft af mig.« Dette er livets begreber verdens Genløser brugte, før jordens grundvold blev lagt. Giver lærerne på vore skoler de studerende lives brød at spise? Mange af dem leder deres studerende over det samme spor som de selv har betrådt. De tror at det er den eneste rigtige måde. De giver de studerende føde som ikke støtter åndeligt liv, men som får dem, der tager del i det, til at dø. De er fascineret af det som Gud ikke forlanger at de skal vide.

De lærere som, ligesom præsterne og herskerne, er opsat på at føre deres studerende over den samme gamle sti, som verden fortsætter med at rejse på, vil komme i endnu større mørke. De som kunne være medarbejdere sammen med Kristus, men som foragtede budbringerne og deres budskab, vil miste deres betydning. De vil vandre i mørke, uden at vide at de snubler. Disse er parat til at blive bedraget af de sidste dags bedrag. Deres tanker fyldes af mindre betydningsfulde interesser, og de mister velsignelsen at bære åg

sammen med Kristus, og være medarbejdere sammen med Gud.

Det såkaldte kundskabens træ er blevet et redskab til død. Satan har vævet sig selv kunstnerisk ind, med hans læresætninger, hans falske teorier, ind i den undervisning der gives. Ud fra kundskabens træ siger han de mest behagelige og smigrende ord om den højere uddannelse. Tusindvis tager del i dette træs frugt. Tusindvis tager del i dette træs frugt, men for dem betyder det død. Kristus siger til dem: »I bruger penge på det som ikke er brød. I bruger jeres Gudsbedroede talenter på at få en uddannelse, som Gud erklærer for tåbelighed.«

Satan bestræber sig på at få alle fordele. Han ønsker ikke kun at sikre sig de studerende, men også lærerne. Han har lagt sine planer. Forklædt som en lysets enkel, vil han vandre på jorden som en der gør undere. Med et smukt sprog vil han komme med ophøjede følelser. Han vil sige gode ord, og udføre gode gerninger. Kristus vil personificeres, men på et punkt vil der være markant forskel. Satan vil vende (472) folk fra Guds lov. På trods af dette, vil han efterligne retfærdigheden, så han om muligt, endog kan føre de udvalgte vild. Kronede overhoveder, præsidenter, herskere på høje steder, vil bøje sig for hans falske teorier. I stedet for at give plads til kritik, splid, jalousi og rivalisering, skal de på vore skoler være ét i Kristus. Kun derved kan de modstå ærkebedragerens fristelser.

Tiden går, og Gud kalder på alle vagtfolk at være på sit sted. Han har fundet det rigtigt at lede os til en krise der er større, end da vor Frelser kom første gang. Hvad skal vi gøre?! Guds Helligånd har fortalt os hvad vi skal gøre; men, ligesom jøderne på Kristi tid forkastede lyset og valgte mørke, ligeledes vil den religiøse verden forkaste budskabet i dag. Mennesker der bekender sig til gudsfrygt har foragtet Kristus gennem hans budbringere. Ligesom jøderne, forkaster de Guds budskab. Jøderne spurgte om Kristus: ”Hvem er dette? Er det ikke Josefs søn?” Var han ikke den Kristus som jøderne ventede på? Så i dag er de agenter som Gud sender, ikke de mennesker har ventet på. Men Herren vil ikke spørge nogen mennesker, hvem der skal sendes. Han vil sende dem han vil. Mennesker vil ikke kunne forstå hvorfor Gud sender det ene eller den anden. Hans arbejde vil nok vække nysgerrighed. Gud vil ikke stille denne nysgerrighed; og hans ord vil ikke vende tomt tilbage.

Alle som tror ordet skal gå i gang med arbejdet med at berede et folk til at stå på Guds beredelsesdag. I de sidste få år er der gjort et

seriøst arbejde. Alvorlige spørgsmål har foruroliget deres tanker som tror den nærværende sandhed. Lyset fra Retfærdighedens Sol har skinnet på alle steder, og nogle har taget imod det, og holdt ved det. Arbejdet er blevet ført frem i Kristi linjer.

Enhver sjæl som nævner Kristi navn bør være i tjeneste. Alle bør sige: »Her er jeg, send mig.« De læber som er villig til at tale, vil, selvom de er urene, blive berørt af det levende kul, og blive rensset. De vil kunne sige ord (473) som brænder vej til sjælen. Tiden vil komme hvor mennesker skal aflægge regnskab for de sjæle som skulle give lyset, men som ikke har fået det. Dem som undlod at gøre deres pligt, som har fået lys, men som ikke har bevaret det, så at ingen får det, klassificeres i himlens bøger med dem som er fjender med Gud, ikke underlagt hans vilje eller under hans vejledning.

Der bør være en kristen indflydelse på vore skoler, vore sanatorier, og vore forlagshuse. Under Satans ledelse, bliver der dannet forbund, og vil blive formet til at fordunkle sandheden med menneskelig indflydelse. Dem som slutter disse forbund vil aldrig høre velkomsten: »Vel du gode og tro tjener; . . . gå ind til din Herres glæde.« De redskaber som Gud sætter i værk skal gå fremad, og ikke gå på kompromis med mørkets kræfter. Der skal gøres meget mere i Kristi linjer, end der er gjort hidtil.

Enhver studerende bør værne om fuldstændig renhed. Alle menneskesind bør vende sig i ærbødig opmærksomhed til Guds åbenbarede ord. Lys og nåde vil gives til dem, som sådan adlyder Gud. De vil beskue forunderlige ting ude i hans lov. Store sandheder, som har ligget upåagtet og uset hen siden pinsefestens dag, skal skinne fra Guds ord i deres oprindelige renhed. Dem som virkelig elsker Gud vil Helligånden åbenbare de sandheder som toner ud af sindet, og vil også åbenbare de sandheder som er helt nye. Den som spiser Guds Søns kød og drikker hans blod vil fremføre den sandhed fra Daniels og Åbenbarings bøgerne der er inspireret ved Helligånden. De vil udløse kræfter der ikke kan underkues. Børnenes læber vil blive åbnet for at forkynde de hemmeligheder der er blevet skjult for menneskers tanker. Herren har valgt denne verdens tåbelige ting til at forvirre den kloge, og denne verdens svage ting til at forvirre den mægtige.

(474) Bibelen bør ikke bringes ind på vore skoler og blive klemt inde mellem hedenskab. Bibelen må gøre grundværket og undervisningsemnet i

uddannelsen. Det er rigtigt at vi ved meget mere om den levende Guds ord end vi vidste tidligere, men der er endnu meget at lære. Det bør bruges som den levende Guds ord, og påskønnes som det første og sidste og bedste i alt. Så vil den sande åndelige vækst kunne ses. De studerende vil udvikle sunde religiøse karaktertræk, fordi de spiser Guds søns kød og drikker hans blod. Men hvis sjælesundheden ikke overvåges og får næring vil den forfalde. Forbliv i lysets kanal. Studér Bibelen. Dem som tjener Gud trofast vil blive velsignet. Han som ikke lader det pålidelige arbejde være ulønnet, vil krone alle loyalitets og renhedshandlinger med særlige tegn på hans kærlighed og bifald. — *The Review and Herald*, 17.august, 1897.

Videre studium

En lektie fra de tre hebræiske unge, *Signs of the Times*, 2.september, 1897

Hvad I tænker om Kristus? *The Youth's Instructor*, 16.september, 1897

Uddannelsens sande formål, *The Youth's Instructor*, 31. marts, 7.april, 1898

Vidnesbyrd, *The Youth's Instructor*, 5.maj, 1898
Forældres ansvar, *The Review and Herald*, 10.maj, 17, 1898

Den usynlige vagtmand, *The Youth's Instructor*, 19.maj, 26, 1898

Guds ord vor lærebog, *The Youth's Instructor*, 30.juni, 7.juli, 1898

Bøn er vor fæstning, *The Youth's Instructor*, 18.august, 1898

Og Guds nåde var over ham, *The Youth's Instructor*, 8.september, 1898

Den højere uddannelse, *The Youth's Instructor*, 8.december, 1898

Som et barn, *Den store mester*, 68-74 (1898)

Påskebesøget, *Den store mester*, s. 75-83 (1898).

Særlige vidnesbyrd om politik

(475) Til lærere og ledere på vore skoler: De som har ansvar på vore institutioner og vore skoler må vogte sig selv nøje, så de med deres ord og sætninger ikke leder de studerende ud på falske stier. De som underviser i Bibelen på vore skoler og vore institutioner kan ikke undgå at gøre deres fordomme tydelige for eller imod politiske mænd eller partier, fordi de derved oprør andres tankesind, leder enhver til at forsvare hans yndlingsteori. Blandt dem som bekender at tro den nærværende sandhed er der nogle som derved opægger til at udtrykke deres holdninger og politiske præferencer, så at der kommer splid i menigheden.

Herren vil at Hans folk begraver politiske spørgsmål. Med disse spørgsmål er tavshed veltalenhed. Kristus kalder Sine efterfølgere til at blive enige om de rene evangelieprincipper, som tydeligt åbenbares i Guds ord. Vi kan med sikkerhed ikke stemme på politiske partier; for vi ved ikke hvem vi stemmer på. Vi kan med sikkerhed ikke tage del i nogen politiske planer. Vi kan ikke arbejde for at behage mennesker, der bruger deres indflydelse til at gendrive religiøs frihed, og sætte gang i en undertrykkelse der leder eller tvinger deres medmennesker til at holde søndagen som sabbaten. Ugens første dag skal ikke overholdes. Det er en falsk sabbat, og medlemmerne af Herrens familie, kan ikke deltage med mennesker der ophøjer denne dag, og overtræder Guds lov, ved at træde på Hans sabbat. Guds folk skal ikke stemme for at sætte mennesker i embede; for gør de dette, får de del i deres synder, som de begår i dette embede.

Vi skal ikke gå på kompromis med princippet, og give efter for meninger og fordomme, som vi kunne opmuntre til, før vi har forenet os med Guds lovlydige folk. Vi har (476) skrevet os ind i Herrens hær, og vi skal ikke kæmpe på fjendens side, men på Kristi side, hvor vi kan forenes i en helhed, i indstilling, i handlinger i ånd og i fællesskab. Dem som er kristne vil i virkeligheden være grene på den sande vin, og vil bære de samme frugter som vinen. De vil handle i harmoni, i kristent fællesskab. De vil ikke bære politiske emblemer, men Kristi emblem.

Hvad skal vi da gøre? - Lade politiske spørgsmål være. »Træk ikke i ulige åg med de vantro, thi hvad har retfærdighed og lovløshed med hinanden at skaffe? eller hvad fællesskab er der mellem lys og mørke? hvordan kan Kristus stemme overens med Beliar? eller hvordan kan den troende have lod og del med den vantro?« Hvad kan der være af tarveligheder mellem disse partier? Der kan ikke være noget fællesskab, ingen kommunikation. Ordet fællesskab betyder deltagelse, partnerskab. Gud bruger de stærkeste billeder for at vise at der ikke er sammenslutning mellem verdslige partier og dem som søger efter Kristi retfærdighed. Hvilket samfund kan der være mellem lys og mørke, sandhed og uretfærdighed? - Intet overhovedet. Lys repræsenterer retfærdighed; mørke, vildfarelse, synd, uretfærdighed. Kristne er draget ud af mørket til lyset. De har påtaget sig Kristus, og de bærer sandhedens og lydighedens emblem. De beherskes af ophøjede og hellige principper, som Kristus udtrykte i Sit liv. Men verden beherskes af vanærens og uretfærdighedens principper.

»Derfor, da vi nu har denne tjeneste på grund af den barmhjertighed, der er blevet os til del, så taber vi ikke modet; men vi har fralagt os al skjult og skammelig adfærd, så vi ikke går underfundigt til værks, ikke heller forfalsker Guds ord, men anbefaler os til ethvert menneskes samvittighed for Guds åsyn ved åbent at forkynde sandheden. Selv om der også ligger et dække over vort evangelium, så er det for dem, der fortæbes, det er tildækket, for de vantro, hvis tanker denne verdens gud har slået med blindhed, så de ikke skuer ind i det lys, der stråler fra evangeliet om Kristi herlighed, han, som er Guds billede. (477) Thi det er ikke os selv, vi prædiker, men Kristus Jesus som Herre, os selv derimod som jeres tjenere for Jesu skyld. Thi Gud, som sagde: »Af mørke skal lys skinne frem, blev selv et skinnende lys i vore hjerter, for at kundskaben om Guds herlighed på Kristi åsyn må lyse klart.» Her bringes to partier frem for øjesyn, og det vises at der ikke kan dannes union mellem dem.

De lærere i menigheden eller i skolen, som adskiller sig med deres iver for politik, bør straks fritages for deres arbejde og ansvar; for Herren vil ikke samarbejdes med dem. Tienden bør ikke bruges på nogen der taler dårligt om politiske spørgsmål. Enhver lærer, prædikant eller lærer i vore rækker som er tændt på ønsket om at luften sine politiske meninger, bør omvendes af en tro på sandheden, eller opgave hans arbejde. Hans indflydelse må tælle som medarbejder sammen med Gud, i at vinde sjæle til Kristus, ellers må hans autorisation tages fra ham. Hvis han ikke ændrer sig, vil han gøre skade, og kun skade.

Jeg vil i Herrens navn sige til lærerne på vore skoler: gå til jeres dertil rettede arbejde. Gud kalder jer ikke til at gå ind i politik. »I er alle brødre,« erklærer Kristus, »og når en af jer står under fyrst Emanuels banner.« »Og nu, Israel! Hvad andet kræver Herren din Gud af dig, end at du skal frygte Herren din Gud, så du vandrer på alle hans veje, og at du skal elske ham og tjene Herren din Gud af hele dit hjerte og hele din sjæl, så du holder Herrens bud og anordninger, som jeg i dag pålægger dig, for at det må gå dig vel. . . . Thi Herren eders Gud er gudernes Gud og herrernes herre, den store, vældige, forfærdelige Gud, som ikke viser personsanseelse eller lader sig købe, som skaffer den faderløse og enken ret og elsker den fremmede og giver ham brød og klæder. Derfor skal I elske den fremmede, thi I var selv fremmede i Ægypten. Herren din Gud skal du frygte: Ham skal du tjene, ved ham skal du holde fast, og ved hans navn skal du sværge! Han er din lovsang, og han er din Gud.«

(478) Herren har givet stort lys og privilegier til Sit folk. »Se, jeg har lært eder anordninger og lovbud,« Han siger: »hold dem og følg dem! thi det skal være eders visdom og eders kløgt i de andre folks øjne. Når de hører om alle disse anordninger, skal de sige: »Sandelig, det er et vist og klogt folk, dette store folk!« Thi hvor er der vel et stort folk, som har guder, der kommer til det, således som Herren vor Gud gør det, når vi kalder på ham; og hvor er der vel et stort folk, der har så retfærdige anordninger og lovbud som hele denne lov, jeg forelægger eder i dag? Kun skal du vogte dig og omhyggeligt tage vare på dig selv, at du ikke glemmer, hvad du med egne øjne har set, og at det ikke viger fra dit hjerte, så længe du lever; og du skal fortælle dine sønner og dine sønners sønner derom.«

Som et folk skal vi stå under Jesu Kristi banner. Vi skal hellige os selv til Gud som et udskildt og særligt folk. Han taler til og siger: »Bøj eders øre, kom til mig, hør, og eders sjæl skal leve! Så slutter jeg med jer en evig pagt: De trofaste nådeløfter til David.« »I retfærd skal du grundfæstes. Vær tryk for vold, du har intet at frygte, for rædsler, de kommer dig ikke nær! Angribes du, er det uden min vilje, falde skal hver, som angriber dig . . . Intet våben, der smedes mod dig, skal du, hver tunge, der trætter med dig, får du dømt. Dette er Herrens tjeneres lod, den retfærd, jeg giver dem, lyder det fra Herren.«

Jeg kalder på jer mine brødre, som er udpeget til at uddanne, til at ændre deres handlemåde. Det er en fejltagelse at du kæder dine interesser med ethvert politisk parti, og stemmer sammen med dem, eller for dem. Dem som står som opdragere, som forkyndertjenere, som medarbejdere sammen med Gud i alle linjer, har ingen kampe at kæmpe i den politiske verden. Deres borgerskab er i (479) himlen. Herren kalder dem til at stå som et udskilt og særligt folk. Han vil ikke have nogen, splittelse i blandt de troende. Hans folk skal have forligelsens elementer. Er det deres opgave at få fjender i den politiske verden? – Nej, nej. De skal stå som borgere i Kristi rige, bære banneret hvori der står: »Guds bud og Jesu tro.« De skal frembære byrden for et særligt arbejde, et specielt budskab. Vi har et personligt ansvar, og dette skal åbenbares for det himmelske univers, over for engle, og over for mennesker. Gud kalder os ikke til at udvide vor indflydelse, og blande os med samfundet, og binde os til mennesker på politiske spørgsmål, men ved at stå som enkelte dele af Hans store hele, sammen med Kristus som vort hoved. Kristus er vor Fyrste, og som Hans

undersætter skal vi udføre det arbejde Gud har lagt til rette for os.

Det er af højeste vigtighed at de unge forstår at Kristi folk skal være forenet i ét; for denne enhed binder mennesker til Gud med gyldne kærlighedssnore, og pålægger enhver at arbejde for sine medmennesker. Vor frelses Hærfører døde for menneskeslægten så mennesker kan gøres til ét med Ham og med hinanden. Som medlemmer af menneskefamilien er vi hver især dele af en mægtig helhed. Ingen sjæl kan gøres uafhængig af hvilen. Der skal ikke være partistrid i Guds familie; for enhvers velvære er til helhedens lykke. Ingen skillemure skal bygges op mellem menneske og menneske. Kristus som det store center må forene alle til én.

Kristus er vor lærer, vor hersker, vor styrke, vor retfærdighed; og hos Ham er vi forpligtet til at afsky al optræden der fører til splid. De spørgsmål der stilles i verden skal ikke være tema for vor samtale. Vi skal kalde verden til at beskue en opløftet Frelser, igennem hvem vi er afhængig af hinanden og af Gud. Kristus oplærer Sine undersætter til at efterligne Hans dyder, Hans sagtmødighed og ydmyghed, Hans godhed, tålmodighed, og kærlighed. Derved helliger (480) Han hjerte og hånd til Hans tjeneste, gør mennesker til en kanal hvor igennem Guds kærlighed kan flyde i rige strømme til andres velsignelse. Der må ikke være skygge af strid blandt Syvende-dags Adventister. Frelseren indbyder enhver sjæl: »Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmødig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle.« Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let.« Han som kommer tæt på fuldkommenheden af Kristi guddommelige velgørelser skaber glæde hos de himmelske engle. Faderen glæder sig over ham med sang; for han arbejder ikke i Mesterens ånd?! - ét med Kristus, som Han er ét med Faderen!

I vore tidsskrifter skal vi ikke ophøje indflydelsesrige menneskers arbejde og karakter, og hele tiden holde menneskevæsener frem for folk. Men du kan opløfte Kristus vor Frelser så meget som du vil. »Og alle vi, som med utildækket ansigt skuer Herrens herlighed i et spejl, forvandles til det samme billede, fra herlighed til herlighed, [fra karakter til karakter,] eftersom det kommer fra Åndens Herre.« Dem som elsker og tjener Gud skal være verdens lys, skinne midt i moral mørket. Men på steder som har fået det største lys, hvor evangeliet er blevet forkyndt allermest, er folk, fædre, mødre og børn

– blevet bevæget af en kraft nedefra, der forener dem med verdslige projekter og virksomheder.

Der er stor blindhed i menighederne, og Herren siger til Sit folk: »Hvordan kan Guds tempel og afguder have med hinanden at gøre? Vi er jo den levende Guds tempel, thi Gud har sagt: »Jeg vil bo og vandre iblandt dem og være deres Gud, og de skal være mit folk.« Derfor: »Drag bort fra dem, og skil jer ud, siger Herren, Og »rør ej noget urent, så vil jeg tage imod jer og være jer en Fader og I skal være mine sønner og døtre, siger Herren, den Almægtige.«

(481) Betingelsen for at blive modtaget i Herrens familie, er at drage ud af verden, skille sig fra al dens besmittende indflydelse. Guds folk skal ikke have forbindelse med afgudsdyrkelse af nogen slags. De skal nå en højere standard. Vi skal skilles ud fra verden, og så siger Gud: »Jeg vil modtage jer som medlemmer af Min kongelige familie, børn af den himmelske Konge.« Som sandhedstroende skal vi være langt fra synden og synderes praksis. Vort borgerskab er i himlen.

Vi bør mere klart erkende værdien af de løfter Gud har givet os, og påskønne den ære Han har givet os mere dybt. Gud kan ikke give dødelige mennesker højere ære end at optage dem i Hans familie, give dem privilegiet at kalde Ham for Far. Det er ingen degeneration at blive til Guds børn. »Derfor skal mit folk kende mit navn på hin dag,« erklærer Herren, »at det er mig, som har talet, ja mig.« Herren Gud den almægtige regerer. »Hvor liflige på bjergene er ikke glædesbudets fodtrin; Han, som udråber fred, bringer gode tidender, udråber frelse, som siger til Zion: »Din Gud har vist, han er konge.« hør, dine vægttere råber, de jubler til hobe, thi de ser for deres øjne Herren vende hjem til Zion.«

Hvorfor skal menneskeagenter have så megen opmærksomhed, når der kommer så lidt ind i tankerne for den evige Gud? Hvorfor er dem som hævder at være børn af den himmelske Konge så optaget af tingene i denne verden? Lad Herren være ophøjet. Lad Herrens ord blive stort. Mennesker må sættes lavt, og lad Herren ophøjes. Husk at jordiske riger, nationer, monarker, statsmænd, rådgivere, store hære og al verdslig storhed og herlighed er som støv på vægtskålene. Gud har et regnskab at aflægge med alle nationerne. Alle riger skal bringes ned. Menneskelig (482) myndighed skal gøres værdiløs. Kristus er verdens Konge, og Hans Rige skal ophøjes.

Herren ønsker at alle som frembærer budskabet for disse sidste dage skal forstå at der er stor forskel mellem religionsbekendende, som ikke er ordets gørere, og Guds børn, som helliggøres gennem sandheden, som har den tro der virker ved kærlighed og renser sjælen. Herren taler til dem som hævder at tro sandheden for denne tid, og alligevel ikke ser noget ulogisk i at de deltager i politik, blander sig i kampene i disse sidste dage, som de omskårne der blander sig med uomskårne, og Han erklærer at Han vil udslette begge klasser sammen uden forskelsbehandling. De gør et arbejde som Gud ikke har sat dem i gang med at gøre. De vanærer Gud med deres partiskhed og stridighed, og Han vil fordømme begge på samme måde.

Spørgsmålet kan stilles: Skal vi ikke have nogen som helst forbund med verden? Herrens ord skal være vor vejleder. Enhver forbindelse med hedningene og ikke-troende som identificerer os med dem, er forbudt ved ordet. Vi skal drage ud fra dem og være adskilte. Vi skal under ingen omstændigheder kæde os selv sammen med dem, i deres planer eller med deres arbejde. Men vi skal ikke leve ensomme liv. Vi skal gøre alt det gode mod verdslige som vi overhovedet kan. Dette har Kristus givet os et eksempel på. Da han blev indbudt til at spise sammen med toldere og syndere, afviste Han det ikke; for han kunne ikke nå denne klasse på anden måde end at blande sig med den. Ved alle anledninger gav Han dem ordenes og indflydelsens talenter. Han åbnede de samtaletemaer op som førte evige ting interesser for deres sind. Og denne Lærer påbyder os: ”Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i Himlene.” Når det gælder afholdenhedsspørgsmål, at tag stilling uden vaklen. Vær fast som en klippe. Tag ikke del i andre menneskers synder. Uærlig handel i forretninger, med troende eller ikke-troende, bør (483) irettesættes; og hvis irettesættelserne ikke viser reformation, så drag ud fra dem og skil jer ud.

Der er en stor vingård at opdyrke; men så længe kristne arbejder iblandt ikke-troende, skal de ikke se ud som verdslige. De skal ikke bruge deres tid på at snakke politik eller handle som politikere; for derved, giver de fjenden anledning til at komme ind og skabe uoverensstemmelser og disharmoni. Dem i forkyndertjenesten som ønsker at stå som politikere bør få taget deres forkynderlicens fra sig; for dette arbejde har Gud ikke givet til høje eller lave blandt Hans folk. Gud kalder på alle som tjener i ord og lære at støde en bestemt lyd i basunen. Alle som har taget imod

Kristus, prædikanter eller lægfolk, skal rejse sig op og skinne; for den store fare er lige over os. Satan oprører jordens kræfter. Alt i verden er i forvirring. Gud kalder på sit folk at holde det bander højt, som frembærer den tredje engels budskab. Vi skal ikke komme til Kristus gennem noget menneske, men gennem Kristus skal vi forstå det arbejde Han har givet os at gøre for andre.

Gud kalder på sit folk og siger: »Drag bort fra dem, og skil jer ud.« Han spørger om den kærlighed som Han har vist dem må gengældes og åbenbares ved villig lydighed mod Hans bud. Hans børn skal udskille sig selv fra politik, fra enhver alliance med ikke-troende. De skal ikke kæde deres interesser med verdens interesser. »Bevis jeres alliance med mig« siger Han, »ved at stå som Min udvalgte arv, som et folk nidkært for gode gerninger.« Tag ikke del i politiske kampe. Skil jer ud fra verden, og afhold jer fra at bringe tanker ind i menigheden eller skolen, som leder til strid og uorden. Uenighed er den moralske gift som selviske mennesker indtager i systemet. Gud ønsker at Hans tjenere skal få klare begreber, sand og ædel værdighed, så deres indflydelse kan demonstrere sandhedens kraft. Kristenlivet skal ikke være et vilkårligt og følelsesbelastet liv. Sand kristen (484) indflydelse, der udøves for at udføre det arbejde Gud har lagt til rette, er en dyrebar hjælp, og den må ikke forenes med politik, eller bindes til forbund med ikke-troende. Gud skal være det tiltrækkende midtpunkt. Alle menneskesind som Helligånden bearbejder vil blive mættet hos Ham.

Gud kalder på lærere på vore skoler at de ikke skal interessere sig for politiske spørgsmål. Tag Gudskundskaben med ind på vore skoler. Jeres opmærksomhed vil henledes til verdslige kloge mænd, som ikke er kloge nok til at forstå hvad Bibelen siger om lovene i Guds rige; men vend jer fra disse til Ham som er al kilden til al visdom. Søg først Guds rige og Hans retfærdighed. Gør dette til det første og sidste. Søg alvorligt at kende Ham, som kender det evige liv rigtigt. Kristus og Hans retfærdighed er sjælens frelse. Lær de små børn, hvad lydighed og underdanighed betyder. Videnskab, litteratur, malerkunst og musik og alt hvad verdens lærdom kan undervise i, skal ikke sættes som det første på vore skoler. Lad kendskabet til Ham, som vort evige kredser sig omkring, få førstepladsen. Indplant det i de studerendes hjerter som besmykker karakteren og udruster sjælen, gennem Åndens helligelse, og lære lektier fra den største Lærer, verden nogen sinde har kendt. Derved vil de studerende udrustes

til at blive arvinger til Guds rige. — *brev 95, 16. juni, 1899.*

Videre studium

Guds hensigt med vore unge i dag, *The Youth's Instructor*, 22., 29., juni 1899
Ægteskaber, klog og ukloge, *The Youth's Instructor*, 10. august, 1899
Selvkultur, *The Youth's Instructor*, 17. august, 1899
Sand uddannelse, *The Youth's Instructor*, 31. august, 1899
(485) Behov for reform i vort uddannelsesarbejde, Generalkonferensens daglige bulletin, 6. marts, 1899
Livets træ og kundskabens træ, Generalkonferensens daglige bulletin, 6. marts, 1899
Menighedsskolernes behov, Generalkonferensens daglige bulletin, 6. marts, 1899
Apostlen Paulus og manuelt arbejde, *The Review and Herald*, 6., 13. marts, 1900
Den studerendes privilegier og ansvar, *The Youth's Instructor*, 3., 10., maj 1900
Salomons eksempel, *The Bible Echo*, maj, 1900
Vore ord, *The Youth's Instructor*, 26. juli, 1900
Vor indflydelse, *The Youth's Instructor*, 2. august, 1900
En lektie fra Daniels erfaring, *The Youth's Instructor*, 6. september, 1900
Ord til de unge, *The Youth's Instructor*, 25. oktober, 1900
Den brændende tornebusk, *The Youth's Instructor*, 13. december, 1900
Fra det naturlige til det åndelige, *Kristi lignelser*, 17-27
Talenterne, *Kristi lignelser*, 325-369
Børnemøder og menighedsskoler, *Vidnesbyrd for menigheden*, 6:105-109
Behov for uddannelsesreform, *Vidnesbyrd for menigheden*, 6:126-140
Forhindringer i uddannelsesreformen, *Vidnesbyrd for menigheden*, 6:141-151
Lærernes karakter og arbejde, *Vidnesbyrd for menigheden*, 6:152-161
Ord fra en guddommelig instruktør, *Vidnesbyrd for menigheden*, 6:162-167
Skolehjem, *Vidnesbyrd for menigheden*, 6:168-170
Industriel reform, *Vidnesbyrd for menigheden*, 6:176-180
Avondale skolens landbrug, *Vidnesbyrd for menigheden*, 6:181-198
Menighedsskoler, *Vidnesbyrd for menigheden*, 6:193-205
Skoleledelse og finansiering, *Vidnesbyrd for menigheden*, 6:206-218
Vigtigheden af stemmeoptræning, *Vidnesbyrd for*

menigheden, 6:380-383
Hjælp til vore skoler, *Vidnesbyrd for menigheden*, 6:468-478
Lediggang er synd, *The Youth's Instructor*, 31. januar, 7. februar, 1901
Vor pligt som forældre, *Signs of the Times*, 3. april, 1901
Hvordan kritik imødekommes, *The Youth's Instructor*, 4. april, 1901
Ingen andre guder end mig, *The Review and Herald*, 10. september, 1901
Moderens arbejde, *Signs of the Times*, 1. januar, 1902
Guds hensigt med de unge, *The Youth's Instructor*, 13. februar, 1902
Lektier til mødre *Signs of the Times*, *Signs of the Times*, 26. februar, 1902
Arbejdets velsignelse, *The Youth's Instructor*, 27. februar, 1902
Hvad skal den unge læse? *The Youth's Instructor*, 9. oktober, 1902
Indflydelsesrige centre, *Vidnesbyrd for menigheden*, 7: 231-234
Til lærerne på vore skoler, *Vidnesbyrd for menigheden*, 7: 267-276
Den guddommelige lærer, *The Youth's Instructor*, 19. marts, 1903
Så ved alle vande, *The Review and Herald*, 14. juli, 1903
Ord til forældre, *Signs of the Times*, 16. september, 1903
Lektier fra Daniels liv, *The Youth's Instructor*, 23. april -2. februar, 1904
1903 Publiceringen af bogen book "uddannelse (Se indholdsfortegnelsen for de forskellige emner)
Lektier fra Daniels liv, *The Youth's Instructor*, 8. marts, 1904
Samarbejde mellem hjem og skole, *The Review and Herald*, 21. april, 1904

Så ved alle vande

(487) På invitation deltog jeg i et møde er blev holdt i Heraldsburg i forbindelse med skoleårets afslutning, d. 29. maj, 1903. Jeg blev glad for at se at lærer og elever være enige om at ikke gennemgå de trættende og nyttesløse ceremonier der sædvanligvis følger med en skoleafslutning, og at alles kræfter til allersidst blev brugt til et udbytterigt studium.

Fredag morgen blev eksamensbeviserne hurtigt givet til dem som de var skrevet til, og så kunne studerende og lærer gå sammen til et opsamlingsmøde, hvor mange fortalte om de gode ting de havde fået frit fra Gud i løbet af året.

Sabbats morgen talte jeg til en stor tilhørerskare i Healdsburg-menighedens rummelige mødehus. Studerende og lærere sad oppe foran, og jeg fik privilegiet at vise dem deres ansvar som Guds medarbejdere. Frelseren kalder på vore lærere og studerende at yde en virkningsfuld tjeneste som menneskefiskere.

Om aftenen blev en stor tilhørerskare samlet i menigheden for at lytte til et musikprogram af bror Beardslee og hans elever. God sang er en vigtig del af Gudstilbedelsen. Jeg er glad for at bror Beardslee træner sine studerende, så at de kan være sangevangelister.

Jeg blev meget glad for det jeg så på skolen. I løbet af forløbne år havde den vist stor fremgang. Både lærere og elever når højere og højere op i det åndelige liv. I løbet af sidste år, var der bemærkelsesværdige mange omvendelser. Tabte får er blevet fundet og bragt tilbage til folden. — *The Review and Herald*, 14. juli, 1903.

Arbejdet på vore oplæringskoler

(488) Arbejdet på vore colleges og oplæringskoler bør styrkes år for år.

Ingen tid at spille

Tiden er kort. Overalt er der brug for medarbejdere for Kristus. Der bør være et hundrede alvorlige, trofaste medarbejdere i hjemme- og udenlandske missionsmarker hvor der nu er en. Hovedvejene og bivejene er stadig ubearbejdede. Der bør fremholdes presserende grunde for dem, som nu burde engageres i missionsarbejde for Mesteren.

De tegn som viser at Kristi komme er nær, opfyldes hurtigt. Herren kalder vore unge til at arbejde som kolportører og evangelister, at gå fra dør til dør på steder som endnu ikke har hørt om sandheden. Han taler til vore unge mænd, der siger: "I tilhører ikke jer selv? I er jo købt og prisen betalt; ær derfor Gud i jeres legeme!" Dem som vil gå ud og arbejde under Guds ledelse vil velsignes forunderligt. Dem som i dette liv gør deres bedste vil blive udrustet til det fremtidige, evige liv.

Herren kalder frivillige, som vil tage stilling fuldt og fast på hans side og forpligte sig til at forene sig med Jesus af Nazareth i at udføre det arbejde som nødvendigvis må gøres nu i denne tid.

Der er mange unge mænd og kvinder iblandt os som, hvis de ikke har andre grunde, vil det være naturligt at tage flere års studier i Battle Creek. Men vil det betale sig? Talenterne hos Guds folk skal bruges på at give det sidste nådesbudskab til verden. Herren kalder på dem der er knyttet til vore sanatorier, forlagshuse og andre institutioner til at lære de unge at gøre evangelisk arbejde. Vor tid og vore penge må ikke bruges så (489) meget på at oprette sanatorier, fødevarefabrikker, fødevarelagre og restauranter, så andre arbejdslinjer forsømmes. Unge mænd og unge kvinder som engageres i forkyndertjenesten, i bibelarbejdet, og i kolportagearbejdet, bør ikke bindes til mekanisk beskæftigelse.

De unge skal opmuntres til at gå på vore skoler, som bør blive mere og mere lig profetskolerne. Vore skoler er blevet oprettet af Herren; og hvis de ledes i harmoni efter hans hensigt, vil de unge som sendes til dem, hurtig være forberedte på at engagere sig i forskellige grene af missionsarbejdet. Nogle vil oplæres gå ind på marken som missionssygeplejersker, nogle som kolportører, nogle som evangelister, nogle som lærere, og nogle som evangelieprædikanttjenere.

Herren har tydeligt instrueret mig at vore unge folk ikke skal opmuntres til at bruge så meget af deres tid og kræfter på lægemissionsarbejdet sådan som det er sket på det sidste. Den instruktion de får om bibellære udruster dem ikke til at gøre det arbejde ordentligt, som Gud har betroet sit folk.

Satan bestræber sig alvorligt på at lede sjæle bort fra de rigtige principper. Folkeskarer som bekender at tilhøre Guds sande kirke falder under fjendens bedrag. De ledes til at fravige deres alliance med den velsignede og eneste fyrste.

En nuværende pligt

Alle vort samfunds college'er og oplæringskoler bør gøre uddannelsen absolut nødvendig for evangelister og for kristne forretningsmænd. De unge og de lidt ældre i årene, som føler det er deres pligt at udruste sig selv til et arbejde hvor de skal vise lovbealede prøver i gennem, bør kunne sikre at alt som er nødvendigt på vore unionskonferensers oplæringskoler er absolut nødvendigt, uden at kunne komme til Battle Creek efter deres forberedelseseksamen.

(490) Bøn vil udrette undere for dem som giver sig selv til bøn, våge dertil. Gud ønsker at vi alle skal være i en ventende og håbefuldstilstand. Hvad han har lovet, vil han gøre; og hvis der er lovmæssige krav der gør det nødvendigt at

lægestuderende skal tage et bestemt forberedelsesstudiekursus, så lad vore colleger undervise i de nødvendige tillægskurser, på en pålidelig kristen uddannelsesmåde. Herren har vist sit mishag over at så mange af vore folk tager til Battle Creek; og da han ikke ønsker så mange skal tage dertil, bør vi forstå at han ønsker at vore skoler på andre steder skal have tilstrækkelig lærerkraft, og gøre det arbejde godt, som skal gøres. De bør kunne føre deres studerende til det litterære og videnskabelige stude, som er nødvendigt. Mange af disse krav er blevet stillet, fordi så meget af forberedelsesarbejdet der gøres i almindelige skoler er overfladisk. Lad al vort arbejde være grundigt, pålideligt og oprigtigt.

På vore oplæringsskoler, skal Bibelen være basis for al uddannelse. Og ved de obligatoriske studier, er det ikke nødvendigt at vore læger tager anstødelige bøger med ind, som Herren har instrueret ikke skal bruges på vore skoler. Ud fra det lys som Herren har givet mig, ved jeg at vore oplæringsskoler på forskellige arbejdsmarker bør sættes i bedst mulig position så de unge kvalificeres til at bestå de prøver som statslovene har lavet for lægestuderende. Her bør der være det allerbedste undervisningstalant, så vore skoler kan komme frem til den nødvendige standard.

Men lad ikke unge mænd og unge kvinder på vore skoler blive anvist at tage til Battle Creek for at få en forberedelseksamen. Alt er overfyldt i Battle Creek som gør det til et dårligt sted at få en ordentlig uddannelse for kristne medarbejdere. Fordi der ikke er givet agt på advarslerne om at samle opgaverne i et center, har Herren ladet to af vore institutioner (491) fortære af brand. Også efter at dette tydelige mishag kom frem, er hans advarsler ikke fulgt. Sanatoriet er her stadig. Var det blevet delt ud på flere forskellige steder, og arbejdet og indflydelsen virke på forskellige steder, hvor meget mere ville Gud ikke være æret! Men nu hvor sanatoriet er blevet genopbygget, må vi gøre vort allerbedste for at hjælpe dem, som kæmper med mange vanskeligheder.

Lad mig gentage: Det er ikke nødvendigt at så mange af vore unge i dag studerer medicin. Men for dem som tager lægestudier, bør unionskonferensens oplæringsskoler give gode muligheder til at få en forberedende eksamen. Derved kan de unge i hver unionskonferens oplæres nær hjemmet, og spares for særlige fristelser som er med i arbejdet i Battle Creek. — *The Review and Herald, 15. oktober, 1903.*

Skal vi bosætte os omkring vore institutioner?

(492) Jeg har fået et særligt lys om at flytte vore forlagshuse, sanatorier og skoler ud af byerne, på steder der er bedre for vort arbejde, hvor dem der er knyttet til institutionerne ikke vil udsættes for bylivets fristelser. Især vore skoler bør være borte fra byerne. Det er ikke til vore institutionsmedarbejdernes åndelige bedste at blive placeret i byerne, hvor fjendens fristelser er over alt.

De instrukser der gives om at flytte forlagsarbejdet fra Battle Creek til et landligt sted nær Washington, D. C., var klart og udtrykkeligt, og jeg håber alvorligt at dette arbejde må fremskyndes.

Der er også givet instrukser om at Pacific-trykkeriet skal flytte fra Oakland. Efterhånden som årene er gået, er byen vokset, og det er nu nødvendigt at oprette trykkeristedet på et mere landligt sted, hvor der kan skaffes land til de ansatte. Dem som er knyttet til vore forlagskontorer er nød til at bo i tætbefolkede byer. De bør have anledning til at oprette hjem, hvor de vil kunne bo uden at få en høj løn.

Eleverne på vore forlagshuse bør få en mere faderlig omsorg end de har haft. De skal have en grundig oplæring i forskellige linjer i trykkerierhvervet; og de skal også have enhver anledning til at kende Bibelen; for de tider er nær hvor troende vil spredes til mange lande. Medarbejderne på vore forlag skal lære at det vil sige at være vor Herre Jesu Kristi oprigtige efterfølgere. Førhen, er mange sjæle blevet efterladt uden opmærksomhed. De har ikke lært hvad den oprigtige gudsfrygt omfatter. (493) Ikke alle dem som bærer ansvar har levet det kristne liv.

Behov for helligede medarbejdere

Jeg lyttede til de ord en der forstår fortiden, nutiden og fremtiden udtalte. Der blev givet en meget alvorlig fremstilling, og skildrede de karaktertræk de skulle være i besiddelse af, som accepteres at være med til bære åg på vore institutioner. Disse institutioner behøver mænd som er mådeholdne med at acceptere tidsperioden helt ud. Gud forbyde at mænd som ikke har lært at styre sig selv, og som forsømmer deres egen karakteropbyggelse for at lave planer for nogen andre, bør bringes ind på vore institutioner i Washington, D. C., og Mountain View, Cal.

Medarbejderne på vore institutioner skal give agt på den instruktion Kristus giver. Når sandheden bliver i deres hjerter med ansvar, når de vandrer i lyset fra Guds ord, vil de yngre medarbejdere ønske at forstå de ord bedre, som de hører i Guds folks forsamling. De spørger efter uddybende forklaringer, og der vil være særlige stunder til at søge Herren og studere hans Ord. Der er et stille rum, eller nogle tilbagetrukne pletter på landet hvor Kristus forklarede sine disciple de lignelser som han lagde frem for skarerne. Dette er det arbejde vi har brug for at gøre for de unge i vore forlagshuse.

Tendens til at kolonisere

Dem som er nød til at bosætte sig nær vore institutioner bør passe på hvordan de sender glødende efterretninger ud fra stedet. Der er folk overalt som er hvileløse og ikke tilfredsstillende, og som længes efter at komme til et sted hvor de bedre kan tænke over, end deres nuværende omgivelser. De tænker at hvis de kunne få arbejde i forbindelse med en af vore institutioner, vil de have en bedre chance til at tjene til levebrød.

(494) Dem som fristes til at samle sig om vore institutioner bør forstå at det er dygtige medarbejdere der er brug for, og at tunge byrder falder på alle som er ordentlig knyttet til arbejdet. Dem som er knyttet til vore institutioner må være producenter såvel som forbrugere. Til dem, som ønsker at ændre deres placering, og bosætte sig nær vore institutioner, vil jeg sige: Tror I at I ved at bosætte jer nær en institution vil kunne få et levebrød uden problemer eller hårdt arbejde? Har I rådført jer med Herren om dette? Har I bevis for at jeres ønske at ændre placering er fri af selviske motiver, og være til Guds ære?

Dem som er på vore institutioner har fået breve, og der er gjort noget, ser vi at mange ønsker at få et hjem nær disse institutioner. Mit sind er betyngtet af forviklinger om dette, fordi jeg har fået instrukser fra Herren om den indflydelse der udøves på enkeltpersoner og vort arbejde for vort folk, der selvisk samler sig omkring vore institutioner.

Jeg har i årevis, med ofte gentagede advarsler, bevidnet over for vort folk, at Gud ikke er tilfreds med at se familier forlade de mindre menigheder, og samle sig på steder hvor vore forlagshuse, sanatorier, og skoler oprettes, for deres bekvemmelighed, nemheds skyld og for verdslig profit.

I Australien, tog vi ud i skoven og fik et stort landstykke til vor skole. Der blev lagt planer for at

sælge byggeloder til vore brødre nær skolehjem og nær mødehuset. Men jeg blev instrueret til at protestere imod at familier fik lov at bosætte sig nær vore skolehjem. Det råd jeg fik var at det ville være meget bedre for familierne ikke at bo nær skolen, og ikke bo så tæt på hinanden.

De som føler sig fristet til at slå sig ned nær vort forlagshus eller vort sanatorium og vor skole i Takoma Park, burde tage imod råd før de flytter.

Til dem som mener at Mountain View ville være (495) et godt sted at bo, fordi Pacific Press skal bygges her, vil jeg sige: Se heller til andre steder af verden som trænger til det lys som du har modtaget i tro. Husk at Gud har delegeret sit arbejde til hvert enkelt medlem. Vælg et sted hvor du vil have mulighed for at lade dit lys skinne midt i det moralske mørke.

Det er altid sådan når en institution bygges, at mange familier vil bosætte sig i nærheden. Sådan har det været i Battle Creek og i Oakland og næsten på hvert sted hvor vi har en skole eller et sanatorium.

Der er de hvileløse som, hvor de tager hen til nye steder for at bo, stadig vil være utilfreds, fordi utilfredshedens ånd er i deres hjerter, og en ændring af steder ændrer ikke på hjertet. Deres karakter er ikke blevet forfinet og forædlet af Kristi Ånd. De behøver at lære tilfredshedens lektie. De studerer ikke fra årsag til virkning. De søger ikke at forstå karakterens bibeltest, som er nødvendig for sand succes.

Der er mange som er opsat på at skifte arbejdsplads. De ønsker at få de fordele som de tror er på andre steder. Lad dem spørge dem selv hvilken nytte de vil have af at flytte hvis de ikke har lært at være så venlige, tålmodige og hjælpsomme som de er. Lad dem se på sig selv som lyset fra Guds Ord, og så arbejde til det punkt hvor der er behov for forbedringer.

Lad de, som påtænker at flytte til Mountain View huske på at dette ikke er visdom, hvis de ikke kaldes til at knytte sig til forlagsarbejdet. Verden er stor; dets behov er store. Gå, og dan nye centre på steder hvor der er brug for lys. Saml jer ikke på eet sted, og gør den samme fejltagelse som skete i Battle Creek. Der er hundrede af steder, som har brug for det lys Gud har givet jer.

Og uanset hvor du bor, uanset hvilke forhold I er under, så vær sikker på at bringe Guds Ords lære ud i (496) jeres hjem, ind i jeres daglige liv. Søg

Gud som jeres lys, jeres styrke, jeres vej til himlen. Husk på at alle mennesker som Gud har betroet talenter, skal bruges for ham. Lær ved sagtomhedens og ydmyghedens lektier ved Jesu fødder, og arbejd så i Frelserens ånd for dem omkring jer. Gør jeres hjem, i villig lydighed til budene, til et sted hvor Guds ære vil elske at bo. ”Så siger den højt ophøjede, som troner evigt, hvis navn er »hellig«: I højhed og hellighed bor jeg, hos den knuste, i ånden bøjede for at kalde de bøjedes ånd og de knustes hjerte til live.”

Vi har hver især et individuelt arbejde at gøre. Vi skal hellige os selv, legeme, sjæl og ånd, til Gud. Ethvert af hans børn har noget at gøre for hans navns ære og herlighed. Hvorend I er, så må I være en velsignelse.

Hvis der synes at være en spinkel chance for at få et eksistensgrundlag hvor I er, så få det meste ud af alle anledninger. Udtænk kloge planer. Brug alle små evner som Gud har givet jer. Gør jeres pligt for jer selv, bliv bedre i forståelse og tilpasning, dagligt blive bedre til at få det bedste ud af de mentale og fysiske kræfter Gud har givet jer. Han ønsker at I skal være en succes. Han ønsker at I skal være til velsignelse i jeres hjem og i det naboskab som I bor i.

Forældre, hjælp jeres børn til at hjælpe jer og hjælpe hinanden. Vær venlige og betænksomme over for jeres naboer. Lad jeres skinne frem midt i moralsk mørke ved jeres gode gerninger. Hvis I er sande kristne, vil I blive bedre og bedre i stand til at forstå hvad Herrens vilje er, og I vil rykke fremad skridt for skridt i lyset af hans Ord.

Studér Kristi liv, bestræb jer på at følge det mønster Han har givet jer. Spørg jer selv om I har gjort hele jeres pligt for menigheden i jeres hus, og jeres pligt over for jeres naboer. Har I været trofaste til at undervise jeres børn i kristen dannelse? Er der ikke mange (497) anledninger hvor I kan forbedre styringen af jeres hjem? Forsøm ikke jeres børn. Lær at disciplinere jer selv, så I kan være jeres børn og jeres naboers respekt værdig. Hvis Kristus ikke bliver i jeres hjerter, hvordan kan I så undervise andre i tålmodighedens og venlighedens lektier som må vise sig i enhver kristens liv? Vær sikker på at I holder jer på Herrens vej, og så underviser alle omkring jer i sandheden. — *The Review and Herald, June 2, 1904.*

Videre studium

Oplære børn til Gud, *The Review and Herald*, 8. september, 15. september, 1904
Hvordan skal vore unge oplæres, Vidnesbyrd for

menigheden, 8:221-230

Gud i naturen, samme, 8:239-243

En personlig Gud, samme, 8:263-278

En falsk og sand kendskab til Gud, samme, 8:279-289

Fare for spekulativ kundskab, samme, 8:290-308

Det falske og sande i uddannelse, samme, 8:305-311

Vigtigt at søge sand kundskab, samme, 8:312-318

Kundskaben modtages gennem Guds ord, samme, 8:319-328

Lektier fra Daniels liv, *The Youth's Instructor*, 4. april, 1905

Instrukser til hjælpere og studerende i Tahoma, *The Review and Herald*, 27. april, 1905.

Lektier fra Salomons liv, nr 20

(498) “Skil jer ud”

Som overhoved for et folk, som er sat som lys for omkringboende folk, har Salomon bragt stor ære til universets Herre ved et lydigt liv. Han kunne have opmuntret Guds folk til at undgå de ondt som blev praktiseret hos de omkringliggende folk. Han kunne have brugt sin gudgivne visdom og indflydende kraft til at organisere og lede en stor missionsbevægelse til at oplyse dem som ikke kender til Gud og hans sandhed. Derved kunne store skarer være vundet til en alliance med kongernes Konge.

Satan kender godt resultaterne som kommer af lydighed, og i de første år af Salomons regering – herlige år på grund af kongens visdom, godgørenhed og oprigtighed – søgte han at bringe en indflydelse ind som lumsk ville underminere Salomons loyalitet mod princippet, og få ham til at skille sig fra Gud. Og at fjenden havde succes med sine anstrengelser, kender vi fra skriften: »Bespogrede Salomo sig med Faraos, ægypterkongen, idet han ægtede Faraos datter; og han førte hende ind i Davidsbyen.«

Ved at danne en alliance med en hedensk nation, og besegle det med ægteskab med en afgudsprinsesse, lod Salomon hån om de kloge tilvejebringelser Gud havde gjort for at fastholde sit folks renhed. Hans håb om at hans ægyptiske hustru måtte omvendes, var kun en spinkel undskyldning for synden. I sin overtrædelse af et direkte påbud - at holde sig adskilt fra andre folk, - forenede kongen sin styrke med kødets arm.

I en tid underkendte Gud, i sin medfølgende barmhjertighed, denne forfærdelige fejltagelse.

Salomons hustru blev omvendt; og kongen kunne, ved en klog handling, have gjort meget for at bremse de onde kræfter som hans klogskab havde sat i gang. (499) Salomon begyndte at miste Kilden for hans kraft og herlighed af syne. Tilbøjelighed vinder magt over fornuft. Eftersom hans selvsikkerhed blev større, søgte han at gennemføre Herrens hensigt med sin egen vej. Han besluttede at politiske og handelsalliancer med omkringliggende folk vil give dem kendskab til den sande Gud; og derved gik han i en uheldig alliance med folk efter folk. Disse alliance blev ofte beseglet med ægteskab med hedenske prinsesser. Jehovas bud blev sat til side og omgivne folks skikke sat først.

Under Salomons forfald, gik Israels åndelige forfald ret hurtigt. Hvordan kunne det have ellers være sket, når deres konge forenede sig med sataniske agenter? Gennem disse agenter arbejdede fjenden på at forvirre folks sind med hensyn til sand og falsk tilbedelse. De blev et let bytte. Det blev en almindelig praksis at gifte sig med hedningene. Israelitterne mistede hurtig deres afsky for afgudsdyrkelse. Hedenske skikke blev indført. Afgudsdyrkende mødre opdrog deres børn til at overholde hedenske ritualer. Den hebræiske tro blev hurtig et miks af forvirrede idéer. Samkvem med andre folk bragte israelitterne i indgående kontakt med dem som ikke elskede Gud, og deres egen kærlighed til ham blev meget mindre. Deres fine sans for Guds høje og hellige karakter formindskedes. Da de nægtede at følge på lydighedens sti, overførte de deres alliance til Satan. Fjenden glæde sig i sin succes med at udviske det guddommelige billede fra folks sind, som Gud havde valgt som sine repræsentanter. Ved blandingsægteskaber med afgudsdyrkere og stadige forbund med dem, fik Satan det ud som han længe havde arbejdet på, - et nationalt frafald.

Ubibelske alliancer

Herren ønsker at hans tjenere skal bevare deres hellige og særlige karakter. »Træk ikke i ulige åg med (500) de vantro,« lyder buddet; »thi hvad har retfærdighed og lovløshed med hinanden at skaffe? eller hvad fællesskab er der mellem lys og mørke? hvordan kan Kristus stemme overens med Beliar? eller hvordan kan den troende have lod og del med den vantro? hvordan kan Guds tempel og afguder have med hinanden at gøre? Vi er jo den levende Guds tempel, thi Gud har sagt: »Jeg vil bo og vandre iblandt dem og være deres Gud, og de skal være mit folk.« Derfor: »Drag bort fra dem, og skil jer ud, siger Herren, Og »rør ej noget urent, så vil jeg tage imod jer og være jer en Fader og I skal være mine sønner og døtre, siger Herren, den Almægtige.«

Aldrig før i jordens historie har denne advarsel været mere gældende end nu. Mange bekendende kristne tror at de, ligesom Salomon, kan forene sig med den ugudelige, fordi deres indflydelse over dem, som gør fejl vil være gavnlige; men for ofte forlokket og overvindes de, og opgiver deres hellige tro, hellige principper, og skilder sig selv fra Gud. Et falsk skridt fører til et andet, indtil de til sidst sætter sig selv der hvor de ikke kan håbe på at bryde den kæde der brinder dem.

Den kristne unge bør være meget omhyggelig med hensyn til at slutte venskab med nogen og i valget af livsledsager. Pas vel på, at ikke det, som du nu tror er det rene guld, skal vise sig at være dårligt metal. Verdslig forbindelse vil lægge stene på din vej, når du vil tjene Gud, og mange sjæle er blevet ruinerede ved ulykkelige forbindelser, både forretningsforbindelser og ægteskabelige, med sådanne, som ikke kan forædle eller opløfte. Guds folk bør ikke vove sig ind på forbudt grund. Ægteskab mellem troende og vantro er forbudt af Gud, men det uomvendte hjerte følger ofte sine egne ønsker, og der er blevet indgået ægteskaber, som Gud ikke har kunnet sanktionere. Men for ofte følger det uomvendte hjerte sine egne ønsker, mange mænd og kvinder er uden håb og uden Gud i verden. Deres ædle higen er døde; med en kæde af omstændigheder holdes de i Satans net. Dem som herskes af lidenskaber (501) og impulser vil få en bitter høst at høste i dette liv, og deres handlevej fører til tab af deres sjæle.

Institutioners arbejde

Dem som sættes i Herrens institutioners varetægt har behov for meget styrke og nåde til at bevare Guds kraft, så de skal ikke vandre imod sandhedens hellige princip. Mange, rigtig mange har en meget tung opfattelse af deres pligt at bevare sandheden i sin renhed, ubesmittet af en forkert tidlige levn. De er i fare for at tage for let på sandheden, og derved give mennesker indtryk at det har lidt betydning hvad vi tror, hvis vi ved at gennemføre menneskelig påtænkte planer, kan ophøje os selv over for verden ved at have en høj stilling, og indtage den højeste sæde.

Gud kalder på mennesker, hvis hjerter er oprigtige som stål, og som vil stå fast i renhed, upåagtet af omstændighederne. Han kalder på mennesker som vil forblive adskilt fra sandhedens fjender. Han kalder på mennesker som ikke tør at gribe sin kødelige arm og gå i partnerskab med verdslige, for at sikre midler til at fremme sit arbejde – endog for institutionernes bygninger. Med sit forbund med ikke-troende, sikrede Salomon sig en overdådighed af guld og sølv, men hans velstand vise sig om hans ruin.

Mennesker i dag er ikke klogere end han, og de er lige så tilbøjelige til at give efter for den påvirkning, som forårsagede hans fald. I tusinde år har Satan fået erfaringer med at bedrage; og for dem som lever i denne tidsalder kommer han med næsten overvældende kraft. Vor eneste sikkerhed er lydighed mod Guds Ord, som er blevet givet os som en sikker vejleder og rådgiver. Guds ord i dag skal holde os selv på afstand og adskilt fra verden, dens ånd, og dens indflydelse.

»Drag bort fra dem, og skil jer ud.« Skal vi høre Guds stemme og adlyde, ellers gøre et halvgjort arbejde i den sag, og prøve at tjene Gud og Mammon? (502) Der er et alvorligt arbejde for hver enkelt af os. Retmæssige tanker, rene og hellige hensigter, kommer ikke naturligt til os. Vi skal kæmpe for dem På alle vore institutioner, vore forlagshuse og colleges, og sanatorier, rene og hellige principper på slå rod. Hvis vore institutioner er det Gud har påtænkt de burde være, vil dem som er knyttet til dem, ikke efterligne verdslige institutioner. De vil stå som særlige, styrede og kontrollerede af bibelstandarder. De vil ikke komme i harmoni med verdens principper for at få støtte. Ingen motiver vil have styrke nok til at bevæge dem fra pligtens lige linje. Dem som er under Guds Ånds kontrol vil ikke søge deres egne fornøjelser og forlystelse. Hvis Kristus bor i sin menigheds medlemmers hjerte, vil de besvare kaldet: »Drag bort fra dem, og skil jer ud.« »Tag ikke del i hendes synder.«

Gud vil at vi skal lære de højtidelige lektier at vi udvirker vor egen skæbne. Den karakter som vi danner i dette liv afgør om vi er egnede til at leve gennem de evige tider eller ej. Intet menneske kan med sikkerhed både tjene Gud og Mammon. Gud er helt i stand til at bevare os i verden, men ikke af verden. Hans kærlighed er ikke usikker og svingende. Han overvåger altid sine børn med en omsorg der ikke kan måles og er evig. Men han forlanger at vi skal give ham vor udelte loyalitet. »Ingen kan tjene to herrer; han vil jo enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden. I kan ikke tjene både Gud og mammon«.

Salomon blev begavet med forunderlig visdom; men verden drog ham bort fra Gud. Vi må være ivrige for at passe godt på vore sjæle, så verdens bekymringer og tiltrækning ikke optager den tid der bør bruges på evige ting. Gud advarede Salomon om hans fare, og i dag advarer han os om at ikke bringe vore sjæle i fare ved venskab med verden. »Drag bort fra dem,« beder han indstændig, »og skil jer ud, . . . (503) Og »rør ej

noget urent, så vil jeg tage imod jer og være jer en Fader og I skal være mine sønner og døtre, siger Herren, den Almægtige.«—*The Review and Herald*, februar 1, 1906.

Videre studium

Lektier i sparsomhed og selvfornægtelse, *The Youth's Instructor*, 10. september, 1907.

Lærere som eksempel på kristen renhed

(504) Jeg har et budskab til lederne for vore uddannelsesinstitutioner. Jeg er instrueret til at henlede enhvers opmærksomhed, som har en ansvarsbetyngt stilling, til den guddommelige lov som basis for al opførelse. Jeg begynder at henlede opmærksomheden på loven, der blev givet i Eden, og til lydighedens løn og ulydighedens straf.

Som konsekvens af Adams overtrædelse, blev synden indført til den pletfrie verden som Gud havde skabt, og mænd og kvinder blev mere og endnu mere frække i overtrædelserne af Hans lov. Herren så ned på den forhærdede verden, og besluttede at Han måtte vise overtræderne Sin magt. Han fik Noa til at kende Sine hensigter, og instruerede ham i at advare folk, medens arken blev bygget, hvori de lydige kunne få ly, indtil Guds vredes harme var ovre. I et hundrede og tyve år proklamerede Noa advarselsbudskabet til verden før syndfloden; men kun nogle få angrede. Nogle af tømmerne han ansatte til at bygge arken, troede budskabet, men døde før vandfloden; andre af Noas nyomvendte faldt fra. Der var kun få retfærdige mennesker på jorden og kun otte levede at indtage arken. Disse var Noa og hans familie.

Den oprørske slægt blev fejlet bort af vandfloden. Døden var deres del. Idet den profetiske advarsel blev opfyldt, at alle som ikke holdt himlens bud skulle drikke flodens vande, så blev Guds ords sanddruelighed eksemplificeret.

Efter vandfloden voksede folkemængderne straks på jorden, og ondskaben tog også til. Afgudsdyrkelse blev næsten universel, og til sidst lod Herren de hårdhertede overtrædere følge deres onde veje, medens Han valgte Abraham, fra Sems linje, og gjorde ham til Sin lovs lovlige for fremtidige (505) slægter. Han fik budskabet: »Drag ud fra dit land, fra din slægt og din faders hus til det land, jeg vil vise dig«. Og Abraham

adlød i tro. »Skønt han ikke vidste, hvor han kom hen.«

Abrahams sæd blev mangedoblet, og til sidst tog Jakob og hans sønner og deres familier ned til Ægypten. Her opholdt de og deres efterkommer sig i mange år, indtil Herren til sidst kaldte dem til at drage ud, og lede dem ind i Kanaans land. Det var Hans hensigt at gøre dette folk til folkets slaver, som åbenbarer Hans karakter for verdens afgudstilbedende nationer. Var de lydige mod Hans ord, ville de hurtigt være kommet ind i det forjættede land. Men de var ulydige og oprørske, og de rejste rundt i ørkenen i fyrretyve år. Kun to voksne, som forlod Ægypten kom ind i Kanaan.

Det var under israelitternes ørkenvandring, at Gud gav dem Sin lov. Han ledte dem til Sinai, og proklamerede der de ti bud midt i blandt ærbødige og storslåede scenerier.

Vi har gavn af at studere de forberedelser Israels forsamling havde af at høre loven. »I den tredje måned efter israelitternes udvandring af Ægypten, på denne dag nåede de Sinaj ørken. De brød op fra Refdim og kom til Sinaj ørken og slog lejr i ørkenen. Der slog Israel lejr, lige over for bjerget, men Moses steg op til Gud. Da råbte Herren til ham fra bjerget: »Dette skal du sige til Jakobs hus og kundgøre for Israels børn: I har set, hvad jeg gjorde ved ægypterne, og hvorledes jeg bar eder på ørnevinger og bragte eder hid til mig. Hvis I nu vil lyde min røst og holde min pagt, så skal I være min ejendom blandt alle folkene, *thi mig hører hele jorden til.*«

Hvem skal da betragtes som Hersker over folkene? – Herren den Almægtige. Alle konger, alle herskere, og folk, er Hans under Hans styring og regering.

(506) »Da gik Moses hen og kaldte folkets ældste sammen og forelagde dem alle disse ord, som Herren havde pålagt ham.«

Hvad var forsamlingens svar, der talte mere end en million folk?

»Og hele folket svarede, alle som een: »Alt, hvad Herren har sagt, vil vi gøre!« Da bragte Moses Herren folkets svar.»

Derved blev Israels børn benævnt som et særligt folk. Ved en meget højtidelig pagt, blev de pålagt at være sande over for Gud.

Da blev folket pålagt at berede sig til at høre loven. Om morgnen den tredje dag kunne Guds røst høres. Talte ud af det tykke mørke som omgav Ham, idet Han stod på bjerget, omgivet af en ledsaget hær af engle, bekendtgjorde Herren Sin lov.

Gud ledsagede proklamationen af Sin lov ved at vise Sin kraft og herlighed, så Hans folk kunne blive indprentet med grundig ærefrygt for lovens Ophavsmand, himlens og jordens Skaber. Han vil også vise alle mennesker Sin lovs hellighed, vigtighed og varighed.

Israels folk blev overvældet med rædsel. De veg bort fra bjerget med frygt og æresfølelse. Skaren råbte til Moses: »Tal du med os, så vil vi lytte til; men lad ikke Gud tale med os, at vi ikke skal dø!«

Folkenes tankesind, forblindet og fornedret af slaveriet, var ikke forberedt på at påskønne Guds ti buds vidtrækkende principper. For at forpligtelsen til de ti bud kunne forstås bedre og gennemføres, blev der givet yderligere forskrifter, der illustrerede og gjorde de ti bud bedre anvendelige. Modsat tibudsloven, blev disse overbragt privat til Moses, som skulle kommunikere dem til folket.

Da Moses steg ned fra bjerget, og kom »og kundgjorde (507) hele folket alle Herrens ord og alle lovbudene, og hele folket svarede enstemmigt: »Alle de ord, Herren har talt, vil vi overholde.« Da skrev Moses alle Herrens ord op; og tidligt næste morgen rejste han et alter ved foden af bjerget og tolv stenstøtter svarende til Israels tolv stammer. Derefter sendte han de unge mænd blandt israeliterne hen for at bringe brændofre og slagte unge tyre som takofre til Herren. Og Moses tog den ene halvdel af blodet og gød det i offerskålene, men den anden halvdel sprængte han på alteret. Så tog han pagtsbogen og læste den op i folkets påhør, og de sagde: »Vi vil gøre alt, hvad Herren har talet, og lyde ham!« Derpå tog Moses blodet og sprængte det på folket, idet han sagde: »Se, dette er pagtens blod, den pagt, Herren har sluttet med eder på grundlag af alle disse ord.«

Derved blev Israels børn sat til side som et særligt folk, ved en meget højtidelig tjeneste. Påstækelsen af blodet repræsenterede Jesu blodsudgivelse, hvorved mennesker renses fra synd. Endnu en gang havde Herren nogle særlige ord at sige til Sit folk. I anden Mosebog enogtredivte kapitel læser vi:

»Du skal tale til israeliterne og sige: Fremfor alt skal I holde mine sabbater, thi sabbaten er et tegn mellem mig og eder fra slægt til slægt, for at I skal kende, at jeg Herren er den, der helliger eder. . . . Israeliterne skal holde sabbaten, så at de fejrer sabbaten fra slægt til slægt som en evig gyldig pagt: Den skal være et tegn til alle tider mellem mig og israeliterne. Thi i seks dage gjorde Herren himmelen og jorden, men på den syvende hvilede han og vederkvægede sig. Da han nu var færdig med at tale til Moses på Sinaj bjerg, overgav han ham vidnesbyrdets to tavler, stentavler, der var beskrevet med Guds finger.«

(508) Mange andre skriftsteder om Guds loves hellighed blev vist for mig. Sceneri efter sceneri der nåede op til nutiden, gik forbi mig. Det ord Gud talte til Israel blev bekræftet. Folket var ulydig, og kun to af de voksne der forlod Ægypten gik med ind i Kanaan. Resten døde i ørknen. Vi Herren i dag ikke forsvare Sit ord hvis Hans folks ledere forlod Hans bud?

Jeg blev henvist til det fjerde kapitel i Femte Mosebog. Hele dette kapitel skal studeres. Læg særlig mærke til udtalelsen: »Derfor skal du i dag vide og lægge dig på sinde, at Herren og ingen anden er Gud oppe i himmelen og nede på jorden. Og du skal holde hans anordninger og bud, som jeg pålægger dig i dag, for at det kan gå dig og dine børn efter dig vel, og for at du alle dage kan leve længe i det land, Herren din Gud giver dig for altid!«

Det ottende og ellefte kapitel i femte Mosebog betyder også meget for os. Lektierne her er af største betydning, og gives lige så meget til os, som til israelitterne. I det ellefte kapitel siger Gud:

»Se, jeg forelægger eder i dag velsignelse og forbandelse, velsignelsen, hvis I lyder Herren eders Guds bud, som jeg i dag pålægger eder, og forbandelsen, hvis ikke lyder Herren eders Guds bud, men viger bort fra den vej, jeg i dag foreskriver eder, for at holde eder til andre guder, I ikke før kendte til.«

Jeg er blevet instrueret som Guds budbringer, at dvæle særlig ved optegnelsen om Moses' synd og den sørgelige følge, som en højtidelig lektie til dem med ansvarsbetyngede stillinger på vore skoler, og særlig til dem der arbejder som rektorer på disse institutioner.

Om Moses erklærer Guds ord: »Men den mand Moses var såre sagtmodig, sagtmodigere end noget andet menneske på jorden.« Han havde

længe båret over med Israels oprør og (509) opsætslighed. Men til sidst hørte hans tålmodighed op. De var på grænsen til det forjættede land. Men før de gik ind i Kanaan, måtte de vise at de troede Guds løfte. Vandforsyningen ophørte. Her fik de anledning til at vandre i tro i stedet for med øjnene. Men de glemte den ånd der havde dækket deres mangler i så mange år, og i stedet for at vende sig til Gud efter hjælp, knurrede de imod Ham.

Deres råb blev rettet imod Moses og Aron: »Hvorfor førte I Herrens forsamling ind i denne ørken, når vi skal dø her, både vi og vort kvæg? Og hvorfor førte I os ud af Ægypten, når I ville have os hen til dette skrækkelige sted, hvor der hverken er korn eller figener, vintræer eller granatæbler, ej heller vand at drikke?«

De to brødre gik frem foran skaren. Men i stedet for at tale til klippen, som Gud havde anvist, slog Moses vredt på klippen, og råbte: »Hør nu, I genstridige! Mon vi formår at få vand til at strømme frem til eder af denne klippe?«

Bittert og dybt ydmygende kom dommen straks: »Men Herren sagde til Moses og Aron: »Fordi I ikke troede på mig og helligede mig for israeliternes øjne, skal I ikke komme til at føre denne forsamling ind i det land, jeg vil give dem!« Med det oprørske Israel måtte de dø før de krydsede Jordan.

Ud fra Mose erfaring ville Herren at Hans folk skulle lære at når de gør det som ophøjer selvet, så forsømmes Hans arbejde, og Han vanæres. Herren vil imødegå dem som imødegår Ham. Hans navn, og alene Hans navn ophøjes på jorden.

I mere end tyve år er der kommet besynderlige ting ind blandt os på forskellige tidspunkter. De som har været upålidelige, som ikke har ophøjet retfærdighedens principper, behøver nu at søge Herren med dyb sjælsydmyghed, og omvendes, så at Gud helbreder deres overtrædelser.

(510) Ham der står ved skolens hoved, skal interessere sig uforbeholdent for at gøre skolen til det som Herren har planlagt den til. Hvis han er ambitiøs og klatrer højere og endnu højere, hvis han kommer over sit arbejdes virkelige dyder, og over sin enkelthed, og ignorere himlens hellige principper, så lad ham lære fra Moses erfaring at Herren visselig vil vise Sit mishag, fordi han ikke rækker ud efter den standard han har fået.

En skolerektor bør se særlig efter institutionens finansiering. Han bør forstå de principper der ligger bag bogholderi. Han bør nøje rapportere brugen om alle de penge der går gennem hans hænder, for at drive skolen. Skolens fondsmidler skal ikke overtrækkes, men der bør gøres alt for at skolen kan være til gavn. Dem som har fået betroet den finansielle ledelse på vore uddannelsesinstitutioner, må ikke være ligegyldige med brugen af midler. Alt som har med vor skolers finanser at gøre, bør være helt på det rene. Herrens vej må følges nøje, også selvom den ikke er i harmoni med menneskers veje.

Til dem som har ansvar for vore skoler vil jeg sige: Er Gud og Hans lov jeres glæde? Er de principper som I følger sunde, rene og uforfalskede? Er I selv, i praksis, underlagt Guds kontrol? Ser I nødvendigheden af at adlyde Ham i hver enkelthed? Hvis I fristes til at bruge penge, der betales til skolen, til noget der ikke gavner skolen særlig meget, behøver jeres principstandard nøje kritik, så det tidspunkt ikke kommer hvor I vil kritiseres og findes for lette. Hvem er jeres bogholder? Hvem er jeres kasserer? Hvem er jeres forretningsleder? Er de omhyggelige og kompetente? Se på det! Det er muligt at penge ikke bruges rigtigt uden nogen forstår klart hvordan dette skete; og det er muligt at en skole hele tiden lider tab, på grund af dårlig ledelse. De (511) ansvarlige mærker tydeligt dette tab, og alligevel tror de, at de har gjort deres bedste. Men hvorfor lader de gælden vokse? Lad dem, som har ansvar for skolen, se på skolens finansielle situation hver måned.

Mine brødre med ansvar, ophøj loven i Kristi rige og vis den villig lydighed. Hvis I ikke selv er under universets Herskers kontrol, hvordan skal I kunne adlyde Hans lov, som I er pålagt i Hans ord? Dem som sættes i stillinger med autoritet, er dem som fuldt ud må at erkende deres fjøelighed under Guds lov, og vigtigheden af at adlyde alle Hans forlangender.

I nogle henseender, bør mange af dem der er knyttet til vore skoler stå på en højere platform. Vi ved at det er nogles faste mål at være lydig mod alle de ord der udgår fra Guds mund. Disse mænd og kvinder får kraft og forstand til at se forskellen mellem retfærdighed og uretfærdighed. De har den tro der virker ved kærlighed og renser sjælen, og de åbenbarer Gud over for verden.

Vi behøver alle at få en dybere erfaring med Guds ting end vi har fået. Selvet skal dø, og Kristus tager sjælstemplet i besiddelse. Læger, prædikanter, lærere, og alle andre i

ansvarsbetyngede stillinger, må lære Kristi ydmyghed før Han ville kunne åbenbares i dem. For ofte er selvet så vigtigt et agentur i menneskets liv, at Herren ikke vil kunne forme og danne dette menneske. Selvet hersker både til højre og til venstre, og mennesket presser sig frem som det behager ham. Kristus siger til selvet: ”Væk fra Min sti. Han som følger efter Mig, lad ham fornægte sig selv, og tage sit kors op, og følge Mig. Så kan Jeg acceptere ham som Min discipel. For at kunne tjene Mig acceptabelt, må han gøre det arbejde Jeg har givet ham, i harmoni med Mine instrukser.” —*The Review and Herald*, 16. 23. august, 1906.

Det væsentlige i uddannelse

(512) Den nødvendigste uddannelse vore unge kan få i dag, og som vil udruste dem for højere grader i skolen deroppe, er en uddannelse som vil lære dem at åbenbare Guds vilje for verden. Forsømmes denne del af deres opdragelse, og indfører verdslige metoder i vore skoler, medfører det tab for både lærere og studerende.

Lige før Elias blev taget til himlen, besøgte han profetskolerne, og underviste de studerende i de vigtigste punkter i deres uddannelse. De lektioner han gav dem om tidligere besøg, som han gentog nu, gjorde indtryk på de unge, om betydningen af at lægge enkelhedens mærke i ethvert træk i deres uddannelse. Kun på den måde, kunne de modtage himlens form, og gå frem og arbejde på Herrens veje. Hvis de ledes som Gud ønsker at de skal være, vil vore skoler i budskabets afsluttende dage gøre et lignende arbejde, som det er blev gjort på profetskolerne.

Dem som går ud fra vore skoler og involverer sig i missionsarbejdet vil have brug for erfaringer med at dyrke jorden og andre former for manuelt arbejde. De bør få en oplæring som vil udruste dem til at tage ethvert slags arbejde på markerne, som de kaldes til. Intet arbejde vil være mere effektivt end det som de udretter, der har fået en uddannelse i praktisk liv, gå ud forberedt på at undervise ligesom de er blevet undervist.

Med sin lære repræsenterede Frelseren verden som en vingård. Vi vil gøre godt med studere de lignelser som dette symbol bruges i. Hvis jorderne til vore skoler blev opdyrket bedre, de studerende sørgede mere uhildet for bygningerne, ville kærlighed til sport og fornøjelser, som skaber så meget forvirring i vort skolearbejde forsvinde.

Da Herren satte vore første forældre i edens (513) have, var det med formaningen at de ”klædte den” og ”passede den”. Gud havde afsluttet sit skaberarbejde, og havde erklæret at alt var meget godt. Alt blev tilpasset til den ende som den blev gjort til. Medens Adam og Eva adlød Gud, var deres arbejde i haven en fornøjelse; jorden gav af dens overflod, hvad de manglede. Men da mennesker aflagde sin lydighed over for Gud, blev det dømt til at brydes med frø af Satans udsåning, og skaffe sit brød ved sit ansigts sved. Herfra måtte mennesket kæmpe i slid og slæb mod de kræfter mennesket havde føjet sin vilje efter.

Det var Guds hensigt at fjerne det onde med slid, som mennesket havde bragt ind i verden ved sin ulydighed. Ved slidsomhed kunne Satans fristelser sættes ud af kraft, og ondskabens tidevand holdes tilbage. Guds Søn blev overgivet til verden, ved at hans død gjorde soning for verdens synder, lære mennesker ved hans liv hvordan fjendens planer skulle forpurre. Han påtog sig selv menneskenaturen. Kristus indtog sine brødræderes sympati og interesser, og ved et liv i utrættelig arbejde lærte han hvordan mennesker kunne blive Guds medarbejdere, ved at opbygge sit rige i verden.

Hvis dem som har fået undervisning om Guds plan for at uddanne de unge i disse sidste dage, vil overgive deres vilje til Gud, vil han undervise dem om hans vilje og hans vej. Kristus skal være lærere på alle vore skoler. Hvis lærere og studerende vil give ham hans retsmæssige plads, vil han arbejde på at gennemføre genløsningsplanen.

Studerende skal lære at søge Guds råd i bøn. De skal lære at se på deres Skaber som deres ufejlbarlige vejleder. De skal lære overbærenhedens og tillidens lektier, gudsfrygt og venlighed i hjerte. De skal lære udholdenhedens lektie. Deres karakter skal besvare Davids ord: »I Ungdommen er vore sønner som højvoksne planter, vore døtre er (514) som søjler, udhugget i tempelstil.« I alt dette kvalificerer de sig til tjeneste på missionsmarken.

Den studerende som er omvendt har brudt kæden som binder ham til syndens tjeneste, og sat sig selv i det rigtige forhold til Gud. Hans navn står indskrevet i livets Lams bog. Han er under højtidelig pligt til at fraskrive det onde og komme under Guds justits. Ved alvorlig bøn skal han holde fast ved Kristus. Forsømmes dette, nægtes hans tjeneste, er at forspilde den Store Lærers gunst, og blive offer for Satans snarer. Det var

himlens plan, ved Kristi uendelige offer, at bringe mænd og kvinder til Guds yndest igen. Så uddannelse som bringer den studerende i tæt forhold med den Lærer sendt fra Gud, er sand uddannelse.

Guds folk er hans udvalgte redskaber at udvide hans menighed på jorden. De skal søge råd fra Gud. Verdslige fornøjelser og underholdning skal ikke få plads i den kristnes liv. Herrens folks styrke er at følge Hans vej. Deres tro skal være tidelig at gaven er i Guds enbårne Søn. Dette vil gøre sit indtryk på det verdslige menneskes sind. Han som tager stilling på afstand fra verden, og bestræber sig på at blive ét med Kristus, vil have succes med at drage sjæle til Gud. Kristi nåde vil være så tydelig i hans liv, at verden vil få kendskab til ham, at han har været hos Jesus, og lært af ham.

»Gå i dag ud i min vingård,« befaler Frelseren. »Hvad enten I spiser, eller hvad I drikker, eller hvad I end gør, så gør det *alt* til Guds ære.« Lad enhver, som hævder at være den himmelske Konges barn konstant søge at repræsentere Guds riges principper. Lad enhver huske, at han i ånd, i ord og i gerninger skal være loyal og tro mod alle Herrens forskrifter og befalinger. Vi skal være trofaste, tillidsværdige borgere af Kristi rige, så de, (515) som er verdslige vise kan have en sand fremstilling af de rigdomme, den godhed, den barmhjertighed, den mildhed og den høflighed, som karakteriserer Guds riges borgere. —*The Review and Herald*, 24. oktober, 1907.

Et budskab til lærere

(516) Et budskab er blevet givet mig til lærerne på vore skoler. Dem som påtager sig det hellige ansvar der påhviler lærerne, må hele tiden vokse i deres erfaring. De bør ikke være tilfredse med at forblive på lavlandet, men bør altid klatre mod himlen. Med Guds ord i deres hænder, og kærlighed til sjæle peger dem til flid, skal de gå frem skridt for skridt i deres effektivitet.

En dyb Kristen erfaring vil kombineres med det sande uddannelsesarbejde. Vore skoler skal vokse stadigt i den kristne udvikling; og for at kunne dette, bør lærerens ord og eksempel være en stadig hjælp. »I der er levende stene,« erklærer apostlen, »er bygget på et åndeligt hus, et helligt præsteskab, og sender åndelige ofre, antagelige for Gud ved Jesus Kristus.« Det vil være godt for alle lærere og studerende at studere disse ord nøje,

og stille sig selv spørgsmålet: Modtager jeg, gennem den overmådelige nåde der er givet, den erfaring, som et Guds barn, jeg må have for at stadig kunne vokse skridt for skridt til det højere stade?

Lærere må i alle undervisningsfag, forsøge at bibringe lyset fra Guds ord, og vise betydningen af lydighed mod et »Så siger Herren.« Uddannelsen vil være sådan at studerende vil danne de rette principper som vejledning for enhver handling: Dette er den uddannelse som vil forblive gennem evige tider.

Jeg har fået formanende ord til lærere på alle vore etablerede skoler. Vore skolars arbejde må have et andet aftryk end som vore mest populære skoler har. Blot at studere almindelige lærebøger er ikke nok; og mange af de bøger der bruges, er unødige for de skoler som oprettes til studerende (517) med henblik på skolen deroppe. Som resultat deraf, får de studerende på disse skoler ikke den helt perfekte kristne uddannelse. Netop disse studier som de studerende har mest brug for bliver forsømt, for at de ville kunne stå den sidste store eksamination, og udruster dem til missionsarbejde derhjemme og i udlandet. Den uddannelse som der er brug for nu, er den der kvalificerer studerende til praktisk missionsarbejde, og lærer dem at få alle evner under Guds Ånds kontrol. Den lærebog som har den højeste værdi, er den som indeholder Kristi undervisning, lærernes Lærer.

Herren forventer at vore lærer bortdriver disse bøger fra vore skoler, med læresætninger som ikke er i overensstemmelse med Hans ord, og giver plads til de bøger som er af højest værdi. Herrens plan er at lærerne på vore skoler skal overgå verdens visdom i visdom, fordi de studerer Hans visdom. Gud vil blive æret når lærerne på vore skoler, fra højeste grad til lavest, viser verden at deres visdom er mere end menneskers visdom, fordi MesterLæren står ved deres hoved.

Vore lærere behøver hele tiden at være elever. Alle reformer må finde sted hos dem selv, under Guds tugtelse. Deres egne liv behøver at blive reformeret, deres egne hjerter underlægges Kristi nåde. Der bør gives afkald på alle verdslige levevaner og idéer som ikke er i harmoni med Gud.

Da Nikodemus, en lærer i Israel kom til Jesus, for at spørge Ham, lagde Kristus de første principper frem for ham. Selvom Nikodemus havde en ærværdig position i Israel, havde han ikke et sandt begreb om hvad en lærer i Israel er. Han behøvede

undervisning i de første principper i det guddommelige liv, for han havde ikke lært den sande kristne erfarings a-b-c.

Som svar på Kristi undervisning sagde Nikodemus: »Hvordan kan dette ske?« Kristus svarede: »Er du lærer i Israel og forstår ikke dette?« Det samme spørgsmål skal stilles mange som har ansvarsbetyngede stillinger (518) som lærere, læger og evangeliets forkyndertjenere, men som har forsømt det vigtigste i deres uddannelse, det som vil udruste dem til at behandle mennesker på en måde der ligner Kristus.

I den undervisning Kristus gav Sine disciple, og til folk af alle klasser som kom for at lytte til Hans ord, var der det der løftede dem op på højere tanke- og handleniveau. Blev Kristi ord givet til eleven i dag, i stedet for menneskers ord, ville vi se beviser på højere forstand, en klare fatteevne af himmelske ting, et dybere kundskab til Gud, et mere livskraftigt kristenliv. »Sandelig, sandelig siger jeg jer,« sagde Kristus, »den, som tror, har evigt liv. Jeg er livets brød. Jeres fædre spiste manna i ørkenen og døde. Men dette er det brød, som kommer ned fra Himmelen, for at man skal spise af det og ikke dø. Jeg er det levende brød, som er kommet ned fra Himmelen; om nogen spiser af det brød, han skal leve til evig tid.«

»Men da Jesus vidste ved sig selv, at hans disciple knurrede over dette, sagde han til dem: »Forarger det jer? Hvad da, om I får at se, at Menneskesønnen stiger der op, hvor han var før? Det er Ånden, som gør levende, kødet gavner intet; de ord, som jeg har talt til jer, er ånd og er liv.«

Vi er langsomme til at forstå hvor meget vi behøver at studere Kristi ord og Hans arbejdsmetoder. Blev hans lære forstået bedre, vil meget af den undervisning der nu gives på vore skoler værdsættes som dens sande værdi. Det ville kunne ses at meget af det der nu undervises i, ikke udvikler den enkle gudsfrygt i den studerendes liv. Den begrænsede visdom får mindre ære, og Guds ord vil få en mere ærværdig plads

Når vore lærere er sandt omvendte, vil de erfare en sjælshunger efter kendskab til Gud; og som ydmyge elever i Kristi skole, vil de søge at kende Hans (519) retfærdighed. Retfærdige principper vil herske i livet, og vil blive undervist som de principper som hersker i himlens uddannelse. Når lærere forsøger med hele deres hjerte at føre sande principper ind i uddannelsesarbejde, vil Guds engle være tilstede og gøre indtryk på hjerte og

sind. — *The Review and Herald*, 7. november, 1907.

Videre studium

Med hjertets fulde fortsæt, *The Youth's Instructor*, 12. november, 1907
Fra fængselscellen til Ægyptens trone, *The Youth's Instructor*, 17. marts, 1908
Kende Gud, *The Youth's Instructor*, 7. april, 1908
Kloge råd til de unge, *The Youth's Instructor*, 28. april, 1908.

Ressourcer til vore skoler

(520) En appel til prædikanter, læger og lærere i Sydcalifornien

De mænd der står som ledere i alle dele af det sidste evangeliebudskabs højtidelige værk, må opelske og værne om brede synspunkter og idéer. Det er alles privilegium, som bærer ansvar i evangeliets værk, at være dygtige elever i Kristi skole. Ham der bekender at følge Kristus, må ikke ledes af deres egne viljes diktater; hans sind må oplæres til at tænke Kristi tanker, og oplyses til at fatte Guds vilje og vej. En sådan troende vil efterfølge Kristi arbejdsmetoder.

Vore brødre bør ikke glemme at Guds visdom har banet sådan vej for vore skoler at det vil være til velsignelse for alle der deltager i denne virksomhed. Bogen, "Kristi lignelser," blev givet til uddannelsesarbejdet, så de studerende og andre venner af skolerne kan bruge disse bøger, og rejse de nødvendige penge ved at sælge dem, så skolen bliver gældfri. Men denne plan er ikke blevet præsenteret for vore skoler sådan som du burde; lærerne og de studerende er ikke uddannet til at gå i gang med denne bog og gå frimodigt ud og sælge den til gavn for uddannelsesarbejdet.

For lang tid siden burde lærere og studerende på vore skoler have fået mulighed at rejse midler, ved salg af "Kristi lignelser". Når disse bøger sælges vil de studerende tjene Guds sag, og når de gør dette vil de, ved udbredelsen af dyrebart lys, lære uvurderlige lektier i den kristne erfaring. Alle vore skoler burde nu komme med på dette, og gå i gang med at gennemføre den plan vi har fået præsenteret for uddannelse af medarbejdere, for at hjælpe skolerne, og vinde sjæle for Kristi sag.

I byerne Riverside, Redlands, og San Bernardino åbner der sig en missionsmark op for os, som vi endnu kun (521) har rørt ved med fingerspidserne. Der er udrettet et godt arbejde der så vidt vore

medarbejdere er blevet opmuntret til det; men der er brug for midler til at gennemføre arbejdet succesrigt. Det var Guds hensigt at der med salget af "I den store læges fodspor/Vejen til et bedre liv" og "Kristi lignelser" oprejses mange flere midler til vore sanatoriers og skolars arbejde, og at vore folk derved efterlades frie til at give af deres midler til at åbne op for nye missionsmarker. Hvis vore folk vil gå i gang nu, med at sælge disse bøger, som de burde, får vi mange flere midler til at fremføre arbejdet på den måde Herren han vil.

Uanset om salget af "Kristi lignelser" udføres seriøst, har bogen gjort noget godt. Og de lektier som er blevet lært, af dem i dette arbejde, har fået løn for deres anstrengelser. Og nu skal alle vore folk opmuntres til at tage del i dette særlige missionstiltag. Jeg har fået lys om at vore folk bør undervises på alle mulige måder, om at præsentere bøgerne til folk efter bedste metoder.

Jeg er blevet instrueret om at medarbejdere bør være til stede ved vore store samlinger, og undervise vore folk i at så sandhedens frø. Dette betyder meget mere end at instruere i at sælge *Tidernes tegn* og andre tidskrifter. Det indbefatter en grundig undervisning i hvordan bøger som "Kristi lignelser" og "I den store læges fodspor/Vejen til et bedre liv". Disse bøger indeholder dyrebare sandheder, hvorfra læseren kan drage lektier af højeste værdi.

Hvorfor var der ikke et sådant møde, ved jeres lejrmøde [i 1907] hvor denne arbejdslinje blev præsenteret for vore folk? Når I undlader dette, mister I en dyrebare mulighed for at give folk store velsignelser, og I mister også muligheden for at rejse midler til at hjælpe vore institutioner. Mine brødre, lad os opmuntre vore folk til at tage dette arbejde uden yderligere tøven.

Der er nogle som fik erfaring med at sælge (522) helsekost, som nu burde interessere sig for at sælge vore dyrebare bøger; for i dem er der føde til evigt liv. Jeg har fået vist Los Angeles som en frugtbringende mark til salg af "Kristi lignelser" og "I den store læges fodspor/Vejen til et bedre liv". Tusinde af kortvarige beboere og gæster ville blive hjulpet med de lektier som disse bøger indeholder, og dem som har ansvar på vore sanatorier bør handle klogt i denne sag, opmuntre alle, sygeplejersker, sygehjælpere og studerende, til at samle de nødvendige penge, ved dette middel, for at dække de forskellige institutioners udgifter.

Hvorfor er vore folk så træge til at forstå hvad Herren vil have dem til at gøre? Vore ledende medarbejdere burde forberede sig forud så de benytter anledningen ved vore store og små samlinger, til at bringe disse bøger til vore folk, og spørge efter frivillige, som vil give sig til at sælge. Når man går seriøst i gang med dette arbejde, hvilket vore tider påkræver, vil den gældsbyrde der nu påhviler vore skoler formindskes stærkt. Og så vil de folk som nu kaldes til at give mange af deres midler, kunne støtte disse institutioner, være fri for at lægge en større del af deres gaver til missionsarbejdet på andre trængende steder, hvor der endnu ikke er gjort noget særligt.

Der vil komme meget godt ud af at henlede lederne i Kvinders Kristne Afholdsunion, deres opmærksomhed til disse bøger. Vi bør indbyde disse medarbejdere til vore møder, og give dem mulighed for at blive kendt med vore folk. Læg disse dyrebare bøger i deres hænder, og fortæl dem hvad deres gave vil gavne, og dens resultater. Forklar hvordan patienter, ved salg af "I den store læges fodspor/Vejen til et bedre liv" kan komme til sanatoriet og blive helbredt, som ellers aldrig vil kunne blive hjulpet; og hvordan dette middel vil kunne føre til at oprette sanatorier på steder, hvor der er meget brug for dem. Hvis vore sanatorier drives klogt af mænd og kvinder som har Guds frygt for sig, vil de være middel til at få os i forbindelse med (523) medarbejdere i Kvinders Kristne Afholdsunion, og disse medarbejdere vil ikke være langsomme til at se muligheden i denne sundhedsgren i vort værk. Som resultat af deres kontakt med vort lægearbejde, vil nogle af dem lære sandheder, som de behøver at kende, for at den kristne karakter kan fuldbyrdes.

Et punkt som vore medarbejdere aldrig bør glemme, er at Herren Jesus Kristus er vor øverste direktør. Han har lagt en plan hvor skoler kan hjælpes ud af deres gældsbyrde; og Han vil ikke forsvare deres kurs, som lægger denne plan til side, fordi de ikke har tillid til den. Når Hans folk kommer samstemmende til Hans sags hjælp på jorden, vil ingen af de gode ting som Gud har lovet dem holdes tilbage fra dem.

På steder som Los Angeles, hvor befolkningen hele tiden forandrer sig, er der forunderlige muligheder for at sælge vore bøger. Der er lidt et stort tab fordi vore folk ikke har grebet denne anledning bedre. Hvorfor skal lærere og studerende fra San Fernando-skolen gøre Los Angeles til en særlig mark for salg af "Kristi lignelser"? Hvis de med alvor og tro ville udvirke

den plan vi har fået, til anvendelse på denne bog, vil Guds engle følge deres trin, og himlens velsignelse vil være med deres møje.

Det ville være fremragende hvis lærerne på San Fernando skolen, under ferien, havde benyttet sig af denne mulighed, at give arbejdet med "Kristi lignelser" et fremstød. De ville have fået en velsignelse ved at gå ud med studerende og lære dem hvordan de møder folk, og hvordan bogen introduceres. Beretningen om boggaven og dets formål vil få nogle til at få særlig interesse for bogen, og for den skole den sælges fra.

Hvorfor har lærerne på vore skoler ikke gjort mere ud af dette? Hvis vore folk blot ville erkende dette, er der ikke et mere acceptabelt arbejde der kan gøres på hjemmemarken, end at gå ud og sælge "Kristi lignelser"; for når de derved (524) hjælper i Herrens plan med at hjælpe vore skoler, gør de også folk opmærksomme på de dyrebare sandheder fra Guds ord.

Den ligegyldighed som nogle viser mod denne virksomhed, mishager Gud. Han ønsker at alle vore folk skal genkende dette som Hans metode for at hjælpe vore skoler ud af gæld. Det er fordi denne plan er blevet forsømt, at vi nu mærker vore manglende midler for værkets fremme, så stærkt som vi gør. Havde skolerne benyttet sig af den tilvejebringelse de er gjort for dem, ville der være flere penge i skolens pengekasse, og flere penge i Hans folks hænder, til at hjælpe andre trængende afdelinger af sagen med, og bedst af alt, ville lærere og studerende have fået de samme lektier som de behøvede at lære i Mesterens tjeneste.

Jeg sender disse linjer fordi jeg ser at der er behov for en dybere opfattelse, en bredere erkendelse, for vore sundheds- og uddannelsesmedarbejders side af, hvis de skal have al den hjælp som Gud har intentioner om de skal have, ved hjælp af "Kristi lignelser" og "I den store læges fodspor/Vejen til et bedre liv". Jeg beder jer, mine brødre, om at læse disse ord til vore folk, så de måtte lære at vise visdommens ånd, og kraft, og et sundt sindelag. — *The Review and Herald*, 3. september, 1908.

Lærer, kend dig selv

(525) At kende sig selv er en stor kundskab. Sand selvkundskab vil føre til en ydmyghed så Herren får lov at optræne sindet, og forme og disciplinere karakteren. Medarbejdere for Kristus har meget

brug for ydmyghedens nådegave i denne periode af verdens historie. Ingen lærer kan gøre at antageligt arbejde, som ikke har sin egne mangler i sinde og som ikke dropper alle de planer som svækker hans åndelige liv. Når lærere er villige til at droppe alt ud af deres arbejde, som er uvæsentligt for evigt liv, kan det siges at de i virkeligheden arbejder for deres egen frelse med frygt og bæven, og bygger bygningen for evigheden.

Jeg er instrueret til at sige at nogle af vore lærere er langt bagud i at forstå den slags uddannelse der er brug for i denne periode af jordens historie. De studerende har ikke tid til at samle en masse kundskab, som de ikke kan tage med sig til skolen deroppe. Lad os omhyggelig lue ud i vore kurser af alt der kan gemmes, så vi kan give de studerende tankerum til at så retfærdighedens frø. Denne instruktion vil bære frugt til evigt liv.

Enhver lærer bør dagligt være elev i Kristi skole, så han ikke mister fornemmelsen af hvad sand fysisk mental og moralsk udmærkelse indebærer. Ingen bør sætte sig selv som lærer for andre, som ikke hele tiden udvirker sin egen frelse, og modtage og videregive en alsidig uddannelse. Den sande lærer vil uddanne sig selv i moralsk udmærkelse, så han i forskrift og eksempel leder sjæle til at forstå den Store Lærers lektier. Ingen bør opmuntres til at gøre det undervisningsarbejde som stiller sig til tåls med en lav standard. Ingen egner sig til at undervise i gudsfrygtens store mysterier før Kristus er formet inden i, Herlighedens Håb.

(526) Enhver lærer behøver at tage imod sandheden i kærlighed for dets hellige principper; så undlader han ikke at udøve en indflydelse som er rensende og opløftende. Den lærer hvis sjæl forbliver ved Kristus, vil tale og handle som en kristen. En sådan vil ikke være tilfreds, før hans sind dag for dag formes af Guds Ånds hellige indflydelse. Så kan Kristus tale til hjertet, og hans stemme som siger: »Dette er vejen; I må gå på den,« vil blive hørt og adlydt.

Den lærer som har en rigtig forståelse for sand uddannelsesarbejde, vil ikke tro at det er nok at gøre tilfældige forhold til Kristus her og der. Med sit eget hjerte varm af Guds kærlighed, vil han hele tiden opløfte Golgatas Menneske. Hans egen sjæl er gennemsyret af Guds Ånd, han vil søge at fæstne de studerendes opmærksomhed på Jesu Kristi mønster, den største iblandt ti tusinde, den som er helt igennem elskelig.

Der er stærkt brug for Helligånden på vore skoler. Denne guddommelige virke kommer til verden som Kristi repræsentanter. Det er ikke kun Guds ords trofaste og sande vidner, men det er hjertets ransagelse efter tanker og hensigter. Det er kilden som vi må se på efter kraft til at genoprette Guds moralbillede i mennesker. Der blev søgt ivrigt efter Helligånden i profetskolerne; dens forvandlende indflydelse skulle endog bringe tankerne i harmoni med Guds vilje, og oprette en levende forbindelse mellem jorden og himlen.

Lærere, hvis I vil åbne jeres hjerter for Guds Ånds iboen, hvis I vil byde den himmelske Gæst velkommen, vill Gud gøre jer til medarbejdere sammen med Ham. I samarbejde med Mesterlæreren, vil selvskheden blive fordrevet, og forunderlige forvandlinger vil finde sted.

I nattestunden blev disse ord sagt til mig: »Pålæg lærerne på vore skoler at forberede de studerende på hvad (257) der vil komme over verden.« Herren har ventet længe på at vore lærere vandrer i det lys Han har sendt dem. Der er behov for at ydmyge selvet så Kristus kan genoprette Guds moralbillede i mennesket. Karakteren af uddannelsen må gradvist ændres før den kan give vore institutioner den rette form. Det er kun når de intellektuelle og moralske kræfter kombineres for uddannelsens endelige resultat at standarden i Guds Ord opnås.

Disse ord blev sagt klart og magtpåliggende: »Bekend jeres fejl for hinanden, og bed med hinanden, så I må helbredes. Stå sammen; stå sammen, og elsk som brødre. Bed med hinanden.« Herren har betalt verdens frelse for en pris med sit eget blod. Han tillod alle ydmygelser mennesker og Satan kunne finde på og, for at gennemføre frelsesplan. Lad ingen lærer prøve at ophøje selvet, men lad ham se nødvendigheden i at lære om Kristus dagligt, og gøre ham til mønsteret. For lærere og studerende bør vor Herre og Frelser Jesus Kristus være det eneste eksempel.

Hav i sinde at Herren vil kun acceptere dem som vil være evangelielærere. Et stort ansvar hviler på dem der prøver at lære det sidste evangeliebudskab. De skal være medarbejdere sammen med Gud i at oplære menneskesindene. Den lærer som ikke altid holder bibelstandard foran sig, mister muligheden at være en medarbejder sammen med Gud, og give sindet den form som er væsentlig for et sted i de himmelske sale.—*The Review and Herald*, 3.september, 1908.

Videre studium

Den kristnes forretningsprincipper, Signs of the Times, 24. februar, 1909
Vore skolars mål, The Review and Herald, 4. marts, 1909
Højere uddannelse en forberedelse til tjenesten, The Review and Herald, 25. marts, 1909
(528) Gud i naturen, The Signs of the Times, 5., 12., 19., maj 1909
Hjemmeskoler, The Review and Herald, 6. maj, 1909.
Kristus er eksempel for børn og unge, The Youth's Instructor, 25. maj, 1909.

Arbejdet foran os

(529) Vore konferenser i Amerika har meget stort og vigtigt arbejde at gøre. Vi skal fremføre arbejdet i Amerika på en sådan måde at vi skal være til styrke og hjælp for dem, der proklamerer budskabet i fjerntliggende lande. Alle nationer, tungemål og folk skal vækkes op og komme til at kende sandheden. Noget er blevet udrettet, men der er stadig meget at udrette, og der er meget at lære her i denne konference, for at værket kan gå fremad på en måde der vil ære og forherlige Gud.

Min sjæl er så bebyrdet at jeg ikke har kunnet hvile. Hvilken linje kan vi dvæle ved, som vil give menneskesindet det dybeste indtryk? Der er vore skoler. De skal ledes på en sådan måde at de vil udvikle missionærere, som vil gå ud på hovedvejene og hegnene og så sandhedens frø. Det var Kristi hvervekald til Hans efterfølgere. De burde gå til hovedvejene og sidevejene og frembære sandhedens budskab til sjæle, bringes til tro på evangeliet. Jeg følte det dybt alvorligt da jeg så hvor meget der mangler at blive gjort på steder jeg har besøgt for nylig. Vi må stå i Guds kraft, hvis vi skal udføre dette arbejde.

Enhver medarbejder skal se på Gud når han arbejder. Vi skal arbejde som mænd og kvinder der har en levende forbindelse med Gud. Vi skal lære hvordan vi møder folk hvor de er. Lad ikke sådanne forhold eksistere, som vi fandt nogle steder da vi vendte tilbage til Amerika, hvor enkelte menighedsmedlemmer, i stedet for at erkende deres ansvar, så hen på mennesker efter vejledning, og mennesker som var blevet betroet en indviet og hellig betroelse i at føre arbejde, ikke forstod værdien af personligt ansvar og påtog sig selv arbejdet at ordne og diktere hvad deres brødre skulle gøre eller ikke skulle gøre. Der er ting som Gud ikke (530) tillader i Hans arbejde.

Han vil lægge Sine byrder på Sine byrdebærere. Hver enkelt sjæle står til ansvar over for Gud, og skal ikke instrueres egenmægtigt af mennesker hvad de skal gøre, hvad de skal sige, og hvor de skal gå hen. Vi skal ikke sætte lid til menneskers råd og samtykke i alt hvad de siger, medmindre vi får bevis for at de er under Guds Ånds indflydelse.

Studér det første og andet kapitel i Apostlenes Gerninger. Jeg har fået lys om at vort arbejde må fremføres på en højere og bredere måde end det før er blevet fremført. Himlens lys skal påskønnes og værnes om. Dette lys er for medarbejderne. Det er til dem der mærker at Gud har givet dem et budskab, og at de har et helligt ansvar at frembære i sin forkyndelse.

Den nærværende sandheds budskab skal forberede et folk til Herrens komme. Lad os forstå dette, og lad dem som er i ansvarsbetyngede stillinger blive så enige, at arbejdet skal gå solidt fremad. Lad ikke nogen komme ind som en egenmægtig hersker, og sige: Du skal gå dér, og de må ikke gå dér; og du må gøre dette, og du må ikke dette. Vi har et stort og vigtigt arbejde at udrette, og Gud vil at vi tager forstandsmæssigt fat i dette arbejde. Når mennesker sættes i ansvarsbetyngede stillinger i de forskellige konferenser, bliver de ikke gjort til guder. Ingen har visdom nok til at handle uden råd. Mennesker behøver at rådføre sig med deres brødre, og rådføre sig med hinanden, og bede sammen, og planlægge sammen for værkets fremme. Lad medarbejdere knæle ned sammen i bøn til Gud, bede Ham om at styre deres løbebane. På dette punkt har der været en stor mangel hos os. Vi har betroet for meget til menneskers planlægning. Dette kan vi ikke tillade os. Farefulde tider er over os, og vi må hen til det sted, hvor vi ved at Herren lever og hersker, og at Han bor i menneskebørnenes hjerter. Vi må have tillid til Gud.

Uanset hvor du sendes hen, så gem Guds frygt (531) og kærlighed i jeres hjerter. Gå dagligt til Herren for at blive instrueret og vejlede; sæt lid til Gud for lys og kundskab. Bed for denne instruks og dette lys, indtil du får det. Det vil ikke nytte noget at du beder, og så glemme de ting du har bedt for. Hold dine tanker ved din bøn. Dette kan du gøre når du arbejder med dine hænder. Du kan sige: Herre, jeg tror; jeg tror af hele mit hjerte. Lad Helligåndens kraft komme over mig.

Hvis der var mere bøn blandt os, mere udøvelse af en levende tro, og mindre afhængighed af at andre får erfaringen i stedet for os, vil vi være langt længere fremme, end den åndelige forstand

vi har i dag. Hvad vi behøver er en dyb, personlig hjerte- og sjæls-erfaring. Da vil vi kunne fortælle hvad Gud gør og hvordan han arbejder. Vi behøver en levende erfaring med Guds ting; og vi er ikke sikre før vi får dette. Der er nogle som har en god erfaring, og de fortæller om den; men når I kommer til at veje det op, ser I at det ikke er en korrekt erfaring, for det er ikke i overensstemmelse med et tydeligt, »Så siger Herren.« Hvis der nogensinde har været et tidspunkt i vor historie hvor vi behøver at ydmyge vore individuelle sjæle for Gud, så er det i dag. Vi behøver at komme til Gud i tro på alt hvad han har lovet i ordet, og da vandre i al det lys og den kraft som Gud giver.

Jeg føler meget dybt når vore brødre, som kommer fra fremmede marker fortæller mig meget lidt om deres erfaring, og hvad Herren gør for at bringe sjæle til sandheden. Det er hvad vi ønsker på dette tidspunkt. Gud ønsker ikke at vi skal gå i gang i uvidenhed. Han ønsker at vi skal forstå vort personlige ansvar over for Ham. Han vil åbenbare Sig selv for alle sjæle som vil komme til Ham i al ydmyghed og søge Ham med hele hjertet.

Der skal oprettes skoler i fremmede lande og i vort eget land. Vi må lære fra Gud hvordan disse skoler skal ledes. De skal ikke styres sådan som mange af dem er blevet styret. Vore institutioner skal betragtes som Guds redskaber til at fremme Hans arbejde på (532) jorden. Vi må se hen til Gud efter vejledning og visdom; vi må bede indstændigt til ham, at vi må undervises i hvordan arbejdet fremføres solidt. Lad os erkende Herren som vor lærer og vejleder, og så skal vi fremføre arbejdet med rigtige linjer. Vi må at stå som en forenet gruppe der skal se øjne til øjne. Da skal vi se Guds frelse åbenbaret på den højre hånd og på den venstre. Hvis vi arbejder i harmoni, giver vi Gud en chance til at arbejde for os.

I alt vort skolearbejde behøver vi at få en korrekt forståelse hvad væsentlig uddannelse er. Mennesker taler meget om højere uddannelse, men hvem kan definere hvad højere uddannelse er? Den højeste uddannelse findes i den levende Guds ord. Den uddannelse som lærer os at underlægge vore sjæle under Gud i al ydmyghed, og som gør at vi kan tage Guds ord ind, og tror på netop det som det siger, er den uddannelse der er mest brug for. Med denne uddannelse ser vi Guds frelse. Med Guds Ånd over os, skal vi frembære sandhedens lys på hovedveje og biveje, at Guds frelse må åbenbares på en bemærkelsesværdig måde.

Vil vi fremføre arbejdet på Herrens måde? Er vi villig til at lade os undervise af Gud? Vil vi brydes med Gud i bøn? Vil vi modtage Helligåndens dåb? Dette er hvad vi behøver og må have på dette tidspunkt. Da skal vi gå frem med et budskab fra Herren, og sandhedens lys vil skinne frem som en lampe der brænder og når ud til alle dele af verden. Hvis vi vil vandre ydmygt med Gud, vil Gud vandre med os. Lad os ydmyge vore sjæle for Ham, og vi skal se Hans frelse.—*The Review and Herald, 21.oktober, 1909.*

Råd til lærere

[Mrs. E. G. White og hendes gruppe tilbragte under deres vej til generalkonferensen, fem dage i College View. Fredag formiddag talte hun til femhundrede studerende i Collegets kapel, og sabbat og søndag talte hun til store forsamlinger i kirken. Mandag morgen, mødtes hun, efter anmodning, med hele lærerstaben. Efterfølgende er en del af hendes tale til de tredive lærere som var forsamlet. – W. C. White.]

Jeg vil læse andet korinterbrev, kapitel seks: - »Som medarbejdere formaner vi jer også til, at det ikke må være forgæves, I har modtaget Guds nåde. (Han siger jo: »I en nådig stund bønhørte jeg dig, og på en frelsens dag hjalp jeg dig.« Se, nu er det en nåderig stund, se, nu er det frelsens dag!) Og vi volder ikke anstød i noget, for at tjenesten ikke skal komme i vanry; men som Guds tjenere anbefaler vi os i enhver henseende ved stor udholdenhed i trængsler, under nød og angst, under hug og slag, i fængsler, under oprør, i slid og slæb, i nattevågen, i sult; ved renhed, ved kundskab, ved langmodighed, ved mildhed, ved Helligånden, ved oprigtig kærlighed; ved forkyndelse af sandheden, ved Guds kraft, ved retfærdighedens våben til angreb og forsvar; ved ære og vanære, ved ondt rygte og godt rygte; som forførere og dog sanddru; som ukendte og dog velkendte; som døende, dog se, vi lever; som tugtede, dog ikke pint til døde; som bedrøvede, dog altid glade; som fattige, der dog gør mange rige; som de, der intet har og dog ejer alt. . . .

Træk ikke i ulige åg med de vantro, thi hvad har retfærdighed og lovløshed med hinanden at skaffe? Eller hvad fællesskab er der mellem lys og mørke? Hvordan kan Kristus stemme overens med Beliar? Eller hvordan kan den troende få lod og del med den vantro? Hvordan kan Guds tempel og

afguder have med hinanden at gøre? Vi er jo den levende Guds tempel, thi Gud (534) har sagt: »Jeg vil bo og vandre iblandt dem og være deres Gud, og de skal være mit folk.« Derfor: »Drag bort fra dem, og skil jer ud, siger Herren, Og »rør ej noget urent, så vil jeg tage imod jer og være jer en Fader og I skal være mine sønner og døtre, siger Herren, den Almægtige.«

I bør også studere det syvende kapitel, men jeg vil ikke tage tid til at læse det nu.

Der er hele tiden fare iblant vore folk, at dem som går ind i skole- og sanatoriarbejdet vil nære tanken at de må være på linje med verden, studere de ting som verden studerer, og blive fortrolig med de ting som verden bliver fortrolig med. Dette er en af de største fejltagelser der kan gøres. Vi vil gøre alvorlige fejltagelser vi bruger opmærksomhed på at ransage verden.

Spørgsmålet stilles: Hvad er den højere uddannelse? Der er ingen højere uddannelse end den der i principperne i de ord, jeg læste for jer, fra dette sjette kapitel i andet korinterbrev. Lad vore studerende læse dette flittigt, så de kan forstå det. Der kan ikke fås højere uddannelse end som de første diciple fik, og som gives os gennem Ordet. Måtte Guds Helligånd indprente jeres sind med den overbevisning, at der er ikke andet i hele verden af uddannelser, som er så ophøjet som er i det sjette og syvende kapitel af andet korinterbrev. Lad os gå lige så langt frem i vort arbejde som Guds Ord vil lede os. Lad os arbejde ihærdigt for denne højere uddannelse. Lad vor retfærdighed være tegnet på vor forståelse for at Guds vilje er betroet os gennem hans budbringere.

Det er enhver troende privilegium at tage Kristi liv og Kristi lære som sit daglige studium. Kristen uddannelse betyder accept, i synspunkter og princip, af Frelserens lære. Det indebærer en daglig samvittighedsfuld (535) vandring i Kristi fodspor, som nedgjorde sig til at tage sin kongelige kåbe og kone af og komme til vor verden i menneskelig form, så han kunne give menneskeslægten kraft, som de ikke kunne få på andre måder. Hvad er det for en kraft? – Det er den kraft der kommer af, at den menneskelige natur er forenet med den guddommelige, kraft til at tage Kristi lære og følge ham i bogstaven. I sin modstand mod ondt og i hans arbejde for andre, gav Kristus mennesker et eksempel på den højeste mulige uddannelse som nogen kan få.

Guds søn blev forkastet af nogen han kom for at velsigne. Han blev taget af onde hænder og korsfæstet. Men efter at han var opstået fra døde,

var han hos sine disciple i fyrre dag, og på den tid gav han dem en meget dyrebar undervisning. Han lagde de underliggende principper for højere uddannelse hos sine efterfølgere. Og da han var ved at forlade dem og gå til sin Fader, var hans sidste ord til dem: ”Jeg er med jer alle dage, helt til verdens ende.”

Fristelser vil komme over mange som sender deres børn til vore skoler, fordi de ønsker at de skal have det, som verden betragter som væsentlig uddannelse. Hvem ved hvad den mest væsentlige uddannelse udgør, medmindre det er en uddannelse der fås fra den Bog, som er fundament for al sand kundskab? Dem som betragter det som vigtigt at få kundskaber på linje med verdslig uddannelse gør en stor fejltagelse, som vil få dem til at vakle på personlige meninger som er menneskelige fejlende. Til dem som føler at deres børn må have det som verden kalder for væsentlig uddannelse, vil jeg sige: Bring jeres børn til det enkle Guds ord, og de vil være sikre. Vi skal spredes inden læge, og vi må arbejde hurtigt.

Det lys som er blevet givet mig at der vil komme et vældigt pres på enhver syvendedags adventist, som verden kan komme i tæt forbindelse med. Dem som søger den (536) uddannelse om verden sætter så højt, ledes gradvist længere og længere fra sandhedens principper indtil de bliver uddannede verdslige. For hvilken pris har de fået deres uddannelse! De har delt sig med Guds Helligånd. De har valgt at acceptere det som verden kalder kundskab, i stedet for de sandheder Gud har betroet mennesker gennem sine tjenere, profeter og apostlene. Og der er nogle som har sikret denne verdslige uddannelse, tror at de kan indføre den på vore skoler. Men lad mig fortælle jer at I må ikke tage det som verden kalder for højere uddannelse og bringe det ind på vore skoler, sanatorier og menigheder. Vi behøver at forstå disse ting. Jeg taler definitivt til jer. Dette må ikke ske.

Enhver studerendes sind bør være indprentet med den tanke at uddannelse er en fiasko, medmindre forstanden har lært at gribe de guddommelige sandheders åbenbaring og medmindre hjertet accepterer lærdommene fra Kristi evangelium. Den studerende som, i stedet for de brede principper til Guds Ord, vil acceptere almindelige ideér og vil optage sin tid og opmærksomhed på banale og trivielle sager, vil finde at sindet bliver forkrøblet og svækket. Han har mistet voksekraften. Sindet må oplæres til at forstå de vigtige sandheder som vedrører det evige liv.

Jeg er instrueret om at vi skal føre vore studerendes sind højere end det nu er tænkt muligt. Hjerte og sind skal oplæres til at bevare deres renhed og dagligt få forsyninger fra den evige sandheds kilde. Det guddommelige sind og den guddommelige Hånd har igennem tidsalderen bevaret skabelsesberetningen i sin renhed. Det er Guds Ord alene som giver os en autentisk beretning om vor verdens skabelse. Dette Ord skal være hovedstudiet i vore skoler. I dette kan vi konversere med patriarker og profeter. I denne lærer vi at vor genløsning har kostet Ham, som er lige med Faderen fra begyndelsen, og som ofrede Sit liv så et folk kan stå genløste for Ham, fra (537) alt jordisk og tarveligt, fornyet i Guds billede.

Hvis vi skal lære af Kristus, må vi bede som apostlene bad da Helligånden blev udgydt over dem. Vi behøver Guds Ånds dåb. Vi er ikke sikre for en stund, når vi ikke udviser Guds Ord vor lydighed.

Jeg siger ikke at der ikke skal studeres sprog. Sprog bør studeres. Inden længe vil der være tydelig behov for at mange forlader deres hjem og arbejder iblandt dem med andre sprog; og dem som kender til fremmede sprog vil derved blive i stand til at tale med dem, som ikke kender sandheden. Nogle af vore folk vil lære sprog i de lande som de sendes til. Dette er en bedre måde. Og der er én som vil stå på den højre side af den trofaste medarbejder der åbner forståelse og giver visdom. Herren kan gøre deres arbejde frugtbart hvor mennesker ikke kender det fremmede sprog. Idet de er blandt folk, og bringer publikationer, vil Herren arbejde på menneskesind, tildele en forståelse om sandheden. Nogle som tager arbejdet op på fremmede marker kan lære ordet gennem en fortolker. Som resultat af det trofaste arbejde vil der være en høst at samle, værdien af det vi ikke forstår nu.

Der er en anden arbejdsgren at fremføre, arbejdet i de store byer. Der bør være grupper med seriøse medarbejdere der arbejder i byerne. Mennesker bør studere hvad der er brug for på de steder som er forsømte. Herren har draget vor opmærksomhed til de forsømte skarer i de store byer, alligevel får denne sag kun lidt opmærksomhed.

Vi er ikke villige nok til at betyngte Herren med vore bønner, og til at bede ham efter Helligåndens gave. Herren ønsker at vi trænger på ham i denne sag. Han ønsker at vi skal presse vore instændige bønner frem for tronen. Guds overbevisende kraft (538) må mærkes ud over vore rækker. Den mest

dyrebare uddannelse som kan fås vil findes ved at bringe sandhedens budskab ud til steder som nu er i mørke. Vi bør gå ud præcis som de første disciple gik ud i lydighed til Kristi hvervelse. Frelseren gav disciplene deres anvisninger. Med nogle få ord fortalte han dem hvad de kan forvente at komme ud for: »Jeg sender jer ud,« sagde han, »som får iblandt ulve: vær der snilde som slanger, og enfoldige som duer.« Disse arbejdere skulle gå ud som repræsentanter for ham, som gav sit liv for verdens liv.

Herren ønsker at vi skal komme i harmoni med ham. Hvis han vil dette, kan hans Ånd herske i vore sind. Hvis vi har en sand forståelse om hvad væsentlig uddannelse indebærer, og drister os til at undervise i dens principper, vil Kristus hjælpe os. Han har lovet sine efterfølgere at når de står frem for rådsforsamlinger og dommere, skal de ikke tænke over hvad de skal sige. Jeg vil instruere jer, siger han. Jeg vil vejlede jer. Når vi ved hvad det vil sige at blive undervist af Gud, når den Himmelske visdom bringes ind i vore sind, skal vi skelne dem fra vore tanker. Vi skal forstå dem som Guds ord, og i Guds ord skal vi se visdom, liv og kraft. . . .

Vi skal undervise de unge til at bruge de mentale og fysiske kræfter ligeligt. Trofast tjeneste af hele kroppen vil give en uddannelse som er bred og omfangsrig. Vi har et hårdt arbejde at gøre i Australien med at uddanne forældre og unge i disse linjer; men vi holder standhaftig ud, til lektierne er lært, så uddannelsen bliver fuldendt, studietiden må fordeles mellem at få bogkundskab og få kundskab til det praktisk arbejde. Bruges en del af hverdagen på nyttigt arbejde, lærer de studerende hvordan de rensar marken, hvordan jorden dyrkes, og at bygge huse, bruge tid som ellers skulle bruges på at spille spil og søge fornøjelser. (539) Og Herren velsignede de studerende som brugte deres tid på at få nyttige vaner.

Undervis de studerende i at ikke betragte den teoretiske del som det vigtigste i deres uddannelse. Lad enhver studerende blive indprentet dybere med, at vi bør have en mere intelligent forståelse af hvordan vi behandler det fysiske system. Og der er mange som vil få større forstand på disse sager hvis de ikke begrænser sig selv til flere års studium uden en praktisk erfaring. Jo mere vi sætter os selv under Gud ledelse, des større kundskab vil vi få fra Gud. Lad os sige til vore studerende: Hold jer selv i forbindelse med al krafts kilde. I er Guds medarbejdere. Han skal være vor hovedinstruktør.—*The Review and Herald*, 11. november, 1909.

Videre studium

Evangelisternes Loma Linda skole, Vidnesbyrd for menigheden, 9:173-178 (1909)
Lægen er en lærer, Vejen til et bedre liv, 125-136 (1909)
Hygiejne i almindelighed, Vejen til et bedre liv, 171-176 (1909)
Hygiejne blandt israelitterne, Vejen til et bedre liv, 276-186 (1909)
Klæder, Vejen til et bedre liv, 287-294 (1909)
Kost og sundhed, Vejen til et bedre liv, 295-310 (1909)
Sand uddannelse og missionæropplæring, Vejen til et bedre liv, 395-406 (1909)
En sand Gudskundskab, Vejen til et bedre liv, 409-426 (1909)
Det farlige i spekulation, Vejen til et bedre liv, 427-438 (1909)
Sand og falsk kundskab i uddannelse, Vejen til et bedre liv, 439-450 (1909)
Vigtigheden af at søge sand kundskab, Vejen til et bedre liv, 451-458 (1909)
(540) Kundskaber modtages gennem Guds ord, Vejen til et bedre liv, 458-466 (1909)
Karakterens beslutsomhed The Youth's Instructor, 25. januar, 1910
Talens gave, The Review and Herald, 12. maj, 1910
Uhellig kundskab, The Review and Herald, 4. august, 1910
Afholdenhed i familien, Signs of the Times, 13. september, 1910
Moderen en missionær, Signs of the Times, 20. september, 1910
Faderens pligt, Signs of the Times, 18. oktober, 1910
Kristne hjem, The Review and Herald, 22. november, 1910
Hjemmeskolen, Signs of the Times, 12. januar, 1911
Vandre i lyset, The Youth's Instructor, 17. januar, 1911
Kvinden i hjemmet, Signs of the Times, 4. april, 1911
Kvinden i hjemmet, Signs of the Times, 30. june, 1911
Forældre som karakteropbyggere, Signs of the Times, 5. oktober, 1911
Et gudfrygtigt eksempel i hjemmet, Signs of the Times, 12. oktober, 1911
Et budskab til forældre, *The Review and Herald*, 1., 8. februar, 1912
Ord til de unge, The Youth's Instructor, 23. april, 1912
Oplære unge til at blive medarbejdere, The Review and Herald, 16. maj, 1912
Unge mænd som missionærer, The Review and Herald, 23. maj, 1912

Det sande ideal for vore unge

(541) Ved forkert opfattelse af uddannelsens sande natur og formål, er mange blevet ledt til alvorlige endog fatale vildfarelser. En sådan fejltagelse er blevet til hjertets regel eller sat sig som de rette principper forsømmes i deres anstrengelse for at sikre sig forstandsmæssig kultur, eller når evige interesser overses i iver for at få timelige goder.

Det er rigtigt når de unge føler at de må nå den højeste udvikling af deres naturlige kræfter. Vi vil ikke begrænse den uddannelse som Gud ikke begrænser. Men vore mål kan ikke være til gavn hvis vi ikke gør brug af Guds ære og menneskehedens bedste. Medmindre vor kundskab er et trin til at nå de højeste mål, så er den værdiløs.

Jeg er blevet meget stærkt tilskyndet af det nødvendige i at oprette kristne skoler. I dagens skoler undervises der i mange ting som er mere til hindring end til velsignelse. Der er brug for skoler hvor Guds Ord er gjort til basis for uddannelse. Satan er Guds store fjende, og det er hele tiden hans mål at lede sjæle bort fra deres alliance med himlens Konge. Han vil at menneskesind oplæres sådan at mænd og kvinder vil udøve indflydelse på vildfarelsens og den moralske fordærvs side, i stedet for at bruge deres talenter i Guds tjeneste. Han når sit mål effektivt, og han, ved at forvanske deres tanker om uddannelse, har held med at sætte forældre og lærere på sin side; til en forkert uddannelse, der sætter tankesindet ind på vejen til utroskab.

I mange af de skoler og colleges der er i dag, bliver lærte mænds konklusioner resultatet af deres videnskabelige undersøgelser, og undervises og forklares fuld ud; medens man får indtrykket af at disse lærte mænd taler sandt, så kan Biblen ikke være det. Skeptismens torne er forklædte; de er skjult af (542) videnskabens og filosofiens blomsterpragt og friskhed. Skeptismen er tiltrækkende for menneskesindet. De unge ser en uafhængighed som fanger fantasien, og de bedrages. Satan jubler; det er som om han gerne vil at det skal være sådan. Han giver alle tvivlens frø næring, som er sået i de unge hjerter, og snart vil der være en overmådelig vantroskabens høst at høste.

Vi kan ikke lade vore unges sind blive gennemsyret sådan; for det er disse unge vi er

afhængige af, for arbejdet i fremtiden. Vi ønsker noget mere for dem end uddannelse i videnskab. Videnskaben for sand uddannelse er den sandhed, som skal indprentes så dybt i sjælen at den ikke kan udslettes af den vildfarelse der er overalt omkring os.

Guds ord bør have en plads – førstepladsen – af alle uddannelsessystemer. Som en opdragende kraft, er den af større værdi end alle tidsaldrenes filosofers skrifter. I dens mange stilarter og emner er der noget der kan interessere og undervise alle menneskesind, der forædler alle interesser. Åbenbarelsens lys skinner uformindsket til den fjerneste fortid hvor menneskers annaler ikke kan kaste lys. Der er en poesi som har fremkaldt verdens undren og beundring. I dets glødende skønhed, i højeste og højtidelige majestæt, og gribende, er det uforlignelig af de mest strålende produkter fra menneskelig genialitet. Der er en sund logik og fantastik veltalenhed. Der skildres ædle gerninger fra ædle mænd, eksempler på privat dydighed og offentlig ære, lektier om sønlig kærlighed og renhed.

Der er ingen position i livet, ingen fase i den menneskelige erfaring, hvor Bibelen ikke har en værdifuld undervisning. Herre og undersåt, mester og tjener, køber og sælger, debitor og kreditor, forældre og børn, lærer og studerende, - her kan alle finde lektier af uvurderlig værdi.

Men over alt dette, fremsætter Guds ord frelsesplanen: viser hvordan syndige mennesker forliges med Gud, lægger sandhedens store grundprincipper og pligt ned som bør (543) herske vore liv, og lover og guddommelig hjælp når de overholdes. Den når ud over dette flygtige liv, udover den korte og trænge historie for vor slægt. Den åbner en lang udsigt af evige tider op for vore øjne – tider der ikke formørkes af synd, ikke omtåges af sorg. Den lærer os hvordan vi kan dele den privilegeredes boliger, og påbyder at forankre vort håb og fæstne vor hengivenhed dér.

De sande motiver for tjeneste skal fremholdes for gamle og unge. De studerende skal oplæres på en sådan måde at de vil udvikle sig til nyttige mænd og kvinder. Ethvert middel som vil ophøje og forædle dem, skal bruges. De skal lære at gøre bedst brug af deres kræfter. Fysiske og mentale kræfter skal belastes lige meget. Vaner for orden og disciplin skal opelskes. Den magt der ophøjes af et rent, sandt liv, skal fremholdes for de studerende. Dette vil hjælpe dem til at berede sig for nyttig tjeneste. De vil dagligt vokse sig renere og stærkere, bedre forberedt gennem Hans nåde

og med et studium af Hans ord anstrenger de sig aggressivt for at modstå ondt.

Sand uddannelse er indskærpelsen af de tanker, der vil forsyne sind og hjerte med kundskab om Gud som Skaber og Jesus Kristus som Forløser. En sådan uddannelse vil forny sindet og forvandle karakteren. Den vil styrke og befæste sindet imod sjælefjendens forførelseriske hvisken og sætte os i stand til at forstå Guds røst. Den, som har lært det, vil den gøre skikket til at blive Kristi medarbejder.

Hvis vore unge får denne kundskab, vil de blive i stand til at få det andet som er nødvendigt; men i modsat fald vil al den kundskab, de kan opnå fra verden, ikke føre dem ind i Herrens rækker. De kan samle al den kundskab, bøger kan give, og dog være uvidende om de første principper vedrørende den retfærdighed, som kan give dem en karakter, der er antagelig for Gud.

De, der søger at opnå kundskab i de verdslige skoler, bør huske på, at en anden skole også kræver dem (544) som elever, nemlig Kristi skole. I denne skole bliver eleverne aldrig færdige. Blandt eleverne er der både gamle og unge. De, der giver agt på den guddommelige Lærers undervisning, opnår stadig mere visdom og forædling af sjælen, og de forberedes således til optagelse i den højere skole, hvor udviklingen vil fortsætte gennem evigheden.

Den evige visdom fremsætter livets store lektier for os, lektier vedrørende pligt og lykke. Disse er ofte svære at lære, men uden dem kan vi ikke gøre virkelige fremskridt. De kan koste os anstrengelse, tårer, ja endog sjæleangst; men vi må ikke vakle eller blive trætte. Det er i denne verden midt i dens prøvelser og fristelser, vi må blive skikket til de rene og hellige engles selskab. De, der bliver så optaget af mindre vigtige studier at de holder op med at lære i Kristi skole vil lide evig fortabelse.

Enhver evne, enhver egenskab, som Skaberen har udstyret menneskenes børn med, bør bruges til hans ære; og i Hans gerning findes den reneste, ædleste og lykkeligste beskæftigelse. Himlens principper bør sættes højest i livet, og ethvert fremskridt, der gøres for at opnå kundskab eller udvikle forstandsevnerne burde være et skridt henimod sammensmeltningen af det menneskelige med det guddommelige.

Der vil komme mange fristelser til dem som sætter deres børn i vore skoler, fordi de ønsker at sikre deres børn det som verden betragtede som den nødvendigeste uddannelse. Men hvad er den allernødvendigeste uddannelse, hvis det ikke er

uddannelse i den Bog, som er fundament for al sand kundskab? De som betragter kundskaben fra verdslige uddannelselinjer som nødvendig, begår en stor fejltagelse, og vil få dem til at vakle af meninger som er menneskelige og fejlagtige.

Dem som søger den uddannelse som sættes så højt, ledes længere og længere væk fra sandhedens principper indtil de bliver uddannede verdslige. (545) Hvilken pris har de betalt for deres uddannelse! De har skilt sig af med Guds Helligånd. De har valgt at acceptere det som verden kalder for kundskab i stedet for de sandheder som Gud har betroet mennesker gennem hans tjenere, profeter og apostle.

Fædre og mødre har fået overdraget ansvaret for at give de børn, der er betroet dem, en kristen uddannelse. De må under ingen omstændigheder lade nogen form for arbejde optage sind, tid og talenter i en sådan grad, at deres børn får lov til at drive omkring, indtil de er langt borte fra Gud. De må ikke slippe taget på deres børn, så de falder i de vantros hænder. De må gøre alt, hvad der står i deres magt for at bevare dem fra at tilegne sig verdens ånd. De skal oplære dem til at blive Guds medarbejdere. De skal være Guds menneskelige hånd og gøre sig selv og deres børn rede for et evigt liv.

Der er et alvorligt arbejde at gøre for børnene. Før den overvældende svøbe skal komme over alle jordens beboere, kalder Herren på dem som i virkeligheden er israelitterne der tjener ham. Samle jeres børn i jeres egne huse; samle dem ind fra de klasser som giver udtryk for Satans ord, som ikke adlyder Guds bud. Lad os i vort uddannelsesarbejde omfavne langt flere børn og unge, og der vil oprejses en hel hær af missionærer til at Guds arbejde.

Vore uddannelsesinstitutioner skal gøre meget for at stille krav om oplærte medarbejdere til missionsmarkerne. Der er brug for medarbejdere overalt i verden. Guds sandhed skal føres til fremmede lande, så dem der er i mørke bliver oplyst. Der er brug for opkultiverede talenter i alle dele af Guds værk. Gud har planlagt at vore skoler skal være redskab til at udvikle medarbejdere for ham – medarbejdere som ikke vil skamme sig. Han kalder at vore unge folk skal gå på vore skoler, og hurtig udruste sig til tjeneste. —*The Review and Herald*, 22. august, 1912.

(546) *Videre studium*

Farlige fornøjelser til unge, *The Review and Herald*, 29. august, 1912

Flittigt arbejde, *The Review and Herald*, 3.

oktober, 1912

Hvad skal vore børn læse? *The Review and Herald*, 23. januar, *The Review and Herald*, 30, 1913

1913 Udgivelse af bogen "Råd til lærere" (se indholdsfortegnelsen efter emner)

Se hen på Jesus, *The Review and Herald*, 16. juli, 1914

Enkelthed og sparsommelighed, *The Review and Herald*, 30. juli, 1914

Sindets virkning på helbredet, *Signs of the Times*, 6. oktober, 1914

Kvinder som missionærer, *The Review and Herald*, 10. december, 1914

Et budskab til vore unge mennesker

(547) Der findes bøger af største vigtighed, som vore unge ikke ser i. De forsømmes, fordi de unge synes, at de er ikke så interessante som det lettere læsestof.

Vi burde råde de unge til at tage fat på sådan læsning, der er i stand til at opbygge en kristelig karakter. De mest betydningsfulde punkter af vor tro burde presses ind i de unges hukommelse. De har bare fået et glimt af disse sandheder, men de er ikke blevet så velkendte med dem, at de er kommet til at holde af studiet af dem. Vor ungdom burde læse sådant, som vil øve en sund og helliggørende virkning på deres sind. De trænger til dette, for at blive i stand til at skelne mellem sand og falsk religion. Der er meget læsestof, der kan være godt, men som ikke er helliggørende.

Nu er det den rette tid og den rette anledning til at arbejde for de unge. Fortæl dem, at vi nu lever i en farlig krisetid og at det er nødvendigt at vide, hvorledes man kan skelne ægte gudfrygtighed fra falsk. Vore unge trænger til hjælp, de trænger til at blive løftet op, blive opmuntrede, men på den rette måde måske ikke netop sådan, som de ville ønske det, men på en måde, som kan hjælpe dem til at hellige sjæl og sind. De behøver god, helliggørende religion mere end noget andet.

Jeg venter ikke at leve længe. Mit arbejde er nær ved at være afsluttet. Fortæl de unge at jeg ønsker, at mine ord må opmuntre dem til at leve et sådant liv, som vil være mest tiltrækkende for de himmelske væsener, og som vil gøre, at deres indflydelse over andre bliver af den nobleste art.

I løbet af natten beskæftigede mit sind sig med at udpege og bortlægge bøger, som ikke var til nogen nytte for de unge. Vi bør vælge bøger til dem, som vil opmuntre dem til at leve et alvorligt liv og som vil få dem til at søge i den hellige skrift. Dette er tidligere blevet fremstillet for mig, og jeg tænkte, jeg ville lægge det frem for jer og betone det. Vi kan ikke være tjent med, at vore unge læser værdiløs litteratur. De behøver bøger, der er til velsignelse (548) for sind og sjæl. Vi tager disse ting alt for let vort folk bør derfor blive bekendt med, hvad jeg siger derom.

Jeg tror ikke; jeg vil få flere vidnesbyrd til vort folk. Vore mænd med sikkert, pålideligt omdømme ved, hvad der er godt m.h.t. værkets forædling og udvikling. Men de behøver med Guds kærlighed i deres hjerter at trænge dybere og dybere ind i studiet af de ting, som hører Guds Rige til. Jeg er meget interesseret i, at vore unge mennesker får den passende slags læsning; så vil også de ældre få det. Vi må have vore øjne åbne for sandhedens religiøse tiltrækningskraft. Vort sind og vor hjerne må være åbne for Guds Ords sandheder. Satan kommer, når menneskene ikke er på vagt. Vi må ikke være tilfreds med, at advarselsbudskabet een gang er blevet fremholdt. Vi må fremholde det gang på gang.

Vi kunne begynde et læsekursus så yderst interessant, at det ville tiltrække og øve indflydelse på mange tankesind. Hvis jeg blev befriet for andet arbejde, ville jeg med glæde hjælpe til med at fremstille bøger for de unge.

Der er et arbejde, som burde udføres for de unge, hvorved deres sind ville blive påvirket og formet af Guds helliggørende sandhed. Det er mit inderlige ønske for vore unge, at de må forstå den sande betydning af retfærdiggørelse ved tro og den karakterens fuldkommenhed, som vil berede dem til evigt liv. Jeg venter ikke at leve længe, og jeg efterlader dette budskab til de unge, for at de må opnå det mål, de har sat sig.

Jeg formaner mine brødre til at opmuntre de unge til at sætte Guds dyrebare nåde uendelig højt. Arbejd for og bed stadig om, at de må forstå, hvor kostbar den sande religion er. Fremhold velsignelsen af og det tiltrækkende ved hellighed og Guds nåde. Jeg har følt en byrde for dette, fordi jeg ved, det er blevet forsømt.

Jeg har ingen sikkerhed for, at mit liv skal vare ret længe, men jeg føler, at jeg er antaget af Herren. Han ved, hvor meget jeg har lidt, når jeg har været vidne til den lave standard, som såkaldte (549) kristne har levet efter i åndelig henseende.

Jeg har følt at det er meget vigtigt, at sandheden skulle blive åbenbaret i mit liv, og at mit vidnesbyrd skulle nå ud til menigheden. Jeg ønsker at I skal gøre alt, hvad I kan, for at mine skrifter må komme vort folk i fremmede lande i hænde.

Fortæl de unge, at de har haft mange åndelige fordele. Gud ønsker, at de skal gøre alvorlige bestræbelser for at få sandheden ud til folk. Det står for mig som min særskilte pligt at sige disse ting. — *The Review and Herald, 15. april, 1915.*